

A NEW YORK TIMES BESTSELLER

DANIEL SILVA

A MOSZAD ÜGYNÖKE A VATIKANBAN

DANIEL SILVA

A Moszad ügynöke a Vatikánban

Ulpus-ház Könyvkiadó Budapest, 2010

Fordította Darvas Eszter A fordítás alapjául szolgáló mű: Daniel Silva: The Messenger

A szerzőtől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent:

A Moszad ügynöke a Vatikánban (korábban A hírvivő címmel)

A Moszad ügynöke

A Moszad ügynöke Moszkvában

ISBN 978 963 254 357 4

Köszönetnyilvánítás

A Gabriel Allon-sorozat többi kötetéhez hasonlóan ez a regény sem jöhetett volna létre David Bull segítségével nélkül, aki valóban a világ legnagyobb restaurátorainak egyike. Az izraeli és az amerikai hírszerzés több tisztje adott nekem értékes tanácsokat, de nyilvánvaló okokból nem mondhatok nekik köszönetet név szerint. Jean Becker, akit rajongói táborra csak „az univerzum közepeként” emleget, és nem minden ok nélkül, jó pár ajtót kinyitott előttem. Olvasószerkesztőm, Jane Herman nem kevés szégyenkezéstől szabadított meg. Louis Toscano számtalan javítást eszközölt a kéziratban, ahogy bizalmas barátom és ügynököm, Esther Newberg is a New York-i ICM-től. Több száz könyvet, cikket és weblapot tanulmányoztam végig, túl sokat ahhoz, hogy idézzem őket, de hanyagság lenne tőlem, ha nem említeném meg Dore Gold, Laurent Murawiec, Gerald Posner és Derek Feli kiváló munkásságát.

Utóbbinak a Vincent van Gogh életének utolsó, auvers-i napjairól szóló elemzése adta az ötletet a Marguerite Gachet az öltözőasztalánál című képhez. Azt meg sem kell említenem, hogy mindez nem lett volna lehetséges a Putnam lenyűgöző profi csapatának támogatása nélkül. Köszönöm Ivan Heldnek, Marilyn Ducksworthnek, és külön köszönöm a szerkesztőmnek, Neil Nyrennek.

Rengeteg barátot tudhatunk a magunkénak, akik az írás kritikus periódusaiban távlatot és jókedvet kínálnak nekünk, amire oly nagy szükségünk van. Gondolok elsősorban Betsy és Andrew Lackre, Elsa Walshra és Bob Woodwardra; Michael és Leslie Sabourinra, illetve Andrew és Marguerita Pate-re. Feleségem, Jamie Gangel ötleteim megbízható próbaköveként működött, s ügyes szerkesztéseket hajtott végre első vázlataimban, köztük néhány olyat is, amelyek akkor nem tetszettek nekem. Ő látta a történet lényegét, még akkor is, amikor én elvesztem. Gondoskodása, támogatása és odaadása nélkül a hírvivő talán soha nem indult volna útjára.

ELSŐ RÉSZ

A Halál kapuja

1

London

Ali Maszudi volt az, aki tudtán kívül kizökkentette Gabriel Allont rövid és zaklatott visszavonultságából. Igen, Maszudi, a nagy Európa-barát entellektüel és szabadgondolkodó, aki pillanatnyi pánikrohamában meglepedezett róla, hogy az angolok az út bal oldalán vezetnek.

Maszudi halálához egy bloomsburybeli eső mosta októberi este szolgáltatta a díszletet. Az alkalom Palesztina, Irak és a térség első Béke- és Biztonságpolitikai Fórumának záróülése volt. A konferenciát a kora reggeli órákban indították útjára nagy remények és harsonaszó mellett, a nap végére azonban a színvonal egy középsteru szintársulat

vándorprodukciójának a szintjére süllyedt. Még a tüntetők is, akik abban a reményben érkeztek a helyszínre, hogy részesei lehetnek a vibráló reflektorfénynek, még ők is észrevették, hogy ugyanazt az unalomig ismert forgatókönyvet játsszák végig. Tíz órakor elégették az amerikai elnök képmását. Az izraeli miniszterelnökét tizenegyszer merítették bele a tisztító lángokba. Ebédidőtájt volt egy kis cirkusz a szaudi nők jogai körül, s közben özönvízszerű eső esett, amitől a Russell Square egy rövid időre tóvá változott. Nyolc harminckor, amikor a fórum utolsó szekciója is lezárult, dermedten indult meg a kijáratok felé az a két tucat ember, a leginkább tűrőképesek, akik egész végig jelen voltak. A szervezők vajmi kevés érdeklődést tapasztaltak a rendezvény következő ősszel esedékes megismétlése iránt.

Egy díszletmunkás bújt elő, hogy eltávolítson a szónoki emelvényről egy plakátot, amelyen az állt: GÁZA FELSZABADULT - HOGYAN TOVÁBB? A reggeli első résztvevő, aki felszólalt, Szájjid volt a Londoni Közgazdaság-tudományi Egyetemről, az öngyilkos merénylek védelmezője, az al-Kaida apologétája. Őt követte a szigorú Chamberlain Cambridge-ből, aki úgy beszélt a palesztinokról és a zsidókról, mintha azok még mindig csupán a szürke öltönyös külügyesek számára jelentenének problémát. A megbeszélés során az idősödő Chamberlain afféle válaszfalat jelentett a lobbanékony Szájjid és a szerencsétlen Rachel között, akit az izraeli nagykövetség küldött, s akit állandóan lehurrogtak és kifütyültek, ahányszor csak kinyitotta a száját. Chamberlain most igyekezett magára öltetni a békéltető szerepét, miközben Szájjid loholt a kijárat felé Rachel után, és gúnyos megjegyzéseket tett a lányra, hogy már nem sokáig játszhatja a gyarmatosítót.

Ali Maszudi, a Brémai Egyetem globális kormányzással és társadalomelmélettel foglalkozó professzora állt fel utolsóként. Jellemző, jegyezték volna meg féltékeny kollégái. A közel-keleti tudományok belterjes világában ugyanis köztudott volt, hogy Maszudi nem egykönnyen távozik a színpadról. Palesztinai születésűként, jordán útlevéllel s európai neveltetésével, tanulmányaival Maszudi professzor a világ szemében maga volt a testet öltött megfontoltság. Arábia fényes jövője, így hívták. A haladás legfőbb képviselője. Mindenki tudta róla, hogy nagy általánosságban bizalmatlanságot táplál a vallással, különösképp a militáns iszlámmal szemben. Az újságok vezércikkeiben, az előadótermekben és a televízióban rendeltetésszerűen kesergett az arab világ működésképtelenségén. A megfelelő oktatás hiányán. Azon, hogy az arabok valamennyi problémájuk miatt az amerikaiakat és a cionistákat hibáztatják. A legutolsó könyve felért az iszlám reformációra szólító felhívással. A dzsihádisták eretneknek bélyegezték. A mérsékeltek kijelentették, hogy a bátorsága csak Martin Luther Kingéhez fogható. Aznap délután - Szájjid legnagyobb meglepetésére - Maszudi azzal érvelt, hogy a labda egyértelműen a palesztinoknál van. Amíg a palesztinok nem számolják fel a terror intézményét, mondta Maszudi, addig nem várhatjuk el az izraeliektől, hogy akár egy

centimétert is feladjanak a Nyugati Partból. Ne is tegyék. Szentségtörés, kiáltott fel erre Szájjid. Eretnekség.

Maszudi professzor jól megtermett ember volt, valamivel több, mint száznyolcvan centi magas, és túlon túl jóképű ahhoz, hogy befolyásolható fiatal hölgyek közvetlen közelében végezze a munkáját. Sötét, hullámos haja volt, széles, erőteljes arccsontja és szögletes álla, mély bevágással a közepén. Mélyen ülő barna szeme komoly, bizalomgerjesztő értelmet adott az arcának. Ahogy most volt öltözve - kasmír sportzakó, krémszínű magas nyakú pulóver -, az európai entellektüel mintapéldányának tűnt. Keményen dolgozott rajta, hogy ezt a képet sugározza magáról. Megfontolt mozdulatokkal egymás után pakolta el papírjait és tollait az utazásoktól megviselt irattáskájába, majd lement az emelvény lépcsőjén, és a központi folyosón megindult a kijárat felé.

A hallgatóság közül jó páran az előcsarnokban lézengtek. A lány oldalt állt, akár a vihar szigete az amúgy tökéletesen nyugodt tenger közepén. Koptatott farmert viselt, bőrdzsekit, a nyakában tarka palesztin kefijahát. Fekete haja úgy fénylett, mint a holló szárnya. A szeme is majdnem fekete volt, de az egészen másként csillogott. Hamída al-Tatarinak hívták. Saját állítása szerint menekült volt. Ammánban született, Hamburgban nevelkedett, s most már kanadai állampolgárként Észak-Londonban élt. Maszudi aznap délután találkozott vele először, a campuson rendezett fogadáson. A lány egy kávé mellett hevesen kritizálta őt, amiért nem kel ki eléggé az amerikaiak és a zsidók bűnei ellen. Maszudinak tetszett a lány. Azt tervezték, hogy még megisznak valamit az este a Sloane Square-en, a színház melletti borozóban. A férfi nem romantikázni akart. Nem Hamída testére vágyott, hanem a lelkesedésére és tiszta arcára. A lány tökéletes angolságára és kanadai útlevelére.

Hamída lopva Maszudira pillantott, amikor az áthaladt az előcsarnokon, de nem próbálta megszólítani. A konferencia után tartsunk távolságot - kötötte a lelkére Maszudi délután. - Az én pozíciómban egy férfinak ügyelnie kell rá, kivel látják együtt. Odakint egy pillanatra megállt az oszlopcsarnoknál, és a nedves aszfalton lomhán haladó forgalmat figyelte. Valaki hozzáért a könyökéhez, aztán meglátta Hamídat, amint szótlanul beleveti magát a szakadó esőbe. Megvárta, amíg a lány eltűnik, aztán a vállára akasztotta az irattáskáját, és elindult a másik irányba, a Russell Square-en lévő szállodája felé.

Megint elfogta a változás érzése - a változása, ami mindig akkor tört rá, amikor egyik életéből a másikba lépett. A pulzus felgyorsul, az érzékek élesre állítódnak: a hirtelen támadt érdeklődés az olyan apró részletek iránt, mint például az a kopaszodó fiatal férfi, aki esernyővel a kezében jön felé, s egy pillanattal tovább nyugtatja tekintetét az arcán, mint az normális lenne. Vagy az újságárus, aki szemérmetlenül a szemébe bámul, amikor vásárol egy példányt az Evening Standardból. És a taxis, aki őt figyel, amikor harminc másodperccel később ugyanazt az újságot bedobja a kukába az Upper Woburn Place-en.

Egy londoni busz leelőzte. Ahogy a busz lassan elpöfögött mellette, Maszudi bebámult a homályos ablakokon, és tucatnyi megfáradt arcot látott, majdnem mind fekete volt vagy barna. Az új londoniak, gondolta, s a globális kormányzás és társadalomelmélet professzora egy pillanatig rejtett gondolataival birkózott. Hány titkos szimpatizánsa van az ügyének? És hányan írnák oda nevüket a kipontozott vonal fölé, ha egy halálos szerződést tenne eléjük?

A szemközti járdán, a busz mögött egyetlen gyalogost lehetett látni: olajjal impregnált esőkabát, tömzsi lófarok, a szemöldöke két egyenes vonal. Maszudi azonnal felismerte a fiatalembert. Ő is ott volt a konferencián - ugyanabban a sorban ült, mint Hamída, csak az előadóterem másik oldalán. Kora reggel is ugyanazon a széken ült, amikor Maszudié volt az egyedüli ellenvélemény az egyik szekcióban, amelyen azt próbálták kiharcolni, hogy izraeliek ne kapjanak helyet az európai bizottságokban.

Maszudi lesütötte a szemét, és tovább sétált, de bal kezével közben önkéntelenül is irattáskájának vállszíjához nyúlt. Vajon követi valaki? Ha igen, akkor kicsoda? A legvalószínűbb lehetőség az MI5. A legvalószínűbb, emlékeztette magát, de nem az egyetlen. Lehet, hogy a német szövetségi hírszerzés idáig követte Brémából. Vagy a CIA megfigyelése alatt áll.

De a negyedik lehetőség volt az, amitől Maszudi szíve majdnem kiugrott a helyéről. Mi van, ha a férfi a legkevésbé sem angol, német vagy amerikai? Mi van, ha olyan

hírszerző ügynökségnek dolgozik, amely a legnagyobb lelki nyugalommal likvidálja ellenfeleit, akár a nyílt utcán, idegen országok fővárosában? Egy olyan hírszerző ügynökségnek, amely arról híres, hogy nőket használ csalinak. Eszébe jutott, mit mondott neki Hamída délután.

- Torontóban nőttem fel, túlnyomórészt.

- És azelőtt?

- Kicsi koromban Ammánban éltem, aztán egy évet töltöttem Hamburgban. Én palesztin vagyok, professzor.

Az otthonom egy bőrönd.

Maszudi hirtelen letért a Woburn Place-ről, és St. Pancras kusza keresztutcai felé vette az irányt. Pár lépés után lelassított, és a válla fölött hátranézett. Az impregnált kabátos férfi átkelt az úton, és ott jött a nyomában.

Meggyorsította lépteit, jó pár utcán bekanyarodott, balra is és jobbra is. Itt egy sikátor, egy bérház, ott egy száraz levelekkel borított néptelen tér. Maszudi mindebből nem sokat vett észre. Igyekezett észben tartani az irányt. Elég jól ismerte London főbb közlekedési vonalait, de a mellékutcák világa maga volt a rejtély. A szakma minden szabályát félredobva ismételt pillantásokat vetett a háta mögé. Úgy látszott, a férfi minden egyes pillantással egy-két lépéssel közelebb kerül hozzá.

Kereszteződéshez érkezett. Bal felől a Euston Road nyüzsgő forgalmára látott. Tudta, hogy a túloldalon ott a King's Cross and St. Pancras állomás. Arrafelé vette az irányt, aztán pár másodperccel később hátrapillantott. A férfi megkerülte a sarkot, és jött utána.

Maszudi futásnak eredt. Sosem volt atlétaalkat, és a sokéves tudományos tevékenység megfosztotta jó kondíciójától. Az irattáskában nyugvó laptop vasmacs kaként húzta lefelé. A táska minden lépésnél a csípőjéhez verődött. Leszorította a könyökével, a másik kezével pedig a táska szíját fogta, de így csak esetlenül, féloldalasan tudott mozogni, ami még jobban lelassította. Felmerült benne, hogy megszabadul a táskától, de persze nem engedte volna ki a kezéből. Rossz kezekben a laptop az információ kincsesbányája lett volna. Személyi anyag, megfigyelési fotók, kommunikációs linkek, bankszámlák...

A Euston Roadnál hirtelen megállt. A válla fölött hátralesve látta, hogy üldözője zsebre dugott kézzel, szemét a földre szegezve továbbra is rendületlenül igyekszik felé. Balra nézett, üres utat látott, és lelépett a járdáról.

A teherautó dudájának fájdalmas kiáltása volt az utolsó hang, amit Ali Maszudi életében hallott. Ütközéskor elvesztette uralmát az irattáska fölött. A táska elrepült, többször átfordult röptében, majd tompa puffanással ért földet. Az impregnált kabátos férfinak még a lépései ütemét se kellett megtörnie, amikor lehajolt, és a szíjánál fogva felmarkolta a táskát. Szépen a vállára vette, átkelt a Euston Roadon, és elvegyült a King's Cross felé haladó esti ingázók tömegében.

2

Jeruzsálem

Az irattáska hajnalban már Párizsban volt, tizenegykor pedig épp egy névtelennek tetsző irodaépületbe vitték a tel-avivi Saul király úton, ahol aztán sietősen átvizsgálták a professzor személyes holmiját; laptopjának merevlemezét pedig egy csoport technomágus vetette alá kitartó támadásnak. Délután háromra továbbították az első információcsomagot a miniszterelnök jeruzsálemi irodájába, öt órakor pedig a legnagyobb riadalomra okot adó dosszié egy páncélozott Peugeot limuzin hátsó ülésén pihent, amely a csendes, fás Narkis utca felé tartott, nem messze a Ben Jehuda sétánytól.

A kocsí a tizenhatos számot viselő aprócska bérház előtt állt meg. Ari Samron szállt ki a hátsó ülésről, aki korábban kétszer töltötte be az izraeli titkosszolgálat vezetői tisztét, most pedig a miniszterelnök különleges tanácsadója volt biztonsági és hírszerzési ügyekben. Személyi testőrségének fekete szemű főnöke, Rami hangtalanul felzárkózott mögé. Hosszú, zűrzavaros karrierje során Samron számtalan ellenséget szerzett magának, s Izrael szövevényes népesedési változásainak köszönhetően nem egy

közülük kényelmetlenül közel volt. Samront állandóan testőrök hada vette körül, még akkor is, amikor erődszerű villájában tartózkodott Tiberiasban.

A kerti úton egy pillanatra megállt, és felnézett. Jeruzsálemi mészköből épült régimódi kis épületet látott, amely két emelet magas volt, és hatalmas eukaliptuszfa állt előtte, kellemes árnyékot vetve az elülső fronton lévő erkélyekre. A fa ágai az ősztől hűvös fuvallattól hajladoztak, a második emeleti nyitott ablakból pedig festékhígító csípős szaga áradt.

Ahogy Samron belépett az előcsarnokba, vetett egy pillantást a hármaskamrához tartozó postaládára, és látta, hogy hiányzik róla a névtábla. Lassan felbaktatott a lépcsőn. Samron alacsony termetű volt, és úgy volt öltözve, mint mindig. Khakiszín nadrágot viselt és kopott bőrdzsekit, egy szakadással a jobb mellrészén. Arca tele volt árkokkal, hírmondóba maradt ősz haját pedig olyan rövidre vágta, hogy szinte kopasznak látszott. Kezén durva és májfoltos volt a bőr, s végtagjai kicsit nagynak tűntek, mintha egy kétszer akkora embertől kölcsönözte volna őket. A dosszié ott volt az egyik kezében.

Amikor a második emeleti lépcsőpihenőhöz ért, az ajtót tárva-nyitva találta. Ujjával finoman belökte. A lakást, ahová belépett, egykor a legnagyobb körültekintéssel rendezte be egy kifogástalan ízléssel rendelkező gyönyörű olasz zsidó nő. Azóta a bútor eltűnt, akárcsak a gyönyörű nő, a lakást pedig egy művész átalakította műteremnek. Nem művész, emlékeztette magát Samron. Gabriel Allon restaurátor volt, és a világ három-négy legkeresettebb restaurátora közé tartozott. Most épp egy óriási vászon előtt állt, amelyen egy férfit lehetett látni hatalmas ragadozó macskáktól körülvéve. Samron csendben letelepedett egy festékfoltos zsámolyra, és néhány pillanatig figyelte, ahogy Gabriel dolgozik. Mindig is lenyűgözte, ahogy a férfi utánózni tudta a régi mesterek ecsetvonásait. Samron szemében ez afféle eladható trükk volt, még egy Gabriel adottságai közül, amit ki lehet aknázni, mint a nyelvtudását - vagy azt, ahogy képes előkapni a Berettáját, és tüzelőállásba helyezkedni olyan rövid idő alatt, ami másoknak legfeljebb arra elég, hogy összezsapják a tenyerüket.

- Mindenképpen jobban néz ki, mint amikor megérkezett - mondta Samron -, de még mindig nem értem, miért akarná bárki kiakasztani otthon.

- Nem magánlakásba kerül - felelte Gabriel, le sem véve ecsetjét a vászonról. - Múzeumi darab.

- Ki festette? - tette fel a kérdést váratlanul Samron, mintha csak egy merénylet elkövetője felől tudakozódna.

- A londoni Bonhams aukciós ház szerint Erasmus

Quellinus - mondta Gabriel. - Az alapokat talán tényleg Quellinus fektette le, de számomra teljesen világos, hogy Rubens fejezte be a képet. - Kezét elhúzta a hatalmas vászon fölött. - Mindenütt ott vannak az ecsetvonásai.

- Mit számít ez?

- Úgy tízmillió fontot - felelte Gabriel. - Julian jól meg fogja szedni magát rajta.

Julian Isherwood műkereskedő volt Londonban, s valamikor az izraeli hírszerzés titkos ügynökeként tevékenykedett. A hosszú elnevezésnek persze nem sok köze volt a szolgálat valódi tevékenységéhez. Az olyanok, mint Samron és Gabriel, egyszerűen Céggént emlegették a szolgálatot.

- Remélem, Julian rendesen megfizet téged.

- Fizet a restaurálásért, és jutalékot kapok az eladás után.

- Összesen mennyit?

Gabriel lehúzta ecsetjét a palettán, és folytatta a munkát.

- Beszélünk kell - szólalt meg Samron.

- Akkor beszélj.

- Nem beszélek a hátadnak.

Gabriel megfordult, és a szemén viselt nagyító lencséje mögül még egyszer Samronra tekintett.

- És nem beszélek veled addig, amíg rajtad van az az ízé. Úgy nézel ki, mintha a rémálmaimból léptél volna elő.

Gabriel vonakodva letette palettáját a munkaasztalra, és eltávolította a nagyítót, ezzel láthatóvá téve egy elképesztően smaragdzöld szempárt. Alacsonyabb volt az átlagosnál, de egy kerékpáros szívós fizikumával rendelkezett. Magas homloka, vékony álla és hosszú, csontos orra volt, mintha fából faragták volna ki. Rövidre vágott haja a halántékánál már őszbe vegyült. Samron volt az oka, hogy Gabriel restaurátor volt, nem pedig generációjának egyik legkiválóbb festőművésze, mint ahogy annak is, hogy a húszas évei elején gyakorlatilag egyetlen éjszaka alatt megőszült a halántéka. Samron volt az a hírszerző tiszt, akit Golda Meir megbízott, hogy nyomozza le és gyilkolja meg az 1972-es müncheni mészárlás felelőseit, s egy ígéretes fiatal képzőművészeti hallgató, név szerint Gabriel Allon volt Samron első számú fegyverese.

Gabriel rövid ideig a paletta és az ecsetek tisztogatásával foglalkozott, aztán bement a konyhába. Samron leült a kisasztalhoz, és megvárta, amíg Gabriel elfordul, mielőtt sietősen rágyújtott kellemetlen illatú török cigarettáinak egyikére. Amikor a restaurátor meghallotta Samron régi Zippo gyűjtőjének ismerős kattánását, feldúlva mutatott a Rubensre, de Samron nem zavartatta magát, és dacosan a szájához emelte a cigarettát. Kellemes csend telepedett közéjük, miközben Gabriel palackozott vizet töltött a forralóba, és kávé-t kanalizált a kávéfőzőbe. Samron elégedetten hallgatta, ahogy a szél a kerti eukaliptuszfák között neszez. Buzgó világiként az idő múlását nem a zsidó ünnepek, hanem a föld ritmusa szerint mérte - a nap, amikor megkezdődött az esőzés; a nap, amikor kinyíltak a vadvirágok Galileában; a nap, ami-kor visszatértek a hűvös szelek. Gabriel olvasott a gondolataiban. Megint itt az ősz, és mi még mindig itt vagyunk. Megkötött szövetségünk még létezik.

- A miniszterelnök választ akar. - Samron nem vette le tekintetét a kesze-kusza kis kertről. - Türelmes ember, de nem fog örökké várni.

- Megmondtam, hogy válaszolok, amint végeztem a festménnyel.

Samron Gabrielre nézett. - Határtalanul arrogáns vagy. Izrael Állam miniszterelnöke téged akar a Különleges Műveletek vezetőjének, te meg kéreted magad valami ötszáz éves vászondarabra hivatkozva.

- Négyszáz éves.

Gabriel odavitte a kávé-t az asztalhoz, és töltött két csészével. Samron cukrot kanalizált az övébe, és egyetlen határozott mozdulattal megkeverte.

- Te magad mondtad, hogy a kép majdnem kész van. Mit fogsz válaszolni?

- Még nem döntöttem el.

- Adhatok egy jó tanácsot?

- Mi van, ha nem kérek belőle?

- Akkor is megkapod. - Samron kiszívta az életet cigarettája csonkjából.

- El kéne fogadnod a miniszterelnök ajánlatát, mielőtt valaki máshoz fordul vele.

- Akkor lennék a legboldogabb.

- Valóban? És mihez fogsz kezdeni magaddal? - Hallgatás volt a válasz, így Samron tovább erősködött. - Engedd meg, Gabriel, hogy most én fessek neked egy képet. Igyekszem kihozni magamból a legjobbat, bár nem vagyok olyan tehetség, mint te. Én nem holmi híres német-zsidó értelmiségi családból jövök, én csak egy szegény lengyel zsidó vagyok, akinek az apja fazekakat árult egy kézikocsi hátuljáról.

Samron gyilkos lengyel akcentusa felerősödött. Gabriel nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék. Valahányszor Samron az elnyomott Lvovi zsidót játszotta, Gabriel biztos lehetett benne, hogy valami szórakoztató dolog következik.

- Nincs más választásod, Gabriel. Magad mondtad, amikor első ízben felajánlottuk neked az állást. Mihez kezdesz majd, ha befejezted a Rubensedet? Van még valami munka a láthatáron? - Samron teátrális szünetet tartott, tudta jól, hogy a válasz az: nincs. - Nem mehetsz vissza Európába, amíg hivatalosan nem tisztáznak a Gare de Lyon-i robbantás vádjá alól. Talán Julian küld neked még egy festményt, de idővel ennek is vége szakad,

mert a csomagolás és a behajózás költségei csak tovább rontják Julian amúgy is szűkös anyagi lehetőségeit. Érted, mire akarok kilyukadni, Gabriel?

- Nagyon is jól értem. Szerencsétlen körülményeimre hivatkozva megpróbálsz kizsarolni belőlem, hogy átvegyem a Különleges Műveleteket.

- Zsarolás? Nem, Gabriel. Én tudom, mi a zsarolás, és Isten tudja, hogy mindig zsaroláshoz folyamodom, ha úgy kívánják az érdekeim. De ez most nem zsarolás. Csak segíteni próbálok.

- Segíteni?

- Egyet mondj meg nekem, Gabriel: Mit akarsz csinálni, hogy pénzt keress?

- Van pénzem.

- Ami elég ahhoz, hogy remeteként élj, de nem elég ahhoz, hogy élj. - Samron egy pillanatra elnémult, és hallgatta a szelet. - Milyen csendes most, ugye? Szinte békés. Csábító a gondolat, hogy ez örökre így is marad. De nem fog. Átengedtük nekik Gázát, anélkül hogy bármit kértünk volna cserébe, s ők ezt azzal fizették meg, hogy a választáson a Hamasz-tagokat tették meg vezetőiknek. Legközelebb majd a Nyugati Partot akarják, és ha rövid időn belül nem vonulunk vissza, újabb vérengzés lesz, rosszabb még a második intifádánál is. Higgy nekem, Gabriel, nemsokára újra kezdődik az egész. És nem csak itt. Mindenütt. Azt hiszed, karba tett kézzel ülnek, és nem csinálnak semmit? Dehogynem. Épp a következő hadjáratot tervezik. Oszamával meg a cimboráival tárgyalnak. Most már biztosan tudjuk, hogy a Palesztin Hatóságba beépült az al-Kaida a társszervezeteivel. Ahogy azt is tudjuk, hogy a közeljövőben komoly támadásokat terveznek Izrael, illetve külföldi izraeli célpontok ellen. A Cég úgy tudja, a miniszterelnököt is meg akarják gyilkolni, magas rangú tanácsadóival egyetemben.

- Te is érintve vagy?

- Hát persze - mondta Samron. - Elvégre én vagyok a miniszterelnök különleges tanácsadója minden olyan kérdésben, ami összefügg a biztonsággal és a terrorizmussal. A halálom hatalmas és jelképes győzelem lenne a számukra.

Ismét kinézett az ablakon, s a fák között mozgó szelet figyelte. - Elég ironikus, nem? Azt hittük a világnak erről a helyéről, hogy a menedékünk, s most furcsamód sebezhetőbbé tett minket, mint amilyenek valaha voltunk. A világ zsidóságának csaknem a fele él ezen az aprócska földszávon. Elég volna egyetlen kisebbfajta nukleáris szerkezet. Az amerikaiak túlélnek. Az oroszok talán észre se vennék. De mi? Egy Tel-Avivra ledobott bomba az ország népességének negyedét elpusztítaná - lehet, hogy még többet is.

- És pont rám van szükséged, hogy megakadályozd ezt az apokalipszist? Azt hittem, mostanság jó kezekben van a Cég.

- Határozottan jobban mennek a dolgok, mióta Levnek ajtót mutattak. Amosz rendkívül rátermett vezető, aki ügyesen intézi a dolgokat, de időnként úgy érzem, túl sok benne a katona.

- Ő vezette a Szajeret Matkalt és az Amant is. Mégis mire számítottál?

- Tudtuk, mit várhatunk tőle, de a miniszterelnök és én most már attól tartunk, azon igyekszik, hogy a Saul király utat a hadsereg egyfajta előretolt állásává alakítsa. Mi azt akarjuk, hogy a Cég megőrizze eredeti arculatát.

- Az elmebajt?

- A merészséget - hárított Samron. - A vakmerőséget. Csak Amosz ne mindig harctéri parancsnokként gondolkodna, hanem inkább...

Elhallgatott, kereste a megfelelő szót. Amikor megtalálta, két ujját a hüvelykujjához dörzsölgetve azt mondta: - Mint egy művész. Azt akarom, hogy legyen mellette valaki, aki úgy gondolkodik, mint Caravaggio.

- Caravaggio örült volt.

- Ahogy mondod.

Samron ismét rágyújtani készült, ezúttal azonban Gabrielnek sikerült időben lefognia a karját. Samron hirtelen komor tekintettel nézett rá.

- Most van szükségünk rád, Gabriel. A Különleges Műveletek vezetője két órával ezelőtt nyújtotta be a lemondását Amosznak.

- Miért?

- A londoni eset miatt. - Samron lenézett a kezére, amit Gabriel még mindig fogva tartott. - ViSSzakaphatnám?

Gabriel elengedte a vaskos csuklót. Samron a hüvelykujja és a mutatóujja között görgette a meg-gyújtatlan cigarettát.

- Mi történt Londonban? - kérdezte Gabriel.

- Attól tartok, múlt éjszaka egy kis zúrbe keveredtünk ott.

- Zúrbe? Ha a Cég zúrbe keveredik, abba a végén mindig belehal valaki.

Samron helyeslően bólintott. - Hát ebben legalább következetesek vagyunk.

- Mond neked valamit az a név, hogy Ali Maszudi?

- Valami professzor az egyik németországi egyetemen - felelte Gabriel. - Imád a képromboló reformer szerepében tetszelegni. Egyszer találkoztam is vele.

Samron meglepetten húzta fel a szemöldökét. - Tényleg? Hol?

- Néhány évvel ezelőtt Velencébe jött egy nagyszabású közel-keleti konferenciára. A meghívottak a program részeként csoportos városnézésen vettek részt, és a San

Zaccaria-templomnál is megálltak, ahol én épp a Bellini- oltárképet restauráltam.

Gabriel hosszú évekig élt és dolgozott Velencében Mario Delvecchio álnéven. Hat hónapja kénytelen volt elhagyni a várost, miután a nyomára bukkant egy palesztin terrorista, egy nagyvad, név szerint Háled al-Kalifa. Az ügynek a Gare de Lyonnál lett vége, és azzal a következménnyel járt, hogy Gabriel nevétől és titkos múltjától visszhangzott a francia és az európai sajtó, beleértve a Sunday Timesban megjelent expozét, amelyben Gabrielt „Izrael halálangyalának” titulálták. A párizsi rendőrség még mindig köröztette, egy palesztin polgárjogi csoport pedig háborús bűnökre hivatkozva pert indított ellene Londonban.

- És te tényleg találkoztál Maszudival? - kérdezte Samron hitetlenkedve. - Kezet is fogtál vele?

- Mint Mario Delvecchio, természetesen.

- Felteszem, fogalmad sem volt róla, hogy egy terroristával parolázol.

Samron bedugta a cigarettát a szájába, és meggyújtotta a Zippójával. Ezúttal Gabriel nem avatkozott közbe.

- Három hónappal ezelőtt fülest kaptunk egy havertól a jordániai GID-től, hogy Ali Maszudi professzor, a híresen mérsékelt irányzatot képviselő reformer valójában az al-Kaida toborzója. A Jordánok szerint akkor épp izraeli, illetve zsidó érdekeltségű európai célpontok megtámadásához toborzott embereket. A békekonferenciák és az Izrael-ellenes tüntetések voltak a kedvenc vadászterületei. Ezen nem is lepődtünk meg. Egy ideje már tudjuk, hogy az úgynevezett békekonferenciák az al-Kaida és az európai bal- meg jobboldali szélsőségesek találkozóhelyévé váltak. Úgy döntöttünk, jobb, ha megfigyeljük Maszudi professzort. Sikerült hozzáférnünk a telefonjához a brémai lakásában, de az eredmény enyhén szólva siralmas volt. Maszudi nagyon ügyesen csinálta. Aztán úgy egy hónapja a Londoni Állomás a legjobbkor szolgált információval. Kiderült, a londoni nagykövetség kulturális osztályát felkérték, hogy küldjenek egy hozzáértőt valami Béke- és Biztonságpolitikai Fórumra, ami Palesztinával, Irakkal és a térséggel foglalkozik. Amikor a kulturális osztály kért egy listát a többi résztvevőről, mit gondolsz, kinek a neve szerepelt rajta?

- Ali Maszudi professzoré.

- A kulturális osztály hozzájárult, hogy képviselőt küldjünk a konferenciára, a Különleges Műveletek pedig célba vette Maszudit.

- Mi volt a terv?

- Egyszerű - mondta Samron. - Tetten érni, kompromisszumra kényszeríteni, megfenyegetni, beszervezni. Képzeld csak el, egy ügynök az al-Kaida személyi állományán belül! Maszudin keresztül a teljes európai hálózatot felgöngyölíthettük volna.

- Mi történt?

- Egy lány volt a mézesmadzag. Hamída al-Tatarinak nevezte magát. Az igazi neve Aviva, és Ramat Ganba való, de egyik oldalhoz sem tartozik. Egy fogadáson találkozott Maszudival. Felkeltette az érdeklődését, az meg beleegyezett, hogy aznap este újra találkozzanak, és hosszabban is értekezzenek a világ helyzetéről. A konferencia záróülése után követték Maszudit, de ő úgy tűnik, kiszúrta az emberünket, mert futásnak eredt. Rossz irányba nézett, amikor átkelt a Euston Roadon, és egy teherautó elé lépett.

Gabriel arca összerándult.

- Azért szerencsére nem kellett teljesen üres kézzel távoznunk - folytatta Samron. - Az emberünk, aki követte Maszudit, megszerezte a táskáját. Több más mellett egy laptop volt benne. Úgy néz ki, Ali Maszudi professzor több volt egyszerű toborzónál.

Samron letette a dossziét Gabriel elé, és kurta fejbiccentéssel jelezte, hogy nézzen bele. A dossziében Gabriel egy halom megfigyelési fotót talált: a Szent Péter tér tucatnyi különböző szögéből; a bazilika homlokzata és belső tere; a Harangok kapujánál őrt álló svájci gárdisták. Nyilvánvaló volt, hogy a fényképeket nem egy hétköznapi turista készítette, mert a fotóst az esztétikai szépségnél sokkal jobban érdekelték a Vatikán körüli biztonsági intézkedések. Jó pár felvétel volt a tér nyugati oldalánál húzódó kordonról és a fémdetektorokról Bernini kolonnádjánál és továbbiak a carabinieriokról - akik a nagyobb összejövetelekkor a téren járőröztek -, közelképekkel az oldalfegyvereikről. Az utolsó három képen VII. Pál pápát lehetett látni üveggel fedett pápamobiljában, amint épp a Szent Péter téren összegyűlt tömeget üdvözli. A kamera lencséje azonban nem a szentatyára fókuszált, hanem a mellette haladó civil ruhás svájci gárdistákra.

Gabriel másodszor is megsejmelte a fotókat. A fényviszonyok és a zárándokok öltözete alapján úgy tűnt, legalább három különböző alkalommal készültek. Az ismételt fényképes felderítés ugyanarról a célponttól komoly al-Kaida akcióra utalt, ezt tudta jól. Becsukta a dossziét, és Samron felé nyújtotta, aki nem vette el a kezéből. Gabriel ugyanolyan beható vizsgálatnak vetette alá az öreg arcot, mint ahogy előbb a fotókat tanulmányozta. Le merte volna fogadni, hogy van más rossz hír is.

- A technikusok még valamit találtak Maszudi számítógépén - mondta Samron. - Hozzáférési instrukciókat egy számozott zürichi bankszámlához; egy számlához, amiről már tudunk egy ideje, mert rendszeres pénzüsszegek vándorolnak rá az úgynevezett El-Kudsz Felszabadítása Bizottságtól.

Az El-Kudsz Jeruzsálem arab neve volt.

- Ki áll mögötte? - kérdezte Gabriel.

- Szaud-Arábia - mondta Samron. - Konkrétabban Szaud-Arábia belügyminisztere, Nábil herceg.

A Cégen belül Nábilt rendszerint a Sötétség Hercegeként emlegették, mert gyűlölte Izraelt és az Amerikai Egyesült Államokat, és szerte a világon támogatta az iszlám militarizmust.

- Nábil akkor hozta létre a bizottságot, amikor a második intifáda a virágkorát élte - folytatta Samron. - Ő maga teremti elő a pénzt, és személyesen felügyeli az elosztást. Úgy gondoljuk, százmillió dollár áll a rendelkezésére, amit a világ legerőszakosabb terrorista csoportjaihoz csurgat, beleértve az al-Kaida-elemeket is.

- Nábil kitől kapja a pénzt?

- Más szaudi jótékonyági szervezetekkel ellentétben az El-Kudsz Felszabadítása Bizottság csupán nagyon szűk adományozói kört tudhat a magáénak. Úgy gondoljuk, maréknyi szaudi multimilliomostól.

Samron egy pillanatig a kávéjába bámult. - Jótékonyág - mondta megvetéssel a hangjában. - Ugye milyen szép szó? De a szaudiak jótékonyága mindig is kétélű kard volt. A Muszlim Világliga, a Nemzetközi Iszlám Felszabadítási Szervezet, az Al-Haramain

Alapítvány, a Nemzetközi Jótékonysági Alapítvány mind olyan Szaud-Arábiának, mint a Komintern volt az egykori Szovjetuniónak. A hit terjesztésének eszköze. Az iszlám hité. De nem az iszlám minden formájában. Itt csak a szaudiak puritán iszlámjáról van szó. A vahnábizmusról. A jótékonysági szerveződések mindenütt a világon mecseteket és iszlám központokat építenek, és medreszéket, amelyek a holnap vahnábíta militánsait okadják ki magukból. És még a terroristákat is nyíltan pénzelik, köztük hamaszbeli barátainkat. Amerika motorjai szaudi olajjal működnek, és a globális iszlám terrorizmus hálózata túlnyomórészt szaudi pénzből tartja fenn magát.

- A jótékonyság valóban az iszlám harmadik pillére - mondta Gabriel. - Zakat.

- Nemes elképzelés - mondta Samron -, amíg a zakat nem jut a gyilkosok kezére.

- Gondolod, hogy Ali Maszudit valami más is a szaudiakhoz fűzte a pénzen kívül?

- Lehet, hogy ezt sosem tudjuk meg, hisz a nagy professzor már nincs közöttünk. De akárkinek dolgozott is, annak nyilvánvalóan a Vatikán a célpontja - és valakinek figyelmeztetnie kell őket.

- Gondolom, van elképzelésed, kit akarsz megbízni a feladattal.

- Tekintsd úgy, mint első megbízatásodat a Különleges Műveletek vezetőjeként - mondta Samron. - A miniszterelnök azt akarja, hogy vedd a kezébe az ügyet. Most azonnal.

- Na és Amosz?

- Amosz valaki mást akar, de a miniszterelnök és én világossá tettük a számára, kire van szüksége.

- Attól tartok, az én nevem már nem patyolat tiszta, és ezt sajnos most már az egész világ tudja.

- A Gare de Lyon-ügyre gondolsz? - Samron megvonta a vállát. - Egy okos ellenfeled csapdába csalt. Amúgy mindig is azt tartottam, hogy nincs igazi karrier problémák nélkül. A miniszterelnök szintén ezen az állásponton van.

- Talán, mert neki is megvoltak a maga botrányai. - Gabriel mélyet sóhajtott, és még egyszer lenézett a fotókra. - Rizikós lenne Rómába küldenedek. Ha a franciák megsejti k, hogy olasz földön vagytok...

- Nem kell Rómába menned - vágott a szavába Samron. - Róma jön ide hozzád.

- Donati?

Samron bólintott.

- Mennyit tud?

- Eleget ahhoz, hogy megérdeklődj az Alitaliánál, kölcsönvehetne-e néhány órára egy gépet - felelte Samron. - Reggel első dolga lesz, hogy idejön. Mutasd meg neki a fotókat. Mondj el mindent, ami szükséges, hogy meggyőzd, szerintünk valós fenyegetésről van szó.

- És ha segítséget kér?

Samron megvonta a vállát. - Ne tagadj meg tőle semmit.

3

Jeruzsálem

Másnap délelőtt tizenegykor Monsignore Luigi Donati, őszentsége VII. Pál pápa személyi titkára a Dávid Király Hotel előcsarnokában várakozott Gabrielelre. Magas volt, sovány és jóképű, akár egy olasz filmbálvány. Fekete papi öltönyének és körgallérjának szabásából arra lehetett következtetni, hogy bár a Monsignore szüzességben él, a hiúság nem ismeretlen előtte - látszott ez drága svájci karórájáról és az arany töltőtollról is, amit a mellényzsebében hordott. Sötét szeméből erőteljes, tántoríthatatlan értelem sugárzott, konok állkapcsa pedig azt a benyomást keltette az emberben, hogy nem tűri az ellentmondást. A vatikáni sajtó papi ruhába öltözött Raszputyinként, a pápai trónus mögött meghúzódó erőként jellemezte. A Római Kúrián belüli ellenlábasai gyakorta utaltak Donatira „Fekete Pápaként”, nem éppen hízelgő utalásként jezsuita múltjára.

Három év telt el az első találkozásuk óta. Akkor Gabriel egy Münchenben élő izraeli tudós, Benjamin Stern meggyilkolásának az ügyében nyomozott, aki azelőtt a Cég ügynöke volt. A nyomok a Vatikánhoz vezettek, egyenesen Donati hozzáértő kezei közé, s ketten együtt háritották el a pápaság intézménye ellen irányuló komoly fenyegetést. Egy évvel később Donati segített bizonyítékot találni a templomi levéltárban, így tudta Gabriel azonosítani és elfogni Erich Radeket, a Bécsben élő náci háborús bűnöst. Ám a kettejük közti kötelék több volt két ember kapcsolatánál. Donati mestere, VII. Pál pápa közelebb állt Izraelhez, mint bármelyik elődje, és hatalmas erőfeszítéseket tett, hogy javítson a katolikusok és zsidók közötti kapcsolaton. A pápa életben tartása egyike volt azon céloknak, amelyek Samronnál elsőbbséget élveztek.

Donati észrevette Gabrielt, ahogy jön át az előcsarnokon, barátságosan elmosolyodott, és felé nyújtotta hosszú, barna kezét. - Jó, hogy látlak, barátom. Kár, hogy ilyen körülmények között.

- Bejelentkeztél már?

Donati felmutatta szobája kulcsát.

- Menjünk fel. Valamit látnod kell.

Odasétáltak a liftekhez, és az egyikbe szálltak. Mielőtt Donati a kijelző panel felé nyúlt volna, Gabriel már tudta, hogy a hatodik emelet gombját fogja megnyomni - ahogy azt is tudta, hogy a Donati kezében lévő kulcs a 616-os szobát nyitja. Az Óváros falaira néző tágas lakosztály állandó jelleggel le volt foglalva a Cég számára.

A szokásos luxus kiegészítők mellett beépített audiofelvevővel is rendelkezett, amit a fürdőszoba mosdója alá rejtett aprócska kapcsolóval lehetett üzembe helyezni. Gabriel csak azután mutatta meg a fotókat Donatinak, hogy meggyőződött róla, a rendszer ki van kapcsolva. Miközben a pap egymás után gondosan áttanulmányozta a képeket, az arcáról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni, de egy pillanattal később, amikor az ablakban állva a távolban csillogó Szikla-dóm felé bámult, Gabriel észrevette, hogy állkapcsának izmai remegnek a feszültségtől.

- Rengetegszer végigcsináltuk már ezt, Gabriel - a millennium, a jubileum, szinte minden karácsony és húsvét. Néha az olasz biztonsági szolgálaton keresztül érkezik a figyelmeztetés, máskor a Központi Hírszerző Ügynökségnél dolgozó barátaink szólnak. Minden alkalommal úgy reagálunk, hogy szigorítunk a biztonsági intézkedéseken egészen addig, amíg úgy nem látjuk, hogy a veszély elmúlt. Eddig még nem történt semmi. A bazilika még sértetlen. És örömmel jelenthetem, a szentatyával is ugyanez a helyzet.

- Csak mert eddig nem sikerült nekik, attól még nem biztos, hogy nem is próbálkoznak, Luigi. Az al-Kaidának és társszervezeteinek a vakhábizmustól megihletett terroristái mindenkit káfiának és musrikunnak tekintenek, aki nem az ő irányzatukhoz tartozik. Az ilyenek az ő szemükben csak halált érdemelnek. A káfirok a hitetlenek, és a musrikunok a többistenhívők. Még a szunnita és a síita muszlimokat is musrikunnak tartják, de az ő gondolkodásuk szerint a Vatikán és a szentatya a politeizmus leghatalmasabb jelképe.

- Ezt mind értem, de ahogy ti mondjátok pészahkor a széderen, miért lenne más ez az este, mint az összes többi?

- Azt kérded, miért épp ezt a fenyegetést kellene komolyan venni?

- Pontosan.

- A hírvivő miatt - mondta Gabriel. - A férfi miatt, akinek a komputerén a fotókat találtuk.

- Ki ő?

- Attól tartok, ezt nem árulhatom el.

Donati lassan elfordult az ablaktól, és parancsolóan méregette Gabrielt. - Én felfedtem előtted a római katolikus egyház legsötétebb titkai közül nem egyet. A legkevesebb, amivel tartozol, hogy megmondod, honnan szereztétek a fotókat.

Gabriel tétovázott. - Ismerősen cseng Ali Maszudi neve?

- A professzoré? - Donati arca elsötétült. - Nem őt ölték meg néhány nappal ezelőtt

Londonban?

- Senki sem ölte meg - felelte Gabriel. - Baleset történt.

- Jóságos isten, Gabriel, kérlek, mondd, hogy nem te lökted oda az alá a teherautó alá.

- Tartogasd az együttérzésedet annak, aki megérdemli. Tudjuk, hogy Maszudi terroristákat toborzott. És az alapján, amit a laptopján találtunk, akár a tervezésben is benne lehetett.

- Kár, hogy meghalt. Kínpadra vonhattuk volna, hogy addig gyötörjük, amíg el nem mondja mindazt, amit tudni akarunk. - Donati lepillantott. - Ne haragudj a szarkasztikus hangnemért, Gabriel, de nem rajongok túlzottan ezért a terrorizmus elleni háborúért, ami most folyik. Egyébként a szentatyának sem tetszik a dolog.

Donati ismét kinézett az ablakon az Óváros falaira. - Ironikus, nem? Első alkalommal látogatok el szent városotokba, és épp egy ilyen okból.

- Csakugyan? Még soha nem jártál itt?

Donati lassan megrázta a fejét.

- Szeretnéd látni, hol kezdődött az egész?

Donati elmosolyodott. - Tulajdonképpen semmit sem szeretnék jobban.

Átkeltek a Hinnom-völgyön, és felkapaszkodtak az emelkedőn az Óváros keleti falához. A fal tövében húzódó gyalogösvényre árnyék borult. Déli irányban követték az ösvényt az Elszenderülés temploma felé, majd befordultak a sarkon, és áthaladtak a Sion-kapun. A Zsidó Negyed útnál Donati előhúzott egy darab papírt papi öltözetének zsebéből. - A szentatya azt szeretné, ha ezt elhelyezném a Nyugati Falnál.

A Tiferet Jiszráelnél egy csoport ortodox nyomába szegődtek. Fekete ruhájában Donati akár a csoport tagja is lehetett volna. Az utca végén lementek a széles kőlépcsőn, amely a fal előtti térre vezetett. Hosszú sor kígyózott az őrbódé előtt.

Gabriel mormogott valamit az egyik női határrendőrnek, aztán átvezette Donatit a fémdektorok között a térre.

- Semmit sem csinálsz úgy, mint egy normális ember?

- Menj csak - mondta Gabriel. - Én itt várlak.

Donati megfordult, és óvatlanul a fal női oldala felé vette az irányt. Gabriel diszkrét nyelvcsettintéssel irányította át a férfiak számára fenntartott részhez. Donati kiválasztott egy kipát a közös kosárból, és bizonytalanul feltette a feje búbjára. Rövid ideig némán imádkozva állt a fal előtt, majd becsúsztatta a papírdarabot a sárgás heródesi kő egy hasadékába.

- Mi áll rajta? - kérdezte Gabriel, mikor Donati visszajött.

- Könyörgés a békéért.

- Ott fent kellett volna letenned - mondta Gabriel, az Al-Aksza mecset irányába mutatva.

- Megváltoztál - mondta Donati. - Az a férfi, akit három évvel ezelőtt megismertem, soha nem mondott volna ilyet.

- Mindannyian megváltoztunk, Luigi. Ebben az országban nincs többé béketábor, csak biztonsági tábor van. Arafát nem számított erre, amikor útjukra bocsátotta az öngyilkos merénylőket.

- Arafat már meghalt.

- Igen, de legalább egy nemzedék kell hozzá, hogy helyreállítsuk a kárt, amit maga után hagyott. - Megvonta a vállát. - Ki tudja? A második intifáda során szerzett sebek talán sosem hegednek be.

- Tehát folytatódik a gyilkolás? Nem gondolhatod, hogy ez a jövő.

- Már miért ne, Luigi? Mindig is így ment ez errefelé.

Maguk mögött hagyták a Zsidó Negyedét, és elsétáltak a Szent Sír templomához. Gabriel az udvaron várt, amíg Donati egy alkalmi palesztin idegenvezetőt elhárítva bement a templomba. Tíz perccel később jött vissza.

- Sötét - mondta. - És hogy őszinte legyek, kissé lehangoló.

- Hát csak azt mondod, amit mindenki.

Elhagyták az udvart, és a Via Dolorosán sétáltak. Az ellenkező irányból amerikai zarándokcsoport tolongott feléjük. Barna reverendába öltözött szerzetes vezette őket, kezében héliummal töltött vörös léggömbbel. Donati zavart kifejezéssel az arcán figyelte a jelenetet.

- Még mindig hiszel? - kérdezte váratlanul Gabriel.

Donati várt egy pillanatot a válasszal.

- Az én személyes hitem egy kissé összetett, amint arra, gondolom, már te is rájöttél. De hiszem, hogy a római katolikus egyház ereje jó erő egy gonosszal teli világban. És hiszek a jelenlegi pápában.

- Szóval hitetlen ember vagy egy mélyen hívő ember oldalán.

- Tökéletes megfogalmazás - mondta Donati. - De mi van veled? Te hiszel még? Hittél valaha?

Gabriel megállt. - A kánaániták, a hettiták, az amalekiták és a moábiták már eltűntek. De mi valamiért még mindig itt vagyunk. Azért van így, mert Isten négyezer évvel ezelőtt szövetséget kötött Ábrahámmal? Ki tudná megmondani?

- Gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fővényét" - mondta Donati a Teremtés könyvének huszonkettedik fejezetéből idézve.

- „Utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját" - felelte Gabriel, befejezve az idézett passzust. - S most az én ellenségem vissza akarja venni azokat a kapukat, és képes bármire, akár saját fiait feláldozására is, hogy visszaszerezze őket.

Donati mosolyogva hallgatta, milyen ügyesen értelmezi Gabriel a Szentírást.

- Nem is vagyunk mi olyan különbözőek, te meg én. Mindketten magasabb erőknek áldoztuk az életünket. Én az egyháznak, te a népednek. - Szünetet tartott. - És a hazádnak.

Továbbsétáltak a Via Dolorosán, egészen a Muszlim Negyedig. Az árnyékos utcákra érve Gabriel feltolta napszemüvegét a homlokára. A palesztin boltosok kíváncsian méregették zsúfolt bódéikból.

- Nem lesz baj belőle, hogy itt vagy?

- Minden rendben lesz.

- Gondolom, van nálad fegyver.

Gabriel hallgatással felelt. Ahogy sétáltak tovább, Donati az utcakövekre szegezte a tekintetét, s az összpontosítás ráncokat rajzolt sötét szemöldökére.

- Ha mi tudjuk, hogy Ali Maszudi halott, vajon helyénvaló a feltételezés, hogy elvbarátai is értesültek a dologról?

- Hát persze.

- Azt is tudják, hogy rajta voltak a számítógépén azok a fotók, és most nálad vannak?

- Lehetséges.

- Elképzelhető, hogy ez felgyorsítja a terveiket?

- De az is lehet, hogy inkább elhalasztják az akciót, amíg lanyhul az éberségetek, nektek és az olaszoknak.

Áthaladtak a Damaszkuszi kapun. Gabriel a szemére húzta a napszemüvegét, amikor beléptek a falon kívül elterülő zsúfolt, hangos piactérre.

- Tudnod kell valamit azokról a képekről - mondta Donati. - Mindegyiket az általános kihallgatáson készítették, amikor a szentatya a világ minden részéből érkező zarándokokat üdvözli a Szent Péter téren.

Gabriel megállt, és a kőfal fölött lebegő arany Szikla-dómra meredt. - Az általános kihallgatás szerdánként van, ugye?

- Így van.

Gabriel Donatira nézett, és azt mondta: - Holnap kedd.

Donati az órájára pillantott. - Vissza tudnál vinni a reptérre? Ha sietünk, vacsorára ott lehetünk Rómában.

- Mi ketten?

- A városból kifelé majd megállunk a lakásodnál, hogy becsomagolhass - mondta Donati. - Rómában mostanság viharos az idő. Mindenképp tegyél be egy esőkabátot.

Esőkabátnál többre lesz szükség, gondolta Gabriel, ahogy átvezette Donatit a zsúfolt piacon. Kell egy hamis útleveél is.

4

Vatikánváros

Ahhoz képest, hogy az iroda milyen nagy hatalmú emberhez tartozott, eléggé hétköznapi volt. Kifakult, időmarta keleti szőnyeg, súlyos szürkés függöny. Amikor Gabriel és Donati belépett a szobába, az aprócska fehér ruhás alak, aki a jókora egyszerű íróasztal mögött ült, épp elmélyülten bámulta a televíziót. Erőszakos jelenetet lehet látni: tüzet és füstöt, vérrel bemocskolt túlélőket, akik a hajukat tépték, és a halottak szétmarcangolt teste fölött siránkoztak. VII. Pál pápa, Róma püspöke, Pontifex Maximus és Szent Péter jogutódja megnyomta a távirányítón a kikapcsoló gombot, és a kép elsötétedett.

- Gabriel - mondta. - Jó újra látni.

A pápa lassan felállt, és nyújtotta apró kezét - nem a halászczyűrűvel felfelé, ahogy a legtöbb embernek szokta, hanem tenyérrel oldalra. Még mindig határozott volt a kézfogása, és a szeme, amely szeretettel nézte Gabrielt, még mindig élénk és tiszta. Gabriel már elfelejtette, milyen kicsike is valójában Pietro Lucchesi. Eszébe jutott a délután, amikor Lucchesi előjött a konklávéból: törpeszerű figura úszik előre a sietősen előkészített reverendában, s alig látszik ki a bazilika hatalmas lodzsájának mellvédje mögül. Az olasz televízió egyik kommentátora kikiáltotta Valószínűtlen Pietrónak. Marco Brindisi bíboros, a reakciós államtitkár, aki meg volt győződve róla, hogy ő jön majd ki a konklávéból fehér ruhába öltözve, Lucchesit epésen csak mint I. Véletlen pápát emlegette.

Amikor viszont Gabriel Lucchesira gondolt, először egy egészen más kép jelent meg előtte. Az, ahogyan a pápa a római Nagy Zsinagóga bimáján áll, és olyan dolgokról beszél, amelyekről egyetlen elődje sem szólt soha. „Beismerjük ezeket a bűnöket és másokat is, amelyekre hamarosan fény derül majd, és a bocsánatokat kérjük. Nincs szó, mely le tudná írni fájdalmunk mélységét. Amikor a legnagyobb szükségetek lett volna ránk, amikor a náci Németország katonái kirángattak benneteket a házaitekből épp itt, ezekben az utcákban, a zsinagóga mellett, ti segítségért kiáltottatok, de könyörgésekre néma csend volt a válasz. Ezért ma, amikor a bocsánatokatokért esedezem, én is így teszek. Néma csendben...”

A pápa visszaült a székébe, és a televízió képernyőjére nézett, mintha még mindig látná a távoli borzalmak képeit. - Én figyelmeztettem, de nem hallgatott rám. Most Európába készül, hogy helyrehozza a kapcsolatait egykori szövetségeseivel. Kívánom, hogy sikerüljön neki, de szerintem ez meddő próbálkozás.

Gabriel magyarázatot várva nézett Donatira.

- Az éjjel a Fehér Ház arról tájékoztatott minket, hogy az elnök a jövő év elején Európába látogat, és végigjár jó néhány európai fővárost. Az elnök emberei azt remélik, egy szívélyesebb, kevésbé provokatív képet sikerül kialakítaniuk, s ezzel legalább egy részét helyrehozzák azoknak a károknak, amelyeket az Irak elleni hadba szállás okozott.

- Amit én kezdettől fogva elleneztem - mondta a pápa.

- A Vatikánba is ellátogat? - kérdezte Gabriel.

Donati válaszolt. - Rómába igen, ennyit tudunk. A Fehér Ház még nem nyilatkozott arról, hogy az elnök részt kíván-e venni pápai kihallgatáson, de szinte biztosak vagyunk benne, hogy nemsokára megérkezik a kérelem.

- Álmában se jutna eszébe Rómába jönni anélkül, hogy ne nézne be a Vatikánba - mondta a pápa. - A konzervatív katolikusok fontos részét jelentik a szavazótáborának. Nem fogja kihagyni a lehetőséget, hogy fényképezkedhet velem, és hallhat tőlem néhány kedves szót. A fotóját meg fogja kapni. Ami a kedves szavakat illeti - A pápa elhallgatott.

- Tartok tőle, hogy azt másutt kell majd keresnie.

Donati intett Gabrielnek, hogy üljön le, aztán ő is elhelyezkedett a mellette lévő széken. - Ahogy amerikai barátaink szokták mondani, az elnök kedveli az egyenes beszédet. Meg fogja hallgatni szentséged mondandóját.

- Elsőre kellett volna meghallgatnia. Világosan az értésére adtam, amikor a háború előtt idejött a Vatikánba, hogy végzetes irányba halad. Megmondtam neki, hogy semmi sem igazolja a háborút, hisz nem fenyegeti közvetlen veszély Amerikát és a szövetségeseit. Megmondtam neki, hogy még nem merítette ki az összes lehetőséget a konfliktus elhárítására, s hogy a probléma nem az Egyesült Államok, hanem az Egyesült Nemzetek hatáskörébe tartozik. Indulatomat azonban a háború elleni végső érvemhez tartogattam. Megmondtam az elnöknek, hogy Amerika gyorsan meg fogja nyerni a csatát a harctéren. „Önök erősek - mondtam -, ellenfelük pedig gyenge.” De azt is megjósoltam neki, hogy Amerikának még évekkel a háború után is erőszakos felkelésekkel kell majd szembenéznie. Óva intettem tőle, hogy erőszakos úton oldja meg a krízishelyzetet, mert azzal csak még veszélyesebb krízist idéz elő. A muszlim világ a fehérek újabb keresztes hadjárataként fog tekinteni a háborúra, mondtam. A terrorizmust nem lehet legyűrni még több terrorizmussal, csak szociális és gazdasági igazságszolgáltatással.

A szentbeszéd végeztével a pápa kicsiny hallgatóságára nézett, várva a reakciójukat. A szeme ide- oda járt, mignem Gabriel arcán állapotodott meg. - Valami azt súgja, hogy nem értesz egyet minden szavammal.

- Szentséged kiváló szónok.

- Barátok között vagy, Gabriel. Mondd ki, amit gondolsz.

- A radikális iszlám erők hadat üzentek nekünk - Amerikának, a Nyugatnak, a kereszténységnek és Izraelnek. Az isteni és az emberi törvények szerint jogunk, sőt erkölcsi kötelességünk, hogy ellenálljunk.

- Erőszak és vérontás helyett igazságossággal és lehetőségekkel álljatok ellen a terroristáknak. Ha az államok vezetői erőszakhoz folyamodnak, az emberség az, ami sérül.

- Szentséged úgy látszik, azt gondolja, a terrorizmus és a radikális iszlám problémáját könnyedén félresöpörhetnénk, ha a muszlimok jobban hasonlítanának ránk - hogy ha a muszlim világban nem volna uralkodó tényező a szegénység, az írástudatlanság és a zsarnokság, akkor nem lenne több fiatal, aki kész életét áldozni, csak hogy megbénítson és megöljön másokat. De már látták, hogy mi hogyan élünk, és nem kérnek belőle. Ismerik a mi demokráciánkat, és elutasítják. Olyan vallást látnak a demokráciában, amely ellenkezik az iszlám központi tételeivel, ezért szent dühvel szegülnek szembe vele. Hogyan vigyük el az igazságot és a jólétet ezekhez az emberekhez, akik egyedül a halálban hisznek?

- A fehér ember puskacsövével biztosan nem lehet rájuk kényszeríteni a dolgot.

- Egyetérték szentségeddel. Csak akkor beszélhetünk majd társadalmi igazságról és igazi jólétről az arab világban, ha az iszlám megreformálja magát. De addig sem ülhetünk itt tétlenül, miközben a dzsihádisták az elpusztításunkat tervezgetik. Az is immorális lenne, őszentsége.

A pápa felállt íróasztala mögül, és kitárta a Szent Péter térre néző nagy ablakot. Már leszállt az éj. Róma ott kavargott a lába alatt.

- Igazam volt a háborúval kapcsolatban, Gabriel, és a jövővel kapcsolatban is igazam van, ami mindannyiunkra vár - muszlimokra, keresztényekre és zsidókra -, ha nem

választunk más utat. De ki hallgat énrám? Csak egy reverendába bújt öregember vagyok, aki egy aranyozott kalitkában él. Már a saját egyházközségem tagjai sem figyelnek rám. Mi itt Európában úgy élünk, mintha Isten nem is létezne, az Amerika-ellenesség az egyetlen vallás, amelyben hiszünk. - Megfordult, és Gabrielre nézett. - Na meg az antiszemitizmus.

Gabriel hallgatott.

- Luigi azt mondja, bizonyítékot találtál rá, hogy el akarnak tenni láb alól - mondta a pápa. - Már megint - tette hozzá szomorkás mosollyal az arcán.

- Sajnos így igaz, őszentsége.

- Hát nem nevetséges? Én vagyok az, aki próbáltam megakadályozni az iraki háborút. Én vagyok az, aki hidat próbált verni a keresztények és a muszlimok közé, mégis engem akarnak megölni. - A pápa kinézett az ablakon. -

Talán tévedtem. Talán nem is akarják azt a hidat.

VII. Pál pápa és Monsignore Donati esténként többnyire együtt vacsorázott a pápai lakosztályban egy-két meghívott vendég társaságában. Donati szándékosan igyekezett fenntartani a kellemes, oldott hangulatot, munkáról beszélni pedig kizárólag a kúriabeli pletykák szintjén lehetett, amelyekben a pápa titokban örömet lelte. Azon az estén azonban határozottan más hangulat uralkodott a pápai ebédlőben. A hamarjában összeállított vendéglistán nem régi barátok, hanem a pápa személyes biztonságaért felelős emberek szerepeltek: Kari Brunner ezredes, a pápai Svájci Gárda parancsnoka, Carlo Marchese tábornok a carabinieriektől, továbbá Martino Bellano, az olasz biztonsági szolgálat helyettes vezetője.

Gabriel körbeadta a fotókat, és rövid tájékoztatást nyújtott olasz nyelven, amelyen érződött velencei akcentusa. Beszámolója jóval visszafogottabb volt, mint az, amit aznap reggel Donatinak Jeruzsálemben előadott. Ali Maszudi nevét pedig nem is említette. Hangjának tónusa mégsem hagyott kétséget afelől, hogy az izraeli hírszerzés hitelt érdemlőnek tartja a fenyegetést, s hogy lépéseket kell tenni a pápa és a Szentszék védelmének érdekében. Amikor elhallgatott, a biztonsági emberek arca komor volt, de semmilyen szemmel látható jel nem utalt pánikra. Már többször végigcsinálták ezt, és közös erővel automatikus intézkedéseket dolgoztak ki arra az esetre, ha növelni kellene a Vatikán és a szentatya biztonságát. Gabriel hallgatta, ahogy a három ember áttekinti a szükséges lépéseket. Amikor szünetet tartottak, finoman megköszönte a torkát.

- Javasolni kívánsz valamit? - kérdezte Donati.

- Talán bölcs lenne, ha a holnapi szertartást áthelyeznék idebentre - a kihallgatási terembe.

- A szentatya holnap egy portugál apácát avat boldoggá - mondta Donati. - Több ezer portugál zarándokra számítunk a szokásos tömegén kívül. Ha a teremben tartjuk a ceremóniát, sokukat el kell küldenünk.

- Inkább néhány zarándokot küldjünk el, mintsem felesleges veszélynek tegyük ki a szentatyát.

A pápa Gabrielre nézett. - Van rá konkrét, hitelt érdemlő bizonyíték, hogy a terroristák holnapra tervezik a támadást?

- Nincs, őszentsége. Ennyire pontos információhoz csak nagyon nehezen lehet hozzájutni.

- Ha áthelyezzük a szertartást a terembe, és elküldjük a tisztességes embereket, a terroristák már győztek is, nem gondolod?

- Néha jobb, ha az ember átenged egy kis győzelmet az ellenfelének, mint ha maga szenved megsemmisítő vereséget.

- A te néped arról híres, hogy a terroristák fenyegetései ellenére normális körülmények között él.

- Azért megteesszük a szükséges óvintézkedéseket - mondta Gabriel. - Az én hazámban a legtöbb nyilvános helyre például csak úgy lehet belépni, ha előtte átkutatták az embert.

- Akkor kutasd át a zarándokokat, és tedd meg a többi szükséges óvintézkedést -

felelte a pápa -, de én holnap délután ott leszek a Szent Péter téren, mert ott a helyem. Neked kell gondoskodnod róla, hogy ne legyen semmi baj.

Éppen tíz óra múlt, mikor Donati lekísérte Gabrielt a lépcsőn, ami az Apostoli Palotából a Via Belvederére vezetett. Enyhe köd szitált; Gabriel felhúzta kabátja cipzárját, és vállára dobta a táskáját, amiben egy napi holmija volt. Donati, aki nem viselt kabátot, mintha tudomást se vett volna az időjárásról. Szemét az utcakőre szegezte, miközben a vatikáni postahivatal mellett elhaladva a Szent Anna kapu felé sétáltak.

- Biztos ne vigyelek el?

- Egészen ma reggelig azt gondoltam, soha többé nem tehetem be ide a lábam. Azt hiszem, kihasználok a lehetőséget, és sétálok egyet.

- Ha az olasz rendőrség elfogja, mielőtt elérsz a lakásodhoz, mondd meg nekik, hogy hívjanak fel. Őszentsége kezeskedik érted. - Rövid ideig némán haladtak tovább. - Miért nem jössz vissza végleg?

- Olaszországba? Attól tartok, Samronnak más tervei vannak velem.

- Hiányzol nekünk - mondta Donati. - És Tiepolonak is.

A pápa és Donati barátjáé, Francesco Tiepoloé volt a legsikeresebb restaurátorcég Venetóban.

Gabriel nála restaurált kettőt Bellini legnagyobb oltárképei közül. Majdnem kettőt, gondolta. A San Giovanni Crisostomót Tiepolonak kellett befejezni, miután Gabriel elmenekült Velencéből.

- Valami azt súgja, hogy Tiepolo nélkül is boldogul.

- Na és Chiara?

Kedvetlen hallgatásával Gabriel világosan jelezte, hogy nem kívánja megvitatni zavaros szerelmi életét a pápa személyi titkárával. Donati ügyesen témát váltott.

- Sajnálom, ha úgy érezted, hogy a szentatya sarokba szorít. Attól tartok, már nem ugyanaz a béketűrő ember, aki volt. Pár év után mindegyik pápával ez történik. Ha az embert Krisztus földi helytartójának tekintik, nehéz elkerülnie, hogy ne legyen legalább egy picit basáskodó.

- Ő még mindig ugyanaz a szelíd ember, akit három évvel ezelőtt megismertem, Luigi. Csak kicsit öregebb lett.

- Nem volt már fiatal, amikor munkába állt. A bíborosok afféle gondnok-pápát akartak, valakit, aki melegen tartja számukra Szent Péter trónját, míg a reformerek és a reakciósok megvívják a maguk csatáit. Amint azt te is nagyon jól tudod, az én mesteremtől mindig is távol állt a gondoskodó pápa szerep. Sok munka vár még rá, mielőtt meghal - olyan dolgok, amelyekkel nem biztos, hogy elnyeri a reakciósok tetszését. Természetesen nem szeretném, ha valaki megkurtítaná a pápaságát.

- Ahogy én sem.

- S épp ezért te vagy a legmegfelelőbb ember, hogy ott állj mellette a holnapi általános kihallgatáson.

- A Svájci Gárda és a rendőrség több mint elégséges védelmet tud nyújtani a mesterednek.

- Ők nagyon jók, de nincs tapasztalatuk igazi terrortámadásról.

- Keveseknek van - mondta Gabriel. - És általában ők sem élik túl.

Donati Gabrielre nézett. - Neked van tapasztalatod - mondta. - Te közvetlen közlőként láttad a terroristákat. Te láttad, milyen a tekintete egy olyan férfinak, aki éppen működésbe hozta a robbanószerkezetét.

A Szent Anna kaputól néhány méterre megálltak. Balra volt a kerek, vajszerű Szent Anna-templom, Vatikánváros plébániatemploma; jobbra bejárat nyílt a Svájci Gárda barakkjaihoz. Egyszerű kék éjszakai uniformisában az egyik gárdista állt őrt a kapuban.

- Mit akarsz, Luigi, mit csináljak?

- Azt bölcs belátásodra bízom. Menj az idegeinkre. Ha valamilyen problémával találsz szembe magad, nevezd a nevén.

- Kinek a felhatalmazásával?

- Az enyémmel - mondta Donati eltökélten. Benyúlt reverendája zsebébe, előhúzott egy laminált kártyát, és átnyújtotta Gabrielnek. Vatikáni személyi kártya volt, rajta a Biztonsági Hivatal jelzésével. - Ezzel bárhová eljuthatsz a Vatikánban - kivéve természetesen a Titkos Levéltárat. Ott sajnos nem szagláshatsz.

- Már ott is jártam - mondta Gabriel, aztán a kabátzsebébe csúsztatta a kártyát, és kilépett az utcára. Donati a Szent Anna kapunál várt, míg Gabriel eltűnik a sötétben, aztán megfordult, és indult vissza a palota felé. Csak később tűnt fel neki, hogy közben az üdvözlégyet mormolta maga elé.

Gabriel a Ponte Umberto-nál kelt át a Tiberisen. A túlparton balra fordult, és elindult a Piazza di Spagna felé. A téren egy lélek sem volt, és a Spanyol lépcső úgy ragyogott a lámpafényben, akár a csiszolt fa. A huszonnyolcadik lépcsőfokon egy lány ült. A haja hasonlított Chiaráéra, s Gabriel egy röpke pillanatig azt hitte, ő ül ott. De közelebb érve látta, hogy csak Nurit az, egy mogorva futár a Római Állomástól. A lány átadta neki a titkos lakás kulcsát, és héberül tájékoztatta, hogy egy töltött Berettát s hozzá tartalék tölténytárat talál a kamrában, a leveskonzervek mögött.

Felgyalogolt a lépcsőkön egészen a Trinita dei Monti-templomig. A bérház a Via Gregoriana-n állt, kevesebb mint ötven méterre a templomtól. Két hálósoba volt benne és egy kis terasz is tartozott hozzá. Gabriel kihozta a Berettát a kamrából, aztán bement a nagyobbik hálósobába. Mint minden titkos lakásban, a telefonnak itt sem volt csengője, a bejövő hívást csupán vörös fény jelezte. Gabriel az ágyon feküdt abban a ruhában, amit még a miniszterelnökkel való találkozáshoz vett fel. Felemelte a kagylót, és egy velencei számot tárcsázott. Női hang felelt a hívásra. - Mi az? - kérdezte olaszul, s mert nem kapott választ, elmotyogott az orra alatt egy káromkodást, és lecsapta a telefont - épp elég keményen ahhoz, hogy Gabriel elkapja a hallgatót a fülétől, mielőtt finoman visszatette a helyére.

Levetkőzött, és lehajtotta a fejét a párnára, de mikor épp elszenderült volna, hirtelen villámlás fénye töltötte be a szobát. Ösztönösen számolni kezdett, hogy kikalkulálja a villámcsapás helyét. Egy sovány, fekete hajú kisfiút látott maga előtt, olyan zöld szempárral, mint a smaragd, ahogy villámokat kerget Názáret hegyei fölött. Négyig se jutott a számolásban, és feldörgött az ég. Belerázkódott az épület.

Több csapás következett gyors egymásutánban, és eső verte a hálósoba ablakát. Gabriel aludni próbált, de nem tudott. Felkapcsolta az éjjeli lámpát, kinyitotta a dossziét, amiben az Ali Maszudi komputerén talált fotók voltak, lassan végignézte őket, és mindegyik képet memorizálta. Egy órával később leoltotta a villanyt, és fejben még egyszer végigment a képeken. A templom harangtornya felett villámlott. Gabriel lehunyta a szemét, és számolt.

5

Vatikánváros

Reggelre elállt az eső. Gabriel korán elhagyta a lakást, s az üres utcákon keresztül igyekezett vissza a Vatikán felé. Mikor átkelt a folyón, piszkos rózsaszín fény ült a mandulafenyők csúcsán a Janiculum dombon, de a Szent Péter térre még sötétség borult, s még mindig égtek a lámpák a kolonnádnál. A Vatikáni Sajtóhivataltól nem messze nyitva volt egy kávéház. Gabriel az egyik utcai asztal mellett megivott két csésze kapucsínót, és elolvasta a reggeli lapokat. A jelentősebb római napilapok közül egy sem értesült róla, hogy a pápa személyi titkára előző nap rövid látogatást tett Jeruzsálemben - vagy hogy a vatikáni és az olasz biztonsági vezetők este gyűlést tartottak a pápai ebédlőben, hogy megvitassák a szentatya életét fenyegető terrorveszélyt.

Nyolc órakor a Szent Péter téren már javában folytak az általános kihallgatás előkészületei. Vatikáni munkások csapata összecsukható székeket és ideiglenes fémkordonokat állított fel a bazilika előtti korzón, a biztonsági alkalmazottak pedig magnetométereket helyeztek el a kolonnádon. Gabriel elhagyta a kávézót, és megállt az

acélkerítésnél, ami a Szentszék területét olasz földtől elválasztotta. Szándékosan viselkedett feszülten és izgatottan, többször is rápillantott az órájára, és különös figyelmet szentelt a magnetométerekkel kapcsolatos munkálatoknak. Röviden, épp olyan magatartást tanúsított, amelyre a vatikáni rendőrségnek, a carabinierieknek és a biztonságiaknak fel kellett volna figyelni. Tíz percbe telt, mire az egyik egyenruhás carabinieri végre odajött hozzá, hogy igazoltassa. Gabriel tökéletes olaszszággal közölte, hogy a vatikáni Biztonsági Hivatal kötelékébe tartozik.

- Elnézést - mondta a carabinieri, és odébb lépett.

- Várjon - szólt utána Gabriel.

A carabinieri megállt és hátrafordult.

- Nem akarja megnézni a papírjaimat?

A carabinieri kinyújtotta a kezét. Unott pillantást vetett a személyi kártyára, majd visszaadta.

- Ne bízson senkiben - mondta Gabriel. -Mindig kérje el a papírokat, és ha valami nem stimmel, jelentse a feljebbvalójának.

Gabriel megfordult, és átsétált a Szent Anna kapuhoz, ahol épp egy sereg szürke ruhás apácát engedtek át. Csak annyit kellett mondaniuk, hogy „Annona”, ez volt a vatikáni élelmiszer-áruház neve, és már bent is voltak. Gabriel tett egy próbát, és egy intéssel beengedték a vatikáni felségterületre, akárcsak az apácákat. Amint átért a kapun, előhúzta a vatikáni személyi kártyáját, és németül, az anyjától örökölt berlini akcentussal leteremtette a svájci gárdistát. Aztán visszament az utcára. A következő pillanatban idősebb, fehér hajú pap jött arra, s közölte a gárdistával, hogy a vatikáni gyógyszerárba tart. A gárdista feltartóztatta a papot, amíg az elő nem bányászta a személyi kártyáját reverendája zsebéből.

Gabriel úgy döntött, a Vatikán másik fő bejáratánál, a Harangok kapujánál is ellenőrzi a biztonságot. Öt perc múlva ért oda, épp időben ahhoz, hogy lássa, amint egy kúriai bíboros két segédjével együtt áthalad a kapun, miközben a svájci gárdista, aki vigyázzban állt a bódéjában, még csak rájuk sem pillant. Gabriel a gárdista szeme elé tartotta személyi kártyáját.

- Miért nem szólította fel azt a bíborost, hogy igazolja magát?

- Elég igazolvány a vörös sapka és a püspöki mellkereszt.

- Ma nem - mondta Gabriel. - Mindenkitől kérje el a személyi kártyáját.

Hátat fordított, végigsétált a kolonnád külső oldala mellett, s közben azon töprengett, aminek az imént a tanúja volt. A Szent Péter tér hatalmas méretei ellenére általában véve biztonságos. Az egyetlen rés a Vatikán páncélzatán az volt, hogy viszonylag sok embernek engedélyeztek szabad mozgást a téren. Eszébe jutottak az Ali Maszud számítógépén talált fotók, és azon tűnődött, vajon a terroristák is rájöttek-e már erre.

Átment a téren a Bronzkapuhoz. Nem volt szüksége varázsigére, hogy bebocsátást nyerjen az Apostoli Palota tulajdonképpeni bejáratí ajtajához. Odakint egy díszegyenruhába öltözött svájci gárdista megvizsgálta Gabriel kártyáját, aztán egy civil ruhás társa is ellenőrizte az előcsarnokban. A Biztonsági Hivatal igazolványa szabad utat nyitott előtte a palotába, így nem kellett külön engedélyeztetnie, hogy bemehessen, viszont át kellett adnia a fegyverét, és ő vonakodva bár, de eleget tett a felszólításnak.

Előtte emelkedett a Scala Regia márvány lépcsősora: csillogott a hatalmas vaslámpák izzásától. Gabriel felment a lépcsőn a Cortile di San Damasóig, és átkelt az udvar túlsó oldalára, ahonnan lift vitte fel a második emeletre. A lodzsában elidőzött egy pillanatig, hogy megcsodálja Raffaello freskóját, aztán továbbsietett a széles folyosón a pápai lakosztály felé. Donati vörös övvel megkötött reverendában, a pápáéval szomszédos kis irodájának íróasztala mögött ült. Gabriel belépett az irodába, és becsukta az ajtót.

- Hogy hány ember dolgozik a Vatikánban? - kérdezte Donati, megismételve, amit Gabriel mondott. - Úgy egy fél.

Gabriel összeráncolta a szemöldökét.

- Bocsáss meg - mondta Donati. - Régi vatikáni vicc. Egyébként körülbelül ezerkétszázán. Ebbe beletartoznak a papok és a prelátusok, akik a külügyminisztériumban dolgoznak, ezenkívül a különböző kongregációk és tanácsok a laikus munkatársakkal együtt. Aztán ott a többi laikus, akik a szolgáltatásokért felelnek: idegenvezetők, utcaseprők, karbantartók, kertészek, továbbá a postahivatalban, a gyógyszerárban és a szupermarketben dolgozó munkaerő. És természetesen a biztonsági személyzet.

Gabriel feltartotta vatikáni személyi kártyáját. - És mindenkinek van ilyenje?

- Az Apostoli Palotába nem juthat be mindegyikük, de valamennyien rendelkeznek olyan igazoló okmánnyal, ami szabad bejárást biztosít számukra a Vatikán nyilvános területeire.

- A térről és a bazilikáról beszélsz?

- Úgy van.

- Milyen módszerrel ellenőrzitek le őket?

- Felteszem, nem a bíborosokra, püspökökre, monsignorokra és papokra gondolsz.

- Őket most hagyjuk - ráncolta össze a szemöldökét Gabriel, aztán hozzátette: - Egyelőre.

- A vatikáni állások igen keresettek. A fizetések nem szöknek az égbe, de valamennyi alkalmazottunk kedvezményesen vásárolhat a gyógyszerárban és a szupermarketben. Államilag támogatott áraink vannak, amelyek sokkal alacsonyabbak, mint az olasz piaci árak. Ugyanez a helyzet a benzinkutunknál is. Mindezt leszámítva méltányos a munkaidő, sok a szabadság, és a mellékjuttatások is igen kedvezőek.

- Szóval hogy ellenőrzitek le az embereket, akiket felvesztek?

- Annyira keresett állásokról van szó - és olyan kevés állás van -, hogy szinte mindig valami rokon kapja meg őket, így a háttérellenőrzés meglehetősen felületes.

- Ettől tartottam - mondta Gabriel. - És mi a helyzet a hozzám hasonlókkal? Akiknek csak ideiglenes igazoló okmányuk van.

- Azt akarod tudni, hányan vannak? - Donati megvonta a vállát. - Mindenkor átlagban azt mondanám, pár százan lehetnek, akiknek ideiglenes belépési engedélyük van a Vatikánba.

- Hogy működik a rendszer?

- Általában valamelyik pápai tanácshoz vagy bizottsághoz kerülnek munkatársként vagy tanácsadóként. A prefektus vagy egy miniszterhelyettes vállalja a kezességet az illetőért, és a vatikáni Biztonsági Hivatal adja ki a kártyákat.

- A Biztonsági Hivatalnál minden papír megvan?

- Természetesen.

Gabriel felemelte a telefonkagylót, és Donati felé nyújtotta.

Húsz perc telt el, mire a telefon újra megcsörrent. Donati belehallgatott a kagylóba, majd visszatette a helyére, és Gabrielre nézett, aki az ablaknál állt, és a térre özönlő tömeget figyelte.

- Most kezdik előbányászni a papírokat.

- Kezdik?

- Szükség volt a főnök meghatalmazására. Ő meg egy megbeszélésen volt. Tizenöt perc múlva együtt az anyag.

Gabriel az órájára nézett. Majdnem fél tizenegy volt már.

- Szervezzétek át bentre - mondta.

- A szentatya nem menne bele. - Donati odalépett az ablaknál álló Gabrielhez. - Különben is, túl késő. Már érkeznek a vendégek.

Aprócska szobát bocsátottak a rendelkezésére a Belvedere-udvarra néző kormos ablakkal, és egy fiús kinézetű exrendőrt adtak mellé, név szerint Luca Angellit, aki

odavittte neki az aktákat. A vizsgálatot leszűkítette a laikusokra. Határtalanul gyanakvó természete ellenére még Gabriel sem tudott elképzelni olyan forгатókönyvet, hogy egy katolikus pap tudatosan vagy tudtán kívül csatlakozzon az al-Kaida ügyéhez. A Svájci Gárda tagjait is kihúzta a listájáról. Ami a Svájci Gárdát illeti, a tagokat kizárólag svájci katolikus családokból verbuválták, s legtöbbjük az ország szívéből, a német és francia ajkú hegyvidékes területről származott, ami aligha szolgálhatott erődként az iszlám szélsőségesek számára.

Vatikánváros laikus alkalmazottaival kezdte. Hogy szűkítse a keresési paramétereket, csak azoknak az aktáit nézte át, akiket az elmúlt öt évben vettek fel. Ez már önmagában majdnem harminc percbe telt. Amikor végzett, félretett fél tucat aktát további kiértékelésre - az egyik alkalmazottét a vatikáni gyógyszerútból, egy kertészét, két raktárosét, akik az Annonában dolgoztak, egy portásét a Vatikáni Múzeumból, és egy ajándékboltban dolgozó nőét. A többit visszaadta Angellinek.

A következő köteg a Római Kúria különböző kongregációihoz köthető laikus alkalmazottak aktáit tartalmazta. A kongregációk nagyjából a kormányok minisztériumainak feleltek meg, és az egyházi vezetés fő területeivel foglalkoztak, úgymint a doktrínákkal, a hittel, a klérussal, a szentekkel és a katolikus oktatással. A kongregációk élén egy-egy bíboros állt, s minden bíboros alá több püspök és monsignore tartozott. Gabriel az összes aktát átnézte, ami a kilenc kongregáció papi és laikus személyzetével foglalkozott, s mert semmit sem talált, ami felkeltette volna érdeklődését, visszaadta őket Angellinek.

- Mi van még?

- A pápai bizottságok és tanácsok - felelte Angelli. - És a többi hivatal.

- Miféle többi hivatal?

- A Szentszék Vagyonkezelősege, a Szentszék Gazdasági Ügyeinek...

- Értem - mondta Gabriel. - Hány aktát jelent ez?

Angelli felemelt kézzel jelezte, hogy majd fél méter magas halomról van szó. Gabriel az órájára nézett: tizenegy húsz.

- Hozza ide őket.

Angelli először a pápai bizottságok anyagát hozta. Gabriel újabb két aktát kiválasztott, az Egyházi Régészeti Bizottság egyik tanácsadóját és egy argentin tudósét, aki a Szentszék Latin-Amerikai Bizottsághoz tartozott. A többit visszaadta Angellinek, aztán az órájára nézett: tizenegy negyvenöt. Korábban megígérte Donatinak, hogy délben az általános kihallgatáson őrt áll majd a téren, a pápa oldalán. Már csak néhány aktára maradt idő.

- A vagyonkezelő hivatalokat hagyjuk - mondta Gabriel. - Kérem a pápai tanácsok anyagát.

Egy perccel később Angelli tizenöt centi magas dosszié halommal tért vissza. Gabriel abban a sorrendben nézte át az aktákat, ahogy Angelli a kezébe adta őket. Világiak Pápai Tanácsa. Keresztény Egységtörekvés Pápai Tanácsa... Családok Pápai Tanácsa... Igazságosság és Béke Pápai Tanácsa. Pápai Törvényhozó Tanács.

Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsa...

Gabriel feltartotta a karját. Megtalálta, amit keresett.

Rövid ideig olvasott, aztán határozottan felnézett. - Ennek az embernek tényleg szabad bejárása van a Vatikánba?

A vékony Angelli előrehajolt, és átnézett Gabriel válla fölött. - Ibrahim el-Banna professzornak? Ő már több mint egy éve itt van.

- Mit csinál itt?

- Egy különleges bizottság tagja, amely a keresztény és iszlám világ közti kapcsolat javításának lehetőségeit kutatja. A bizottságnak összesen tizenkét tagja van, egy hat keresztény tudósból álló ökumenikus testület és hat muszlim tudós az iszlám felekezetek, valamint az iszlám törvénykezés különböző iskoláinak képviselőitében. Ibrahim el-Banna az

iszlám jogtudomány professzora a kairói Al-Azar Egyetemen. Emellett az iszlám törvénykezés Hanafi iskolájának legtekintélyesebb tudósai között tartják számon. A Hanafi iskola elsősorban.

- A szunniták között dívik - mondta Gabriel, nyomatékosan pontot téve Angelli mondatának végére. - Hát nem tudja, hogy az Al-Azar az iszlám militarizmus melegágya? Az al-Kaida és a Muszlim Testvériség már régen beszivárgott oda.

- Ez az egyetem az iszlám teológia és törvénykezés legrégibb és legtekintélyesebb iskoláinak egyike. Azért esett a választás el-Banna professzorra, mert ő köztudottan mérsékelt nézeteket vall. Személyesen is több alkalommal találkozott a szentatyával. Két ízben teljesen egyedül voltak.

- Hol ülésezik a bizottság?

- El-Banna professzornak van egy irodája a Piazza Santa Marta környékén, nem messze a Harangok kapujától.

Gabriel az órájára nézett: tizenegy ötvenöt. Már nem tudott volna szólni Donatinak. Most már bizonyára odalent van a pápával, mindjárt kilépnek a térre. Eszébe jutott, mit mondott neki a múlt éjjel a Via Belvederén. Menj az idegeinkre. Ha valamilyen problémával találod szembe magad, nevezd a nevén. Felállt, és Angellire nézett.

- Beszélnem kell az imámmal.

Angelli tétovázott. - Ez a kezdeményezés nagyon sokat jelent a szentatyának. Ha minden alap nélkül megvádolja el-Banna professzort, azzal szörnyen meg fogja sérteni, és veszélybe kerül a bizottság munkája.

- Jobb egy dühös imám, mint egy halott pápa. Hogy lehet a leggyorsabban eljutni a Piazza Santa Martához?

- A rövidebb úton megyünk - mondta Angelli. - A bazilikán át.

A Scala Regiáról nyíló folyosón keresztül az Oltáriszentség Kápolnába jutottak, és rézsút átsiettek a széles templomhajón. VII. Sándor emlékműve alatt kijárat nyílt a Piazza Santa Martára. Ahogy kiléptek a ragyogó napsütésbe, a Szent Péter téren feldübörgött a taps. A pápa megérkezett az általános kihallgatásra. Angelli átvezette Gabrielt a kicsiny piazzán egy komor kinézetű barokkos irodaépülethez. Az előcsarnokban apáca ült mozdulatlanul a recepciónál. Rosszallóan nézett Gabrielre és Angellire, ahogy beviharzottak.

- Ibrahim el-Banna - mondta Luca Angelli anélkül, hogy további részletekbe bocsátkozott volna.

Az apácának kétszer egymás után megrándult a szeme. - Négy száztizenkettes szoba.

Felmentek a lépcsőn. Angelli mutatta az utat, Gabriel a sarkában. Amikor a téren másodszor is felzúgott a taps, Gabriel oldalba bökte Angellit, mire a vatikáni biztonsági ember kettésével kezdte szedni a lépcsőket. A négy száztizenkettes szobához érve az ajtót zárva találták. Gabriel a kilincs felé nyúlt, de Angelli lefogta a karját, és határozottan, de udvariasan bekopogott.

- El-Banna professzor? El-Banna professzor, odabent van?

Nem jött válasz, mire Gabriel félretolta Angellit, és megvizsgálta a régi zárat. A tárcájában hordott vékony fémpecekkel néhány másodperc alatt kinyithatta volna, de a térről jövő újabb üdvívalgás ráébresztette, hogy erre már nincs idő. Két kézzel megragadta a kilincset, és vállal nekiesett az ajtónak. Az kitartott. Másodszor is nekivetette magát, és harmadszor is. A negyedik próbálkozásnál Angelli is csatlakozott. Az ajtófélfá széttörött, és ők bezuhantak a szobába.

A szoba üres volt. Nem egyszerűen üres, gondolta Gabriel. Kiürítették. Nem voltak könyvek vagy iratok, sehol egy toll vagy ottmaradt papírlap. Csupán egyetlen boríték, pontosan az íróasztal közepére helyezve. Angelli a villanykapcsoló után nyúlt, de Gabriel rákiáltott, hogy ne érjen hozzá, és kilökte az olaszt a folyosóra. Kabátjának zsebéből tollat húzott elő, azzal próbálta megállapítani a boríték tartalmának sűrűségét. Amikor meggyőződött, hogy csak papír van benne, kézbe vette, és óvatosan felnyitotta a borítékot. Háromrét hajtott papírlapon kézzel írt arab szöveg állt:

Hadat üzenünk nektek, keresztéseknek, hogy elpusztítsuk a politeizmusnak állított hitetlen templomokat, és megöljük a ti úgynevezett Főpapotokat, ezt a fehér ruhás embert, akit úgy kezeltek, mintha isten volna. Ez a büntetések a bűnökért, amiket Irakban, az Abu Graibban és Guantánamo Baynél elkövették. A támadások addig folytatódnak, amíg Irak földje fel nem szabadul az amerikai rabság alól, s amíg nem kapjuk vissza a zsidóktól Palesztinát. Mi vagyunk Allah Testvérisége. Nincs más isten, csak Allah, és minden hódolat az övé.

Gabriel lerohant a lépcsőn, Angelli a nyomában.

6 Vatikánváros

In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. „ A pápa hangja a vatikáni hangszóró-berendezés által felerősítve betöltötte a Szent Péter teret, és végigvisszhangzott a Via della Conciliazionén.

Húszezer hang felelte rá: - Ámen.

Gabriel és Luca Angelli keresztülrohant a Piazza Santa Martán, aztán végig a bazilika külső fala mellett. Mielőtt elérték volna a Harangok kapuját, Angelli jobbra fordult, és beszaladt az Engedélyeztetési Hivatalba, ami a Vatikánba érkező látogatók többségét ellenőrző legfőbb biztonsági pont volt. Ha Ibrahim el-Banna bárki mást is bejuttatott a Vatikánba, annak ott meg kellett legyen a nyoma. Gabriel folytatta útját a Harangok kapuja felé. A szolgálatos svájci gárdista megrémült, hogy egy futó embert lát közeledni, és védekezően keresztbe tette alabárdját, de újra felemelte, amikor meglátta, hogy Gabriel a Biztonsági Hivatal személyi kártyáját lobogtatja a kezében.

- Adja ide a fegyverét - utasította Gabriel.

- Uram?

- Add ide a pisztolyod! - üvöltött rá Gabriel a gárdistára németül.

A gárdista benyúlt színes, reneszánsz tunikájába, és egy modern 9 mm-es SIG-Sauert húzott elő, épp amikor Luca Angelli feltűnt az átjáró irányából, és azt lihegte:

- El-Banna tizenegy harminckor egy három német papból álló küldöttséget juttatott be a Vatikánba.

- Azok nem papok, Luca, hanem sahídok. Mártírok. - Gabriel a téren összegyűlt tömegre nézett. - És kötve hiszem, hogy még mindig a Vatikánban lennének. Valószínűleg odakint vannak, robbanószerrel és még ki tudja, mivel felszerelve.

- Miért a Harangok kapuján át jöttek be a Vatikánba?

- Természetesen azért, hogy magukhoz vegyék a bombáikat. - Ez volt a rés a Vatikán biztonsági páncélján. A terroristák az ismételt megfigyelések során rájöttek erre, és a szentatya békekezdeményezését használták fel terveikhez. - El-Banna feltehetőleg apránként csempészte be a bombákat, és az irodájában tárolta őket. Miután átjutottak az Engedélyeztetési Hivatalon, a sahídok begyűjtötték a bombákat, aztán olyan útvonalon közelítették meg a teret, ahol nincsenek fémérzékelők.

- A bazilika - mondta Angelli. - Lehet, hogy oldalról mentek be a bazilikába, és az egyik főkapun jöttek ki. Talán pár perccel ezelőtt mentünk el mellettük, és soha nem jöttünk volna rá.

Gabriel és Angelli átugrottak a fakordont, ami a Harangok kapujánál lévő bejárati részt elválasztotta a tér többi részétől, és felmásztak az emelvényre. Hirtelen megjelenésük halk zúgolódást váltott ki a közönség soraiból. Donati a pápa mögött állt. Gabriel halkan odament hozzá, és átnyújtotta neki az el-Banna irodájában talált írást.

- Itt vannak.

Donati lenézett, meglátta az arab írást, aztán visszanézett Gabrielre.

- Ezt Ibrahim el-Banna irodájában találtuk. Az áll rajta, hogy meg fogják semmisíteni a bazilikát, és megölik a szentatyát. Le kell vinnünk őt az emelvényről,

Luigi. Most azonnal.

Donati kinézett a téren álló sokaságra. Katolikus zarándokok és méltóságok a világ különböző tájairól, fehér ruhás iskolások, beteg és idős emberek jöttek el, hogy részesüljenek a pápa áldásából. Ő maga skarlátszín szertartási trónon foglalt helyet. Az elődjétől örökölt hagyománynak megfelelően épp anyanyelvükön üdvözölte a zarándokokat, gyorsan haladva egyik nyelvtől a másikig.

- Mi lesz a zarándokokkal? - kérdezte Donati. - Hogyan védjük meg őket?

- Számukra talán már túl késő. Legalábbis néhányuk számára. Ha megpróbáljuk figyelmeztetni őket, azonnal kitör a pánik. Előbb vigyünk a térről a szentatyát, amilyen gyorsan és feltűnésmentesen csak lehet. A zarándokokkal majd azután foglalkozunk.

Brunner ezredes, a Svájci Gárda parancsnoka csatlakozott hozzájuk az emelvényen. A pápa személyi testőrségének többi tagjához hasonlóan ő is sötét utcai ruhában volt, és headsetet viselt. Mikor Donati ismertette a helyzetet, Brunner arcából kifutott a vér.

- A bazilikán át visszük ki.

- És ha ott is bombák vannak? - kérdezte Gabriel.

Brunner válasza nyitotta a száját, de szavait perzselő légnyomás söpörte magával. A hang egy ezredmásodperccel később érkezett, fülsiketítő mennydörgés, amit a Szent Péter tér hihetetlen akusztikája csak még jobban felerősített. A robbanás ereje lesöpörte Gabrielt az emelvényről - papír fecniként repítette magával a szélvihar. A teste többször egymás után átpördült a levegőben, majd keményen landolt a bazilika lépcsőjén, és minden elsötétült előtte.

Amikor kinyitotta a szemét, Krisztus apostolait látta, ahogy lebámulnak rá az épület homlokzatának magasából. Nem tudta, mennyi ideig volt eszméletlen. Talán pár másodpercig, tovább semmiképp. Zúgó füllel felült, és körülnézett. Jobbra a Kúria prelátusait látta, akik az emelvényen a pápa mellett álltak. Sokkosnak és zavarodottnak tűntek, de jobbára sértetlenül megúszták. Balra tőle Donati hevert, mellette Kari Brunner. A parancsnoknak csukva volt a szeme, és erősen vérzett a feje hátul.

Gabriel felállt, és körbenézett.

Hol a pápa?

Ibrahim el-Banna három papot juttatott be a Vatikánba.

Gabriel gyanította, hogy még két robbanás várható.

Megtalálta a SIG-Sauert, amit a svájci gárdistától vett el, és rákiáltott a prelátusokra, hogy maradjanak a földön. Aztán ahogy visszamászott az emelvényre, hogy a pápa után nézzen, felrobbanta második bomba.

Újabb perzselő hő és szélroham.

Újabb mennydörgés.

Gabrielt hátravetette a robbanás. Ezúttal Donatin landolt.

Ismét feltápáskodott. Még el sem érte az emelvényt, amikor a harmadik bomba is felrobbant.

Mikor a mennydörgés végül elhalt, Gabriel felmászott a dobogóra, hogy megnézze a pusztítást. A sahidok egyenlő távolságra helyezkedtek el egymástól az emelvényt körülvéző tömegben: egy a Bronzkapunál, a második a tér közepén, a harmadik a Harangok kapujához közel. Csupán három fekete füstgomoly maradt belőlük, ami a felhőtlen halványkék ég felé szállt. Azokon a helyeken, ahol a merénylők álltak, a kövezet megfeketedett a túztól, vérben ázott, és tele volt emberi testrészekkel. A robbanás központjától távolabb heverő tetemekről még el lehetett képzelni, hogy néhány pillanattal korábban emberek voltak. Az összecukható székek, amelyeket reggel Gabriel szeme láttára állítottak fel, most szanaszét heverték, akár a kártyák, és mindenütt cipők voltak. Hányan halhattak meg? Több százan, gondolta. De abban a pillanatban nem a halottak, hanem a szentatya miatt aggódott.

Hadat üzenünk nektek, keresztéseknek, hogy elpusztítsuk a politeizmusnak állított hitetlen templomokat...

Gabriel tudta, hogy a támadás még nem ért véget.

És akkor a fekete füstfüggönyön át meglátta kibontakozni a következő mozzanatot. Áruszállító furgon állt a tér távoli sarkában, közvetlenül a kordon mögött. A raktér ajtaja nyitva állt, és három férfi kászálódott kifelé. Mindegyikük hordozható légvédelmi rakétával a kezében.

Ekkor vette észre Gabriel a trónt, amelyen a pápa ült. Az első robbanás ereje oldalt repítette, és a bazilika lépcsőin állapotodott meg, a tetejével lefelé. Alatta apró, aranygyűrűs kéz tapogatózott... és látni lehetett egy vérfoltos fehér reverenda csücskét.

Gabriel Donatira nézett. - Rakéta van náluk, Luigi! Mindenkit el kell távolítanunk a bazilika közeléből!

Gabriel leugrott az emelvényről, és megemelte a trónt. A pápának csukva volt a szeme, s több apró sebből vérzett. Ahogy Gabriel lehajolt, és a karjába vette a pápát, egy közeledő RPG-7 jellegzetes süvítése csapta meg a fülét. Arra fordította a fejét, és megpillantotta a téren át a bazilika felé suhanó lövedéket. A következő pillanatban a robbanófej becsapódott Michelangelo kupolájába, s tűz-, üveg- és kőzapor közepette felrobbant.

Gabriel megvédte a pápát a lezuhanó törmeléktől, aztán felemelte, és rohanni kezdett a Bronzkapu felé. Mielőtt a kolonnád oltalmába értek volna, a második rakéta is elindult útjára. A bazilika homlokzatába csapódott be, közvetlenül az áldásosztó erkély mellvédje alatt.

Gabriel elvesztette az egyensúlyát, és a kövezetre esett. Amikor felemelte a fejét, meglátta közeledni a harmadik rakétát. Alacsonyabban jött, mint a másik kettő, és egyenesen az emelvény felé tartott. A becsapódás előtti pillanatban Gabriel rémálomba illő jelenetet látott: Luigi Donati elkeseredetten igyekezett biztonságos helyre terelni a kúriai bíborosokat és prelátusokat. Gabriel ott maradt a földön fekve, és saját testével védelmezte a pápát, amikor újabb törmelékeső záporozott rájuk.

- Te vagy az, Gabriel? - kérdezte a pápa, továbbra is csukott szemmel.

- Én vagyok, őszentsége.

- Vége van?

Három bomba, három rakéta - jelképes utalás a Szentháromságra, gondolta Gabriel. Előre kitervelt támadás a többistenhívők ellen.

- Igen, őszentsége. Azt hiszem, vége van.

- Hol van Luigi?

Gabriel az emelvény égő maradványai felé pillantott, és meglátta Donatit, amint kifelé tántorog a füstből, egy halott bíboros testével a karjában.

- Él, őszentsége.

A pápa lehunyta a szemét, és azt suttogta: - Hála Istennek.

Gabriel érezte, hogy egy kéz ragadja meg a vállát. Hátrafordult, és négy kék ruhás embert látott, talpig fegyverben. - Engedje el - kiáltott rá egyikük. - Mi majd elvisszük innen.

Gabriel egy pillanattig csak bámult a férfira, aztán lassan megrázta a fejét. - Majd én - mondta, aztán felállt, és a svájci gárdistáktól körülvéve bevitte a pápát az Apostoli Palotába.

A bérház egy macskaköves sikátorban állt, nem messze a Santa Maria-templomtól, Trasteveré-ben. Háromemeletes volt, fakósárga külsejéről villany- és telefonvezetékek lógtak, s a falról jó pár helyen lehámlott a vakolat. Az épület földszintjén kis motorjavító-műhely állt, ami az utcán is folytatódott. A műhelytől jobbra bejárat nyílt, mely a fenti lakásokhoz vezetett. A kulcs ott volt Ibrahim el- Banna zsebében.

A támadás öt perccel azután kezdődött, hogy el-Banna távozott a Vatikánból. A Borgo Santo Spiritón előrelátóan kihasználta a pánikot, levette a kúfit, és egy nagy fakeresztet akasztott a nyakába. Onnan elsétált a Janiculum parkig, a parkból pedig le a hegyen Trasteverébe. A Via della Paglián egy kétségbeesett nő el-Banna áldását kérte. Ő

teljesítette a kérést, azokat a szavakat és gesztusokat utánózva, amelyeket a Vatikánban látott, aztán azonnal Allah bocsánatát kérte az istenkáromlásért.

Most, hogy bent volt a házban, biztonságban, levette nyakából a sértő keresztet, és elindult felfelé a homályosan megvilágított lépcsőn. A sauditól kapta az utasítást, hogy ide jöjjön. A sauditól, aki kieszelte és megtervezte a támadást, s akiről ő csak annyit tudott, hogy Halilnak hívják. Ez volt az első állomás azon a titkos utazáson, ami kivezetett Európából, vissza a muszlim világba. Remélte, hogy visszatérhet a szülőföldjére, Egyiptomba, de Halil meggyőzte, hogy ott sosem lenne biztonságban. Mubarak, az amerikaiak lakája egy szempillantás alatt átadna a hitetleneknek, mondta Halil. Egyetlen hely van a világon, ahol nem férhetnek hozzád.

Szaud-Arábia volt az a hely, a Próféta földje, a vahhábita iszlám szülőhelye. Ibrahim el-Bannának új személyazonosságot ígértek, oktatói állást a jó nevű Medinai Egyetemen és egy bankszámlát félmillió dollárral. A menedéket Nábil hercegtől, a szaudi belügyminisztertől kapta jutalomképp. A pénz annak a szaudi milliárdosnak az ajándéka, aki a hadműveletet finanszírozta.

Így aztán a muszlim, aki a római bérház lépcsőjén haladt felfelé, elégedett embernek mondhatta magát. Épp most segédkezett a dzsihád egyik legjelentősebb megmozdulásának végrehajtásában, amire az iszlám hosszú, dicsőséges történetében csak sor került. Most pedig új életet kezd Szaud-Arábiában, ahol a szavai és nézetei segítenek majd feltüzelní az iszlám harcosok következő nemzedékét. Csak a Paradicsom lehet ennél csodásabb.

Felért a harmadik lépcsőpihenőhöz, és odalépett a 3A jelű lakáshoz. Amikor behelyezte a kulcsot a zárba, enyhe áramütést érzett az ujjain. És amikor elfordította a kulcsot, az ajtófelrobbant. Aztán már semmit sem érzett.

Ugyanebben a pillanatban Washington Foggy Bottomként ismert részén egy nő riadt fel rémálmából. Ugyanazokat a képeket látta, amelyeket a reggelnek ebben a szakában mindig. Egy légi utaskísérő elvágott torokkal. Egy jóképű fiatal utas, amint élete utolsó telefonhívását intézi. Valódi inferno. A nő megfordult, és megnézte az órát az éjjeliszekrényen. Hat harminc volt. Kezébe vette a távirányítót, megcélozta vele a televíziót, és megnyomta a bekapcsoló gombot. Istenem, nem lehet igaz, gondolta, amikor meglátta a lángokban álló bazilikát. Nem történhet meg újra.

7

Róma

A következő héten Gabriel a titkos lakásban maradt, a Trinitá dei Monti-templom közelében. Voltak pillanatok, amikor úgy tűnt, mintha az egész meg se történt volna. De olyankor csak kisétált a teraszra, és meglátta a Szent Péter-székesegyház háztetőik fölé emelkedő kupoláját összetörve és a tűztől megfeketedve, mintha pillanatnyi haragjában vagy figyelmetlenségében Isten nyúlt volna le az égből, hogy elpusztítsa gyermekei keze munkáját. Gabriel restaurátor énje azt kívánta, bárcsak egy festményt látna - kopott vásznat, amit egy üveg lenmagolajjal és egy kis festékekkel könnyen feljavíthat.

Minden nappal egyre több halott került nyilvántartásba.

A szerdai nap végén - amit a római újságok Fekete Szerdának kereszteltek - hatszáz halottat tartottak számon. Csütörtökön már hatszázötven halotról tudtak, hétvégére pedig a szám meghaladta a hétszázat is. A halottak között volt Kari Brunner ezredes a Svájci Gárdától. Luca Angelli a Gemelli klinikán halt meg, miután háromnapos küzdelmet követően lekapcsolták a létfenntartó gépről. A pápa adta fel neki az utolsó kenetet, és mellette maradt a fiú haláláig. A Római Kúria szörnyű veszteségeket szenvedett. A halottak között volt négy bíboros, nyolc kúriai püspök és három monsignore. A temetésüket a Lateráni Szent János-templomban kellett megtartani, mert a támadás után két nappal egy statikus mérnökökből álló nemzetközi csapat veszélyesnek nyilvánította a bazilikát. A legnagyobb római napilap, a La Repubblica lehozta a lerombolt kupola egész oldalas fényképét, főcímként ezzel az egyetlen szóval: ÁTOKSÚJTVA.

Izrael kormánya hivatalosan nem vett részt a vizsgálatban, Gabriel azonban a pápához és Donatihoz fűződő kapcsolatának köszönhetően hamar megtudott mindent a támadásról, amit csak egy hírszerző tiszt megtudhat. Értesülései nagy részét a pápa vacsoraasztalánál

szerezte. Gabriel minden estéjét ott töltötte a vizsgálat vezetőinek társaságában. Marchese tábornok a carabinieriektől és Martino Bellano az olasz biztonsági szolgálattól többnyire nyíltan beszélt Gabriel előtt, amit mégis visszatartottak előle, azt Donati kötelesség-tudóan megosztotta vele. Gabriel pedig minden információt továbbított a Saul király útra, s ez megmagyarázta, miért nem siettette Samron a visszatértét.

Negyvennyolc órával az események után az olaszoknak sikerült mindenkit azonosítaniuk, aki részt vett a támadásban. A rakétatámadást egy négyfős csapat hajtotta végre. A furgon vezetője egy tunéziai volt. A három férfi, aki kilőtte az RPG-7-eseket, Jordán nemzetiségű, valamennyien az iraki lázadás veteránjai. Másodpercekkel azután, hogy kilőtték a rakétákat, mind a négy férfi meghalt a carabinieriek golyózáporában. Ami azt a három embert illeti, akik német papnak adták ki magukat, csupán egyikük volt valóban német, Manfréd Zeigler, egy fiatal hamburgi mérnökhallgató. A második egy holland volt Rotterdamból, a harmadik pedig egy flamand ajkú belga Antwerpenből. Mind a hárman áttértek az iszlámra, és korábban mind részt vettek Amerika- és Izrael-ellenes tüntetéseken. Bár nem volt rá bizonyíték, Gabriel gyanította, hogy Ali Maszudi professzor szervezte be őket.

A zártláncú videó segítségével és a szemtanúk beszámolóí alapján a vatikáni és az olasz hatóságoknak sikerült visszakövetni a merénylők életének utolsó pillanatait. Miután az Engedélyeztetési Hivatalban az egyik beosztott beengedte őket a Vatikánba, a három férfi elment Ibrahim el-Banna irodájához, nem messze a Piazza Santa Mártától. Távozáskor mind jókora aktatáskát cipeltek. Amint azt Angelli gyanította, a három férfi ezután egy oldalbejáraton keresztül besurrant a bazilikába. A Szent Péter térre stílusosan a Halál kapuján keresztül érkeztek. A többi négy kapuhoz hasonlóan, amelyek a bazilikából a térre vezetnek, ennek a kapunak is zárva kellett volna lennie. A vatikáni rendőrségnek még a hét végére sem sikerült kiderítenie, miért nem volt bezárva.

Ibrahim el-Banna holttestét három nappal azután azonosították, hogy kihúzták a trasteveri bérház törmeléke alól. A kapcsolatait illetően egyelőre mindenki csak spekulációkra hagyatkozott. Kik állnak az Allah Testvérisége mögött? Az al-Kaida egyik irányzatáról van szó, vagy ez maga az al-Kaida csak más néven? Na és ki tervezte ki és pénzelte ezt az összetett hadműveletet? Egyvalami azonnal világos volt. A kereszténység otthonára mért támadás felszította a globális dzsihadista mozgalom tüzét. Féktelen utcai ünneplések folytak Teheránban, Kairóban, Bejrútban és a palesztin területeken, s közben a hírszerzések elemzői Washingtontól Londonon át Tel-Avivig azonnal észlelték az aktivitás és a toborzás intenzitásának erősödését.

A következő szerdán, pontosan egy héttel a támadás után, Samron úgy döntött, ideje, hogy ügynöke hazatérjen. Amikor Gabriel épp a holmiját pakolta össze a titkos lakásban, bejövő hívást jelezve felvillant a telefon vörös fényjelzése. Gabriel felvette a kagylót, és meghallotta Donati hangját.

- A szentatya szeretne néhány szót váltani veled négyszemközt.
- Mikor?
- Ma délután, mielőtt ki mész a reptérre.
- Miről akar beszélni velem?
- Meglehetősen szűk körű klub tagja vagy te, Gabriel Allon.
- Miféle klubé?
- Olyan embereké, akik fel merik tenni az ilyen kérdéseket.
- Hol és mikor? - kérdezte Gabriel békülékeny hangon.

Donati megadta neki a szükséges információkat.

Gabriel letette a kagylót, és befejezte a csomagolást.

Gabriel áthaladt egy carabinieriek ellenőrzőpontján a kolonnád mellett, és a tovatűnő alkonyi fényben keresztülment a Szent Péter téren. A tér még mindig le volt zárva a nyilvánosság elől. A törvényszékiek már végeztek rettenetes feladatukkal, a válaszfalak azonban, amelyeket a robbanás három színhelye köré állítottak fel, még mindig a helyükön voltak. A bazilika homlokzatáról óriási fehér ponyva lógott le, eltakarva az Áldások lodzsája alatti részt ért károkat. A ponyván egy galamb képét lehetett látni, egyetlen

szó kíséretében: BÉKE.

Átment a Harangok kapuján, és a bazilika bal szárnya mellett haladt tovább. Az oldalsó bejáratokat lezárták és elbarikádozták, s egy-egy rendőrtiszt posztolt mindegyiknél. A Vatikáni kertekben könnyen azt hihette az ember, hogy semmi sem történt - egészen addig, gondolta Gabriel, amíg oda nem nézett a lerombolt kupolára, ami most épp a piszkos, vörösesbarna naplemente fényében fürdött. A pápa a Kertészház mellett várt rá. Szívélyesen üdvözölte Gabrielt, s együtt indultak el a Vatikán távoli sarka felé. Egy tucat civil ruhás svájci gárdista kísérte őket a mandulafenyők között, hosszú, vékony árnyékuk a fűre vetült.

- Luigival próbáltuk rávenni a Svájci Gárdát, hogy csökkentsék az osztaguk létszámát - mondta a pápa. - Egyelőre hallani sem akarnak róla. Kissé idegesek - ami érthető. Róma kifosztása óta nem fordult elő, hogy a Svájci Gárda parancsnoka életét veszítette volna, miközben a Vatikánt védelmezi az ellenség támadásától.

Rövid ideig csendben sétáltak tovább. - Ez lenne a sorsom, Gabriel? Most már mindenüvé felfegyverzett férfiak kísérnek majd, rádióval a kezükben? Hogy tudok így kommunikálni a híveimmal? Hogy tudok vigaszt nyújtani a betegnek és a nyomorultaknak, ha testőrök falanxa választ el tőlük?

Erre nem volt jó válasz.

- Semmi sem lesz már olyan, mint volt, ugye, Gabriel?

- Nem, őszentsége, attól tartok, nem.

- Tényleg meg akartak ölni?

- Ez nem kétséges.

- Újra meg fogják próbálni?

- Ha egyszer elszánják magukat valamire, nem állnak meg, amíg el nem érik a céljukat. De ebben az esetben sikerült megölniük hétszáz zarándokot, jó néhány bíborost és püspököt - hogy a Svájci

Gárda parancsnokát ne is említsük. Ezenkívül sikerült komoly károkat okozniuk a bazilika épületében. Szerintem ezzel rendezettnek tekintik majd a történelmi számlát.

- Lehet, hogy megölni nem tudtak, de sikerült a Vatikán foglyává tenniük. - A pápa megállt, és a lerombolt kupolára nézett. - Megkopott a kalitkám aranyozása. Több mint egy évszázadba telt megépíteni, és pár másodperc alatt megsemmisült.

- Nem semmisült meg, őszentsége. A kupolát helyre lehet állítani.

- Majd meglátjuk - mondta a pápa tőle szokatlan komorsággal. - A mérnökök és az építészek nem olyan biztosak benne, hogy meg lehet csinálni. Lehet, hogy az egész le kell bontani, és újjáépíteni. Ráadásul a baldacchinóban is komoly kár keletkezett a rázuhanó törmelék miatt. Ez nem olyasmi, ami egykönnyen pótolható, de ezt te tudod a legjobban.

Gabriel lopva az órájára pillantott. Nemsokára indulnia kell a reptérre, különben lekési a gépet. Azon töprengett, miért hívta ide a pápa. Nyilván nem azért, hogy megvitassák a bazilika helyreállítását. A pápa megfordult, és továbbsétált. A Szent János-torony felé tartottak, ami a Vatikán délnyugati csücskében állt.

- Egyetlen oka van annak, hogy élek - mondta a pápa -, és az te vagy, Gabriel. A sok fájdalom és összevisszaság közepette, ami ezt a szörnyű hetet jellemezte, nem volt lehetőségem rendesen köszönetet mondani, úgyhogy most köszönöm meg. Bárcsak a nyilvánosság előtt is megtehetném.

A média elől ügyesen elhallgatták Gabriel szerepét az ügyben. Minden körülmény dacára egyelőre titok maradt a dolog.

- Bárcsak előbb megtaláltam volna Ibrahim el-Bannát - mondta Gabriel. - Az a hétszáz ember még most is élhetne.

- Mindent megtettél, amit lehetett.

- Talán, őszentsége. De többre lett volna szükség.

Megérkeztek a Vatikán falához. A pápa felmászott egy kőlépcsőn, Gabriel némán követte. A mellvédnél álltak, és végignézték Róma felett. Szerinte a városban kezdtek kigyúlni fények. Gabriel a válla fölött hátrapillantott, és látta, hogy a svájci gárdisták idegesen mozgolódnak alattuk. Kezével jelezte nekik, hogy semmi gond, aztán a pápa felé fordult, aki a Viale Vaticanón száguldó autókat figyelte odalent.

- Luigi azt mondja, előléptetés vár rád Tel-Avivban. - A forgalom zaja miatt fel kellett emelnie a hangját. - Olyasmiről van szó, amit te magad akarsz, vagy Samron műve az egész?

- Egyesekre ráerőltetik a nagyságot, őszentsége.

A pápa elmosolyodott, most először Gabriel érkezése óta. - Adhatok neked egy aprócska tanácsot?

Gabriel bólintott.

- Bölcsen használd a hatalmad. Még ha olyan pozícióba kerülsz is, hogy megbüntetheted az ellenséged, használd arra a hatalmad, hogy békét teremtesz. Az igazságosságot keresd, ne a bosszút.

Gabriel legszívesebben emlékeztette volna a pápát, hogy ő csak egy titkos ügynök, s a háborúval és békével kapcsolatos döntések nála jóval hatalmasabb emberek kezében vannak. De inkább ígéretet tett, hogy megfogadja a tanácsot.

- Kutatni fogsz a Vatikán támadói után?

- Ez nem a mi harcunk - legalábbis még nem az.

- Valami azt súgja nekem, hogy nemsokára az lesz.

A pápa gyermeki érdeklődéssel figyelte az alatta zajló forgalmat.

- Az én ötletem volt, hogy a bazilika homlokzatát takaró leplen rajta legyen a békegalamb. Biztos vagyok benne, hogy reménytelenül naiv ötletnek tartod a dolgot. Valószínűleg engem is naivnak tartasz.

- Élni sem lenne érdemes, ha nem léteznének az önhöz hasonló emberek, őszentsége.

Amikor ismét az órájára pillantott, Gabriel már nem próbálta leplezni a mozdulatot.

- Indul a géped? - kérdezte a pápa.

- Igen, őszentsége.

- Gyere - mondta. - Kikísérlek.

Gabriel elindult a lépcső felé, de a pápa ott maradt a mellvédnél. - Francesco Tiepolo telefonált ma reggel Velencéből. Üdvözlétét küldi. - Megfordult, és Gábielre nézett. - Chiara is üdvözl.

Gabriel hallgatott.

- Azt üzeni, szeretne látni, mielőtt hazamész Izraelbe. Kérdezte, nem állnál-e meg Velencében. - A pápa megfogta Gabriel könyökét, és mosolyogva lekísérte a lépcsőn. - Tisztában vagyok vele, hogy a szív dolgait illetően igencsak kevés tapasztalattal rendelkezem, de megengedsz egy öregembernek még egy tanácsot?

8

Velence

Kis terrakottatemplom volt, amit egy szegény egyházközség számára építettek Cannaregio kerületében.

Rendes templomtérhez túl szűkös volt a hely, így a főbejárat egyenesen a nyüzsgő Salizzada San Giovanni Crisostomóra nyílt. Gábielnek valaha kulcsa volt a templomhoz. Most úgy lépett be, mint egy hétköznapi turista, s egy pillanatra megállt az előtérben, hogy a szeme hozzászokjon a gyenge fényhez, miközben hűvös szellő érintette az arcát: gyertyaviasz és füstölő illatát hozta. Eszébe jutott a nap, amikor utoljára tette be a lábát a templomba. Aznap éjszaka történt, amikor Samron Velencébe jött, hogy elmondja

Gá브리elnek, ellenségei a nyomára bukkantak, s ideje hazatérnie. Semmilyen nyom nem marad itt utánad, mondta Samron. Mintha sosem léteztél volna.

Áthaladt a belső hajón, a templom jobb oldalán lévő Szent Jeromos-kápolna felé. Az oltárképre súlyos árnyék vetült. Gabriel bedobott egy érmét, a lámpák életre lobbantak, és megvilágították Giovanni Belli ni utolsó remekművét. Egy pillanatig csak állt ott, az állát jobb kezére támasztva, fejét kissé oldalra hajtva, és vizsgálgatta a festményt a ferde fényben. Francesco Tiepolo, aki a képet befejezte helyette, jó munkát végzett. Szinte lehetetlen volt megmondani, hol fejezte be ő a restaurálást, s hol nyúlt bele Tiepolo. De hát ez nem meglepő, gondolta. Mindketten a velencei restaurátormester, Umberto Conti mellett tanonckodtak.

A lámpák automatikusan kialudtak, ismét sötétségbe taszítva a festményt. Gabriel visszament az utcára, és nyugat felé haladt végig Cannaregión egészen egy vashídig, amely az egyetlen volt egész Velencében. A középkorban kapu állt a híd közepén, amit éjszakánként egy keresztény őrszem vigyázott, nehogy a túloldalon bebörtönzött emberek át tudjanak szökni. Átkelt a hídon, és egy sötét, boltíves átjárón haladt tovább. Az átjáró végén széles tér, a Campo del Ghetto Nuovo tárult elé, ami a régi velencei gettó központja volt. Ötezernél is több zsidó élt egykor a gettóban. Most csak húsz lakott itt a város négyszáz zsidója közül, a legtöbbjük idős volt már, és a Casa di Riposo Israeliticában élt.

Átkelt acampón, és a kétezer-nyolcszázkilencvenkilences szám előtt megállt. Apró sárgaréz plakett hirdette: COMUNITÀ EBRAICA DI VENEZIA -Velencei Zsidó Közösség. Megnyomta a csengőt, és gyorsan hátat fordított a kapubejárat felett elhelyezett biztonsági kamerának. Rövid szünetet követően ismerős női hang recsegett fel a kaputelefonból. - Fordulj meg - mondta. - Hadd lássam az arcod.

Ott várt rá, ahol a lány mondta, egy fapadon a campo napsütötte sarkában, nem messze a velencei zsidók emlékművétől, akiket 1943 decemberében begyűjtöttek, és Auschwitzba küldtek meghalni. Eltelt tíz perc, azután még tíz. A lány végre előkerült az irodából, ráérősen keresztülsétált a téren, aztán jó néhány méterrel odébb megállt, mintha félne közelebb jönni. Gabriel ülve maradt. Feltolta napszemüvegét a homlokára, és elnézte a lányt a vakító őszi fényben. Koptatott, trapéz szabású farmert viselt, ami ráfeszült hosszú combjára, s hozzá magas sarkú antilopbőr csizmát. Fehér blúzának olyan volt a szabása, ami nem hagyott kétséget az alatta rejlő dús idomok felől.

Rakoncátlan gesztenyebarna fürtjeit csokoládészínű selyemszalaggal fogta hátra, a nyakába pedig selyemkendőt kötött. Olajbarna bőre egészen sötét volt. Gabriel arra gondolt, hogy nem oly rég napozni volt valahol. Hatalmas, keleti vágású, karamellszín szemét arany foltok pettyezték. Szemének színe általában követte hangulatának változásait. Amikor Gabriel utoljára látta Chiara szemét, az majdnem fekete volt a haragtól, és megfolyt rajta a festék. A lány most védekezően összefonta kezét a melle alatt, és megkérdezte tőle, mit keres Velencében.

- Hello, Chiara. Csodásan nézel ki.

A szellő belekapott a lány hajába, és néhány szálát az arcába fújta. Bal kézzel félresöpörte a haját. Nem volt rajta a gyémánt eljegyzési gyűrű, amit Gá브리eltől kapott. Most más gyűrűket hordott, és egy új arany karóra is volt rajta. Gabriel azon töprengett, vajon ajándékba kapta-e őket valakitől.

- Azóta nem hallottam felőled, hogy elmentem Jeruzsálemből - mondta Chiara azon a szándékosan sima hangján, amit mindig akkor vett elő, ha nem akarta kimutatni az érzéseit. - Hónapok teltek el azóta. Most meg minden figyelmeztetés nélkül felbukkansz, és azt várod, hogy tárt karokkal, mosolyogva fogadjalak?

- Figyelmeztetés nélkül? Azért jöttem, mert hívtál.

- Hogy én? Mi a fenéről beszélsz?

Gabriel kutatóan nézett a szemébe. Világosan látszott, hogy a lány nem alakoskodik. - Bocsáss meg - mondta Gabriel. - Azt hiszem, engem alaposan behúztak a csőbe.

A lány a kendője csücskével játszott, és láthatóan élvezte, hogy Gabriel kellemetlen helyzetbe került.

- Kicsoda?

Donati és Tiepolo, feltételezte Gabriel. Talán még maga őszentsége is. Hirtelen felállt. - Nem érdekes - mondta. - Ne haragudj, Chiara. Jó volt újra látni.

Megfordult, és már indult volna, de a lány megfogta a karját.

- Várj - mondta. - Maradj egy kicsit.

- Civilizáltan fogsz viselkedni?

- Viselkedjenek civilizáltan az elvált párok, akiknek gyerekek van.

Gabriel visszaült a padra, de Chiara állva maradt. Az átjáró felől sötét szemüveget és sárgásbarna blézert viselő férfi jött feléjük. Elismerő pillantást vetett Chiarára, aztán átkelt a campón, és eltűnt a hídnál, amely a két régi szefárd zsinagógához vezetett, a gettó déli csücskénél. Chiara nézte, ahogy a férfi elmegy, aztán félrehajtott fejjel Gabrielt kezdte tanulmányozni.

- Mondták már, hogy kísértetiesen hasonlítasz arra az emberre, aki megmentette a pápát?

- Az egy olasz volt - mondta Gabriel. - Hát te nem olvasol újságot?

A lány elengedte a megjegyzést a füle mellett. - Mikor láttam a felvételt a tévében, azt hittem, hallucinálok. Tudtam, hogy te vagy az. Aznap este, miután lecsillapodtak a kedélyek, kapcsolatba léptem Rómával. Simon mondta, hogy a Vatikánban vagy.

Valami hirtelen mozgás magára vonta Chiara figyelmét. Őszes szakállú, puhakalapos férfi igyekezett a közösségi ház bejárata felé. Chiara apja volt az, Velence főrabbija. A lány felemelte jobb csizmájának orrát, és a sarkán egyensúlyozott. Gabriel nagyon jól ismerte a mozdulatot. Azt jelentette, hogy valami provokatív van készülőben.

- Mit keresel itt, Gabriel Allon?

- Azt mondták, látni akarsz.

- Így hát eljöttél? Ennyi?

- Ennyi.

Szája sarkában mosoly játszadozott.

- Mi olyan vicces? - kérdezte a férfi.

- Szegény Gabriel. Még mindig szerelmes vagy belém, igaz?

- Mindig is az voltam.

- Csak nem annyira, hogy elvegyél?

- Nem beszélhetnénk meg ezt négy szemközt?

- Most nem lehet. Rajta kell tartsam a szemem az irodán. A másik munkámon - mondta a lány gúnyos, összeesküvő hangon.

- Kérlek, add át üdvözetem Zolii rabbinak.

- Nem biztos, hogy ez jó ötlet. Zolii rabbi még mindig dühös rád.

Előbányászott a zsebéből egy kulcsot, és odadobta Gábielnek. Gabriel egy hosszú pillanatig csak bámult a kulcsra. Hónapokkal azután, hogy szétmentek, még mindig nehezen tudta elképzelni, hogy Chiara a maga életét éli.

- Ha arra gondolnál, egyedül élek. Semmi közöd ugyan hozzá, de ez az igazság. Helyezd magad kényelembe. Pihenj egy kicsit. Pocsékul nézel ki.

- Kösz a bókot. - Becsúsztotta a kulcsot a zsebébe. - Mi a cím?

- Tudod, ahhoz képest, hogy kém vagy, nagyon rosszul hazudsz.

- Miről beszélsz?

- Tudod a címem, Gabriel. A Különleges Műveleteknél szerezted, ahonnan a telefonszámomat is.

Lehajolt, és megpuszilta Gabriel arcát. Amikor a haja a férfi arcába hullott, ő lehunyta a szemét, és beszívta a vanília illatát.

Az épület, ahol a lány lakott, a Canal Grandé túloldalán volt, Santa Crocében, egy zárt kis udvarban, amelyet egyetlen úton keresztül lehetett megközelíteni. Ahogy belépett a lakásba, Gabriel úgy érezte, egyenesen a múltba jutott vissza. A nappali magazinba illő volt. És mintha még a régi magazinokat és újságokat is egy maximális tökéletességre törekvő fanatikus rendezte volna el. Gabriel odalépett az egyik komódhoz, és megnézegette a bekeretezett fotókat: Chiara a szüleivel; Chiara az egyik bátyjával, aki Padovában élt; Chiara és egy barátja a Galileai-tengernél. Ezen az utazáson történt, amikor Chiara még csak huszonöt éves volt, hogy a Cég egyik toborzója felfigyelt a lányra. Hat hónappal később, miután alaposan leellenőrizték és kiképezték, női kíséretként, bat levejhatként, majd visszaküldték Európába. A lakásban egyetlen fotó sem volt, amelyen Chiara Gabriel társaságában lett volna látható, ilyen fotó ugyanis nem létezett.

Odament az ablakhoz, és kinézett. Úgy tíz méterrel lejjebb a Rio del Megio olajzöld vize folydogált tova lomhán. A tulsó épülethez szárítókötél volt kifeszítve. Ingek és nadrágok lógtak részeg összevisszaságban a napfényben, a kötél másik végénél pedig egy öregasszony ült a nyitott ablakban, húsos karját az ablakpárkányon nyugtatva. Úgy tűnt, meglepi, hogy ott látja Gabrielt. Gabriel felmutatta a kulcsot, és Chiara milánói barátjának mondta magát.

Leeresztette a redőnyt, és kiment a konyhába. A mosogatóban félig teli csésze tejeskávé volt és egy vajás pirítós héja. Bármilyen finnyás volt is Chiara egyébként, a reggeli edényeket a nap végéig mindig a mosogatóban hagyta. Gabriel az otthonos nemtörődömség megnyilvánulásaként hagyta őket, ahogy vannak, és bement a lány hálósobájába.

Táskáját a bevetetlen ágyra dobta, s ellenállva a kísértésnek, hogy átkutassa a szekrényt és a fiókokat, bement a fürdőszobába, és megnyitotta a zuhanyt. Benézett a gyógyszeres szekrénybe, nem talál-e borotvát, kölnit vagy bármi mást, ami egy férfi jelenlétére utalna. Két dolgot talált, ami új volt a számára: egy doboz altatót és egy doboz antidepresszánt. Pontosan úgy tette vissza őket, ahogy voltak. Gábrrielhez hasonlóan Chiarát is jól kiképezték, hogy a legapróbb változást is azonnal észrevegye.

Levetkőzött, és kihajította a ruháit az előtérbe, aztán hosszan elidőzött a zuhany alatt. Mikor végzett, törülközőt tekert a dereka köré, és mezítláb bement a hálósobába. A paplanon érződött Chiara testének illata. Amikor lehajította fejét a lány párnájára, a Santa Croce harangja épp delet ütött. Gabriel becsukta a szemét, és álomtalan alvásba merült.

Késő délután ébredt fel arra, hogy kulcs csörren a zárban, s ezt Chiara csizmájának kopogása követte az előszobában. Eszébe sem jutott bekiáltani, hogy itthon van. Tudta jól, hogy Gabriel a legkisebb zajra vagy mozgásra azonnal felébred. Amikor bejött a hálósobába, halkan dúdolt egy ostoba olasz popdalt, amelyről tudta, hogy Gabriel ki nem állhatja.

Letelepedett az ágy szélére, elég közel ahhoz, hogy a csípője hozzáérjen Gabriel combjához. A férfi kinyitotta a szemét, és nézte, ahogy Chiara lehúzza a csizmáját, és kibújik a farmerjéből. Tenyerével a férfi mellkasára támaszkodott. Gabriel kihúzta a szalagot a hajából, gesztenyebarna hajfürtök hullottak a lány arcába és vállára. Megismételte a kérdést, amit a gettóban tett fel neki. Mit keresel itt, Gabriel Allon?

- Arra gondoltam, esetleg megpróbálhatnánk újra - mondta Gabriel.

- Nem kell megpróbálni. Én már próbáltam, és tetszett.

Gabriel levette a selyemkendőt a lány nyakából, és szép lassan kigombolta a blúzáát. Chiara föléhajolt, és szájon csókolta. Olyan érzés volt, mintha Raffaello Madonnája csókolta volna.

- Ha megint fájdalmat okozol nekem, egy életre meggyűlöllek.

- Nem fogok fájdalmat okozni.

- Folyton rólad álmodtam.

- Szép álmokat?

- Nem - felelte a lány. - Álmomban mindig meghaltál.

Egy régi vázlatfüzet volt az egyetlen nyom a lakásban, amely Gábrrielre utalt. A

férfi fellapozott egy üres oldalt, és szakmai tárgyilagossággal vizsgálgatta Chiarát. A lány a kanapé végében ült, hosszú lábát maga alá húzva. Testét selyemlepedő takarta, arcát, amivel az ablak felé fordult, megvilágította a lemenő nap. Gabriel megnyugodva vette észre az első apró ráncokat Chiara szeme körül. Mindig attól félt, hogy a lány túl fiatal hozzá, s egy nap, amikor ő már öregember lesz, elhagyja majd egy másik férfiért. Lehúzta a lányról a lepedőt, feltárta keblét. Chiara egy pillanatig farkasszemet nézett vele, aztán lehuntya a szemét.

- Szerencséd, hogy itt találtál - mondta. - Lehettem volna megbízatáson is.

Chiara imádott beszélni. Gabriel már rég megtanulta, hogy teljesen értelmetlen lenne megkérni, maradjon csendben, amikor modellt áll neki.

- Nem dolgoztál a svájci megbízatásod óta.

- Arról meg honnan tudsz?

Gabriel kifürkészhetetlen pillantást vetett rá a vázlatfüzet fölért, és rászólt, hogy ne mozogjon.

- Ennyit a szigorúan bizalmas ügyekről. Úgy látszik, te bármikor besétálhatsz a Műveletekhez, és lenyomozhatod, hogy mit csinálók. - Már épp elfordította volna a fejét, de Gabriel hangos cöcögéssel megállította. - Bár nem kéne meglepődnöm. Megkaptad mára vezetői posztot?

- Miféle vezetői posztot? - kérdezte Gabriel az értetlent játszva.

- A Különleges Műveleteknél.

Gabriel beismerte, hogy felajánlották neki a posztot, és ő elfogadta.

- Akkor most te vagy a főnököm - jegyezte meg a lány. - Azt hiszem, épp az imént szegtünk meg a Cég fél tucat különböző szabályát, amely a rangidős tisztek és alárendeltjeik közti bratyzizásra vonatkozik.

- Minimum - mondta Gabriel. - De az előléptetésem még nem hivatalos.

- Hál' istennek. Igazán nem szeretném, ha a nagy Gabriel bajba keveredne a szexuális élete miatt. Meddig használhatjuk még egymás testét, mielőtt gondunk akadna a személyzetiséssel?

- Ameddig kedvünk tartja. Csak be kell jelentenünk valamikor a kapcsolatunkat.

- És mi lesz Istennel, Gabriel? Ezúttal neki is megteszed majd a bejelentést? - Néma csönd volt, csak a szén sercegett a rajzpapíron. A lány témát váltott. - Mennyit tudsz arról, hogy mit csináltam Svájcban?

- Tudom, hogy Zermattba mentél, hogy elcsábíts egy svájci fegyverkereskedőt, aki üzletet készült kötni valakivel, az meg nem épp a legjobb szándékkal viseltetett irányunkban. A Saul király úton tudni akarták, mikor indul a hajószállítmány és mi az úti célja.

Hosszú hallgatást követően megkérdezte a lányt, lefeküdt-e a svájccival.

- Ez nem olyan hadművelet volt. Egy másik ügynökkel dolgoztam együtt. Én csak lefoglaltam a fegyverkereskedőt a bárban, amíg a társam betört a fickó lakásába, és leszedte az adatokat a számítógépéről. Amúgy is nagyon jól tudod, hogy egy bat levejhát nem szokás szexre használni. Arra hivatásosokat alkalmazunk.

- Nem mindig.

- Én sosem lennék képes rá. Vallásos lány vagyok. - Huncutul rámosolygott a férfira. - Egyébként sikeres volt az akció. A hajó Kréta partjainál rejtélyes balesetet szenvedett. A fegyverek a tenger fenekén vannak.

- Tudom - mondta Gabriel. - Becsuknád a szemed?

- Kényszeríts rá - mondta a lány, aztán elmosolyodott, és engedelmeskedett. - Nem akarod megkérdezni, hogy voltam-e valakivel, amíg külön voltunk?

- Nem tartozik rám.

- Azért biztos kíváncsi vagy. El tudom képzelni, mit műveltél itt, amikor átlépted a

küszöböt.

- Ha arra céloz, hogy átkutattam a dolgaid, nem tettem.
- Na ne már.
- Miért nem tudsz aludni?
- Tényleg hallani akarod a választ?

Gabriel nem felelt.

- Nem volt senki, Gabriel, de ezt neked is tudnod kellett. Hogy is lehetett volna? - Keserédes mosolyt küldött felé. - Erről nem beszélnek, amikor felkérnek, hogy csatlakozz az ő kis exkluzív klubjukhoz. Nem beszélnek róla, hogy gyűlik fel a sok hazugság, és nem említik meg, hogy soha nem fogod igazán jól érezni magad a kívülállók között. Csak emiatt szeretted belém, Gabriel? Mert én is a Cég embere voltam?

- ízlett a gombás fettuccinid. Egész Velencében te készíted a legcsodásabb gombás fettuccinit.

- Na és te? Voltál más nővel, amíg én nem voltam veled?
- Minden időmet egy hatalmas vászon társaságában töltöttem.

- Igaz is, megfeledkeztem a gyengédről. Nem tudsz szeretkezni egy nővel, ha az nem tudja, hogy öltél a hazáért. Pedig biztos vagyok benne, hogy találtál volna valakit a Saul király úton, ha nagyon akarod. Az összes nő utánad epekedik a Cégnél.

- Túl sokat jár a szád. Sose fejezem be ezt, ha folyton beszélsz.
- Éhes vagyok. Nem kellett volna kaját emlegetned. Egyébként hogy van Lea?

Gabriel abbahagyta a skiccelést, és a vázlatfüzet fölött Chiarára meredt, mintegy figyelmeztetésképp, hogy nem tetszik neki, ahogy a lány fölényesen közvetlenül az étel után hozza szóba a feleségét.

- Ne haragudj - mondta Chiara. - De tényleg, hogy van?

Gabriel hallotta magát, amint azt mondja, hogy Lea jól van, és ő kétszer-háromszor egy héten felmegy kocsival a pszichiátriai intézetbe, a Herzl-hegy tetejére, hogy eltöltsön vele néhány percet. De közben egészen másutt jártak a gondolatai; egy bécsi utcácskában, nem messze a Judenplatz-tól; az autóba rejtett bombán, ami megölte a fiát, és a poklon, ami megnyomorította Lea testét, és elrabolta az emlékezetét. Lea tizenhárom éven keresztül egy szót sem szólt hozzá. Mostanában rövid időszakokra megszólalt. Nem olyan régen, a kórház kertjében az ő szájából is elhangzott a kérdés, amit Chiara tett fel neki az imént: voltak más nők, amíg én nem voltam veled? Gabriel őszintén válaszolt.

- Szeretted azt a lányt, Gabriel?
- Szerettem, de otthagytam miattad.
- De hát miért, szerelmem? Nézz rám. Semmi sem maradt belőlem. Csupán egy emlék.

Chiara hallgatásba mélyedt. Az arcára eső fény korallvörösről lassan szürkére váltott. A kövér nő megjelent a túlsó ablakban, és kezdte beszédni a mosott ruhákat. Chiara felhúzta a lepedőt a nyakáig.

- Mit csinálsz?
- Nem akarom, hogy Signora Lorenzetto meztelenül lásson.

Gabriel ismét lehúzta a takarót, egy kis szénfoltot hagyva a lány mellén.

- Gondolom, jobb, ha visszamegyek Jeruzsálembe - mondta Chiara. - Hacsak nem akarod megmondani Samronnak, hogy nem veheted át a Különleges Műveleteket, mert visszaköltözől Velencébe.

- Csábító gondolat - mondta Gabriel.

- Csábító, de lehetetlen. Te egy hűséges katona vagy, Gabriel. Azt teszed, amit mondanak. Mindig is így volt ez. - Letörölte melléről a szénfoltot. - Legalább nem kell kicsinosítanom a lakást.

Gabriel nem emelte fel a tekintetét a vázlatfüzetről. Chiara tanulmányozta az

arckifejezését, aztán megkérdezte: - Gabriel, mit csináltál a lakással?

- Kellett egy hely, ahol dolgozhatok.
- Tehát átrendezted egy kicsit?
- Kicsit én is kezdek éhes lenni.
- Gabriel Allon, maradt egyáltalán valami a lakásból?
- Meleg van ma este - mondta Gabriel. - Csónakázzunk el Muranóba, és együnk halat.

9

Jeruzsálem

Gabriel másnap este nyolc órakor érkezett vissza a Narkis utcába. Samron kocsija a járdaszélen parkolt, testőrje, Rami pedig kint őrködött a tizenhatos szám előtt, a sétányon. Gabriel az összes villanyt égve találta odafent, Samron a konyhaasztalnál kávézott.

- Hogy jutottál be?
- Hadd emlékeztesselek, hogy ez régen a Cég titkos lakása volt. Van egy kulcs a lakásfenntartóknál.
- Igen, de én nyáron lecseréltem a zárat.
- Valóban?
- Azt hiszem, újabb zárcserére lesz szükség.
- Ne fáradj vele.

Gabriel kitárta az ablakot, hogy kiszellőzzön a füst. Hat cigarettacsikk hevert az egyik csészealjban, akár az üres töltényhüvelyek. Samron már ott volt egy ideje.

- Milyen volt Velencében? - kérdezte Samron.
- Velence csodás volt, de ha legközelebb betörsz a lakásomba, tedd meg nekem azt a szívességet, hogy nem gyújtasz rá. - Gabriel a szélénél fogva felemelte a csészealjat, és beszórta a csikkeket a szemetesbe. - Mi olyan sürgős, hogy nem várhatott reggelig?
- Újabb szaudi kapcsolata vatikáni támadáshoz.

Gabriel felpillantott. - Éspedig?

- Ibrahim el-Banna.
- Az egyiptomi imám? Miért nem vagyok meglepve?

Gabriel leült az asztalhoz.

- Két nappal ezelőtt a Kairói Állomás vezetője titkos megbeszélést tartott az egyik fő informátorunkkal az egyiptomi Muhabaratból. Úgy néz ki, jóval a vatikáni felbukkanását megelőzően Ibrahim el-Banna professzornak komoly katonai előélete volt. A bátyja tagja volt a Muszlim Testvériségnek, és közeli kapcsolatban állt Ajmán al-Zavahírral, az al-Kaida második emberével. Az egyik unokaöccse Irakban harcolt az amerikaiak ellen, és Falludzsa ostrománál halt meg. Az egyiptomi iszlám militánsok nyilván kötelező jelleggel hallgatják az imám beszédeiről készült magnófelvételeket.

- Kár, hogy muhabaratbeli barátunk nem árulta el az igazságot el-Bannáról a Vatikánnak. Hétszáz ember lenne még mindig életben - és nem lenne egy hatalmas lyuk a bazilika kupoláján.

- Az egyiptomiak még valamit tudtak el-Banna professzorról - mondta Samron. - A nyolcvanas-kilencvenes években, amikor Egyiptomban az iszlám fundamentalizmus kezdett komoly problémát jelenteni, el-Banna professzor szinte végig rendszeresen kapott készpénzt és instrukciókat egy szauditól, aki az egyik legfőbb szaudi jótékonyági szerveződés, a Nemzetközi Iszlám Felszabadítási Szervezet tisztjeként lépett fel. Halilnak nevezte magát, de az egyiptomi hírszerzés tudta az igazi nevét is: Ahmed bin Safik. S ami még érdekesebbé teszi ezt az egészet, az bin Safik akkori tevékenysége.

- A GID embere volt - mondta Gabriel.

- Pontosan.

A GID vagyis az Általános Hírszerző Szolgálat a szaudi hírszerző szolgálat elnevezése volt.

- Mit tudunk róla?

- Négy évvel ezelőttig bin Safik egy „205-ös csoport” kódnevű titkos GID-egység vezetője volt, amelynek az volt a feladata, hogy kapcsolatokat építsen ki és tartson fenn Szaud-Arábia és a közel-keleti iszlám militáns csoportok között. Egyiptom a 205-ös csoport fő célpontjai között szerepelt, természetesen Afganisztánnal együtt.

- Mire utal a szám?

- Ez volt bin Safik irodájának melléke a GID főhadiszállásán.

- Mi történt négy éve?

- Bin Safik és az emberei készleteket és pénzt juttattak a Hamasz és az Iszlám Dzsihad terroristáihoz. Az egyik palesztin informátorunk értesített minket az akcióról, mi pedig szóltunk az amerikaiaknak. Az amerikai elnök feltárta a bizonyítékot a király előtt, és nyomást gyakorolt rá, hogy szüntesse meg a 205-ös csoportot. Ez fél évvel szeptember 11-e után történt, így a király bin Safik és a királyság többi keményvonalasának legnagyobb bánatára kénytelen volt eleget tenni az elnök kérésének. A 205-ös csoportot felszámolták, bin Safikot pedig eltávolították a GID-ből.

- Ő meg más pályát választott?

- Azt akarod tudni, hogy terrorista-e? A válasz az, hogy fogalmunk sincs. Ami biztos, az az, hogy a vérében van az iszlám militarizmus. A nagyapja az Ikvan egyik parancsnoka volt, azé az iszlám mozgalomé, amelyet Ibn Szaud hívott létre Nedzsdben a tizenkilencedik század fordulóján.

Gabriel jól ismerte az Ikvant, ami sok szempontból a mai iszlám militáns csoportok prototípusa és szellemi előfutára volt.

- Hol működött még bin Safik, amíg a 205-ös csoporttal dolgozott?

- Afganisztánban, Pakisztánban, Jordániában, Libanonban, Algériában. Sőt, feltételezhetőleg még a Nyugati Parton is.

- Tehát lehetséges, hogy olyasvalakivel van dolgunk, aki terrorista kapcsolatokkal rendelkezik az al-Kaidától kezdve a Hamaszon át egészen az egyiptomi Muszlim Testvériségig. Ha bin Safik tényleg átállt a másik oldalra, annak iszonyú következményei lesznek. Ő a tökéletes terrorista háttérirányító.

- A saját adatbázisunkban is rábukkantunk egy kis érdekességre - mondta Samron. - Úgy két évvel ezelőtt értesülést szereztünk egy szaudiról, aki tapasztalt harcosok után kutatva átfésülte a dél libanoni táborokat. Információink szerint a szaudi Halilnak nevezte magát.

- Ezt a nevet használta bin Safik Kairóban.

- Sajnálatos módon nem jártunk utána a dolognak. Ha minden pénzes szaudit lenyomoznánk, aki próbál hadsereget toborozni a dzsihadhoz, egyetlen szabad percünk se lenne. Mindegy, utólag könnyű okosnak lenni.

- Mit tudunk még bin Safikról?

- Attól tartok, édeskeveset.

- Van róla képünk?

Samron megrázta a fejét. - Amint az sejthető, kissé viszolyog a kamerától.

- Ezt másokkal is meg kell osztanunk, Ari. Az olaszoknak tudniuk kell, hogy van egy feltételezett szaudi kapcsolat. Ahogy az amerikaiaknak is.

- Tudom. - Samronnak komor volt a hangja. Egy nehezen szerzett információmorzsát megosztani másokkal az ő szemében felért az eretnekséggel, főképp, ha semmi remény nem volt az ellenszolgáltatásra. - Kék és fehér - mondta, Izrael nemzeti színeire utalva. -

Egykor ez volt a jelszavunk. A hitrendszerünk. Magunk intéztük a dolgainkat. Nem kértük mások segítségét, és nem törődtünk mások problémáival.

- Megváltozott a világ, Ari.

- Akkor lehet, hogy ez a világ nem nekem való. Amikor a PFSZ vagy a Fekete Szeptember ellen harcoltunk, az egyszerű newtoni fizika volt. Itt egy ütés, ott egy kis szorítás. Figyeld meg őket, hallgasd ki őket, azonosítsd a szervezetük tagjait, iktasd ki a vezetőket. Most viszont egy egész mozgalom ellen harcolunk - egy rákos daganat ellen, amely már a test összes létfontosságú szervére áttérjedt. Mintha üvegbe akarnánk zárni a ködöt. A régi szabályok érvényüket veszítették. A kék és a fehér már nem elég. Egyvalami azonban biztos. Washingtonban nem fogadják majd jól a dolgot. A szaudiaknak sok barátjuk van arrafelé.

- Igen, pénz beszél - mondta Gabriel. - De az amerikaiaknak akkor is tudniuk kell az igazat kedvenc arab pajtásukról.

- Tudják ők azt. Csak nem akarnak szembenézni vele. Az amerikaiak tisztában vannak vele, hogy a szaudiak több szempontból is az iszlám terrorizmus forrásának számítanak, hogy ők vetették el a magot, amit aztán olajdollárokkal öntöztek, és vakhábita gyűlölettel és propagandával trágyáztak. Úgy látszik, az amerikaiak simán együtt tudnak élni ezzel, mintha a szaudiak által ösztönzött terrorizmus csak a felár lenne a benzintartályokon. Nem fogják fel, hogy a terrorizmust nem lehet legyőzni addig, amíg le nem ásnak a gyökeréig: Rijádig és az al-Szaudig.

- Annál inkább meg kell osztani velük az információt, ami a GID-et és az al-Szaudot összekapcsolja a Vatikán elleni támadással.

- Örülök, hogy így gondolod, mert téged jelöltek ki, hogy Washingtonba menj, és tájékoztasd őket.

- Mikor indulok?

- Holnap reggel.

Samron szórakozottan bámult kifelé az ablakon, és másodszor is megkérdezte, milyen volt Gabriel velencei útja.

- Hamis ürüggyel csaltak oda - mondta Gabriel. - De örülök, hogy elmentem.

- Ki volt a tettes?

Gabriel megmondta neki. A Samron arcára kiülő mosoly töprengésre készítette, vajon nem volt-e ő is benne az akcióban.

- Idejön?

- Egyetlen napot töltöttünk együtt - mondta Gabriel. - Nem volt időnk tervezgetni.

- Nem tudom, ezt elhiggyem-e - mondta Samron óvatosan. - Remélem, nem gondolkozol rajta, hogy visszaköltözől Velencébe. Ugye nem felejtetted el, hogy elkötelezted magad a Különleges Műveleteknek?

- Nem, nem felejtettem el.

- Ha már felmerült, amint visszatérsz Washingtonból, hivatalossá tesszük a kinevezésedet.

- Alig várom.

Samron körülnézett a lakásban. - Bevallottad Chiarának, hogy eladtad az összes bútorát?

- Tud róla, hogy szükség volt bizonyos változtatásokra a műtermem miatt.

- Nem lesz túl boldog - mondta Samron. - Mit nem adnék, ha láthatnám Chiara arcát, amikor először belép ide.

Samron még egy órát maradt, és kikérdezte Gábrielt a Vatikán elleni támadásról. Negyed tízkor Gabriel lekísérte a kocsijához, majd még nézte, ahogy a hátsó lámpák eltűnnek a saroknál. Aztán visszaballagott a lakásba, rendbe tette a konyhát, lekapcsolta a villanyt, és belépett a hálósobába. Ebben a pillanatban óriási erejű robbanás rázta meg a házat. Mint minden izraeli, Gabriel is nagy jártasságra tett szert abban, hogy a

szirénák alapján megbecsülje az öngyilkos merénylők áldozatainak számát. Minél több sziréna, annál több mentőautó. Minél több mentőautó, annál több halott és sebesült. Először csak egy szirénát hallott, aztán kettőt, majd hármat. Nem olyan súlyos a helyzet, gondolta. Benyomta a tévét, és várta az első hivatalos jelentést, de tizenöt perccel az esemény után még mindig egy szó sem esett a robbantásról. Reményvesztve emelte fel a telefont, és Samron kocsijának a számát tárcsázta. Nem vették fel.

MÁSODIK RÉSZ

Dr. Gachet lánya

10

Ein Kerem, Jeruzsálem

Gila Samron élete egyetlen feszült virrasztás sorozat volt. Elviselte a veszélyes országokba szóló titkos küldetéseket, elviselte a háborút és a terrort, a válságokat és a Biztonsági Kabinet üléseit, amelyek éjjél előtt soha nem akartak véget érni. Mindig attól félt, hogy egy nap felbukkan Samron egyik ellensége a múltból, és bosszút áll. Mindig is tudta, hogy egy nap arra kell majd várnia, hogy megmondják neki, életben marad-e Ari vagy sem.

Gabriel a Hadassza Egészségügyi Központ intenzív osztályán talált rá. Az asszony nyugodtan üldögélt az egyik privát váróteremben Samron híres repülő dzsekijével az ölében, és szórakozottan tépkedte a dzseki mellrészén lévő szakadást, amit Samron sosem tartott érdemesnek megjavítani. Szomorú tekintetében és rendezetlen ősz hajában Gabriel mindig is látott valamit Golda Meirből. Nem tudott Gilára nézni anélkül, hogy eszébe ne jutott volna a nap, amikor Golda titokban kitüntette, és könnyes szemmel köszönte meg neki, hogy bosszút állt a Münchenben meggyilkolt tizenegy izraeliért.

- Mi történt, Gabriel? Hogy férkőzhettek Arihoz Jeruzsálem kellős közepén?

- Valószínűleg jó ideje figyelték már. Amikor az este elment tőlem, azt mondta, visszamegy a Miniszterelnöki Hivatalba elintézni ezt-azt. -Gabriel leült, és megfogta Gila kezét. - A György király utcánál csaptak le, egy közlekedési lámpánál.

- Öngyilkos merénylő volt?

- Úgy gondoljuk, ketten voltak. Egy furgonban ültek, és ortodox zsidóknak álcázták magukat. Iszonyú nagy bomba volt.

Gila a televízióra pillantott, ami magasan fent volt a falon. - Azt a képekből is látom. Csoda, hogy bárki túlélte.

- Az egyik szemtanú látta, hogy Ari kocsija hirtelen felgyorsult, egy pillanattal azelőtt, hogy a bomba felrobbant volna. Rami vagy a sofőr biztos kiszúrt valami gyanúsat. A páncélozás ellenállt a robbanásnak, de a kocsi a levegőbe repült, és legalább kétszer átpördült.

- Ki tette ezt? A Hamasz? Az Iszlám Dzsihád? Az Al-Aksza Mártír Brigád?

- Az Allah Testvérisége vállalta magára a merényletet.

- Akik a Vatikánt is.?

- Igen, Gila.

- Te hiszel nekik?

- Korai bármiről beszélni - felelte Gabriel. - Mit mondanak az orvosok?

- Még legalább három órán keresztül bent lesz a műtőben. Azt mondták, láthatjuk, amikor kijön, de csak egy-két percre. Figyelmeztettek, hogy nem fest túl jól.

Gila tanulmányozta Gabrielt egy pillanattal, aztán ismét felnézett a televízióra. - Aggódsz, hogy nem éli túl, igaz, Gabriel?

- Persze hogy aggódom.

- Ne aggódj - mondta Gila. - Samron elpusztíthatatlan. Samron örök.

- Mit mondtak neked a sérüléseiről?

Gila nyugodtan elismételt mindent. A károsult szervek listája, a fejsérülés és a

törött csontok világossá tették Gabriel számára, hogy Samron életben maradási esélyei nem valami fényesek.

- Ari járt a legjobban hármuk közül - mondta Gila. - Rami és a sofőr sérülései sokkal súlyosabbak. Szegény Rami. Évek óta Ari mellett szolgált, és most ez.

- Jonatán hol van?

- Északon volt szolgálatban az este, de már úton van.

Samron egyetlen fia az Izraeli Haderők ezredese volt.

Ronit, Samron öntörvényű lánya Új-Zélandra költözött, hogy szabaduljon zsarnoki apjától. Egy nem zsidóval élt egy csirkefarmon. Ő és Samron már évek óta nem beszéltek egymással.

- Ronit is jön - mondta Gila. - Ki tudja? Még valami jó is kisülhet az egészből. Ő mindig nagyon nehezen viselte Ronit hiányát. Magát hibáztatja, és jól teszi. Ari nagyon kemény kézzel bánik a gyermekeivel. De ezt te is tudod, nem igaz, Gabriel?

Gila egy pillanatig egyenesen Gabriel szemébe nézett, aztán hirtelen elfordult. Éveken keresztül úgy gondolt Gabrielre, mint valami aktakukacra, aki sokat tud a művészetről, és rengeteg időt tölt Európában. Valódi munkáját az újságokból ismerte meg, mint mindenki más az országban. A lelepleződést követően megváltozott a viselkedése az irányában. Csendesen meghúzta magát a jelenlétében, igyekezett nem felzaklatni, és képtelen volt túl sokáig a szemébe nézni. Gabriel számára nem volt ismeretlen az effajta viselkedés, gyermekként is ezt tapasztalta, akárhányszor csak valaki belépett az Allon-házba. A halál nyomot hagyott Gabriel arcán, ahogy anyja arcán is ott volt Birkenau nyoma. Gila sosem mert sokáig Gabriel szemébe nézni, mert félt attól, amit meglát benne.

- Nem volt jól már egy ideje. Persze nem beszélt a dologról - még a miniszterelnöknek sem.

Gabriel nem volt meglepve. Tudta, hogy Samron titokban évek óta küzd már mindenféle betegséggel. Az öreg egészsége hétpecsétes titok volt, ahogy életének szinte minden más momentuma is.

- A veséje?

Gila megrázta a fejét. - Visszajött a rák.

- Azt hittem, teljesen eltávolították a daganatot.

- Ari is azt hitte - mondta Gila. - És ez még nem minden. A dohányzás tönkrevágta a tüdejét. Mondd meg neki, hogy ne szívjon olyan sokat.

- Sosem hallgat rám.

- Te vagy az egyetlen, akire hallgat. Úgy szeret téged, Gabriel, mintha a fia lennél. Néha úgy érzem, jobban szeret, mint Jonatánt.

- Ugyan már.

- Akkor a legboldogabb, amikor együtt üldögéltek a teraszon Tiberiasban.

- Állandóan vitatkozunk.

- Ő szeret vitatkozni veled, Gabriel.

- Arra magam is rájöttem.

A televízióban épp kabinetminiszterek és biztonsági vezetők érkeztek a Miniszterelnöki Hivatalba a rendkívüli ülésre. Normális körülmények között Samron is ott lett volna közöttük. Gabriel Gilára nézett. Az asszony Samron szakadt dzsekijét piszkálta. - Ari volt, ugye? - kérdezte. - O rángatott bele ebbe az egészbe. München után.

Gabriel a tévé képernyőjén villódzó vészjelzésre meredt, és szórakozottan bólintott.

- A seregben voltál?

- Nem, addigra már végeztem a sereggel. A Bezalel Művészeti Akadémián tanultam. Ari pár nappal azután keresett fel, hogy megölték a túszoikat. Akkor még senki sem tudta, de Golda már kiadta a parancsot az érintettek megölésére.

- Miért pont téged választott?

- Beszéltem néhány nyelven, és Ari látott valamit a rólam szóló katonai alkalmassági feljegyzésekben - olyan tulajdonságokat, amelyek alapján azt gondolta, én vagyok a megfelelő ember a tervéhez.

- A gyilkoláshoz közvetlen közletről, szemtől szemben. Mert így csináltad, nem igaz?

- Igen, Gila.

- Hányat?

- Gila.

- Hányat, Gabriel?

- Hatot - mondta. - Hatot öltem meg.

Gila megérintette Gabriel ősz haját a halántékánál. - De hisz gyerek voltál még.

- Akkor még könnyebb. Ahogy öregszel, úgy lesz egyre nehezebb.

- De te akkor is megtetted. Téged küldtek, hogy öld meg Abu Dzsihádot, igaz? Besétáltál a tuniszi villájába, és megölted őt a felesége és a gyermekei szeme láttára. Ők pedig bosszút álltak, de nem az országon, hanem rajtad. Bombát rejtettek a kocsid alá Bécsben.

Egyre erősebben tépkedte a szakadást Samron dzsekién. Gabriel megfogta a kezét. - Semmi baj, Gila. Ez már nagyon rég volt.

- Emlékszem a telefonhívásra. Ari azt mondta, bomba robbant Bécsben egy diplomata kocsija alatt. Emlékszem, kimentem a konyhába, hogy kávéfőzök neki, s mikor visszamentem a hálóba, ott találtam őt sírva. Azt mondta: „Az egész az én hibám. Megöltem a feleségét és a gyerekeit.” Akkor láttam először és utoljára sírni. Aztán egy hétre eltűnt. Amikor végre hazajött, kérdeztem, hogy mi történt. Ő persze nem felelt. Addigra visszanyerte az önuralmát. De én tudom, hogy ez rágt a belülről az évek során. Magát hibáztatja a történetekért.

- Pedig nincs rá oka - mondta Gabriel.

- Még azt se hagyták, hogy tisztességesen meggyászold őket, ugye? A kormány azt mondta a világnak, hogy az izraeli diplomata felesége és gyermeke is meghalt. Titokban eltemetted a fiadat az Olajfák hegyén - csak te, Ari és egy rabbi -, a feleségedet meg hamis néven elrejtetted Angliában. De Háled megtalálta őt. Háled elrabolta a feleséged, és őt használta fel, hogy a Gare de Lyonhoz csaljon. - Könnycsepp gördült le Gila arcán.

Gabriel letörölte a könnycseppet, és érezte, hogy Gila ráncos bőre még mindig puha, mint a bársony. - És mindez azért, mert a férjem egy réges-régi szeptemberi délután felkeresett téged. Annyira más lehetett volna az életed. Nagy művész lehettél volna. Ehelyett mi gyilkost csináltunk belőled. Te miért nem vagy keserű, Gabriel? Te miért nem gyűlölöd Arit, mint a gyermekei?

- Az én sorsom már aznap eldőlt, amikor a németek úgy döntöttek, hogy azt a kis osztrák káplárt teszik meg kancellárjuknak. Ari csak irányt mutatott.

- Ennyire fatalista vagy?

- Hidd el, Gila, volt olyan időszak az életemben, amikor látni se bírtam Arit. De idővel rájöttem, hogy sokkal jobban hasonlítok rá, mint azt gondoltam volna.

- Talán ez az a tulajdonság, amire felfigyelt a katonai alkalmasságidban.

Mosoly suhant át Gabriel arcán. - Lehet.

Gila megtapintotta a szakadást Samron dzsekién. - Ismered ennek a történetét?

- Ez a legnagyobb rejtélyek egyike a Cégnél - mondta Gabriel. - Mindenféle vad történet kering arról, hogy miként keletkezett, de ő sosem volt hajlandó elárulni az igazságot.

- A bécsi robbantás éjszakáján történt. Ari sietett a központba, és ahogy szállt be a kocsijába, beakadt a kabátja, és elszakadt. - Végigfuttatta ujját a szakadáson. - Számtalanszor meg akartam már javítani, de soha nem engedte. Leáért és Daniért, mondta.

Éveken keresztül hordott egy szakadt kabátot azért, ami a feleségeddel és a fiaddal történt.

Megszólalt a telefon. Gabriel a füléhez emelte a kagylót, s egy pillanatig némán hallgatott. - Azonnal ott vagyok, uram - mondta aztán, és letette.

- A miniszterelnök volt. Azonnal látni akar. Visszajövök, amint végeztem.
- Ne aggódj, Gabriel. Jonatán nemsokára itt lesz.
- Visszajövök, Gila.

Túl erélyes volt a hangja. Bocsánatkérően megcsókolta Gila arcát, és felállt. Amikor indult volna az ajtó felé, Gila megfogta a karját. - Ezt vidd magaddal - mondta, Samron dzsekijét nyújtva felé. - Ő is azt akarta volna, hogy a tiéd legyen.

- Ne beszélj róla úgy, mintha temetnéd.
- Csak fogd a dzsekit, és menj. - Keserédes mosolyt küldött felé. - Nem szabad megvártnod a miniszterelnököt.

Gabriel kiment a folyosóra, és sietett a liftekhez. Nem szabad megvártnod a miniszterelnököt. Gila mindig ezekkel a szavakkal búcsúzott Samrontól.

Egy kocsi és egy biztonsági különítmény várakozott odalent a kocsifelhajtón. Mindössze öt percbe telt, hogy odaérjenek a Miniszterelnöki Hivatalhoz, a Kaplan utca hármaskörútja alá. Az örök egy földalatti bejáraton át kísérték Gabrielt az épületbe, majd fel a legfelső szinten lévő hatalmas, ámde meglepően egyszerű irodába. A szoba félhomályba burkolózott; a miniszterelnök az íróasztala mögött foglalt helyet egy fénytócsa közepén, eltörpülve a cionista vezető, Theodore Herzl toronymagas portréja alatt, ami a háta mögött lógott a falon. Több mint egy év is eltelt már azóta, hogy Gabriel személyesen találkozott a miniszterelnökkel. A haja azóta ezüstről fehérre váltott, barna szemében pedig egy öregember reumás tekintete jelent meg. A Biztonsági Kabinet ülését épp az imént rekesztették be, s a miniszterelnök egyedül volt, leszámítva Amosz Sárrétet, a Cég újdonsült főigazgatóját, aki mereven ült egy bőr karosszékekben. Gabriel most először rázott kezét vele.

- Nagyon örülök, hogy végre találkozunk - mondta Amosz. - Sajnálatos, hogy épp ilyen körülmények között. Gabriel leült.

- Samron dzsekije van magán - jegyezte meg a miniszterelnök.
- Gila ragaszkodott hozzá.
- Illik magához - mosolyodott el halványan. - Tudja, kicsit már kezd is hasonlítani rá.
- Ezt bóknak vegyem?
- Fiatalkorában Samron nagyon jóképű volt.
- Ő soha nem volt fiatal, miniszterelnök úr.

- Ahogy egyikünk sem. Mind idő előtt megöregedtünk. Odaadtuk a fiatalságunkat, hogy felépítsük ezt az országot. Samron 1947-ben volt utoljára szabadságon. És ez a vége? - A miniszterelnök megrázta a fejét. - Nem, túl fogja élni. Higgyen nekem, Gabriel, én még magánál is régebben ismerem.

- Gila azt mondja, Samron örök.
 - Hát, ha nem is örök, de egy csapat terrorista nem fog végezni vele.
- A miniszterelnök a homlokát ráncolva nézett az órájára.
- Valamit meg akart beszélni velem, uram?
 - Az előléptetését a Különleges Műveletek vezetőjévé.
 - Beleegyeztem, hogy elfogadom a pozíciót, uram.
 - Tudom, de lehet, hogy nem ez a legmegfelelőbb pillanat.
 - Megkérdezhetem, miért?
 - Mert most minden figyelmét arra kell összpontosítania, hogy lenyomozza és

megbüntesse azokat, akik ezt művelték Samronnal.

A miniszterelnök hirtelen elhallgatott, mintha lehetőséget kívánna adni Gabrielnek, hogy megtegye az ellenvetéseit. Gabriel moccanatlanul ült, szemét a kezére szegezve.

- Most meglepetést okozott nekem - mondta a miniszterelnök.

- Ezt hogy érti?

- Attól féltem, azt fogja mondani, keressek mást a feladatra.

- Az ember nem utasítja vissza a miniszterelnököt, uram.

- Ennél azért nyilván többről van szó.

- Rómában voltam, amikor a terroristák lecsaptak a Vatikánra, és ma este én kísértem le Samront a kocsijához. Hallottam, ahogy felrobban a bomba. - Rövid szünetet tartott. - Bárkik legyenek is, és bármi legyen is a céljuk, fel kell számolnunk ezt a hálózatot. Minél előbb.

- Úgy beszél, mint aki bosszúra vágyik.

Gabriel felpillantott a kezéről. - Így is van, miniszterelnök úr. S talán ilyen körülmények között nem én vagyok a megfelelő ember a feladatra.

- Az az igazság, hogy a jelen körülmények között maga a legmegfelelőbb ember.

Ez a kijelentés Amosz szájából hangzott el. Gabriel odafordult felé, és most első ízben alaposan megnézte magának. Alacsony, széles, szögletes forma ember volt, tonzúraszerűen ritkuló sötét hajjal és busa szemöldökkel. Még mindig tábornoki rangot töltött be a hadseregben, de most egyszerű halványszürke öltönyt viselt. Egyenessége üdítő változást hozott. Lev olyan volt, mint egy fogorvos, folyton piszkálta az embert, kutatta a gyenge pontokat és a szuvasodás jeleit. Amosz inkább kalapácshoz hasonlított. Gabrielnek figyelnie kellett Amosz lépéseit, ha nem akarta, hogy fejbe kólintsák.

- Csak ügyeljen rá, hogy a dühe ne homályosítsa el az ítélőképességét - tette hozzá Amosz.

- Arra még sosem volt példa - mondta Gabriel, és állta a másik férfi sötét tekintetét.

Amosz száraz mosolyt küldött felé, mintha azt mondta volna: Amíg én vagyok a vezető, nem robbantgatunk francia vasútállomásoknál, akármilyenek legyenek is a körülmények. A miniszterelnök előre hajolt, és a könyökére támaszkodott.

- Gondolja, hogy a szaudiak állnak a háttérben?

- Van a kezünkben néhány bizonyíték, amely az Allah Testvériségét a szaudiakhoz köti - mondta Gabriel megfontoltan -, de több információra van szükségünk ahhoz, hogy egy konkrét személy nyomába eredjünk.

- Ahmed bin Safikra gondol például?

- Igen, miniszterelnök úr.

- És ha ő az?

- Szerintem egy hálózattal van dolgunk, nem mozgalommal. Olyan hálózattal, amelyet szaudi pénzen vásároltak és tartanak fenn. Ha levágjuk a fejet, a hálózat azonnal összeomlik. De nem lesz könnyű, miniszterelnök úr. Nagyon keveset tudunk róla. Még azt sem tudjuk, hogy néz ki. Politikailag is bonyolult a helyzet az amerikaiak miatt.

- Szó sincs bonyolult helyzetről. Ahmed bin Safik meg akarta ölni a legközelebbi tanácsadómat. Tehát Ahmed bin Safiknak meg kell halnia.

- És ha ő csak parancsot teljesít? Nabil hercegét vagy valakiét a királyi családból - abból a családból, amelyet szoros történelmi és gazdasági kötelékek fűznek legfontosabb szövetségesünkhöz?

- Hamarosan megtudjuk azt is.

A miniszterelnök oldalpillantást vetett Amosz felé.

- Adrian Carter kíván beszélni magával a CIA-től - mondta Amosz.

- Úgy volt, hogy holnap Washingtonba megyek, és tájékoztatom arról, amit a vatikáni támadással kapcsolatban megtudtunk.

- Carter kérte, hogy tegyük át a tárgyalás színhelyét.

- Hol akar találkozni velem?

- Londonban.

- Miért ott?

- Carter javaslata volt - mondta Amosz. - Egy kellőképp semleges helyszínt akart.

- Mióta számít semleges helyszínnek a CIA egyik titkos háza Londonban? - Gabriel előbb a miniszterelnökre nézett, aztán Amoszra. - Nem akarom elhagyni Jeruzsálemet. Nem, amíg nem lehet tudni, hogy Samron túléli-e.

- Carter azt mondja, sürgős - mondta Amosz. - Holnap este akar találkozni magával.

- Akkor küldjenek valaki mást.

- Nem lehet - mondta a miniszterelnök. - Maga az egyetlen, akit meghívtak.

11

London

- Hogy van az öreg? - kérdezte Adrian Carter. Egymás mellett sétáltak az Eaton Place-en, Carter esernyője alá húzódtak a szemerkélő éjszakai eső elől. Öt perccel korábban találkoztak a Belgrave Square-nél, mintha csak véletlenül futottak volna össze. Carter esőkabátot viselt, és az Independent egy példányát tartotta a kezében. Ami a szakma konvencióit illeti, Carter ortodox beállítottságú volt. A központban, a Langleyben, a szellemesebbje azt állította, Adrian Carter mindig krétajeleket rajzolt az ágy lábára, ha szeretkezni akart a feleségével.

- Még mindig eszméletlen - felelte Gabriel -, de átvészelte az éjszakát, és már nem vérzik.

- Túl fogja élni?

- Az éjjel még azt mondtam volna, hogy nem.

- És most?

- Most jobban aggódom amiatt, hogyan éli túl. Ha agykárosodást szenved, vagy fogoly marad egy testben, ami nem engedelmeskedik a parancsainak... - Elhallgatott. - Samron életében csak egyvalami létezik, és az a munkája. Ha nem tud dolgozni, borzasztó nyomorult lesz - és a közelében lévőket is azzá teszi.

- Lássuk csak. - Carter egy György korabeli ház bejárata felé pillantott, amely a huszonnégyes számot viselte. - Ott a lakás. Szerintem tegyünk egy kört a háztömb körül. Szeretek mindent az előírások szerint csinálni.

- Te nem hallottad, Adrian? A Szovjetunió néhány éve összeomlott. A KGB nincs többé. Ti és az oroszok most már jó barátok vagytok.

- Az ember nem lehet elég óvatos, Gabriel.

- Mi van, a biztonsági fiúk nem dolgozták ki a megfigyelési és felderítési útvonalat?

- Nincsenek semmilyen fiúk, Gabriel.

- Az Ügynökség titkos lakásáról van szó?

- Nem egészen - mondta Carter. - A lakás egy baráté.

- Az Ügynökség barátjáé?

- Igazából az elnök barátjáé.

Carter finoman meghúzta Gabriel kabátujját, azzal továbbvezette a sötétbe borult utcán. Lassan végigjárták az Eaton Square-t, ami a King's Road esti forgalmának morájától eltekintve csendes volt. Carter nehéz léptekkel haladt, mint egy olyan ember, aki

valamilyen nemszeretem találkozóra készül. Gabrielt egyetlen gondolat foglalkoztatta: miért akar a Cl A helyettes hadműveleti vezetője olyan helyen beszélni vele, ahová a saját kormányának nem ér el a füle?

Visszamentek az Eaton Place-re. Ezúttal Carter levezette Gabrielt a lépcsőn az alagsori bejárathoz. Amikor Carter behelyezte a kulcsot a zárba, Gabriel halkán felnyitotta a kukát, és látta, hogy üres. Carter kinyitotta az ajtót, és beléptek egy olyasféle konyhába, amelyet az ingatlanosok rendszerint a „gourmet” névvel illetnek a brosúráikban. A gránitpultot kellemesen világították meg a felső szekrény alá rejtett halogénlámpák. A padlót az a jeruzsálemi mészkő borította, ami oly nagy népszerűségnek örvend a mediterrán gyökereikre büszke, mesterkelt angolok és amerikaiak között. Carter odalépett a rozsdamentes acél tűzhelyhez, és vizet töltött az elektromos víz-forralóba. Fel sem merült benne, hogy megkérdezze Gabrielt, nem kér-e valami erősebbet. Tudta, hogy az alkalmankénti pohár boron kívül Gabriel nem iszik semmit, és sosem keveri az alkoholt az üzlettel, hacsak nem elterelési célzattal.

- Ez egy maisonette - mondta Carter. - A nappali odafent van. Menj, helyezd magad kényelembe.

- Vagyis engedélyt kapok, hogy körbenézzek, Adrian?

Carter zavarodott kifejezéssel az arcán nyitogatta és csukogatta a konyhaszekrény ajtajait. Gabriel a kamrában talált egy doboz Earl Grey teát, és mielőtt felment volna az emeletre, odadobta Carternek. A nappali kényelmesen volt berendezve, de azért érződött rajta az alkalmi tartózkodási helyek ridegsége. Gabrielnek olyan érzése volt, hogy ezen a helyen még soha senki sem szeretett, veszekedett vagy bánkódott. Felemelt egy bekeretezett fényképet az egyik komódról, és egy nagyképű, jómódú amerikai látott három jól táplált gyerekkel és egy feleséggel, aki túl sok kozmetikai beavatkozáson esett át. Két másik fotón az amerikai mereven állt az elnök oldalán. Mindkét kép úgy volt aláírva: Billnek hálám jeléül.

Carter egy pillanattal később jött fel, egy tálcán egyensúlyozta a teát. Ritkuló hullámos haja volt és olyan széles bajusza, amelyet egykor az amerikai egyetemi professzorok viseltek. Viselkedéséből vajmi kevés utalt arra, hogy a hatalmas washingtoni hírszerzési intézmény egyik legbefolyásosabb tagjával van dolgunk - vagy arra, hogy Carter igen jó hírű terepmunkás volt, mielőtt felemelkedett volna Langley ritkás levegőjű hetedik emeletére. Természetes hajlama a hallgatásra sokakban azt az érzést keltette, hogy Carter afféle pszichoanalitikus. Ha az ember Adrian Carterre gondolt, olyasvalakinek a képe jelent meg előtte, aki türelmesen hallgatja, ahogy mások bevallják neki titkos ügyeiket és hiányosságaikat, vagy egy dickensi figura, aki hosszú latin kifejezésekkel teli vaskos könyvek fölé görnyed. Az emberek hajlamosak voltak alábecsülni Cartert. Ez volt az egyik leghatásosabb fegyver a kezében.

- Ki áll a háttérben, Adrian? - kérdezte Gabriel.

- Mondd meg te, Gabriel. - Carter letette a tálcát a nagyasztalra, és kibújt az esőkabátjából, mintha kifárasztotta volna a hosszú utazás. - A ti szomszédságotok.

- A mi szomszédságunk, de ha jól sejtem, a ti problémátok. Másképp nem lennél itt Londonban - Gabriel körbenézett a szobában - egy kölcsönlakásban, mikrofonok és a helyi állomás háttértámogatása nélkül.

- Előtted semmi sem marad rejtve, igaz? Csak a hecc kedvéért, Gabriel. Mondd meg a nevét.

- A szaudi GID egykori ügynökéről van szó, a neve Ahmed bin Safik.

- Bravó, Gabriel. Ez szép volt. - Carter az egyik székre dobta a kabátját. - Tényleg, szép munka.

Carter felemelte a teáskanna fedelét, megszagolta a teát, és úgy döntött, hogy még kell neki egy kis idő.

- Hogy tudtátok meg?

- Nem tudtunk meg semmit - felelte Gabriel. - Csak egy intelligens tipp volt néhány bizonyítékmorzsa alapján.

- Mint például?

Gabriel mindenről beszámolt Carternek, amit tudott. Az Ali Maszudi professzor elleni befuccsolt akcióról. A megfigyelési fotókról és a zürichi bankszámlára vonatkozó információkról, amiket Maszudi számítógépén találtak. A kapcsolatról

Ibrahim el-Banna és a szaudi ügynök között, aki Halilnak nevezte magát. A beszámolókról, amelyek egy azonos nevű szaudiról szóltak, aki regrutákat toborzott a dél-libanoni menekülttáborokban. Carter közben végig a teával foglalatосkodott. Kitöltötte az első csészét, és egyszerűen odanyújtotta Gabrielnek. A sajátja jóval körülményesebb előkészítést igényelt: leheletnyi tej, rá a tea, aztán egy kockacukor. A vállalatíisztek elterelő hadműveletnek hívták az efféle nyilvánvaló időhúzást.

Carter pipázott. Gabriel tartott tőle, hogy nemsokára a pipa is előkerül majd.

- És ti? - kérdezte Gabriel. - Ti mikor jöttetek rá, hogy bin Safik az?

Carter becserkészett egy újabb kockacukrot a fogóval, majd rövid töprengés után fesztelenül visszaejtette a tartóba.

- Talán aznap, amikor megkértük őfelségét, hogy oszlassa fel a 205-ös csoportot - mondta. - Vagy azon a napon, amikor úgy nézett ki, bin Safik eltűnt a föld színéről. Tudod, Gabriel, ha valamit tanultam ebben a szakmában, az az, hogy minden akciónk negatív reakciót von maga után. Kiűztük Afganisztánból az orosz medvét, és egy Hidrát teremtettünk vele. Szétzúztuk az al-Kaida központi irányítását, és most a helyi kirendeltségei vették kezükbe a dolgokat. Bezártuk bin Safik boltját a GID-ben, s most úgy látszik, bin Safik önálló akcióba kezdett.

- Miért?

- Arra vagy kíváncsi, hogy miért durrant el az agya? - Carter vállat vont, és gyászosan kevergette a teáját. - Nem kellett sok hozzá. Ahmed bin Safik igazi hívó vahnábita.

- És egy Ikvan-harcos unokája - mondta Gabriel, amit Carter elismerő bólintással nyugtázott.

- Vitatkozhatnánk rajta, hogy a szaudiak miért támogatják a terrorizmust - folytatta Carter. - Intellektuális vitát nyithatnánk arról, vajon a szaudiak valóban egyetértenek-e a gyilkosok céljaival, akiket fegyverekkel és pénzzel látnak el, vagy csak agyafúrt, hideg politikát folytatnak, hogy hatalmat gyakoroljanak a környezetükre, és így biztosítsák túlélésüket. Ami azt az embert illeti, akit a GID megbízott ennek a politikának a végrehajtásával, az ő esetében nincs helye a vitának. Ahmed bin Safik hisz abban, amit csinál. Ahmed bin Safik gyűlöli az Amerikai Egyesült Államokat, a Nyugatot és a kereszténységet, és sokkal boldogabb lenne, ha a te országod nem létezne többé. Ezért ragaszkodtunk hozzá, hogy őfelsége zárja be az ő kis terrorboltját.

- Tehát amikor kényszerítettétek a királyt, hogy szüntesse meg a 205-ös csoportot, bin Safik bekattant? Elhatározta, hogy az összes kapcsolatát felhasználja, amelyekre az évek során szert tett, és elindítja a saját terrorhullámát? Itt valami többről van szó, Adrian.

- Lehetséges, hogy mi is adtunk neki egy kis lökést - mondta Carter. - Megszálltuk Irakot a Királyság és az ott élők nagy többségének akarata ellenére. Elfogtuk az al-Kaida néhány tagját, és titkos börtönökbe zártuk őket, ahová valók. Ez nem tetszik a muszlim világnak, és csak olajat önt a dzsihád tüzéire. Nektek is benne van a kezetek. A szaudiak annak látják a Válaszfallatokat, ami - egyoldalú végleges határnak, és ez nem nyerte el a tetszésüket.

- Lehet, hogy meglep, amit most mondok, Adrian, de a legkevesbé sem érdekel minket, hogy mit gondolnak a szaudiak a falról. Nem lenne szükségünk rá, ha ők nem töltötték volna tele milliárdokkal a Hamasz és az Iszlám Dzsihád pénzes szekrényét.

- Az eredeti gondolathoz visszatérve - mondta Carter, és rövid szünetet tartott, hogy kortyoljon egyet a teájából -, az iszlám világ forrong, és Ahmed bin Safik, az igazhívó vahnábita előállt, hogy magasba emelje a dzsihád zászlaját a hitetlenek ellen. A 205-ös csoport idejében szerzett kapcsolatait használta fel, hogy kiépítsen egy új hálózatot. Azt teszi, amire bin Laden már nem képes, vagyis olyan nagyszabású terrorakciókat tervez és visz véghez, mint amilyen a Vatikán elleni támadás volt. A hálózata kicsi, rendkívül profi és roppant halálos, ahogy azt be is bizonyította nekünk.

- És szaudi pénzen vásárolták és tartják fenn.

- Minden bizonnyal - mondta Carter.

- Milyen magasra ér a kezük, Adrian?

- Nagyon magasra. Átkozottul közel a csúcshoz.

- Hol működik bin Safik? Ki állja a költségeket? Honnét jön a pénz?

- Az AAB Holdingstól Rijádból és Genfből, és mindenfelől - mondta Carter határozottan. - Ahmed bin Safik az AAB egyik legsikeresebb befektetése. Még egy kis teát?

Újabb közbizalom következett, ezúttal akkor, amikor Carter igyekezett kisilabizálni, hogyan kell meggyújtani a tüzet a kandallóban. Rövid ideig elvarázsolta állt a rostély előtt, aztán segítségkérő pillantást küldött Gabriel felé. Gabriel a kandallópárkányon találta meg a kulcsot, kinyitotta vele a gázcsapot, aztán tüzet gyújtott egy díszgyufával.

- Hány évet adsz nekik, Gabriel? Szerinted mikor omlik össze a Szaud-ház, hogy az Arabiai Iszlám Köztársaság lépjen a helyére? Öt év múlva? Tíz? Vagy inkább húsz? Mi sosem voltunk igazán jók az efféle jövődölésekben. A szovjet birodalomról is azt hittük, hogy örökre fennmarad.

- Mi meg azt hittük, a Hamasz sosem nyerhet a választásokon.

Carter kényszeredetten felvihogott. - Nálunk a legjobb koponyák maximum hét évet adnak nekik. Őfelsége fel van rá készülve, hogy ezt a hét évet a régi szabályok szerint játssza le: nekünk továbbra is olcsó olajat és látszatbarátságot kínál majd, de közben névlegesen végig támogatni fogja az iszlám erőket, és megvesztegeti őket, hogy őt ne támadják meg. És amikor vége lesz, elrepül majd valamelyik palotájába a Riviérára, s ott olyan luxuskörülmények között fogja leélni hátralevő életét, reményei szerint a fejével még mindig a nyakán, amibe még belegondolni is képtelenség.

Carter a tűz felé tartotta a tenyerét. - Nem is meleg - mondta.

- A fahasábok kerámiából vannak. Kell nekik egy perc, hogy felmelegedjenek.

Carter kétkedve fogadta a szavait. Gabriel odalépett az ablakhoz, és egy utcán elhaladó autót figyelt, amely lassan távolodott, aztán eltűnt a következő saroknál. Carter megunt a várakozást a tűznél, és visszaült a helyére.

- Aztán ott vannak a királyi családnak azok a tagjai, akik szívesen játszanának más szabályok szerint. Nevezzük őket igazhívőknek. Ők azt gondolják, az al-Szaud csak akkor maradhat fenn, ha megújítják a szövetséget, amelyet két évszázaddal korábban Muhammad Abdul Vahhábbal kötöttek Arabia szívében, Nedzsdben. De az új szövetségnél tekintetbe kell venni az új tényeket. Most a szörnyeteg kezében van az összes kártya. A szörnyeteg kezében, amit az al-Szaud teremtetett kétszáz évvel ezelőtt, s az igazhívők készek rá, hogy mindent megadjanak a szörnynek, amit csak akar. Hitetlenek vérének. Vég nélküli dzsihádot. De néhány igazhívő még ennél is messzebbre menne. Az összes hitetlent kiűznék a félszigetről. Embargót hirdetnének az Amerikába, Izraelbe és más országokba irányuló olajeladásra. Ők úgy gondolják, az olajra nem szabad többé úgy tekinteni, mintha az csupán folyékony pénz lenne, ami a Rász-Tannura termináljaiból az al-Szaud zürichi bankszámláira vándorol. Ők fegyverként akarják használni az olajat, hogy megbénítsák az amerikai gazdaságot, és a vahhábitákat tegyék a bolygó uraivá, ahogy Allah is akarta, amikor azt a rengeteg olajat az el-Hasza homokja alá rejtette. Néhány igazhívő pedig, mint például az AAB Holdings Rijád-Genf elnöke és vezérigazgatója, saját kezűleg is kész ontani egy kis hitetlenséget.

- Abdul Aziz al-Bakarira utalsz?

- Pontosan - mondta Carter. - Mennyit tudsz róla?

- Az utolsó felmérés alapján, azt hiszem, ő volt a világ tizenötödik leggazdagabb embere, a személyes vagyona megközelíti a tízmilliárd dollárt.

- Plusz-mínusz egy-két milliárd.

- Ő az AAB Holdings - A mint Abdul, A mint Aziz és B mint al-Bakari - mindenható elnök-vezérigazgatója. Az AAB-nek bankok és befektetési cégek vannak a tulajdonában. Az

AAB hajózással és acéllal foglalkozik. Az AAB kivágja az amazonasi esőerdőket, és külszíni fejtéssel foglalkozik az Andokban, Peru és Bolívia területén. Az AAB tulajdonában van egy belga vegyipari vállalat és egy holland gyógyszerészeti cég. Az AAB-é a világ egyik legnagyobb ingatlan- és fejlesztési részlege. Abdul Aziz al-Bakarinak több hotel van a tulajdonában, mint bárki másnak a világon.

Carter ott folytatta, ahol Gabriel abbahagyta. - Van egy palotája Rijadban, ahová csak ritkán teszi be a lábát, és ott él a két exneje, akikkel soha nem találkozik. A birtokában van egy hatalmas ház Párizsban, az Ile de la Citén, egy elegáns vidéki kúria Angliában, egy városi ház Mayfairben, tengerparti villák Saint-Tropez-ban, Marbellán és Mauin, üdülőházak a zermatti és aspeni síparadicsomban, egy lakás a Park Avenue-n, amit nemrégiben negyvenmillió dollárra értékelték, és egy terjedelmes birtok a Potomacnél, ami mellett nap mint nap elhaladok munkába menet.

Úgy tűnt, Carter szemében a Potomac menti birtok számít al-Bakari legsúlyosabb bűnének. Carter apja epizkopális lelkész volt New Hampshire-ben, s higgadt külseje alatt egy puritán szíve dobogott.

- Al-Bakari és kísérete egy aranyozott 747-es-sel járja a világot - folytatta. - Kétszer egy évben, februárban és augusztusban az AAB átteszi működését a tengerre, amikor al-Bakari kíséretével együtt az Alexandrán, al-Bakari több mint kilencven méter hosszú jachtján nyitja meg a boltot. Kihagytam valamit?

- A barátai Zizinek hívják - felelte Gabriel. - Az ő tulajdonában van a világ egyik legnagyobb magángyűjteménye a francia impresszionista festők műveiből, és mi már évek óta hajtogatjuk nektek, hogy nyakig benne van a terrorizmus anyagi támogatásában, különösen ha az ellenünk irányuló terrorizmusról van szó.

- Ezt nem is tudtam.

- Micsodát?

- Hogy Zizi gyűjtő.

- Ráadásul elég agresszív fajta.

- Voltál esetleg olyan szerencsés, hogy találkozz is vele?

- Attól tartok, Zizi és én a szakma két ellentétes oldalán működünk. - Gabriel összeráncolta a szemöldökét. - Szóval mi a kapcsolat Zizi al-Bakari és Ahmed bin Safik között?

Carter elgondolkodva fújta meg a teáját, ami arra utalt, hogy még nem áll készen a válasszal.

- Érdekes fickó ez az al-Bakari. Tudtad, hogy az apja Ibn Szaud bankárja volt? Al-Bakari papa sejthetően jó munkát végzett - elég jó munkát ahhoz, hogy tízmillió dollárt hagyjon a fiára, amiből az saját céget alapíthat. És ez semmi nem volt ahhoz a pénzalaphoz képest, amit az al-Szaudtól kapott, amikor kezdtek beindulni a dolgok. Százmillió, ha hihetünk a pletykának. Az AAB még mindig a szaudi királyi pénz kedvenc lerakóhelyének számít, és ez az egyik oka annak, hogy Zizi annyira érdekelt a Szaud-ház fennmaradásában.

Gabriel kétségbeesve vette észre, hogy Carter a dohányzacskóért nyúl.

- Ő az egyik leggazdagabb ember a világon - mondta Carter és az egyik legjótékonyabb is. Mecseteket és iszlám központokat építtetett szerte Európában. Fejlesztési projekteket finanszírozott a Nílus-deltánál, és hozzájárult az éhínség enyhítéséhez Szudánban. Milliókat adott a palesztin menekülteknek, és még több milliót a nyugati parti és a gázai fejlesztési tervekhez.

- És több mint harmincmillió dollárt annak a szaudi televíziós játékonysági műsornak, amely az öngyilkos merénylők számára gyűjtött pénzt - tette hozzá Gabriel. - Zizi volt a legjelentősebb egyéni adakozó. Most pedig felelj a kérdésekre, Adrian.

- Mit is kérdeztél?

- Mi a kapcsolat Zizi és bin Safik között?

- Értesz te a szóból, Gabriel. Mondd meg te.

- Nyilvánvalóan Zizi pénzeli bin Safik hálózatát.

- Nyilvánvalóan - mondta Carter helybenhagyólag.

- De bin Safik szaudi. Bárhonnan szerezhetne pénzt. Zizinek van valamije, ami értékeesebb, mint a pénz. Ez pedig az egész világra kiterjedő infrastruktúra, aminek a segítségével bin Safik mozgatni tudja az embereit és a készleteket. Emellett Zizi tökéletes bűvőhelyet tud biztosítani a bin Safikhoz hasonló zsenik számára.

- AAB Holdings Rijád-Genf.

A csend függönyként telepedett közénk, míg Carter álmosan megtömté a pipáját. Gabriel még mindig az ablaknál állt, és az utcát figyelte. Szívesen ott is maradt volna, mert a dohány, amit Carter szívott, az égő széna és egy nedves kutya kombinációjaként szaglott, ha meggyújtották. Ugyanakkor tudta, hogy a beszélgetés már túlhaladta azt a pontot, ahol biztonságosan folytathatták volna az ablak előtt. Vonakodva telepedett le a Carterrel szemben lévő székre, és némán bámulták egymást. Carter elgondolkodva pöfékelt, Gabriel pedig ernyedten hessegette maga előtt a füstöt.

- Mennyire biztos ez?

- Nagyon.

- Honnan tudjátok?

- Források és módszerek - vágta rá gépiesen Carter. - Források és módszerek.

- Honnan tudjátok, Adrian?

- Onnan, hogy lehallgatjuk - mondta Carter. - A Nemzetbiztonsági Hivatal csodákra képes. Ezenkívül a Szaud-ház mérsékelt irányzatán és a GID - en belül is vannak informátoraink, akik készségesen elmondanak nekünk dolgokat. Ahmed bin Safik többnyire Nyugaton él, álnéven. Valahol Zizi pénzügyi birodalmában rejtőzködik, és rendszeres időközönként értekezik Zizivel. Ebben biztosak vagyunk.

A nagyasztalon, a tálca mellett egy dosszié hevert. Egyetlen fénykép volt benne, s ezt most Carter átnyújtotta Gabrielnek. Egy kovácsoltvas kapu előtt álló férfit lehetett látni gyapjú felöltőben és puhakalapban. Bal profilból látszott, s az arcvonásai kissé homályosak voltak. A kép minőségéből ítélve a férfit nem kis távolságból kapták le.

- Ez ő?

- Úgy gondoljuk - felelte Carter.

- Hol készült a fotó?

- Zizi háza előtt, az Ile de la Citen, Párizsban. A fotós a Szajna túlsó partján állt, a Quai de l'Hôtel de Ville-nél, ez az oka annak, hogy a kép nem egészen éles.

- Mikor?

- Hat hónapja.

Carter lassan felállt, és odasétált a kandallóhoz. Épp ki akarta verni a pipájából a hamut, de Gabriel emlékeztette, hogy a kandalló rostélya sem igazi. Carter visszaült, és egy jókora metszett üveg hamutartóba ürítette a pipát.

- Hány amerikaiat öltek meg a Vatikánban? - kérdezte Gabriel.

- Huszonnyolcat, köztük egy kúriai püspököt.

- Mennyi pénzt adott Zizi al-Bakari a terroristáknak az évek során?

- Több százmilliót.

- Kapjátok el - mondta Gabriel. - Fogjátok perbe, és vigyétek a bíróság elé.

- Perbe fogni Zizi al-Bakarit?

- Alkotmány, 18-as szakasz, 2339B - hallottál már róla, Adrian?

- Te most az amerikai törvénykönyvből idézel nekem?

- Az amerikai törvényekbe ütközik, ha valaki pénzt ad meghatározott terroristacsoportoknak, függetlenül attól, hogy a pénzt felhasználták-e konkrét

támadásokhoz. Valószínűleg több tucat gazdag szaudi ellen vádat indíthattatok volna már, Zizi al-Bakarit is beleértve, amiért anyagi támogatást nyújtottak az ellenségeiteknek.

- Most csalódtam benned, Gabriel. Mindig meglehetősen épeszű fickónak tartottalak - aki ugyan néha túlságosan nagy szerepet tulajdonít jónak és rossznak, de azért épeszű. Nem kaphatjuk el Zizi al-Bakarit.

- Miért?

- A pénz miatt - mondta Carter, aztán még hozzátette: - És természetesen az olaj miatt.

- Természetesen.

Carter az öngyújtójával játszott. - A szaudi királyi családnak rengeteg barátja van Washingtonban - olyan barátok, akiket csak pénzért lehet kapni. Zizinek is megvannak a maga barátai. Tudományos bizottságokat alapított, és telerakta őket a barátaival és a támogatóival. Vagy fél tucat neves amerikai egyetemen vett részt az arab tanszék megalapításában. Majdnem teljesen egyedül finanszírozta a Kennedy Központ nagyszabású felújítását. Támogatja a befolyásos szenátorok kedvenc jótékonyági projektjeit, és invesztál barátaik és rokonaik üzleti vállalkozásaiba. Óriási részesedést tudhat magáénak az egyik legjelentősebb bankunkban, s kisebb-nagyobb mértékben más prominens amerikai cégekben is. Ezenkívül számtalan üzletnél szerepelt közvetítőként a szaudiak és az amerikaiak között. Tisztul már a kép?

Tisztult, de Gabriel még többet akart hallani.

- Ha Zizi washingtoni ügyvédeknek zászlóalja akár csak megsejtené, hogy ügyfelük egy bűnügyi vizsgálat célpontja, Zizi azonnal felhívna őfelségét, őfelsége hívná Basír nagykövetet, Basír nagykövet meg átugrana a Fehér Házba, hogy elcsevegjen az elnökkel. Emlékeztetné az elnököt, hogy egy-két csavarintás az olajcsapon gallononként öt dollár fölé emelné a benzin árát. Talán arra is kitérne, hogy egy ekkora áremelkedés minden bizonnyal komoly károkat okozna az ország szívében élőknek, akik sokat járnak kocsival, és általában az elnök oldalán voksolnak.

- Tehát Zizi egyszerűen megússza a gyilkosságot.

- Attól tartok.

- Azokról a dolgokról meg ne beszéljünk, amelyek kellemetlenséget okoznának nektek, ha szembesülnötök kéne velük.

- Tudod, hogy van ez - mondta Carter.

- Az egyik ok, amiért nem léphettek fel Zizivel szemben, és nem folytathattok ellene eljárást, az az, hogy féltek attól, amit esetleg találtak: üzleti összefonódásokat prominens amerikaiakkal, kétes ügyleteket washingtoni belső emberekkel. Képzeld csak el, hogy reagálnának az amerikaiak, ha megtudnák, hogy egy olyan szaudi milliárdos finanszírozza az ellenségeitek akcióit, akit üzleti szálak fűznek Washington prominens személyiségeihez. A kapcsolat alig élte túl az első szeptember 11-ét. Kétlem, hogy egy második után is létezne még.

- Nem létezne - legalábbis nem a jelenlegi formájában. A Capitoliumban viszont máris létezik egy mozgalom, amely el akarja szigetelni Szaud-Arábiát, amiért az támogatja a globális iszlám szélsőségeseket. Egy Zizi al-Bakarit érintő botrány csak olaj lenne a tűzre. A Kongresszus jó néhány, külpolitikai szempontból hangadó tagja olyan törvények bevezetését fontolgatja, amelyek igencsak megszorogatnák Szaud-Arábiát. Ők megengedhetik maguknak ezt a luxust. Nem ők buknak meg, ha az amerikai gazdaság összeomlik az üzemanyagárak emelkedése miatt. Hanem az elnök.

- Tehát mit vársz tőlünk, Adrian? Mi az, amit el akarsz mondani nekem ebben a szobában, amelyet senki sem hallgat le?

- Az Amerikai Egyesült Államok elnöke szívességet szeretne kérni tőled - mondta Carter a tűzbe bámulva. - Olyasmit, amiben történetesen nagyon jó vagy. Azt szeretné, ha bejuttatnál egy ügynököt Zizihez. Azt szeretné, ha kiderítenéd, ki mindenki fordul meg arrafelé. És azt szeretné, hogy lódd le Ahmed bin Safíkot, ha netalán felbukkan. Ez a te akciód lesz, de minden támogatást megadunk, amire szükséged van. Mi látótávolságon kívül maradunk - annyira, hogy Rijadban képesek legyünk megőrizni az ártatlanság látszatát.

- Most csalódtam benned, Adrian. Mindig meglehetősen épeszű fickónak tartottalak.

- Mit követtem el?

- Azt hittem, arra kérsz majd, hogy öljem meg Zizi al-Bakarit, és legyünk végre túl az egészen.

- Zizit megölni? - Carter megrázta a fejét. - Zizi érinthetetlen. Zizi radioaktív.

Gabriel visszatért az ablak előtti őrhelyéhez, és kibámult az utcára, ahol épp egy szerelmespár sietett tova a járdán a kavargó esőben.

- Mi nem vagyunk bérgyilkosok - mondta. - Nem tudtok csak úgy felbérelni minket, hogy elvégezzük helyettetek a piszkos munkát. Bin Safik halálát akarjátok, de a kockázatot már nem meritek vállalni. Azt akarjátok, hogy mi vigyük el a balhét.

- Emlékeztethetnélek néhány sarkalatos tényre - mondta Carter. - Emlékeztethetnélek, hogy az elnök következetesen kitartott mellettetek, míg a világ többi része úgy tekintett rátok, mint a kitaszítottakra. Emlékeztethetnélek, hogy ő hozzájárult, hogy felépítsétek a Válaszfalat, míg a világ többi része azzal vádolt benneteket, hogy úgy viselkedtek, mint a dél-afrikaiak. Emlékeztethetnélek, hogy ő megengedte nektek, hogy bezárjátok Arafatot a Mukatába, míg a világ többi része azzal vádolt benneteket, hogy úgy viselkedtek, mint a náci rohamcsapatok. Emlékeztethetnélek az összes többi alkalomra, amikor az elnök fedezett benneteket, de nem teszem, mert nem volna politikus a részemről. Ráadásul arra engedne következtetni, hogy a kérésünk tulajdonképpen nem kérés, hanem elvárás, márpedig egyáltalán nem az.

- Hát mi?

- Felismerés - mondta Carter. - Annak felismerése, hogy nekünk, amerikaiaknak, nincs meg hozzá a gyomrunk vagy a gerincünk, hogy megtegyük, amit a győzelem érdekében meg kell tenni.

Megégettük a kezünket. Tönkretettük az arcunkat. Belenéztünk a tükörbe, és nem tetszik, amit látunk. A politikusaink azt várják tőlünk, hogy az első Irakból induló gépre foglaljunk helyet, hogy végre olyan dolgokra költhessék a pénzt, amelyekkel szavazatokat lehet nyerni. Az amerikai emberek megint az ő kövér, boldog kis életüket akarják élni. Homokba akarják dugni a fejüket, és úgy akarnak tenni, mintha nem is lenne a világon semmiféle szervezett erő, amely élénken tervezgeti az elpusztításukat. Óriási árat fizettünk azért, hogy lemásztunk a csatornába a terroristákkal, és az ő szintjükön harcoltunk ellenük, de biztos vagyok benne, ti mindig is tudtátok, hogy ez így lesz. Senki sem fizetett nagyobb árat nálatok.

- Tehát azt akarjátok, hogy mi csináljuk helyettetek. Azt hiszem, ezt hívják kiszervezésnek. Mennyire amerikai ez a részletekről, Adrian.

- A jelen körülmények között az Amerikai Egyesült Államok nem vehet célkeresztbe olyasvalakit, aki korábban magas rangú szaudi hírszerző tisztként működött, mert ha megtenné, azonnal lemondhatna a Rijádhoz fűződő kapcsolatáról. Zizi al-Bakarit sem tartóztathatjuk le, és nem indíthatunk ellene eljárást, amint azt már kifejtettem.

- Tehát azt akarjátok, hogy a probléma csak úgy tűnjön el?

- Pontosan.

- Söpörjük a szőnyeg alá? Halasszuk el az elszámolást egy megfelelőbb időpontra?

- Erről van szó.

- Szerintetek ez a módja a Hidrátok legyőzésének? Levágni az egyik fejét, aztán reméljük a legjobbakat? Gyökerestül kell kiégetni az egészet, ahogy Herkules csinálta. Méregbe mártott nyilakkal kell a szörnyetegre támadni.

- A Szaud-házzal is fel akarod venni a harcot?

- Nemcsak velük - mondta Gabriel. - Hanem a vahnábita fanatikusokkal is, akikkel kétszáz évvel ezelőtt vérszerződést kötöttek a Nedzsd kopár fennsíkján. Ők az igazi ellenség, Adrian. Ők voltak azok, akik életre hívták a Hidrát.

- Egy bölcs herceg mindig a megfelelő időben és a megfelelő helyen támad, és ez most nem a megfelelő pillanat a Szaud-ház megdöntéséhez.

Gabriel komor hallgatásba mélyedt. Carter a pipája fejét vizsgálgatta, és apróbb igazításokat eszközölt a dohány elhelyezkedésében, akár egy tanár, aki az ostoba diák válaszára vár.

- Ugye nem kell emlékeztesselek rá, hogy célba vették Samront?

Gabriel sötét pillantást vetett Carter felé, ami azt jelentette: nem, arra semmi szükség.

- Akkor miért tétovázol? Le mertem volna fogadni, hogy égsz majd a vágytól, hogy elkaphasd bin Safíkot, azok után, amit az öreggel tett.

- El akarom kapni, jobban, mint bárki mást, Adrian, de nem szokásom elhamarkodni a dolgokat. Ez veszélyes akció - túl veszélyes ahhoz, hogy t i akár csak megpróbálkozzatok vele. Ha valami balul sül el, vagy ha lelepleződünk, annak rossz vége lesz - mind a hármunk számára.

- Hármunk?

- Te, én és az elnök.

- Akkor kövesd Samron Tizenegyedik Parancsolatát, és nem lesz gond. Ne kapjanak el.

- Bin Safik egy szellem. Még képünk sincs róla.

- Ez azért ebben a formában nem igaz. - Carter ismét benyúlt a dossziéba, előhúzott egy másik fotót, és az asztalra ejtette Gabriel elé. Egy férfi volt a képen keskeny fekete szemmel, arcát részben eltakarta a kendője. - Bin Safik majd húsz évvel ezelőtt Afganisztánban. Akkor még a barátunk volt. Ugyanazon az oldalon álltunk. Mi adtuk a fegyvereket. Bin Safik és rijádi főnökei pedig a pénzt.

- És a vahhábita ideológiát, ami a Taliban megalakulásánál bábáskodott - mondta Gabriel.

- Egyetlen jótett sem marad büntetlenül - mondta Carter bűnbánóan. - De van valamink, ami értékesebb egy húsz évvel ezelőtt készült fotónál. Megvan a hangja.

Carter kézbe vett egy kis fekete távirányítót, megcélozta vele a Bose Wave rádiót, és megnyomta a lejátszás gombot. Egy másodperccel később két férfi kezdett beszélgetni angolul: az egyik amerikai, a másik arab akcentussal.

- Gondolom, a szaudi bin Safik.

Carter bólintott.

- Mikor készült a felvétel?

- 1988-ban - mondta Carter. - Pesavarban, egy titkos házban.

- Ki az amerikai? - kérdezte Gabriel, bár előre tudta a választ. Carter megnyomta a stop gombot és belenézett a tűzbe. - Én - mondta távoli hangon. - Én voltam az amerikai a CIA pesavari titkos házában.

- Felismernéd bin Safíkot, ha újra látnád?

- Talán, bár a forrásaink szerint több plasztikai műtéten is átesett, mielőtt akcióba lendült. Viszont biztos, hogy megismerném a sebhelyet a jobb alkarján. Egy repeszdarab sebezte meg egy 1985-ös afganisztáni út során. A sebhely közvetlenül a csuklója fölött kezdődik, és a könyöke alatt ér véget. Ezt még egy plasztikai sebész se tüntethette el.

- A karja belső vagy külső oldalán van a sebhely?

- Belül - mondta Carter. - A sérülés kicsit eltorzította a kezét. Több operáción is átesett, de nem sikerült helyrehozni. Általában zsebre dugja. Nem szeret kezét fogni. Bin Safik egy büszke beduin. Megveti a fizikai gyengeséget.

- A rijádi forrásaitok, gondolom, nem tudják megmondani, hol rejtőzik Zizi birodalmán belül?

- Sajnos ez a helyzet. De tudjuk, hogy ott van. Juttass be egy ügynököt Zizihez, és bin Safik végül be fog sétálni a hátsó ajtón.

- Juttassak egy ügynököt Zizi al-Bakari közelébe? Szerinted mégis hogyan, Adrian?

Zizit jobban őrzi, mint a legtöbb államférfi.

- Álmomban se jutna eszembe beleszólni a hadművelet részleteibe - mondta Carter. - biztosíthatlak, hogy készek vagyunk várni, és végig akarjuk csinálni az egészet.

- A türelem és a kitartás nem tartozik a tipikus amerikai erények közé. Ti előbb mindig megcsináljátok a zűrt, aztán csak a következő problémával foglalkoztok.

Újabb hosszú szünet következett, amit ezúttal Carter pipája tört meg, ahogy a hamutartó pereméhez koppant.

- Mit akarsz, Gabriel?

- Garanciát.

- A mi szakmánkban semmire sincs garancia. Ezt te is tudod.

- Minden információra szükségem van, ami bin Safikról és al-Bakariról a kezetekben van.

- Az ésszerűség határain belül - mondta Carter. - Nem adok a kezedbe egy rakomány mocskot a washingtoni nagykutyaokról.

- Védelmet akarok - mondta Gabriel. - Ha megcsináljuk a dolgot, mi leszünk az első számú gyanúsítottak. Mindig mi vagyunk azok, akkor is, ha nem mi vagyunk a felelősek. Szükségünk lesz a segítségetekre, hogy lecsillapítsuk a hullámokat.

- Csak a Műveletirányítás nevében beszélhetek - mondta Carter. - És biztosíthatlak, hogy számíthattok ránk.

- Akkor és ott iktatjuk ki bin Safíkot, ahol és amikor mi akarjuk. Langley nem avatkozhat közbe.

- Az elnök hálás lenne, ha nem amerikai földön kerülne rá sor.

- A mi szakmánkban semmire sincs garancia, Adrian.

- Touché.

- Talán nehéz elhinni, de egyedül nem hozhatok döntést. Beszélnem kell Amossal és a miniszterelnökkel.

- Amosz és a miniszterelnök azt teszi, amit mondasz nekik.

- Az ésszerűség határain belül.

- Tehát mit fogsz nekik mondani?

- Azt, hogy az amerikai elnök szívességet kér - mondta Gabriel. - És én segíteni akarok neki.

12

Megiddo, Izrael

Másnap délután fél háromkor a miniszterelnök jóváhagyta Gabriel akciótervét. Gabriel egyenesen Armageddon felé vette az irányt. Úgy gondolta, az épp megfelelő kiindulópont lesz.

Az idő természetellenesen ragyogónak tűnt egy ilyen alkalomhoz: kellemesen hűvös volt, halványkék ég látszott, s Júdea felől lágy szellő lengedezett, ami belekapott Gabriel ingujjába, ahogy a férfi a Jaffai úton száguldott az autójával. Bekapcsolta a rádiót. Már nem szólt a gyászos zene, ami a Samron elleni merényletet követő órákban átjárta az étert. Hivatalos közleményt adtak be. A miniszterelnök ígéretet tett rá, hogy minden tőle telhetőt el fog követni Samron merényletlőinek felkutatása és megbüntetése érdekében. Nem említette a tényt, hogy már tudja, ki a felelős, ahogy arról sem szólt, hogy felhatalmazta Gabrielt az illető kiiktatására.

Gabriel ráhajtott a Báb el-Vádra a tenger felé, és türelmetlenül szlalomozott a lassabb forgalomban, aztán a lemenő nappal versenyezve haladt tovább északi irányban, végig a part mentén. Hadéra közelében biztonsági riadó volt - a rádió szerint Tulkarm mellett egy feltételezett öngyilkos merényletlőnek sikerült átcsúsznia a Válaszfal egyik

átjáróján -, s Gabriel kénytelen volt húsz percen keresztül az út mentén várakozni, mielőtt továbbindulhatott volna Jezréel völgye felé. Öt mérföldre Afulától kerek domb tűnt fel az út bal oldalán. Héberül Tel Megiddonak, azaz Megiddo halmának nevezték. A világ többi része Armageddonként ismerte, ahol a Jelenések könyvében szereplő jóslat szerint sor kerül majd a jó és a rossz erőinek végső földi összeecsapására. A csata még nem kezdődött el, és a parkoló üres volt, három poros kisteherautót leszámítva, ami arra utalt, hogy a régészcsoporthoz még mindig dolgozik.

Gabriel kiszállt a kocsijából, és felment a meredek ösvényen a csúcsig. Megiddo több mint egy évszázada rendszeres régészeti ásatások színhelyéül szolgált, s a domb tetejét hosszú, keskeny árkok labirintusa szőtte át. Több mint húsz város létezésére találtak bizonyítékot a tel legfelső földrétege alatt, s volt köztük egy, amelyről úgy gondolták, hogy maga Salamon király építtette.

Megállt az egyik árok szélén, és lenézett. Négykézláb kuporgó alakot látott odalent sárgásbarna dzsekiben, ahogy kőműveskanállal motoz a földben. Gabriel az utolsó alkalomra gondolt, amikor egy árok szélén egy férfi fölött állt, és hirtelen úgy érezte, mintha jégkockát tettek volna a nyakába. A régész felpillantott, okos barna szemével megnézte magának Gabrielt, aztán visszafordult, és folytatta a munkáját.

- Már vártalak - mondta Eli Lavon. - Mi tartott ilyen sokáig?

Gabriel az árok mellett ült a földön, és nézte, ahogy Lavon dolgozik. A Fekete Szeptember hadművelet óta ismerték egymást. Eli Lavon ajin volt, vagyis nyomozó. Az volt a feladata, hogy kövesse és megfigyelje a terroristákat. Az ő munkája sok tekintetben még Gabrielénél is veszélyesebb volt, mert Lavonnak néha egyhuzamban több napot vagy hetet kellett a terroristák társaságában töltenie, elvágva minden háttértámogatástól. Miután az egysége feloszlott, Lavon Bécsbe költözött, és nyitott egy kis nyomozóirodát, ami a Háborús Követelések és Kutatások nevet viselte. Alacsony költségvetéssel működő irodájának több millió dollár értékű elrabolt zsidó vagyontárgyat sikerült lenyomoznia, és fontos szerepe volt a svájci bankoktól kicsikart sok milliárd dolláros kárpótlás ügyében is. Lavon mostanság a megiddói ásatáson dolgozott, és részidőben régészetet tanított a Héber Egyetemen.

- Mit találtál, Eli?

- Azt hiszem, egy cserépdarabot. - Egy hirtelen szélroham belekapott Lavon fésületlen hajába, és a homlokába fújta. - És te?

- Egy szaudi milliárdost, aki el akarja pusztítani a civilizált világot.

- Azt már megtették, nem?

Gabriel elmosolyodott. - Szükségem van rád, Eli. Te tudod, hogy kell olvasni a mérleget. Tudod, hogy lehet észrevétlenül lenyomozni a pénz mozgását.

- Ki a szaudi?

- A Dzsihád Rt. elnök-vezérigazgatója.

- Neve is van?

- Abdul Aziz al-Bakari.

- Zizi al-Bakari?

- Ő bizony.

- Felteszem, ennek van valami köze Samronhoz.

- És a Vatikánhoz.

- Hogy jön Zizi a képbe? Gabriel megmondta.

- Gondolom, meg sem kell kérdeznem, mit szándékozol tenni bin Safikkal - mondta Lavon.

- Zizi üzleti birodalma hatalmas. Bin Safik bárhol lehet a világon. Hogy fogjuk megtalálni?

- Bejuttatunk egy ügynököt Zizi belső köreibe, és megvárjuk, amíg bin Safik szépen beszél.

- Egy ügynököt Zizi táborába? - Lavon megrázta a fejét. - Nem fog menni.

- De igen.

- Hogyan?

- Megtalálom azt, amire Zizinek szüksége van - mondta Gabriel. - Aztán odaadom neki.

- Hallgatlak.

Gabriel közelebb húzódott az árok széléhez, lelógatta a lábát, és elmagyarázta Lavonnak, hogy akar beszivárogni a Dzsihad Rt.-be. Az árok mélyéről felhallatszott Lavon munkájának hangja - ásás, törölgetés, fujkálás...

- Ki az ügynök? - kérdezte Lavon, mikor Gabriel befejezte a mondókáját.

- Még senki.

Lavon egy percre elhallgatott - ásás, törölgetés, fujkálás.

- Mit akarsz tőlem?

- Fordítsd ki Zizi al-Bakarit és az AAB Holdingsot. Mindent tudni akarok az összes cégről, ami a birtokában vagy az irányítása alatt van. Életrajzok kellenek az összes csúcsvezetőről és Zizi személyes kíséretének tagjairól. Tudni akarom, hogyan jutottak be, és miként maradtak a helyükön. Többet akarok tudni Ziziről, mint amennyit ő tud magáról.

- És ha akcióba lendülünk?

- Te is jössz.

- En már túl öreg és fáradt vagyok a durva melóhoz.

- Te vagy a megfigyelés legnagyobb művésze a Cég történetében, Eli. Nélküled nem tudom megcsinálni.

Lavon felült, és beletörölte kezét a nadrágjába. - Bejuttatni egy ügynököt Zizi al-Bakari belső köreibe? Örültség. - Odahajított egy kőműveskanalat Gabrielnek. - Gyere le és segíts. Már alig lehet látni.

Gabriel lemászott a gödörbe, és letérdelt öreg barátja mellé. Együtt kapirgálták az ősi földet, míg az éjszaka rá nem borult a völgyre, akár egy függöny.

Kilenc óra is elmúlt, mire odaértek a Saul király útra. Lavon már rég visszavonult a Cégtől, de néha még tartott előadást az Akadémián, és még mindig megvolt hozzá a joga, hogy bármikor belépjen az épületbe. Gabriel a kutatási részleg irattárába vezette Lavont, aztán egy sötét folyosó felé vette az irányt, két szinttel a föld alatt. A 456C szoba a folyosó végén volt. Az ajtóra papírlapot ragasztottak, amelyen Gabriel elegáns héber kézírásával az állt: A NYUGAT-EURÓPAI

TERRORFENYEGETETTSÉGET VIZSGÁLÓ IDŐSZAKI BIZOTTSÁG. Úgy döntött, egyelőre otthagyja a papírt.

Kinyitotta a kombinációs zárat, felkapcsolta a villanyt, és bement. A szobára, ahol mintha megállt volna az idő, már többféle nevet is ragasztottak: Gubó, Kocka, Tartály. Jakov, egy himlőhelyes képű keményfiú a sabaki Arab Ügyek Részlegtől, a Pokol tornácának keresztelte. Joszi a kutatásiaktól az Elkárhozottak falujának nevezte, de akkoriban Joszi klasszikusokat olvasott Oxfordban, és folyton-folyvást a műveltség levegőjét hozta magával, még akkor is, amikor a téma nem volt túlságosan emelkedett.

Gabriel megállt a tábori asztal mellett, amelyen valamikor Dina és Rimona osztozott. Állandó területszerzési vitáikkal a lányok az örületbe kergették. Még mindig ott volt az asztal közepén a választóvonal, amit ő jelölt ki, ahogy ott volt a figyelmeztetés is, amit Rimona írt a saját térfelére: Átkelés csak saját felelősségre. Rimona a hadseregnél volt parancsnok, és az Amannak, a katonai hírszerzésnek dolgozott. Emellett ő volt Gila Samron unokahúga. Rimona a védhető határok híve volt, és megtorló akciókkal válaszolt, ahányszor csak Dina áttévedt a vonalon. Dina helyén most csak az a néhány sor állt, amelyet a lány az utolsó napon jegyzett fel: Soha ne kelljen visszatérnünk ide. Micsoda naivitás, gondolta Gabriel. Mind közül Dinának kellett volna a legjobban tudnia.

Folytatta lassú sétáját a szobában. A sarokban még mindig ott éktelenkedett az a halom elavult számítógépes berendezés. Senki nem vette magának a fáradságot, hogy

eltakarítsa onnét. Mielőtt a 456C szoba a Háled Csoport főhadiszállásává avanzsált volna, a régi bútorok és lepusztult elektromos készülékek lerakóhelyéül szolgált, az éjszakai személyzet pedig gyakran használta romantikus találkahelynek. Gabriel táblája is ott volt még. Alig tudta kibetűzni az utolsó szavakat, amelyeket felírt rá. Felnézett a falra, amit fiatal palesztin férfiak fotói borítottak. Az egyik fénykép magára vonta a figyelmét. Egy fiú svájcisapkában, kendőjével a vállán, ahogy Jasszer Arafát ölében ül: Háled al-Kalifa, apja, Sabri temetésén. Gabriel ölte meg Sabrit, és ő ölte meg Háledot is.

Leszedte a régi fotókat, és kitette a helyükre a két újat. Az egyikén egy palesztin kendőt viselő férfit lehetett látni Afganisztán hegyei között. A másik képen ugyanez a férfi állt egy milliárdos párizsi otthona előtt kasmírfelöltőben és puhakalapban.

A Háled Csoport most már bin Safik csoportja volt.

Az első negyvennyolc órában Gabriel és Lavon egyedül dolgozott. A harmadik napon csatlakozott hozzájuk Joszi, egy magas, kopaszodó férfi, aki úgy viselkedett, akár egy angol entellektüel. A negyedik napon megjött Rimona, és vele jött Jakov is, aki egy dobozt hozott magával a sabaki főhadiszállásról, tele azoknak a terroristáknak az anyagával, akik a támadást intézték Samron kocsija ellen. Dina érkezett utolsónak. Alacsony, sötét hajú nő, aki 1994. október 19-én a tel-avivi Dizengoff utcán állt, amikor egy Hamasz-merénylő huszonegy ember koporsójává változtatta az 5-ös buszt. Dina anyja és két lánytestvére az áldozatok között volt; ő maga pedig súlyosan megsérült, és kicsit bicegve járt. Úgy dolgozta fel az őt ért veszteséget, hogy szakértője lett a terrorizmusnak. Dina Sáríd képes volt fejből elismételni az Izrael Állam ellen elkövetett összes terrorcselekmény idejét, helyét és a merényletek által követelt áldozatok számát. Egyszer azt mondta Gabrielnek, többet tud a terroristákról, mint azok önmagukról. Gabriel hitt neki.

Két területre koncentráltak. Ahmed bin Safikkal és az Allah Testvériségével Dina, Jakov és Rimona foglalkozott, míg Joszi becsatlakozott Lavonhoz az AAB Holdingsszal kapcsolatos kutatómunkába. Gabriel - egyelőre legalábbis - nagyrészt egyedül dolgozott, mert önmagát jelölte ki arra a hálátlan feladatra, hogy megkísérelje azonosítani az összes festményt, amelyet Zizi al-Bakari valaha megvett vagy eladott.

Ahogy teltek a napok, a 456C szoba fala kezdte visszatükrözni az akció sajtóságos természetét. Az egyik falon szép lassan kibontakoztak egy új és halálos terrorhálózat körvonalai.

E hálózatot egy olyan ember vezette, aki jobbára csak egy fantom volt. Amennyire tudták, visszakövették bin Safik hosszú pályáját az iszlám fundamentalizmus útján. Úgy tűnt, bin Safik mindenütt megjelent, ahol gond volt, s két kézzel szórta a szaudi olajpénzt és a vahhábita propagandát: Afganisztánban, Libanonban, Egyiptomban, Algériában, Jordániában, Pakisztánban, Csecsenföldön, Boszniában és természetesen a Palesztin Hatóság területén. Ugyanakkor volt néhány jelentősebb nyom, amelyen elindulhattak, mert bin Safik és a Testvériség két nagyszabású támadás során több mint egy tucat nevet szórt el maga mögött, amelyeket tovább lehetett vizsgálni kapcsolatok és társak után. És ott volt még Ibrahim el-Banna, a halál egyiptomi imámja, továbbá Ali Maszudi professzor, a toborzó.

A másik falon egy másik hálózat jelent meg: az AAB Holdings. Nyílt forrásokon és néhány már nem annyira nyílt forráson keresztül Lavon lelkiismeretesen átrágta magát Zizi pénzügyi birodalmának különböző rétegein, és mint egy ősi műalkotás darabjait, összerakta a különálló részeket. A szervezet csúcsán maga az AAB állt. Alatta a holdingcégekből és nem létező vállalatokból álló szövevényes finansziális háló húzódott, ami lehetővé tette Zizi számára, hogy szinte tökéletes testületi titoktartás mellett a világ majd minden pontjára kiterjessze a befolyását. Mivel a legtöbb cége Svédországban és a Kajmán-szigeteken volt bejegyezve, Lavon pénzügyi lopakodóhoz hasonlította Zizit, aki akkor csap le, amikor akar, s az ellenség radarja sem képes érzékelni. Zizi birodalmának átlátszatlansága ellenére Lavon arra a következtetésre jutott, hogy nem stimmelnek a számok.

- Zizi nem kereshetett annyit a korábbi beruházásokkal, ami igazolná a későbbi beszerzések nagyságrendjét - magyarázta Gabrielnek. - A Szaud-ház áll az AAB Holdings mögött. - Ami Ahmed bin Safik megtalálását illeti Zizi pénzügyi polipján belül, Lavon azt

mondta, akkora rá az esély, mint megtalálni egy tűt az Arab sivatagban. - Nem lehetetlen - mondta -, de nagy valószínűséggel szomjan halsz, ha megpróbálsz.

Zizi embereinek Joszi járt utána. Arra a viszonylag kis csapatra koncentrált, akik Zizi genfi főhadiszállásán dolgoztak, illetve azokra a cégekre, amelyek teljes egészében az AAB birtokában vagy irányítása alatt voltak. Legtöbb idejét azonban Zizi nagyszámú személyes kíséretének szentelte. A fotóik rövid idő alatt teljesen betakarták a falat Joszi munkaasztala fölött, s éles kontrasztot alkottak bin Safik terrorhálózatának képeivel. Mindennap új fotók érkeztek, ahogy Joszi lekövette Zizinek a világot behálózó örült ide-oda mozgását. Zizi megérkezik egy londoni találkozóra. Zizi német autógyártókkal konzultál Stuttgartban. Zizi Sarm el-Sejkben élvezi a Vörös-tengerre nyíló kilátást legújabb szállodájában. Zizi a jordán királlyal tanácskozik egy lehetséges konstrukciós megállapodásról. Zizi megnyit egy sólepárló üzemet Jemenben. Zizi humanitárius díjat vesz át egy montreali iszlám csoporttól, akik a honlapjukon, amint azt Joszi megjegyezte, nyíltan felszólítanak Izrael Állam elpusztítására.

A szobának az a sarka, amelyet Gabriel foglalt el, a menedéket képviselte a terror és a pénzügyek birodalma előtt. Gabriel fala nem terroristák és üzletemberek arcával volt tele, hanem több tucat francia impresszionista képének nyomatával. S miközben Lavon és Joszi azzal töltötte napjait, hogy sivár főkönyvek és nyomtatott számítógépes anyagok között kutakodtak, Gabrielt gyakorta lehetett látni, amint régi katalógusokat és impresszionista monográfiákat böngész, valamint újságkivágásokat, amelyek Zizi hőstetteit ecsetelték a világ művészeti életében.

A tizedik nap végére Gabriel már eldöntötte, miként juttat be egy ügynököt a Dzsihád Rt.-be. Odament Joszi fényképekből összeállt kollázsához, és egyetlen képre szegezte a tekintetét. Egy sovány, őszes angol férfi képére, aki hat hónappal korábban Zizi mellett ült a New York-i Christie'sben rendezett Impresszionista és Modern Művészet Aukción. Gabriel levette a képet, és feltartotta, hogy a többiek is jól lássák.

- Ennek a férfinak - mondta - meg kell halnia. - Aztán felhívta Adrian Cartert Langleyben egy privát biztonsági számon, és beszámolt neki arról, hogyan akar beszivárogni Zizi körébe.

- Most már csak egy festményre és egy lányra lesz szükséged - mondta Carter. - Te kerítsd elő a képet. A lányt bízd rám.

Gabriel a szokásosnál valamivel korábban távozott a Saul király útról, és autóval elment Ein Kerembe. A Hadassza Egészségügyi Központ intenzív osztálya előtt még mindig biztonsági őrök posztoltak, de Samron egyedül volt, amikor Gabriel belépett a szobájába.

- A tékozló fiú úgy döntött, hogy meglátogat - mondta keserűen. - Még jó, hogy sivatagi emberek vagyunk. Máskülönben rátennél egy úszó jégtáblára, és sorsomra hagynál a tengeren.

Gabriel leült az ágya mellé. - Legalább hatszor voltam már bent nálad.

- Mikor?

- Késő éjszaka, amikor aludtál.

- Te is itt serteperélsz körülöttem, mint Gila meg az orvosok? Miért nem nappal jössz, mint a normális emberek?

- Elfoglalt vagyok mostanában.

- A miniszterelnök bezzeg nem olyan elfoglalt, hogy ne tudna meglátogatni emberi időpontban. - Samron bosszús oldalpillantást küldött Gabriel felé, sérült nyakát a súlyos műanyag merevítő miatt nem tudta mozdítani. - Azt mondta, hozzájárul, hogy Amosz a saját emberét hozza a Különleges Műveletekhez, hogy te nyugodtan részt vehess ezen az eszement küldetésen, amit Adrian Carter és az amerikaiak eszeltek ki.

- Ezek szerint ellenzed a dolgod.

- Maximálisan. - Samron egy hosszú pillanatra lehunyta a szemét - olyan hosszú pillanatra, hogy Gabriel aggódva tekintett a monitorokra az ágy mellett. - Kék és fehér - szólalt meg végül Samron. - Magunknak dolgozunk. Nem kérjük mások segítségét, és nem avatkozunk mások problémáiba. És semmi esetre sem játszunk a balekot Adrian Carter kedvéért.

- Itt fekszel ebben a kórházi ágyban ahelyett, hogy az íróasztalodnál ülnél a Miniszterelnöki Hivatalban. Ettől lesz Zizi al-Bakari és Ahmed bin Safik az én problémám is. Egyébként meg a világ megváltozott, Ari. Együtt kell dolgoznunk, hogy túléljük. A régi szabályok már nem érvényesek.

Samron felemelte eres kezét, és az éjjeliszekrényen lévő műanyag pohárra mutatott. Gabriel odatartotta a poharat Samron szája elé, amíg az szürcsölt egy kis vizet a szívószálon keresztül.

- Kinek a kérésére vállalod ezt a küldetést? - kérdezte. - Adrian Carter kért meg rá vagy valaki feljebbről? - Gabriel hallgatással felelt, mire Samron ingerülten eltolta a poharat. - Ezentúl úgy fogsz kezelni, mint valami nyomorékot? Még mindig én vagyok a miniszterelnök különleges tanácsadója biztonsági és hírszerzési ügyekben. Még mindig. - Hirtelen fáradtan elhallgatott.

- Még mindig te vagy a memune - mondta Gabriel, befejezve helyette a mondatot. Héberül a memune „felelős”-t jelent. Ez a cím hosszú évekig Samron számára volt fenntartva.

- Nem valami nablusi kölyök után kajtatsz, Gabriel. Ahmed bin Safik és Zizi al-Bakari a célpont. Ha valami rosszul sül el, az egész világ neked esik. És Adrian Carter barátod nem lesz ott, hogy összekaparjon. Esetleg beavathatnál. Nekem is van némi tapasztalatom.

Gabriel kidugta a fejét a folyosóra, és megkérte az ott posztoló testőröket, gondoskodjanak róla, hogy minden audio- és vizuális megfigyelés ki legyen kapcsolva Samron szobájában. Aztán visszaült az ágy mellett lévő székbe, odahajolt Samron füléhez, és mindent elmondott neki. Samron tekintete, egy pillanatra legalábbis, összeszedettebbnek tűnt. Amikor feltette az első kérdést, Gabriel szinte maga előtt látta azt a kőkemény embert, aki besétált az életébe egy szeptemberi délután, 1972-ben.

- Mindenképpen fel akarod használni a nőt?

Gabriel bólintott.

- Olyanra lesz szükséged, akinek a sztorija kiállja Zizi jól fizetett biztonsági személyzetének vizsgálatát. A mi lányaink közül egyiket sem használhatod, és nem használhatsz nem izraeli zsidót sem. Ha Zizi csak megsejti, hogy zsidó lánnyal van dolga, messzire el fogja kerülni. Egy nem zsidó kell.

- Amerikai lány kell - mondta Gabriel.

- Na és honnan szerzel egyet?

Gabriel egyszavas válaszát hallva Samron összeráncolta a szemöldökét. - Nem tetszik az ötlet, hogy mi feleljünk az ő egyik ügynökükért. Mi van, ha valami balul sül el?

- Mi sülné el balul?

- Minden - mondta Samron. - Te tudod ezt a legjobban.

Samron hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. Gabriel tompított az éjjeli lámpa fényén.

- Mire készülsz? - kérdezte Samron. - Esti mesét mondasz nekem?

- Itt maradok melletted, amíg elalszol.

- Arra ott van Gila. Menj haza, és pihenj. Szükséged van a pihenésre.

- Még maradok egy kicsit.

- Menj haza - erősködött Samron. - Van nálad valaki, aki már alig várja, hogy lásson.

Húsz perccel később, amikor Gabriel ráfordult a Narkis utcára, azt látta, hogy ég a lámpa a lakásában. Leparkolta Skodáját a saroknál, és halkán végigosont az épülethez vezető, sötétbe borult sétányon. Amint belépett a lakásba, rögtön megcsapta az erős vaníliaillat. Chiara keresztbe vetett lábbal ült a munkaasztalán a halogénlámpák éles fényében. Szemügyre vette a belépő Gabrielt, aztán ismét arra fordította a fejét, ahol valaha a legnagyobb körültekintéssel berendezett nappali volt.

- Tetszik, ahogy átalakítottad, Gabriel. Mondd, hogy az ágyunkat nem adtad el.

Gabriel megrázta a fejét, aztán megcsókolta a lányt.

- Meddig maradsz? - kérdezte Chiara.

- Holnap reggel indulok.

- Mint mindig, most is tökéletes az időzítésem. Mennyi ideig leszel távol?

- Nehéz megmondani.

- Magaddal vihetsz?

- Ezúttal nem.

- Hová mész?

Gabriel felemelte Chiarát a munkaasztalról, és leoltotta a villanyt.

13

London

- Kell nekem egy Van Gogh, Julian.

- Mint mindannyiunknak, virágocskám.

Isherwood feltolta a kabátujját, és az órájára pillantott. Reggel tíz óra volt. Ilyenkor már a galériájában szokott lenni, nem itt sétálgat a tóparton a St. James Parkban. Egy pillanatra megállt, és nézte ahogy egy csapat kacsa szeli át a nyugodt vizet a sziget irányában. Gabriel kihasználta az alkalmat, és gyorsan körülnézett a parkban, hogy nem követik-e őket. Aztán belekarolt Isherwood-ba, és a Horse Guards Road felé húzta.

Furcsa párost alkottak, mint két különböző festmény alakjai. Gabriel sötét farmert viselt és antilopbőr bakancsot, ami semmi zajt nem csapott járás közben. Mindkét kezét bőrdzsekije zsebébe dugta, vállát kissé előredöntötte, s zöld szeme nyugtalanul járt ide-oda a parkban. Isherwood, aki tizenöt évvel idősebb és jó pár centivel magasabb volt Gabrielnél, hajszálcsíkos öltönyt és gyapjúfelöltőt viselt. Szürke tincsei kabátjának gallérjára lógtak, és minden egyes elnyújtott, hanyag lépésénél fel-le hullámoztak. Volt valami bizonytalan Julian Isherwoodban. Mint mindig, Gabriel most is késztetést érzett rá, hogy odanyúljon és megtámogassa.

Már harminc éve ismerték egymást. A hamisítatlan angol családnév és az angolos megjelenés jól leplezte a tényt, hogy a szó legszorosabb értelmében Isherwood egyáltalán nem volt angol. Brit állampolgársága és útlevele volt ugyan, de Németországban született, Franciaországban nevelkedett, és zsidó vallású volt. Csak a legközelebbi barátai tudták róla, hogy 1942-ben gyerekként menekült Londonba, miután két baszk pásztor áthozta a hóval borított Pireneusokon. Vagy hogy apját, Sámuel Isakowitzot, a neves párizsi műkereskedőt a sobibori haláltáborban ölték meg, Isherwood anyjával együtt. És volt még valami, amit Isherwood titokban tartott a londoni művészvilágban taposó versenytársak előtt - és szinte mindenki más előtt is. A Cég lexikonjában Julian Isherwood szajanként vagyis önkéntes zsidó segítőként szerepelt. Ari Samron szervezte be egyetlen célzattal: hogy segítsen kialakítani és fenntartani egy bizonyos igen különleges ügynök fedezését.

- Hogy van az én Mario Delvecchio barátom? - kérdezte Isherwood.

- Nyomtalanul eltűnt - mondta Gabriel. - Remélem, nem kerültél bajba a lelepleződésem miatt.

- Ugyan, dehogy.

- Semmi utcai pletyka? Kellemetlen kérdések az aukciókon? Látogatások az MI5-től?

- Arra vagy kíváncsi, hogy a londoniak alávaló izraeli kémnek tartanak-e?

- Pontosan.

- Aggodalomra semmi ok, végül is soha nem álltunk igazán közeli kapcsolatban mi ketten, nem igaz? Az nem a te stílusod. Te semmit se viszel túlzásba. Ott vagy a világ két vagy három legjobb restaurátora között, és senki sem tud rólad semmit. Kár.

Elérték a Great George Street sarkát. Gabriel jobb felé vezette őket a Birdcage Walkra.

- Ki tud rólunk itt Londonban, Julian? Ki tudja, hogy szakmai kapcsolatban álltál Marióval?

Isherwood felnézett az út menti csöpögő fákra. - Alig néhányan. Ott van persze Jeremy Crabbe a Bonhamsnél. Még mindig haragszik rád, hogy elhalásztad előle azt a Rubenst. - Isherwood rátette hosszú, csontos kezét Gabriel vállára. - Van rá vevőm. Most már csak a képre lenne szükségem.

- Tegnap lakkoztam le, mielőtt eljöttem Jeruzsálemből - mondta Gabriel. - Amint lehet, elküldöm az egyik szállítóhajónkkal. A hét végére akár nálad is lehet. Egyébként jössz nekem százötvenezer fonttal.

- Útban a csekk, virágocskám.

- Ki még? - kérdezte Gabriel. - Ki tud még rólunk?

Isherwood gondolkodni látszott. - Az a nyavalyás Oliver

Dimbleby - mondta. - Emlékszel Oliverre. Én mutattalak be neki a Green'sben egyik délután, amikor ott ebédeltünk. Köpcös kis ember, a King Streeten van a boltja. Egyszer fel akarta vásárolni a galériámat.

Gabriel emlékezett Oliverre. Valahol még mindig megvolt az a csiricsaré, aranyozott névjegykártya, amit a férfi egyszer rátukmált. Oliver mindvégig került Gabriel tekintetét. Ilyen volt a stílusa.

- Nem egy szívességet tettem Crabbe-nek az évek során - mondta Isherwood. - Olyasféle szívességeket, amelyekről a mi szakmánkban nem szívesen beszél az ember. Ami Oliver Dimblebyt illeti, én húztam ki a szarból, amikor zűrbe keveredett az egyik lány miatt, aki a galériájában dolgozott. Én vettem magamhoz a szegény kis árvát. Munkát adtam neki. Aztán elhagyott egy másik kereskedőért. Mindig ezt csinálják a lányaim. Mi van bennem, ami elriasztja a nőket? Könnyű préda vagyok, ez a baj. A nők észreveszik ezt. Ahogy a te csapatod is észrevette. Herr Heller mindenesetre biztosan.

Herr Rudolf Heller, a zürichi tőkés vállalkozó Samron kedvenc álneveinek egyike volt. Ezt használta akkor is, amikor Isherwoodot beszervezte.

- Amúgy hogy van?

- Üdvözlétét küldi.

Gabriel a Birdcage Walk nedves járdájára szegezte a tekintetét. Hideg szél kerekedett a park felől, lehullott faleveleket sodort magával.

- Kell nekem egy Van Gogh - mondta ismét Gabriel.

- Elsőre is hallottam. Az a gond, hogy nekem nincs Van Goghom. Ha elfelejtetted volna, az Isherwood Fine Arts a régi mesterekre specializálódott. Ha impresszionistát akarsz, azt másutt kell keresned.

- De tudod, hol szerezhettek egyet.

- Hacsak nem lopáson töröd a fejed, most egy darab sincs a piacon - legalábbis én nem tudok róla.

- De ez nem igaz, ugye, Julian? Nagyon is tudsz egy Van Goghról. Valamikor száz évvel ezelőtt meséltél nekem róla - egy korábban ismeretlen festményről, amelyet apád látott Párizsban, a két háború között.

- Nem csak az apám - mondta Julian. - Én is láttam. Vincent van Gogh Auvers-ban festette, élete utolsó napjaiban. A szóbeszéd szerint ez vitte a vesztébe. A gond csak az, hogy a festmény nem eladó, és valószínűleg soha nem is lesz az. A család világosan az értésemre adta, hogy nem válnak meg tőle. Még a létezését is titokban akarják tartani.

- Mondd el újra a történetet.

- Most nincs időm, Gabriel. Fél tizenegykor találkozóm van a galériában.

- Mondd le a találkozót, Julian, és mesélj nekem a festményről.

Isherwood átkelt a tavon átívelő gyaloghídon, és elindult a St. James's kerület irányában, a galériája felé. Gabriel mélyebbre süllyesztette a kezét kabátjának zsebében, és ment utána.

- Dolgoztál már velük? - kérdezte Isherwood.

- Vincent képeivel? Soha.

- Mennyit tudsz életének végnapjairól?

- Gondolom, amennyit mindenki.

- Baromság, Gabriel. Engem nem tudsz átverni, egy egész művészeti enciklopédia van a fejedben.

- 1890 nyarán történt, igaz?

Isherwood professzorosan bólintott. - Folytasd, kérlek.

- Miután Vincent elhagyta a saint-rémyi szanatóriumot, Párizsba ment, hogy meglátogassa Theot és Johannát. Több galériát és kiállítást is végignézett, azután megállt Pere Tanguy művészeti boltjánál, ahol korábban otthagyott megőrzésre néhány vásznat. Három nappal később már nem volt maradása, így vonatra szállt Auvers-sur-Oise felé, ami nagyjából húsz mérföldre esik Párizstól. Úgy gondolta, Auvers lesz számára az ideális hely, csendes vidéki környezet, ahol nyugodtan festhet, mégis közel a pénzügyi és érzelmi mentsvárat jelentő Theohoz. Kivett egy szobát a Café Ravoux felett, és dr. Paul Gachet gondjaira bízta magát.

Gabriel megfogta Isherwood karját, átszaladtak a Mallon az autók között, és a Marlborough Roadon haladtak tovább.

- Azonnal elkezdett festeni. A stílusa a hangulatának megfelelően nyugodtabb, visszafogottabb lett. Eltűnt az a nyugtalanság és durvaság, ami a Saint-Rémyben és Arles-ban készült munkáit jellemezte. Hihetetlenül termékeny időszak volt ez az életében. Az alatt a két hónap alatt, amit Auvers-ban töltött, Vincent több mint nyolcvan képet festett. Mindennap egyet. Néha kettőt is.

Ráfordultak a King Streetre. Gabriel hirtelen megtorpant. Oliver Dimbleby kacsázott előttük a járdán a Christie's aukciós ház bejárata felé. Isherwood azonnal befordult a Bury Streetnél, és ott folytatta a történetet, ahol Gabriel abbahagyta.

- Amikor nem a festőállvány előtt állt, Vincen-tet általában a Café Ravoux fölötti szobájában lehetett megtalálni, vagy Gachet otthonában. Gachet özvegyember volt két gyermekkel, egy tizenöt éves fiúval és egy lánnyal, aki Vincent auvers-i tartózkodása alatt lett huszonegy.

- Marguerite.

Isherwood bólintott. - Csinos lány volt, és teljesen belehabarodott Vincentbe. Beleegyezett, hogy modellt áll neki - sajnos anélkül, hogy atyja engedélyét kérte volna. Vincent a családi ház kertjében festette le a lányt fehér köntösben.

- Marguerite Gachet a kertjében - mondta Gabriel.

- Az apja dührohamot kapott, amikor megtudta.

- De a lány újra modellt állt neki.

- Úgy van - bólintott Isherwood. - A második kép címe Marguerite Gachet a zongoránál. Az Aljnövényzet két alakkal címet viselő, mélyen szimbolikus alkotásnál is megjelenik, amely néhány művészettörténész szerint Vincent saját halálának próféciája. Szerintem viszont Vincent és Marguerite van a képen, ahogy az oltár elé vonulnak - Vincent fontolgatta a házasságot.

- De egy negyedik festmény is készült Marguerite-ről.

- Marguerite Gachet az öltözőasztalánál - mondta Isherwood. - Messze ez a legjobb az összes közül. Csak néhány ember látta, vagy tud róla, hogy egyáltalán létezik. Vincent a halála előtt pár nappal festette. Aztán a képnek nyoma veszett.

Elmentek a Duke Streetig, aztán végigsétáltak egy szűk kis átjárón, ami egy téglaudvarba, a Mason's Yardba vezetett. Isherwood galériája egy régi Viktória korabeli

raktárát foglalt el az udvar távoli sarkában, beékelődve egy kis görög hajózási társaság irodája és egy pub közé. Ez mindig elkerülhetetlenül zsúfolva volt csinos irodista lányokkal, akik állandóan robogón jártak. Isherwood át akart vágni az udvaron a galériához, de Gabriel megragadta a hajtókarját, és az ellenkező irányba húzta. Ahogy a hideg árnyak között körbejárták az udvart, Isherwood Vincent haláláról beszélt.

- Július 27-én este Vincent szemmel látható fájdalmak közepette tért vissza a Café Ravoux-ba, és felkínlódta magát a szobájába. Madame Ravoux utánament, és látta, hogy meglőtték. Orvosért küldött. Az orvos természetesen maga Gachet volt. Úgy döntött, hogy bent hagyja a golyót Vincent hasüregében, és Auvers-ba hívta Theot. Amikor másnap reggel Theo megérkezett, ülve találta Vincentet az ágyában, épp pipázott. Aznap valamivel később Vincent meghalt.

Napsütéses szakaszhoz érkeztek. Isherwood hosszú kezével ernyőzte a szemét.

- Rengeteg a megválaszolatlan kérdés Vincent öngyilkosságával kapcsolatban. Nem tudni, honnan jutott fegyverhez, és pontosan hol lőtt magára. A motivációja sem egyértelmű. Vajon az örülettel vívott hosszú harcának betetőzése volt az öngyilkosság? Vagy egy Theotól jött levél miatt esett kétségbe, amelyben az állt, hogy Theo többé nem engedheti meg magának, hogy a felesége és a gyereke mellett még Vincentről is gondoskodjon? Vajon azért ölte meg magát, hogy ily módon anyagilag is értékesse tegye a munkáját? Sosem tetszettek nekem ezek az elméletek. Szerintem Vincent halála Gachet-val

függ össze. Pontosabban dr. Gachet lányával.

Újabb árnyékos részhez értek. Isherwood leengedte a kezét.

- Az öngyilkosság előtti napon Vincent átment Gachet- hoz. Csúnyán összezördültek, Vincent fegyverrel fenyegette Gachet-t. Mi volt a veszekedés oka? Gachet később azt állította, hogy valami képkereten kaptak össze. Szerintem Marguerite miatt veszekedtek. Lehetséges, hogy a dolognak volt valami köze a Marguerite Gachet az öltözőasztalánál című képhez. Kitűnő alkotásról van szó, Vincent jól sikerült portréinak egyikéről. A testtartás és a környezet egyértelműen egy menyasszonyra emlékeztet a nászéjszakáján. Egy olyan embernek, amilyen Paul Gachet volt, ez nem kerülhette el a figyelmét. Ha látta a festményt - és nincs semmi okunk rá, hogy azt gondoljuk, nem látta -, bizonyára feldühödött tőle. Talán megmondta Vincémnek, hogy nem hajlandó hozzáadni a lányát. Talán megtiltotta neki, hogy még egyszer lefesse Marguerite-et. Talán azt is megtiltotta, hogy találkozzanak. Amit biztosan tudunk, az az, hogy Marguerite Gachet nem jelent meg Vincent temetésén, bár másnap valaki látta őt, amint könnyek között egy csokor napraforgót helyez a sírjára. Soha nem ment férjhez, és 1949-ben bekövetkezett haláláig elvonult életet élt Auvers-ban.

Elhaladtak Isherwood galériájának bejárata mellett, és mentek tovább.

- Vincent halála után a festmények Theo tulajdonába kerültek. Az Auvers-ban festett képeket Theo hajóval Párizsba szállíttatta, és Pere Tanguy boltjában tárolta őket.

Theo persze nem sokkal Vincent után meghalt, így a képek Johannáé lettek. Vincent egyetlen más rokona sem kért belőlük. Johanna bátyja úgy gondolta, értéktelenek, és azt javasolta, hogy égezzék el őket. - Isherwood megállt. - El tudod ezt képzelni? - Hosszú léptekkel újra megindult előre. - Johanna leltárba vette a képeket, és keményen dolgozott azon, hogy megalapozza Vincent hírnevét. Johanna miatt tartják ma Vincent van Goghot nagy művésznek. De valami feltűnően hiányzik arról a listáról, amit Vincent műveiről készített.

- Marguerite Gachet az öltözőasztalánál.

- Pontosán - mondta Isherwood. - Véletlenül maradt ki vagy szándékosan? Ezt persze már soha nem tudjuk meg, de nekem van egy elméletem. Szerintem Johanna tudta, hogy a festménynek köze lehetett Vincent halálához. Akárhogy is, úgy egy évvel Vincent halála után a kép fillérékért kelt el Pere Tanguy raktárából, aztán senki sem látta többé. És itt lép be a történetbe az apám.

Az első körük végére értek, és belekezdtek a másodikba. Isherwood léptei lelassultak, ahogy az apjáról kezdett beszélni.

- A lelke mélyén tősgyökeres berlini volt. Akár örökre ott maradt volna. De ez persze szóba sem jöhetett. Apám látta közeledni a vészt, és egy percet sem késlekedett.

1936 végére már el is hagytuk Berlint, és Párizsba költöztünk. - Isherwood Gabrielre nézett. - Kár, hogy a nagyapád nem követte a példánkat. Nagyszerű festő volt a nagyapád. Jó a vérvonalad, fiacskám.

Gabriel gyorsan témát váltott. - Apád galériája a rue de la Boétie-n volt, ugye?

- Hát persze - válaszolta Isherwood. - Akkoriban a rue de la Boétie volta művészvilág központja. Paul Rosenberg galériája a huszonegyes szám alatt volt. Az udvar másik felén, a huszonháromban Picasso lakott Olgával. Georges Wildenstein, Paul Guillaume, Josse Hessel, Étienne Bignou - mindenki ott volt. Az Isakowitz Fine Arts rögtön Paul Rosenberg galériája mellett állt. A kiállítótermek fölött laktunk egy lakásban. Picassót Pablo bácsinak hívtam. Nézhettem, ahogy fest, Olga meg folyton csokoládéval tömött.

Isherwood engedélyezett magának egy kurta mosolyt, ami hamar eltűnt az arcáról, ahogy folytatta apja párizsi történetét.

- 1940 májusában megjöttek a németek, és elkezdtek fosztogatni. Apám kibérelt egy kastélyt Bordeaux-ban, a vichyi oldalon, és a legértékesebb dolgait átvitte oda. Nem sokkal később mi is utánamentünk. A németek 1942-ben betették a lábukat a semleges zónába, és megkezdődtek a begyűjtések és a deportálások. Csapdába kerültünk. Apám fizetett két baszk pásztornak, hogy vigyenek át a hegyen Spanyolországba. Adott nekem néhány iratot, egy szakleltárt és egypár naplót, hogy vigyem magammal. Akkor láttam őt utoljára.

Duda hangja harsant a Duke Streeten; galambraj repült át az árnyékba borult udvar fölött.

- Évek teltek el, mire hozzájutottam, hogy elolvassam a naplókat. Az egyikben találtam egy bejegyzést egy festményről, amelyet apám még Párizsban látott egy éjjel

egy Isaac Weinberg nevű férfi otthonában.

- Marguerite Gachet az öltözőasztalánál.

- Weinberg azt mondta apámnak, hogy a képet Johannától vette nem sokkal Vincent halála után, és a feleségének ajándékozta a születésnapjára. Weinbergné nyilván hasonlított Marguerite-re. Apám megkérdezte Isaactól, hajlandó-e eladni a képet, s ő nemet mondott. Megkérte apámat, hogy senkinek se beszéljen a festményről, ő pedig szívesen adta a szavát.

Felcsipogott Isherwood mobilja, de nem vett róla tudomást.

- A hetvenes évek elején, mielőtt veled találkoztam volna, üzleti úton jártam Párizsban. Volt néhány elütni való órák két találkozó között, és úgy döntöttem, felkeresem Weinberget. Elmentem a marais-i címre, ami apám jegyzetfüzetében szerepelt, de Weinberg nem volt ott. Nem élte túl a háborút. Találkoztam viszont a fiával, Marckal, és beszámoltam neki apám feljegyzéséről. Először tagadott, végül megkönyörült rajtam, s miután megeskett, hogy soha nem fedem fel a titkot, engedte, hogy megnézzem a festményt. A lánya szobájában lógott a falon. Megkérdeztem, hajlandó lenne-e megválni tőle. Természetesen elutasított.

- Biztos vagy benne, hogy Vincent műve?

- Kétség nem fér hozzá.

- És azóta se mentél vissza?

- Monsieur Weinberg világosan az értésemre adta, hogy a festmény nem eladó. Nem láttam értelmét. - Isherwood megállt, és szembefordult Gábriellel. - Jól van, virágocskám. Elmondtam a történetet. Most pedig mondd el szépen, hogy miről van szó.

- Kell nekem az a Van Gogh, Julian.

- Ugyan minek?

Gabriel megfogta Isherwood kabátujját, és a galéria bejárata felé vezette a férfit.

Az üvegajtó mellett kaputelefon volt négy gombbal és a hozzá tartozó négy névtáblával. Az egyikben az állt: ISHER OO FINE AR S: CSAK ELŐZETES MEGBESZÉLÉS ALAPJÁN. Isherwood felvezette Gabrielt egy lépcsőn, amit kopott barna szőnyeg borított. A

lépcsőpihenőről két újabb ajtó nyílt. Balra búskomor kis utazási iroda állt. A tulajdonos, egy vénkisasszony, név szerint Miss Archer az asztalánál ült egy poszter alatt, amelyen jókedvű pár lubickolt az azúrkék vízben. Isherwood ajtaja jobbra nyílt. A legújabb titkárnő, egy amolyan bocsánat-hogy-élek kinézetű teremtmény, Tanya lopva felpillantott, amikor Isherwood és Gabriel belépett. - Ez itt Mr. Klein - mondta Isherwood. - Valamit szeretne megnézni odafönt. Kérem, ne zavarjanak. Tudja a dolgát, Tanya kedves.

Beszálltak egy telefonfülke méretű liftbe, és felmentek. Annyira közel álltak egymáshoz, hogy Gabriel érezte Isherwood leheletén az előző esti vörösbort. A lift pár másodperccel később zökkenve megállt, s az ajtó egy nyögés kíséretében kinyílt. A kiállító terem félhomályba borult, csak a tetőablakon beszűrődő délelőtti nap adott egy kis világosságot. Isherwood a bársonyborítású díványra telepedett a szoba közepén, míg Gabriel lassan körbejárta a helyiséget. A sötét árnyak között alig lehetett látni a festményeket, de ő jól ismerte őket: Luini Vénusza, Krisztus születése Perino del Vagától, Krisztus megkeresztelése Bordonétól, egy ragyogó tájkép Claude-tól.

Isherwood épp meg akart szólalni, de Gabriel a szája elé tette az ujját, és elővett valamit a kabátzsebéből, ami egy hétköznapi Nokia mobiltelefonnak látszott. Az is volt, de sok olyan kiegészítő tulajdonsággal rendelkezett, amelyek az átlag vásárló számára elérhetetlenek voltak: úgymint a GPS és egy olyan szerkezet, amely észlelte a rejtett adóberendezéseket. Gabriel még egyszer körbejárta a szobát, ezúttal a telefon kijelzőjét figyelve. Majd leült Isherwood mellé, és fojtott hangon elmondta neki, miért van szüksége a Van Goghra.

- Zizi al-Bakari? - kérdezte Isherwood hitetlenkedve. - Egy mocskos terrorista? Biztos vagy benne?

- Nem ő robbantgat, Julian. Még csak nem is ő gyártja a bombákat. De ő állja a cechet, és arra használja üzleti birodalmát, hogy segítse az emberek és a készletek mozgását az egész földgolyón. A mai világban ez legalább olyan rossz. Sőt, rosszabb.

- Egyszer találkoztam vele, bár kötve hiszem, hogy emlékezne rám. A gloucestershire-i birtokán volt egy parti. Hatalmas parti. Rengeteg ember volt. Zizi meg sehol. A végén jött le, mint valami hülye Gatsby. Testőröktől körülvéve még a saját otthonában is. Fura fickó. Telhetetlen gyűjtő, mi? Művészet, nők. Bármí, amit pénzért lehet venni. Ragadozótípus, ahogy hallom. Én persze soha nem üzleteltem vele. Zizi ízlésének nem felelnek meg a régi mesterek. Az impresszionistákért rajong, meg más modern cuccokért. Az összes szaudi ilyen. Nincs ínyükre a régi mesterek keresztény képi világa.

Gabriel elhelyezkedett Isherwood mellett. - Van Goghja még nincs, Julian. Időnként elejt egykét célzást, hogy keres egyet. De nem éri be akármilyen Van Gogh-képpel. Valami különlegeset akar.

- Úgy hallom, megválogatja, mit vesz meg. Vödörszám költi a pénzt, de okosan csinálja. Múzeumba illő gyűjteménye van, de azt nem tudtam, hogy nincs Van Goghja.

- A művészeti tanácsadója egy angol, a neve Andrew Malone. Ismered őt?

- Andrew és én sajnos nagyon jól ismerjük egymást. Mélyen beásta magát Zizi zsebébe. Zizi jachtján szokott üdülni. Azt mondják, akkora az a jacht, mint az istenverte Titanic. Andrew sunyi alak. És mocskos is.

- Milyen értelemben?

- Két végén égeti a gyertyát, virágocskám.

- Ezt hogy érted, Julian?

- Andrew-nak kizárólagos szerződése van Zizi-vel, ami azt jelenti, hogy más kereskedőktől vagy gyűjtőktől nem fogadhat el pénzt. A Zizihez hasonló nagyfiúk így szokták bebiztosítani magukat, hogy a tanács, amit kapnak, mindenfajta érdekonfliktustól mentes legyen.

- Na és Malone?

- Zsarolás, dupla jutalék, amitel tudsz képzelni.

- Biztos vagy benne?

- Teljesen biztos, virágocskám. Mindenki tudja a városban, hogy ha Zizivel akarsz üzletelni, előbb vámot kell fizess Andrew Malone-nak.

Isherwood hirtelen felpattant a díványról, és járkálni kezdett a teremben.

- Szóval mi a terved? Kicsalogatod Zizita barlangjából egy Van Goghgal? Meglóbárod előtte, és reménykedsz, hogy bekapja a csalit? De azért lesz valami a zsinór másik végén is, nem igaz? Az egyik ügynökötök?

- Olyasmi.

- És hol viszed színre a fantasztikus jelenetet? Gondolom, itt.

Gabriel jóváhagyólag nézett körül a szobában. - Igen - mondta. - Azt hiszem, ez a hely éppen jó lesz.

- Ettől féltem.

- Szükségem van egy kereskedőre - mondta Gabriel. - Valakire, akit jól ismernek a szakmában. Akiben megbízhatok.

- Nekem a régi mesterek a szakterületem, nem az impresszionisták.

- Az egy ilyen csendes kis üzletnél nem számít.

Isherwood nem vitatkozott. Tudta, hogy Gabrielnek

igaza van. - Végiggondoltad, milyen következményekkel jár majd az én számomra, ha sikeres lesz a kis akció? Célkereszt lesz a homlokomon. Az Oliver Dimbleby-félékkel meg tudok birkózni, de az al-kibaszott-Kaida az egészen más.

- Magától értetődik, hogy az akció után meg kell tennünk majd a szükséges lépéseket a biztonságod érdekében.

- Imádom az eufemizmusaidat, Gabriel. Te és Samron mindig eufemizmusokhoz folyamodtok, ha az igazság túl szörnyű ahhoz, hogy hangosan kimondjuk. Halálos ítéletet fognak mondani rám. Be kell zárnom a boltot, hogy keressek valami szaros búvóhelyet.

Gabriel nem hatotta meg Isherwood tiltakozása. - Te sem leszel már fiatalabb, Julian. Közel vagy már az út végéhez. Nincsenek gyerekeid, nincs örökösöd. Ki fogja átvenni tőled a galériát? Egyébként belegondoltál már, mekkora jutalékot kapnál, ha magáneladáson elpasszolsz egy eddig ismeretlen Van Goghot? Add hozzá azt is, hogy mit nyernél akkor, ha a teljes készletet el kéne adnod egy tűzvész miatt. Sokkal rosszabb is lehetne, Julian.

- Egy szép kis villát látok magam előtt Dél- Franciaországban. Egy új nevet. Céges biztonsági fiúkat, hogy legyen, aki öregkoromban a gondomat viseli.

- Ne feledkezz meg egy vendégszobáról a számomra.

Isherwood ismét leült. - Van a tervednek egy komoly szépséghibája, virágocskám. Könnyebb lesz csapdába csalni a terroristádat, mint megszerezni azt a Van Goghot. Feltéve, hogy még mindig a Weinberg család tulajdonában van, miből gondolod, hogy lemondanak róla?

- Ki mondta, hogy le kell mondaniuk róla?

Isherwood elmosolyodott. - Mindjárt megadom a címet.

14

A Marais, Párizs

- Enned kéne valamit - mondta Uzi Navot.

Gabriel megrázta a fejét. Már megebédelt a vonaton, útban London felől.

- Egy kis borscsot - noszogatta Navot. - Nem jöhetsz el úgy Jo Goldenberghez, hogy nem eszel egy kis borscsot.

- Dehogyanem - mondta Gabriel. - A vörös ételektől mindig ideges leszek.

Navot elkapta a pincér tekintetét, és extra adag borscsot rendelt, hozzá egy üveg

kóser vörösbort. Gabriel összeráncolt szemöldökkel nézett ki az ablakon. Kitartó eső verte a rue des Rosiers kövezetét, és majdnem sötét volt már. Valahol másutt akart találkozni Navottal, nem Párizs legfeltűnőbb zsidó negyedének leghíresebb csemegeüzletében. Navot azonban arra a szilárd meggyőződésére alapozva, hogy egy fenyőfát az erdőben a legkönnyebb elrejtteni, ragaszkodott Jo Goldenberghez.

- Ideges leszek ettől a helytől - morogta Gabriel. - Sétáljunk egyet.

- Ebben az időben? Felejtsd el. Különben is, ahogy most kinézel, senki sem fog felismerni. Még én is alig ismertelek meg, amikor beléptél az ajtón.

Gabriel ránézett az üvegen tükröződő szellemszerű arcra. Sötét kordbársony svájccisapkát viselt, kontaktlencsét, amitől zöld szeme most barna volt, és hamis kecskeszakállt, ami csak még jobban hangsúlyozta amúgy is vékony vonásait. Egy Heinrich Kiever névre szóló német útlevéllel utazott Párizsba. Amikor megérkezett a Gare du Nord-ra, két órán keresztül sétált a Szajna-parton, hogy meggyőződjön róla, nem figyelik. Válltáskájában egy megviselt Voltaire-kötet pihent, amit egy utcai könyvárusnál vett a Quai Montebellón.

Elfordította a fejét, és Navotra nézett. Navot széles vállú ember volt, Gábrielnél jó pár évvel fiatalabb, rövid, eperszőke hajjal és halványkék szemmel. A Cég nyilvántartásában dacaként, azaz fedett helyszíni ügynökként szerepelt. Széles körű nyelvtudással, huncut sármmal és fatalista arroganciával felszerelkezve, Navot beszivárgott a palesztin terroregységekbe, és ügynököket szervezett be az arab nagykövetségeken szerte Nyugat-Európában. Szinte mindegyik európai biztonsági és hírszerző szolgálatnál voltak informátorai, és egy kiterjedt szayanhálózatot is irányított. Mindig biztos lehetett benne, hogy a legjobb asztalt kapja a párizsi Ritz vendéglőjében, mert a főpincér a fizetett informátora volt, ahogy a felszolgáló személyzet főnöke is. Most szürke tweedzakót és magas nyakú fekete pulóvert viselt, mert Párizsban ő volt Vincent Laffont, a bretoni származású szabadúszó útikönyvíró, aki ideje nagy részét utazással töltötte. Londonban Clyde Bridgesként, egy üzleti szoftverekkel foglalkozó ismeretlen kanadai cég európai marketingigazgatójaként ismerték. Madridban ő volt az anyagilag független német, aki kávézókbán és bárókban lopta a napot, és sokat utazgatott, hogy megszabaduljon egy nyughatatlan, összetett lélekre nehezedő terhektől.

Navot benyúlt az aktatáskájába, előhúzott egy dossziét, és odatette Gabriel elé az asztalra. - A Van Goghod tulajdonosa - mondta. - Nézz bele.

Gabriel óvatosan kinyitotta a dossziét. A fényképen, ami a dossziében volt, vonzó középkorú nőt lehetett látni sötét hullámos hajjal, olajbarna bőrrel és hosszú sasorral.

Esernyőt tartott a feje fölé, s épp a Montmartre egyik kőlépcsőjén haladt lefelé.

- Hannah Weinberg - mondta Navot. - Negyvennégy éves, hajadon, gyermektelen. Zsidó demográfia kicsiben. Egyetlen gyerek gyerek nélkül. Ilyen arányok mellett nem is lesz szükségünk államra. - Navot lepillantott, és morózusan piszkálta zöldecses csirkelevesét. Néha rátört a levertség, különösen ha a zsidó nép jövője került szóba. - Van egy kis butikja fent a Montmartre-on, a rue Lepicen. A neve Boutique Lepic. Ma délután csináltam róla a képet, amikor ebédelni ment. Az embernek az a benyomása, hogy a butik inkább hobbit jelent a számára, mint foglalkozást. Láttam a bankszámláit. Marc Weinberg egy vagyont hagyott a lányára.

Megérkezett a pincér, és letett Gabriel elé egy tál vörös förmedvényt, amit ő azonnal ellökött magától az asztal közepére. Ki nem állhatta a borscs szagát. Navot egy darab kenyeret dobott a levesébe, és megtunkolta a kanálával.

- Érdekes fickó volt ez a Weinberg. Prominens ügyvéd volt itt Párizsban. Emellett afféle emlékezetharcos. Komoly nyomást gyakorolt a kormányra, hogy tisztázzák a franciák szerepét a holokausztban. Következésképpen bizonyos körökben nem volt túl népszerű itt Párizsban.

- És a lánya? Ő milyen nézeteket vall?

- Mérsékelt euroszozialista, de Franciaországban ez nem számít bűnnek. Az apjától örökölt egy kis militáns szellemet is. Tagja egy csoportnak, amely a helyi antiszemitizmussal kívánja felvenni a harcot. Egyszer még a francia elnökkel is találkozott. Nézd meg, mi van a fénykép alatt.

Gabriel egy francia magazinból kivágott újságcikket talált, amely a jelenlegi francia antiszemitizmussal foglalkozott. A cikkhez tartozó fényképen zsidó tüntetők masíroztak át a Szajna egyik hídján. A csoport élén VESSÜNK VÉGET A GYŰLÖLETNEK MOST feliratú táblával a kezében Hannah Weinberg haladt.

- Járt valaha Izraelben?

- Legalább négyszer. A Sábáknál épp azon dolgoznak, hogy tisztázzák, nem állt-e át Rámalláh-ban a terroristák oldalára. Biztos vagyok benne, hogy semmi ellene szólót nem fognak találni. Ő egy gyöngyszem, Gabriel. A hírszerző istenek ajándéka.

- Szexuális beállítottság?

- Amennyire tudjuk, hetero. Viszonya van egy köztisztviselővel.

- Zsidó?

- Hál' istennek.

- Voltál a lakásában?

- A neviot csapattal.

A neviot csapatok a nehezebb célpontokra specializálódtak, lakásokból, irodákból, hotelszobákból szereztek információt. Egységeik a világ legjobb betörőművészeit és tolvajait alkalmazták. Gabrielnek más tervei voltak számukra az akció során - feltéve persze, hogy Hannah Weinberg hajlandó megválni a Van Goghjától.

- Láttad a festményt?

Navot bólíntott. - A régi gyerekszobájában tartja.

- Milyen?

- Azt akarod, hogy felbecsüljek egy Van Goghot? - Navot megvonta széles vállát. - Nagyon szép festmény egy öltözőasztal előtt ülő lányról. Én nem értek a művészethez. Én a csirkeleveshez értek meg egy jó kis szerelmes filmhez a moziban. Hozzá se nyúltál a levesedhez.

- Nem szeretem, Uzi. Mondtam, hogy nem szeretem.

Navot elvette Gabriel kanalát, és elkeverte vele a tejfölt, amitől a vörös kotyvalék egy kicsit halványabb lett.

- Belekukkantottunk a papírjaiba - mondta Navot. - Átkutattuk a szekrényeket és a fiókokat. Hagytunk egy kis apróságot a telefonján és a számítógépén is. Ilyen szituációban az ember soha nem lehet elég óvatos.

- Figyelitek a szobát?

Úgy tűnt, Navot sértve érzi magát a kérdéstől.

- Hát persze - válaszolta.

- Hol a lehallgatási bázis?

- Egyelőre egy furgont használunk. Ha a nő hajlandó segíteni nekünk, szükségünk lesz valami állandóbbra. Az egyik neviotos srác már járja a környéket egy ideje, megfelelő lakás után nézve.

Navot félretolta a zöldsárga csirkeleves maradékát, és nekilátott Gabriel borscsának. Minden európai kifinomultsága ellenére Navot a szíve mélyén még mindig egy paraszt volt a stétlből.

- Tudom, mire megy ki a játék - mondta két kanál között. - Te lenyomozod a rosszfiút, én meg egy éven keresztül figyelhetek valami lányt. De hát ez mindig is így volt, nem igaz? Minden dicsőség a tiéd, miközben a hozzám hasonló terepmunkások végzik el a kuli munkát. Uramisten, te még a pápát is megmentetted! Hogy versenyezhet ezzel egy olyan szimpla földi halandó, mint amilyen én vagyok?

- Fogd be, Uzi, és edd a levesed.

Megvolt az eredménye annak, hogy ő volt Samron kiválasztottja. Gabriel állandó céltáblájául szolgált kollégái szakmai irigységének.

- Holnap el kell mennem Párizsból - mondta Navot. - De csak egy napig leszek el.

- Hová mész?

- Amosz akar beszélni velem. - Rövid szünetet tartott, aztán hozzátette: - Azt hiszem, arról az állásról van szó, a Különleges Műveleteknél. Amit te visszautasítottál.

Ebben van ráció, gondolta Gabriel. Navot hihetetlenül rátermett terepügynök volt, aki jó pár nagyszabású akcióban részt vett már, néhányszor Gabriel társaként.

- Erre vágysz, Uzi? Egy állásra a Saul király úton?

Navot megvonta a vállát. - Már régóta dolgozom terepen. Bella esküvőt akar. Nehéz stabil otthoni életet teremteni, ha az ember így él. Néha amikor reggel felébredek, még azt sem tudom, hol találok magam a nap végén. Lehet, hogy Berlinben reggelizem, Amszterdamban ebédelek, éjjélkor meg ott ülök a Saul király úton, és tájékoztatom a vezetőséget. - Navot összeesküvő mosolyt villantott Gábrielre. - Ez az, amit nem értenek bennünk az amerikaiak. Kis dobozokba zárják a helyszíni ügynökeiket és rácsapnak a kezükre, ha átlépik a vonalat. A Cég nem ilyen. Soha nem is volt ilyen. Ezért ez a legnagyobb szerűbb munka a világon - és ezért van az, hogy a mi hírszerzésünk annyival jobb, mint az övék. Ők nem tudnák, mit kezdjenek a hozzád hasonlókkal.

Navot nem kért több borscsot. Eltolta maga elől a tálat, hogy úgy nézzen ki, mintha Gabriel ette volna meg az ételt. Gabriel a borosüveg felé nyúlt, de meggondolta magát. Fájt a feje a vonatozástól és az esős párizsi időjárástól, s a kóser vörösbarnak nagyjából olyan csábító volt az illata, akár a hígítóé.

- De leszedi a vámot a házasságokon és a kapcsolatokon, nem igaz, Gabriel? Hányan váltak el közülünk? Hányan szedtünk össze lányokat a terepen? Ha Tel-Avivban dolgozom, legalább többet leszek otthon. így is sokat kell majd utazni, de kevesebbet, mint most. Bellának van egy lakása a cézáreai strand közelében. Jó kis életünk lesz. - Ismét vállat vont. - Figyelj ide. Én itt úgy viselkedem, mintha Amosz már fel is ajánlotta volna az állást. De nem ajánlott nekem semmit. Amennyire én tudom, azért hívat a Saul király útra, hogy kirúgjon.

- Ne légy nevetséges. Te vagy a legalkalmasabb ember a posztra. Te leszel a főnököm, Uzi.

- A főnököd? Ugyan, Gabriel. Neked nincs főnököd. Csak az öreg. - Navot arckifejezése hirtelen komolyra váltott. - Mi van vele? Úgy hallom, nincs túl jól.

- Rendbejön - mondta Gabriel meggyőződéssel.

Elhallgattak, amikor a pincér odajött, hogy leszedje az asztalt. Miután elment, Gabriel odaadta a dossziét Navotnak, aki visszacsúsztatta az aktatáskájába.

- Szóval hogy tervezed Hannah Weinberggel?

- Megkérem, hogy adjon oda nekem egy legalább nyolcvanmillió dollárt érő festményt. Az igazat kell mondanom neki - legalábbis annak egy verzióját. Aztán számolnunk kell a biztonsági következményekkel.

- Na és hogy közelítéd meg a dolgot? Előbb táncolsz egy kicsit, vagy rögtön belevágsz a közepébe?

- Én nem táncolok, Uzi. Sose volt időm táncolni.

- Legalább azzal nem lesz problémád, hogy meggyőzd a személyazonosságodról. Hála a francia biztonsági szolgálatnak, minden ember ismeri a neved és az arcod Franciaországban. Mikor akarsz hozzáfogni?

- Ma este.

- Akkor szerencséd van.

Navot az ablak felé nézett. Gabriel követte a tekintetét, és a rue des Rosiers-en meglátott egy sötét hajú nőt esernyővel a kezében. Gabriel szó nélkül felállt, és az ajtó felé indult. - Hagyd csak, Gabriel - motyogta maga elé Navot. - Majd én kifizetem a számlát.

Az utca végén a nő befordult balra, és eltűnt. Gabriel megállt a saroknál, és figyelte a fekete köpenyes ortodox férfiakat, ahogy mennek befelé egy hatalmas

zsinagógába az esti imára. Aztán végignézett a rue Pavée-n, és meglátta Hannah

Weinberg elmosódó sziluettjét. Egy bérház bejáratánál a nő megállt, és benyúlt a táskájába a kulcsért. Gabriel elindult a járdán, és néhány méterrel odébb megállt, amikor a nő keze a kulcslyuk felé nyúlt.

- Mademoiselle Weinberg?

A nő megfordult, és nyugodtan megszemlélte Gabrielt a sötétben. Szeméből higgadt, kifinomult intelligencia sugárzott. Ha meg is ijesztette Gabriel hirtelen megjelenése, nem adta jelét.

- Ön Hannah Weinberg, ugye?

- Mit tehetek önért, monsieur?

- A segítségére van szükségem - mondta Gabriel. - Beszélhetnénk esetleg négyszemközt?

- Ismerjük egymást, monsieur?

- Nem - mondta Gabriel.

- Akkor hogy segíthetnék magának?

- Jobb lenne, mademoiselle, ha ezt négyszemközt vitatnánk meg.

- Nem szokásom négyszemközt beszélgetni furcsa férfiakkal, monsieur. Ha megbocsát.

Elfordult, és ismét a zár felé emelte a kulcsát.

- A festményéről van szó, Mademoiselle Weinberg. Beszélnem kell önnel a Van Gogh-képéről.

A nő megdermedt, és ismét Gabrielre nézett. Még mindig nyugodt volt a tekintete.

- Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsam, monsieur, de nekem nincs Van Gogh-képem. Ha szeretné látni Vincent néhány képét, javaslom, látogasson el a Musée d'Orsay-be.

Újból elfordult.

- Marguerite Gachet az öltözőasztalánál - mondta Gabriel nyugodtan. - A nagyapja vásárolta Theo van Gogh özvegyétől, Johannától, és a nagyanyjának ajándékozta a születésnapjára. A nagymamája hasonlított egy kicsit

Mademoiselle Gachet-re. Gyerekkorában a kép a szobájában lógott. Folytassam?

A nő higgadtsága szertefoszlott. Amikor pillanatnyi döbbsent hallgatást követően ismét megszólalt, a hangja meglepően vehemens volt. - Honnan tud maga a képről?

- Erről sajnos nem beszélhetek.

- Na persze - mondta támadólag. - Apám figyelmeztetett, hogy egy nap egy mohó francia műkereskedő el akarja majd venni tőlem a festményt. Nem eladó, és ha esetleg el találna tűnni, biztos lehet benne, hogy a maga személyleírását fogom megadni a rendőrségnek.

- Nem vagyok műkereskedő - és nem vagyok francia.

- Akkor ki maga? - kérdezte a nő. - És mit akar a festményemmel?

15

A Marais, Párizs

Az udvar üres volt és sötét, csak a fenti lakások ablakából kiszűrődő fény világította meg. Csendben keresztülhaladtak rajta, és beléptek az előcsarnokba, ahol egy régimódi felvonó várt rájuk. De a nő inkább gyalog mászta meg a széles lépcsőket, és felvezette Gabrielt a negyedik emeletre. A lépcsőpihenőből két impozáns mahagóni ajtó nyílt. A jobb oldaliról hiányzott a névtábla. A nő kinyitotta, és beengedte Gabrielt, akinek nem került el a figyelmét, hogy a nő előbb beütötte a kódot, csak aztán gyújtott villanyt. Hannah Weinberg jól tud titkot tartani, döntötte el magában.

Jókora lakás volt, igazi előtérrel és a nappaliból nyíló könyvtárszobával. Kifakult

brokáttal borított antik bútorok álltak mindenütt, az ablak előtt vaskos bársonyfűggönyök lógtak, a kandallópárkányon pedig rosszul beállított aranyutánzatú óra ketyegett halkán. Gabriel szakmai tekintetét azonnal magára vonta a hat szép olajfestmény a falon.

A dekoráció egy letűnt kort idézett. Gabriel igazából azon se lepődött volna meg, ha Paul Gachet-t találja ott, amint gázláng fényénél olvassa az esti lapot.

Hannah Weinberg levette a kabátját, aztán eltűnt a konyhában. Gabriel kihasználta az alkalmat, és bepillantott a könyvtárba. A hagyományos üvegajtós fa könyvszekrényekben bőrborítású jogi kötetek sorakoztak. Itt több volta festmény - prózai tájképek, egy férfi lóháton, az elmaradhatatlan tengeri csatajelenet-, de semmi olyasmi, ami arra utalt volna, hogy a tulajdonosnak egy elveszett Van Gogh is a birtokában van.

Visszament a nappaliba, épp amikor Hannah Weinberg előkerült a konyhából. Egy üveg sancerre-t és két poharat hozott magával. Az üveget egy dugóhúzóval odaadta Gabrielnek, és figyelmesen nézte a férfi kezét, ahogy kihúzza a dugót. Nem volt olyan vonzó, mint Uzi Navot fotóján. Talán a nikkelezett párizsi fényben rejlett a titok, de az is lehet, hogy bármelyik nő vonzónak tűnik, ha a Montmartre lépcsőin sétál lefelé. A rakott gyalogszoknya és a vastag pulóver eltakarta alakját, amiről Gabriel azt gondolta, kissé tagbaszakadt lehet. A szemöldöke nagyon széles volt, ami mély komolyságot kölcsönzött az arcának. Ahogy ott ült az ódivatú bútorokkal körülvéve, sokkal idősebbnek tűnt negyvennégy événél.

- Meglep, hogy Párizsban látom, Monsieur Allon. Amikor legutóbb olvastam a nevét az újságban, a francia rendőrség még mindig körözte magát.

- Attól tartok, ez nem változott.

- Mégis eljött - csak hogy találkozzon velem? Nagyon fontos dologról lehet szó.

- Így igaz, Mademoiselle Weinberg.

Gabriel töltött két pohár bort, az egyiket átnyújtotta a nőnek, a magáét pedig némán megemelte. A nő is megemelte, aztán ajkához emelte a poharat.

- Tudja, mi történt itt a Marais-n a robbantás után? - kérdezte a nő, majd válaszolt a saját kérdésére. - Nagyon feszült volt a helyzet. Az a szóbeszéd járta, hogy Izrael áll a történetek hátterében. Mindenki hitt ebben, és a francia kormány sajnos csak tétlenkedett, még akkor is, amikor már tudták, hogy ez hazugság. A gyermekeinket megverték az utcán. Kővel dobták be a házaink és a boltjaink ablakát. Borzalmas dolgokat fújtak fel a falra a Marais-n, és a többi zsidó környéken. Mi szenvedtünk azért, ami ott a vasútállomáson történt. - Vizslató tekintettel nézett Gábielre, mintha azt próbálná eldönteni, tényleg ő-e az, akit az újságokban és a televízióban látott. - De maga is megszenvedte a dolgot, ugye? Igaz, hogy a felesége is érintve volt?

A kérdés nyíltsága megdöbbentette Gabrielt. Első ösztöne azt súgta, hogy hazudjon, titkolja el az igazságot, terelje vissza a beszélgetést a maga választotta témára. De itt most beszerkezés folyt - márpedig a tökéletes beszerzés lényegében tökéletes csábítás, ahogy Samron mondta mindig. S ha el akarunk csábítani valakit, emlékeztette magát Gabriel, akkor fel kell fedni valamit magunkból.

- Elrabolták a feleségemet, így csaltak a Gare de Lyonhoz - mondta. - Mindkettőnket meg akartak ölni, de egyben Izrael hitelét is le akarták rontani, és azt akarták, hogy a francia zsidók lehetetlen helyzetbe kerüljenek.

- Ez sikerült... legalábbis egy időre. Ne értsen félre, Monsieur Allon, még mindig rossz a helyzetünk. Csak már nem annyira, mint a robbantás utáni napokban. - Ivott még egy kis bort, aztán keresztbe tette a lábát, és lesimította szoknyája redőit. - Biztos ostoba kérdés, tudva, hogy kiknek dolgozik, de honnan értesült a Van Goghomról?

Gabriel hallgatott egy darabig, aztán őszintén válaszolt. Isherwood nevének említése, aki több mint harminc évvel korábban itt járt, ugyanebben a lakásban, az emlékezés halvány mosolyát csalta a nő arcára.

- Azt hiszem, tudom, kiről van szó - mondta. - Magas, igen jóképű férfi, csak úgy árad belőle a sárm és a kellem, de valahogy mégis sebezhető. - Rövid szünetet tartott, aztán hozzátette: - Mint maga.

- A sárm és a kellem olyan szavak, amelyeket nem sűrűn említenek velem kapcsolatban.

- És a sebezhetőség? - Újabb halovány mosolyt küldött felé, s ez meglágyította arcának kemény életét. - Mind sebezhetőek vagyunk valamennyire, vagy nem? Még egy olyan ember is, mint maga. A terroristák megtalálták a sebezhető pontját, és kihasználták. Ebben a legjobbak. A tisztességünket használják ki. Az élet iránti tiszteletünket. Azokat a dolgokat pécézik ki, amelyek kedvesek a számunkra.

Navotnak igaza volt, gondolta Gabriel. A nő valóban a hírszerző istenek ajándéka. Letette a poharát a dohányzóasztalra. Hannah minden mozdulatát követte a tekintetével.

- Mi történt Sámuel Isakowitzcal? - kérdezte. - Ki tudott jutni?

Gabriel megrázta a fejét. - Őt és a feleségét Bordeaux- ban elfogták, amikor a németek délre vonultak.

- Hová kerültek?

- Sobiborba.

A nő tudta, hogy ez mit jelent. Gabrielnek nem kellett többet mondania.

- És az ön nagyapja? - kérdezte Gabriel.

A nő a sancerre-jébe bámult egy ideig, mielőtt válaszolt volna. - Jeudi Noir - mondta. - Ismeri ezt a kifejezést?

Gabriel komoran bólintott. Jeudi Noir. A Fekete Csütörtök.

- 1942. július 16-ának reggelén négyezer francia rendőrtiszt rohanta meg a Marais-t és a többi párizsi zsidó kerületet, hogy elfogjanak huszonhétezer zsidó emigránst, akik Németországból, Ausztriából, Lengyelországból, a Szovjetunióból és Csehszlovákiából vándoroltak be. Apám és a nagyszüleim is a listán voltak. Tudja, a nagyszüleim eredetileg Lublinból, Lengyelországból származtak. A két rendőr, aki ennek a lakásnak az ajtaján kopogtatott, megszánta és futni hagyta apámat. Az alattunk lévő emeleten lakó katolikus család fogadta be, s apám egészen a felszabadulásig náluk maradt. A nagyszüleim már nem voltak ilyen szerencsések. A drancyi fogolytáborba kerültek. Aztán öt nappal később lezárt vagonban Auschwitzba vitték őket. Ez nyilvánvalóan a véget jelentette a számukra.

- És a Van Gogh?

- Nem volt időnk intézkedni, és senki sem volt Párizsban, akiben a nagyapám megbízott volna. Tudja, háború volt. Az emberek egy pár harisnyáért vagy cigarettáért is elárulták egymást. Mikor hallotta, hogy jön a razzia, leszedte a képet a merevítőről, és elrejtette a könyvtárban az egyik padlódeszka alá. A háború után apámnak évekbe telt visszaszerezni a lakást. Miután a nagyszüleimet elvitték, egy francia család költözött be, s ők nem voltak hajlandóak lemondani egy ilyen szép lakásról a rue Pavée-n. Ki tudná hibáztatni őket?

- Melyik évben került vissza a lakás az apja tulajdonába?

- 1952-ben.

- Tíz év - mondta Gabriel. - És a Van Gogh még mindig ott volt?

- Ugyanott, ahol a nagyapám hagyta, a könyvtár padlója alá rejtve.

- Elképesztő.

- Igen - mondta a nő. - A festmény több mint egy évszázada a Weinberg család tulajdonában van, túl a háborún és a holokauszton. S most arra kér, hogy mondjak le róla?

- Nem kell lemondania róla - válaszolta Gabriel.

- Akkor hát?

- Csak szeretném... - Elhallgatott, kereste a megfelelő kifejezést. - Szeretném kibérelni.

- Kibérelni? Mennyi időre?

- Azt nem tudom megmondani. Talán egy hónapra. Talán fél évre. Talán egy évre vagy még tovább.

- Mi célból?

Gabriel még nem állt készen a válasszal. A kezében forgatta a borosüveg dugóját, és a hüvelykujja körmével lekapart róla egy kiálló darabkát.

- Tudja, mennyit ér az a festmény? - kérdezte a nő. - Amennyiben arra kér, hogy mondjak le róla, még ha csak rövid időre is, azt hiszem, jogom van tudni az okot.

- Ez igaz - mondta Gabriel -, de azt is tudnia kell, hogy ha elmondom az igazat, az élete már soha többé nem lesz olyan, mint volt.

A nő töltött magának még egy kevés bort, és egy pillanatra eltartotta magától a poharat anélkül, hogy ivott volna belőle. - Két évvel ezelőtt szokatlanul aljas támadás történt itt a Marais-n. Egy észak-afrikaiakból álló banda megtámadott egy fiatal ortodox fiút, aki épp hazafelé tartott az iskolából. Felgyújtották a haját, és horogkeresztet karcoltak a homlokára. Még mindig viseli a sebhelyet. Demonstrációt szerveztünk, hogy nyomást gyakoroljunk a francia kormányra, tegyenek végre valamit az antiszemitizmus ellen. A place de la République-nál belebotlottunk egy Izrael-ellenes tüntetésbe. Tudja, mit kiabáltak nekünk?

- Halál a zsidókra.

- És tudja, mit mondott a francia elnök?

- Franciaországban nincs antiszemitizmus.

- Az életem attól a naptól kezdve nem olyan, mint volt. Egyébként pedig, amint azt nyilván már maga is sejti, nagyon jól tudok titkot tartani. Mondja el, miért van szüksége a Van Goghokra, Monsieur Allon. Talán megegyezhetünk.

A neviot megfigyelési furgon a Parc Royal mellett parkolt. Uzi Navot kettőt kopogott a sötétített üvegű hátsó ablakon, mire azonnal beengedték. Az egyik neviotos a kormány mögött ült. A másik a furgon hátuljában hajolt egy konzol fölé, fejhallgatóval a fülén.

- Mi történik? - kérdezte Navot.

- Gabriel már rajta van - mondta a neviotos. - Most jön a lényeg.

Navot felkapott egy headsetet, és hallgatta, ahogy Gabriel elmondja Hannah Weinbergnek, miként fogja felhasználni a Van Goghot, hogy elkapja a világ legveszedelmesebb emberét.

A kulcs a könyvtárban volt elrejtve, az íróasztal legfelső fiókjába. A nő ezzel a kulccsal nyitotta ki az ajtót a kivilágítatlan folyosó végén. Az ajtó mögötti szoba egy gyerek szobája volt. Hannah szobája, gondolta Gabriel, ahol megállt az idő. Baldachinos ágy csipkefüggönnyel. Plüssállatokkal és játékokkal telezsúfolt polcok. Egy szívtipró amerikai színész posztere. És egy francia komód fölött, súlyos árnyékba borulva, Vincent van Gogh egy elveszett festménye.

Gabriel lassan előrelépett, és mozdulatlanul megállt a kép előtt, állát jobb kezén nyugtatva, fejét kissé oldalra hajtva. Aztán kinyújtotta a kezét, és finoman megérintette a gazdag ecsetvonásokat. Vincenté voltak, ebben Gabriel biztos volt. A tűzben égő Vincenté. A szerelmes Vincenté. A restaurátor higgadtan felmérte célpontját. Úgy látszott, a festményt sosem tisztították meg. Finom szennyeződés borította a felszínét, és három vízszintes repedés volt rajta - nyilván, mert Isaac Weinberg túl szorosan tekerte fel a Jeudi Noirt megelőző éjszakán, gondolta Gabriel.

- Talán térjünk rá az anyagiakra - mondta Hannah. - Julian szerint mennyit lehetne kapni érte?

- Úgy nyolcvanmilliót. Megígértem neki, hogy tíz százalék jutalékot megtarthat az akcióban való részvételért cserébe. A többi pénzt azonnal átutaljuk önnek.

- Hetvenkétfélmillió dollárt?

- Plusz-mínusz pár millió, természetesen.

- És az akció végén?

- Visszaszerzem a képet.

- Azt hogy akarja csinálni?

- Bízva csak rám, Mademoiselle Weinberg.

- És ha visszahozta nekem a festményt, mi lesz a hetvenkétfmillióval? És azzal a plusz-mínusz pár millióval, természetesen.

- Bármekkora kamatot megtarthat. Ezenfelül bérleti díjat fizetek magának. Hogy hangzik, mondjuk, ötmillió dollár?

A nő elmosolyodott. - Jól hangzik, de nem akarom megtartani a pénzt. Nekem nem kell a pénzük.

- Akkor mit szándékozik csinálni vele?

A nő elmesélte.

- Tetszik az ötlet - mondta Gabriel. - Akkor áll az üzlet, Mademoiselle Weinberg?

- Igen - felelte a nő. - Azt hiszem, áll az üzlet.

Miután Gabriel távozott Hannah Weinberg lakásából, a Cég egyik titkos lakásába ment, nem messze a Bois de Boulogne-tól. Három napon keresztül figyelték a nőt. Gabriel most csak a megfigyelési fotókon látta őt, és csupán a felvételeken hallotta a hangját. Minden éjjel lejátszotta a kazettákat, az árulás vagy az indiszkrécio jelei után kutatva, de csak hűséget talált. Hallotta, hogy Hannah csendesén sír egy nappal azelőtt, hogy át kellett adnia a festményt, és tudta, hogy most búcsúzik Marguerite-től.

Másnap reggel Navot elhozta a festményt egy öreg paplanba csomagolva, amit szintén Hannahtól kapott. Gabriel először futárral akarta Tel-Avivba küldeni, végül mégis úgy döntött, hogy ő maga viszi ki Franciaországból. Kivette a képet a keretből, és leszedte a vásznat a merevítőről. Ahogy óvatosan feltekerte, Isaac Weinbergre gondolt a Fekete Csütörtök előtti éjszakán. Ez alkalommal nem a padlódeszkák alá rejtették, hanem szépen bedugták Gabriel bőrröndjének álbélése alá. Navot vitte ki Gabrielt a Gare de Nord-ra kocsival.

- Waterloonál várni fog rád egy ügynök a Londoni Állomástól - mondta Navot. - Ő visz majd ki Heathrow-ra. Az El Al már vár. Ők gondoskodnak róla, hogy ne legyen

probléma a csomaggal.

- Kösz, Uzi. Már nem kell sokáig intézned az utazásaimat.

- Ebben én nem vagyok olyan biztos.

- Nem jól alakultak a dolgok Amosznál?

- Nehéz kiigazodni rajta.

- Mit mondott?

- Azt mondta, szüksége van pár napra, hogy átgondolja.

- Ugye nem vártad, hogy egyből felajánlja majd az állást?

- Nem tudom, mit vártam.

- Ne aggódj, Uzi. Tiéd lesz az állás.

Egy háztömbre az állomástól Navot lehúzódt az út szélére.

- Gabriel, ugye szólsz majd egy jó szót az érdekemben a Saul király úton? Amosz kedvel téged.

- Ezt meg miből gondolod?

- Csak látszik rajta - mondta. - Téged mindenki kedvel.

Gabriel kiszállt a kocsiból, kivette a bőrröndjét a hátsó ülésről, és eltűnt az állomás forgatagában. Navot a járdaszélen várakozott, majd öt perccel Gabriel járatának regisztrált indulását követően besorolt a forgalomba, és elhajtott.

A lakásban sötét volt, amikor Gabriel megérkezett. Felkapcsolt egy halogénlámpát, és megnyugodva látta, hogy még egyben van a műterme. Chiara felült az ágyban, ahogy Gabriel a szobába lépett. A haja frissen volt mosva, és egy elasztikus bársonyszalag fogta hátra. Gabriel kivette a szalagot a lány hajából, és kigombolta a hálóingét. A festmény ott feküdt mellettük, miközben szeretkeztek. - Tudod - mondta a lány-, a legtöbb férfi csak egy kendővel és egy kis parfümmel jön haza Párizsból.

Éjfélkor megszólalt a telefon. Gabriel a második csengetés előtt felvette a kagylót.

- Holnap ott leszek - mondta egy pillanat múlva, aztán letette a telefont.
- Ki volt az? - kérdezte Chiara.
- Adrian Carter.
- Mit akart?
- Azt akarja, hogy azonnal Washingtonba utazzak.
- Miért, mi van Washingtonban?
- Egy lány - mondta Gabriel. - Carter megtalálta a lányt.

16

McLean, Virginia

- Milyen volt az út?
- Végtelenül hosszú.
- Aha, az őszi széljárás - mondta Carter fontoskodva. - Legalább két órával késlelteti az Európából Amerikába tartó járatokat.
- Izrael nem Európában van, Adrian. Hanem a Közel- Keleten.
- Tényleg?
- Kérdezd csak meg a hírszerzési igazgatótokat. Ő majd megvilágítja a dolgot.

Carter lesújtó pillantást vetett Gabrielre, aztán visszafordult az út felé. A Dulles Access Roadon haladtak Washington irányában Carter ütött-kopott Volvójával. Carter kordbársony sportzakót viselt, folttal a könyökrészen. Ez csak erősítette professzoros megjelenését. Már csak a könyvekkel megpakolt vászontáska és a Tanár úr feliratú bögre hiányzott. Jóval lassabban vezetett az engedélyezett sebességhatárnál, és folyton odavágott a szeme a visszapillantó tükörrre.

- Követ minket valaki? - kérdezte Gabriel.
- Közúti zsaruk - mondta Carter. - Ez az út a kedvenc vadászterületük. Volt valami gond az útlevélvizsgálatnál?
- Semmi - mondta Gabriel. - Inkább úgy tűnt, nagyon örülnek nekem.

A határőrök szívélyessége olyasmi volt, amit Gabriel soha nem értett Amerikában. Mindig talált valami megnyugtatót az izraeliek unott modortalanságában, akik a Ben Gurion reptéren pecsételték az útleveleket. Az amerikai vámosok túlságosan is barátságosak voltak.

Kinézett az ablakon. Már elhagyták a Dulles Access Roadot, s épp McLeanen haladtak keresztül. Gabriel csak egyszer járt Virginiában, rövid látogatáson a CA egy titkos házában Middleburg mellett, mélyen bent a farmvidéken. Úgy találta, McLean az amerikai külváros iskolapéldája, tiszta és virágzó, mégis valahogy élettelen. Megkerülték a belvárosi üzleti negyedet, aztán behajtottak egy lakónegyedbe, ahol óriási házak álltak. A telkeknek olyan neve volt, mint Merrywood vagy Colonial Estates. Útjelző tábla hirdette: GEORGE BUSH HÍRSZERZÉSI KÖZPONT.

- Ugye nem akarsz bevinni a Főhadiszállásra?
- Nem, dehogy - mondta Carter. - A Kerületbe megyünk.

Gabriel tudta, hogy a washingtoniak a Potomac melletti kis községüket hívják Kerületnek. Átmentek egy autópálya-felüljárón, és dimbes-dombos, erdő borította területre értek. A fákon keresztül Gabriel óriási házakat pillantott meg, amelyek a folyóra néztek.

- Hogy hívják a lányt?

- Sarah Bancroft - felelte Carter. - Az apja felsővezető volt a Citibank nemzetközi részlegében. Sarah javarészt Európában nevelkedett. Jól feltalálja magát külföldön, amit az amerikaiak nagy többségéről nem lehet elmondani. Több nyelven beszél. Tudja, mikor melyik villát kell használni.

- Tanulmányok?

- Itt járt egyetemre. Dartmouthban főiskolai diplomát szerzett művészettörténetből, aztán a Courtauld Művészeti Intézetben folytatta tanulmányait Londonban. Gondolom, ismered a Courtauld Intézetet.

Gabriel bólintott. A világ egyik legrangosabb művészeti iskolájáról volt szó. A St. James's egyik műkereskedője, bizonyos Julian Isherwood is az ott végzettek között volt.

- A Courtauld után a Harvardon szerzett doktorátust - mondta Carter. - Jelenleg a Phillips Collection kurátora Washingtonban. Az egy kis múzeum nem messze.

- Ismerem a Phillips Collectiont, Adrian.

- Ne haragudj - mondta Carter komoly hangon.

Nagy fehér farkú szarvas szökkent ki a fák közül, és átszaladt előttük. Carter levette a lábát a gázpedálról, és figyelte az állatot, ahogy csendben elugrál a sötétedő erdőben.

- Ki hívta fel rá a figyelmeteket? - kérdezte Gabriel, de Carter nem felelt. A kormányra hajolva kémlelte az út menti fákat, nem pillant-e meg még néhány szarvast. - Ahol egy van - mondta -, ott általában egy másik is szokott lenni.

- Mint a terroristák - mondta Gabriel, és megismételte a kérdést.

- Néhány hónappal szeptember 11-e után csatlakozni akart hozzánk - mondta Carter. - Akkor szerezte meg a doktori címet. A papírjai alapján ígéretesnek tűnt, ezért behívtuk, és átadtuk a pszichiátereknek a személyzetin. Ők mindent kifacsartak belőle, és nem tetszett nekik az eredmény. Azt mondták, a lány túl önfejű. Talán túlságosan is ravasz, ha a saját érdekéről van szó. Amikor elutasítottuk, elszegődött a Phillipshez.

- Szóval olyasvalakit kínálsz nekem, aki nektek nem volt elég jó.

- Azért ez erős kifejezés. - Carter benyúlt kordbársony zakójának zsebébe, és átnyújtott Gabrielnek egy fotót. Sarah Bancroft feltűnően szép nő volt. Vállig érő szőke haja, széles arccsontja és hatalmas szeme volt, amelynek színe a felhőtlen nyári égboltra hasonlított.

- Hány éves?

- Harmincegy.

- Miért nincs férjnél?

Carter habozott.

- Miért nincs férjnél, Adrian?

- Volt egy barátja, amikor a Harvardra járt, egy fiatal ügyvéd, Ben Callahan. Csúnya vége lett.

- Mi történt Bennel?

- 2001. szeptember 11-én reggel, a Logan reptéren felszállt egy Los Angelesbe tartó járatra.

Gabriel visszaadta Carternek a fotót. - Zizi nem fog alkalmazni olyasvalakit, akinek köze van szeptember 11-éhez. Feleslegesen csődítettél ide, Adrian.

Carter a volánon tartotta a kezét. - Ben Callahan csak a lány pasija volt, nem a férje. Sarah egyébként sem beszél róla soha senkinek. Gyakorlatilag ki kellett szednünk belőle. Attól félt, hogy Ben halála egész életében kísértetni fogja, és az emberek úgy néznek majd rá, mint egy huszonhat éves özvegyre. Mélyen eltemette magában a dolgot. A kedvéért a héten egy kicsit utána szaglászunk. Senki sem tud a dologról.

- Zizi biztonsági kopói ennél messzebb fognak menni, Adrian. S ha csak megérzik rajta szeptember 11-e szagát, Zizi azonnal olajra lép.

- Ha már Zizinél tartunk, épp előttünk láthatod a házát.

Carter lelassított a kanyarban. Baloldalt jókora

biztonsági kapu tűnt fel téglából és vasból. A kapu mögött hosszú kikövezett

kocsifelhajtó vezetett egy hatalmas palotához, ami a folyóra nézett. Gabriel elfordította a fejét, amikor elhajtottak mellette.

- Zizi sosem fog eljutni Benig - mondta Carter.
- Hajlandó vagy Sarah életét tenni erre?
- Előbb találkozz vele, Gabriel. Aztán majd meglátod.
- Már most is látom, hogy a lány tökéletes lesz.
- Akkor mi a probléma?

- Ha csak egyet hibázunk, Zizi bedobja őt egy nagyon mély lyukba. Ez a probléma, Adrian.

Olyan hirtelen érkeztek meg Washington központjába, hogy Gabriel egészen meglepődött. Az egyik pillanatban még egy kétsávos vidéki úton haladtak a Potomac torkolatánál, a másikban meg már a Q Streeten araszoltak az esti georgetowni forgatagban. Carter az idegenvezető szerepét öltötte magára, és sorra mutogatta azokat a házakat, amelyekben a környék legnagyobb hírességei laktak. Gabriel az ablaknak támasztotta a fejét, és még ahhoz sem volt energiája, hogy színlelje az érdeklődést. Átmentek egy rövid kis hídon, amelyet mindkét végén hatalmas patinás bikapár őrzött, és behajtottak a diplomata negyedbe. Alig hagyták el a Massachusetts Avenue-t, Carter egy vörös téglás tornyos épület felé mutatott az út bal oldalán. - Az ott a Phillips - mondta segítőkészen. Gabriel jobbra nézett, és Mohandas Gandhi bronzváltozatát pillantotta meg, amint egy apró háromszögletű parkban sétál. Miért pont Gandhi?, tűnődött. Mi köze a Mahatma eszméinek az amerikai világhatalom eme kis szeletéhez?

Carter odébb hajtott még egy háztömbbel, majd leparkolt egy unalmas kinézetű latin-amerikai nagykövetség előtt, a diplomaták számára fenntartott zónában. Járvá hagyta a motort, és semmi arra utaló mozdulatot nem tett, mintha ki akarna szállni. - A városnak ez a része a Dupont Circle - mondta, még mindig egy idegenvezető modorában. - Ezt nevezik Washingtonban avantgárdnak.

A Titkosszolgálat egyenruhás osztagának tisztje kopogtatta meg Carter ablakát, és jelzett neki, hogy haladjon tovább. Carter, továbbra is egyenesen előre bámulva, odanyomta személyi kártyáját az üveghez, mire a tiszt visszasétált a járőr kocsijához. Egy másodperccel később valami a visszapillantó tükörben magára vonta Carter figyelmét. - Ott jön a lány - mondta.

Gabriel kinézett az ablakon, ahogy hosszú, sötét, derékban szűkített kabátjában Sarah Bancroft szüziiesen tovalibegett. Egyik kezében bőr aktatáskát tartott, a másikban a mobilját. Gabriel hallott egy foszlányt a hangjából, amikor elhaladt mellettük. Mély, kifinomult, árnyalatnyi angol akcentussal - ami nyilván a Courtauldban töltött idő maradványa volt, meg a gyerekkoráé, amit nemzetközi iskolákban töltött szerte a világon.

- Mit gondolsz? - kérdezte Carter.
- Majd mindjárt megmondom.

A lány elért a Q Street és a Huszadik utca sarkára. A túlsó oldalon sétány húzódott utcai árusokkal és a Dupont Circle metróállomásra vezető mozgólépcsővel. A közlekedési lámpa piros volt, a lány mégis gondolkodás nélkül lelépett a járdáról. Amikor egy taxis tiltakozásképp rá dudált, a lány olyan pillantást küldött felé, ami a jeget is megolvasztotta volna, aztán tovább beszélt a telefonjába. Szép komótosan átkelt a kereszteződésen, és rálépett a lefelé haladó mozgólépcsőre. Gabriel elismerően figyelte a lányt, ahogy lassan eltűnt szem elől.

- Találsz még két hozzá hasonlót?

Carter előhalászott egy mobilt a zsebéből, és feltárcsázott egy számot. - Rajta - mondta. Egy másodperccel később hatalmas fekete városi terepjáró kanyarodott be a saroknál, és szabályellenesen leparkolt a Q Streeten, közvetlenül a mozgólépcső mellett. Öt perccel később Gabriel újra megpillantotta a lányt, ezúttal ahogy lassan emelkedik fel vele a mozgólépcső. Már nem beszélt a telefonjába, és nem volt egyedül. Carter két ügynöke volt vele, egy férfi és egy nő, akik két oldalról fogták a karját, arra az esetre, ha hirtelen meggondolná magát. Kivágódott a terepjáró hátsó ajtaja, és Sarah Bancroft eltűnt szem elől. Carter beindította a motort, és indult vissza Georgetown felé.

A fekete terepjáró tizenöt perccel később állt meg az N Streeten, egy klasszicista stílusú jókora lakóház előtt. Ahogy Sarah ment felfelé a vörös téglás, ívelt lépcsőn, hirtelen kitárult az ajtó, és az oszlopcsarnok árnyékában megjelent egy alak. Ráncatlan khakiszin nadrágot viselt és kordbársony blézert, folttal a könyökrészen. Tekintetéből különös, rideg szenvtelenség áradt, ami Sarah-t arra a pszichiáterre emlékeztette, akihez Ben halála után járt, hogy feldolgozza a traumát, ami érte. - A nevem Carter - mondta a férfi úgy, mintha ez ott helyben jutott volna eszébe. Azt nem mondta, hogy ez keresztnév vagy vezetéknev, csak hogy a valódi neve. - Én már nem találok ki vicces neveket - mondta. - A Főhadiszálláson nincs rá szükség.

A férfi elmosolyodott. Műmosoly volt, ahogy mű volt gyors kézfogása is. Beinvitálta a lányt, megint úgy, mintha hirtelen sugallatra cselekedne. - Ön pedig Sarah - közölte, ahogy áthaladtak a széles központi csarnokon. - Sarah Bancroft, a neves Phillips Collection kurátora. Sarah Bancroft, aki volt olyan bátor, hogy szeptember 11-e után felajánlja nekünk a szolgálatait, de mi azzal utasítottuk el, hogy nincs rá szükség. Hogy van az édesapja?

A lány meghökkent a hirtelen témaváltástól. - Maga ismeri az apámat?

- Tulajdonképpen sosem találkoztunk. A Citi-corpornak dolgozik, ugye?

- Pontosan tudja, kinek dolgozik. Miért kérdez az apámról?

- Hol van most? Londonban? Brüsszelben? Hongkongban?

- Párizsban - mondta a lány. - Ez az utolsó munkahelye. Jövőre nyugdíjba megy.

- És akkor hazajön?

A lány megrázta a fejét. - Ott marad Párizsban. Az új feleségével. A szüleim két évvel ezelőtt elváltak. Apám azonnal újraházasodott. Ő egy amolyan az-idő-pénz típusú ember.

- És az édesanyja? Ő hol él?

- Manhattanben.

- Sokat látja az édesapját?

- Nyaraláskor. Esküvőkkor. Az időnkénti kínos ebédeken, amikor a városban van. A szüleim elég csúnyán váltak el. Mindenki odaállt valamelyik oldal mellé, a gyerekeket is beleértve. Miért kérdezi ezeket tőlem? Mit akar az.

- Ön hisz ebben? - kérdezte a férfi a szavába vágva.

- Miben?

- Abban, hogy az embernek oda kell állnia valamelyik oldal mellé.

- Az a körülményektől függ, gondolom. Ez már a teszt része? Azt hittem, megbuktam a maguk tesztjein.

- Meg is bukott - mondta Carter. - Abban nincs hiba.

Bementek a nappaliba, ami a szállodai lakosztályokra jellemző előírásos, ámde személytelen eleganciával volt berendezve. Carter lesegítette a lány kabátját, és hellyel kínálta.

- Akkor mit keresek most itt?

- Ez egy bizonytalan világ, Sarah. Változnak a dolgok. De mondjon meg nekem valamit. Ön szerint milyen körülmények között helyes odaállni valamelyik oldal mellé?

- Ezen még nem gondolkodtam.

- Dehogyan - mondta Carter, és Sarah másodszor látta maga előtt a pszichiáterét, amint ott ül a virágmintás karosszékekben kerámiabögréjével a térdén, és azzal traktálja, hogy menjen el olyan helyekre, ahová nagyon nem szeretne. - Gyerünk, Sarah - így Carter. - Csak egy példát mondjon.

- Hiszem, hogy létezik a jó és a rossz - mondta a lány, állát kissé felemelve. - S ez valószínűleg megmagyarázza, miért hasaltam el a maguk kis tesztjein. Amaguk világa a szürke különböző árnyalataiból áll. Én meg hajlamos vagyok mindent feketének vagy fehérnek látni.

- Ezt az édesapja mondta magának?

Nem, gondolta a lány, Ben volt az, aki ezt a hiányosságot a szemére vetette.

- Mi ez az egész? - kérdezte. - Miért vagyok itt?

De Carter még mindig az előbbi válaszával volt elfoglalva. - Na és mi van a terroristákkal? - kérdezte, és Sarah-nak ismét az volt az érzése, hogy a gondolat az imént pattant ki a férfi fejéből. - Ezen morfondírozom. Hogy férnek bele a terroristák Sarah Bancroft fekete-fehér világába? Gonosz vagy igaz ügyért harcolnak? Ártatlan áldozatok vagyunk vagy mi hoztuk a bajt a saját fejünkre? Tétlenül kell túrnunk, vagy jogunk van ellenállni minden erőnk és dühünk latba vetve?

- Én a Phillips Collection helyettes kurátora vagyok - mondta a lány. - Tényleg azt várja tőlem, hogy nekiálljak fényezni az antiterrorizmus erkölcsösségét?

- Akkor szűkítsük a kérdést. Az mindig segíteni szokott. Vegyük például azt az embert, aki nekivezette Ben gépét a World Trade Centernek. -Carter itt szünetet tartott. - Melyik gépen is utazott Ben?

- Azt maga pontosan tudja - felelte a lány. -A United 175-ös járatán.

- A pilóta neve pedig.

- Marvan al-Sehi.

- Tegyük fel, hogy Marvan al-Sehi valahogy túlélte a szerencsétlenséget. Tudom, hogy ez örülség, Sarah, de az érvelés miatt, kérem, játsszon velem egy kicsit. Tegyük fel, hogy sikerült visszajutnia Afganisztánba, Pakisztánba vagy a terrorizmus egy másik bástyájába. Tegyük fel, hogy tudjuk, hol tartózkodik. Küldjük oda az FBI-t egy elfogatási paranccsal, vagy vessünk be hatásosabb eszközöket? Fekete öltönyösöket? A különleges erőket? Esetleg lőjünk ki egy Hell-fire-t egy pilóta nélküli gépről?

- Szerintem maga is tudja, hogy mit tennék azzal az emberrel.

- Tegyük fel, hogy a saját szájából akarom hallani, mielőtt továbblépnénk.

- A terroristák hadat üzentek ellenünk - mondta a lány. - Megtámadták a városainkat, meggyilkolták a polgárainkat, és megpróbálták szétbomlasztani a kormányunkat.

- Tehát mit kell tennünk velük?

- Kemény bánásmódot érdemelnek.

- És az mit jelent?

- Fekete öltönyösöket. A különleges erőket. Egy Hellfire-rakéta kilövését egy pilóta nélküli gépről.

- Es mi van azzal az emberrel, aki pénzeli őket? O is bűnös? És ha igen, mennyire?

- Úgy gondolom, ez attól függ, hogy tudta-e, mire használják fel a pénzét:

- Mondjuk, hogy rohadt jól tudta, mire kell a pénz.

- Akkor éppannyira bűnös, mint az, aki nekirepült a géppel az épületnek.

- Elégedettséggel töltene el a tudat - úgy érezné, joga van hozzá -, hogy fellépjen egy ilyen emberrel szemben?

- Öt évvel ezelőtt felajánlottam a segítségem - vágott vissza a lány. - Akkor azt mondták, nem felelek meg. Azt mondták, nem vagyok alkalmas efféle munkára. És most a segítségem kéri?

Cartert nem hatotta meg a lány tiltakozása. Sarah-t hirtelen együttérzés töltötte el a férfi felesége iránt.

- Ön felajánlotta a segítségét, és mi csúnyán bántunk magával. Attól tartok, ebben vagyunk a legjobbak. Most folytathatnám azzal, hogy hol rontottuk el. Megpróbálhatnám

enyhíteni egy színlelt bocsánatkéréssel. De hogy őszinte legyek, Miss Bancroft, erre most nincs idő. - Olyan él volt a hangjában, amely eddig hiányzott. - Úgyhogy azt hiszem, egyenes válaszra van szükségem. Még mindig van kedve segíteni nekünk? Fel akarja venni a harcot a terroristákkal, vagy inkább élné tovább az életét, abban reménykedve, hogy nem történik meg még egyszer?

- Felvenni a harcot? - kérdezte a lány. - Biztos vagyok benne, hogy arra talál nálam alkalmasabb embert is.

- Többféleképp lehet harcolni, Sarah.

A lány tétovázott. A hirtelen beállt csöndet Carter azzal töltötte ki, hogy hosszas tanulmányozásnak vetette alá a saját kezét. Soha semmit sem kért kétszer. Ebben a tekintetben még hasonlított is a lány apjára. - Igen - mondta végül a lány. - Szeretnék segíteni.

- És ha ez azt jelentené, hogy együtt kell dolgoznia egy másik hírszerző ügynökséggel? Vagyis nem a Központi Hírszerző Ügynökséggel? - kérdezte Carter, mintha csak egy elvont elméletet vetne fel. - Egy olyan hírszerző ügynökséggel, amely komoly szövetségesünk az iszlám terrorizmus elleni harcban?

- Kikről lenne szó?

Carter ügyesen tudott kitérni a válaszok elől. Ezt most is bebizonyította.

- Szeretném, ha megismerkedne valakivel. Komoly a fickó. Nem éppen finomkodó lélek. Fel fog tenni önnek néhány kérdést. Igazság szerint a következő pár órában rendesen szét fogja szedni magát. Időnként egészen személyes lesz a dolog. Ha meg lesz elégedve magával, meg fogja kérni magát, hogy legyen a segítségünkre egy igen fontos vállalkozásban. Ez a vállalkozás nem veszélytelen, de roppant fontos az Amerikai Egyesült Államok biztonsága szempontjából, és az Ügynökség teljes támogatását élvezi. Ha érdekli a dolog, marad. Ha nem, akkor kisétál az ajtón, és mi úgy teszünk, mintha csak véletlenül botlottunk volna magába.

Sarah nem tudta volna megmondani, hogyan hívta be Carter a férfit, vagy honnét jött be. Alacsony volt és sovány, a haja rövidre vágva, a halántékánál őszes. A szeme a legzöldebb szem volt, amelyet Sarah valaha látott. A kézfogása, csakúgy, mint Carteré, gyors volt, de olyan, akár egy orvos vizsgálódó tapintása. Folyékonyan, de erős akcentussal beszélt az angolt. Ha neve is volt, az egyelőre nem számított.

Az étkezőben ültek le, a hosszú asztal mellett, Carter és névtelen szövetségese az egyik oldalon, Sarah pedig a másikon, akár a vádlott a kihallgatóteremben. A szövetségesnél ott volt Sarah CIA-aktája. Megfontoltan lapozgatott benne, mintha most látná először, amiben a lány erősen kételkedett. Első kérdése enyhe bírálatként hangzott.

- A disszertációját a Harvardon írta a német expresszionistákról.

Furcsa volt, hogy épp ezzel kezdte. A lány legszívesebben megkérdezte volna, miért érdekli a doktori témája, de inkább csak bólintott, és azt mondta: - Igen, így van.

- A kutatása során találkozott valaha Viktor Frankel nevével?

- Frankel Max Beckmann tanítványa volt - válaszolta a lány. - Manapság nemigen ismerik, de akkoriban óriási hatással rendelkező művésznak tartották, és nagy tiszteletnek örvendett a kortársai körében. 1936-ban a náci elkorcsosultnak titulálták a munkáját, és megtiltották, hogy folytassa a festést. Sajnos úgy döntött, hogy

Németországban marad. Amikor el akart menni, már késő volt. 1942-ben feleségével és tinédzser lányával, Irénével együtt Auschwitzba deportálták. Csak Irene élte túl. Ő a háború után elment Izraelbe, és az ötvenes-hatvanas években az ország egyik legbefolyásosabb művésze volt. Azt hiszem, jó pár évvel ezelőtt halt meg.

- Így van - mondta Carter szövetségese, de nem emelte fel a tekintetét Sarah aktájáról.

- Miért érdekli, hogy ismerem-e Viktor Frankelt?

- Mert ő volt a nagyapám.

- Maga Irene fia?

- Igen - mondta a férfi. - Irene az anyám volt.

A lány Carterre nézett, aki a saját kezét bámulta. - Azt hiszem, már tudom, kik állnak a maguk vállalkozása mögött. - Visszanézett az őszes halántékú, zöld szemű férfira. - Maga izraeli.

- Az elítélt vétkes az ellene felhozott vádban. Folytathatjuk, Sarah? Vagy inkább menjek el?

A lány tétovázott egy darabig, aztán bólintott. - Megtudhatom a nevét, vagy azt nem szabad?

A férfi mondott egy nevet. Halványan ismerősnek tűnt. Aztán eszébe jutott, hol találkozott már vele. Az izraeli ügynök, akinek köze volt a Gare de Lyon-i robbantáshoz Párizsban...

- Maga az, aki.

- Igen - mondta a férfi. - Én vagyok az. Ismét lenézett a nyitott aktára, és lapozott egyet. - De térjünk vissza magához. Sok mindent kell még tisztáznunk, és szorít az idő.

Lassan kezdte, ahogy a hegymászó halad az elő- hegységben, tartalékolva erejét a láthatatlan veszélyekre, amelyek még előtte állnak. A kérdései rövidek és lényegre törőek voltak, egy felismerhető rendszert követtek, amiből úgy tűnt, mintha papírról olvasná őket, de nem így volt. Az első órát a lány családjának szentelte. Apjának, a nagyra törő Citicorp-vezetőnek, akinek nem volt ideje a gyerekei számára, de rengeteg időt fordított más nőkre. Anyjának, akit összetört a válás, s aki jelenleg elvonultan élt manhattani lakásában a Fifth Avenue-n. Nővérének, akiről Sarah azt mondta, „ő örökölte az összes észet és szépséget”. Öccsének, aki hamar félresiklott, és mostanában fillérekért dolgozott egy síkölcsönzőben valahol Coloradóban, nagy csalódást okozva ezzel apjának.

A család után újabb egy óra ment el a lány költséges európai tanulmányaira vonatkozó kérdésekkel. Kérdezte az Angliában lévő St. John's Wood-i amerikai iskoláról, ahol az elemi végezte. A párizsi nemzetközi középiskoláról, ahol megtanult franciául, és azt is, hogyan kerülhet bajba. A Genf melletti bentlakásos leányintézetéről, ahová apja azért börtönözte be, hogy „szedje össze magát”. Svédországban történt, jegyezte meg a lány, hogy felfedezte a művészet iránti szeretetet. Minden válaszát a férfi tollának sercegése követte. Vörös tintával írt egy napraforgósárga írótüskére. A lány először azt hitte, hogy gyorsírással ír, vagy valamiféle jeleket használ. Aztán rájött, hogy héberül jegyzetel. Az a tény, hogy az írás jobbról balra haladt - s hogy a férfi mindkét kezével ugyanolyan gyorsan tudott írni -, csak megerősítette a lányban az érzést, hogy átjutott a tükör túlsó oldalára.

Időnként úgy tűnt, a világ összes ideje a férfié; máskor meg rámeredt az órájára, és összevonta a szemöldökét, mintha azt kalkulálta volna, meddig folytathatják még, mielőtt eltennék magukat másnapra. Néha más nyelvre váltott. Elég jól beszélt franciául. Az olaszt hibátlanul, de enyhe akcentussal beszélte, ami elárulta, hogy nem az anyanyelve. Amikor németül szólította meg a lányt, hirtelen változást lehetett észrevenni rajta. Kihúzta magát. Szigorú vonásai megkeményedtek. A lány azon a nyelven válaszolt, amelyen a férfi a kérdést intézte hozzá, de a szavait a férfi változatlanul héberül jegyezte le a sárga írótüskére. Amit a lány mondott, azt általában nem vonta kétségbe, bár egy ügyész buzgóságával ment utána minden valós vagy feltételezett következetlenségnek.

- Ez a képzőművészet iránti szeretet - mondta. - Mit gondol, honnan jött? Miért pont a festmények? Miért nem az irodalom vagy a zene? Miért nem a film vagy a színház?

- A festmények menedéket jelentettek a számomra. Megvédték engem.

- Mitől?

- A valós élettől.

- Egy gazdag lány, aki a legjobb európai iskolákban tanul. Mi lehetett olyan rossz az életében?

- A bíráló megjegyzés közepén angolról németre váltott. - Mi elől menekült?

- Ítélezik fölöttem - válaszolta a lány ugyanazon a nyelven.

- Hát persze.

- Beszélhetnénk angolul?

- Ha akarja.

- Minden festmény egy más világ. Más élet. Egy pillanat az időben, amely csak a vásznon létezik.

- Szeret ezekben a világokban lenni. Észrevétel volt, nem kérdés.

A lány válaszul bólintott.

- Szereti mások életét élni? Átalakulni valaki mássá? Kedveli a sétákat Vincent búzamezőin és Monet virágoskertjeiben?

- Még Frankel rémálmaiban is.

A férfi letette a tollát, most először. - Ezért jelentkezett az Ügynökséghez? Hogy más élete legyen? Hogy más ember legyen magából?

- Nem, azért jelentkeztem, hogy szolgáljam a hazámat.

A férfi rosszallóan összevonta a szemöldökét, mintha a

lány válaszát túl naivnak találná, aztán újabb pillantást vetett az órájára. Az idő már ellene dolgozott.

- Találkozott arabokkal, mialatt Európában nevelkedett?

- Természetesen.

- Fiúkkal? Lányokkal?

- Mindkettővel.

- Milyen arabok voltak?

- Olyan arabok, akik két lábon járnak. Arabok arab országokból.

- Ennél azért ezt pontosabban is meg tudja mondani, Sarah.

- Libanoniak. Palesztinok. Jordániaiak. Egyiptomiak.

- Mi van a szaudiakkal? Voltak valaha szaudi iskolatársai?

- Svédországban volt pár szaudi lány az iskolában.

- Gazdagok voltak ezek a szaudi lányok?

- Mind gazdagok voltunk.

- A barátai voltak?

- Nehezen lehetett a közelükbe férkőzni. Zárkózottak voltak. Nem keveredtek a többiekkel.

- Na és az arab fiúk?

- Mi van velük?

- Volt valaha arab barátja?

- Azt hiszem.

- Randevűzött valamelyikkel? Lefeküdt valamelyikkel?

- Nem.

- Miért nem?

- Azt hiszem, nem tetszettek az arab férfiak.

- Francia fiúi voltak?

- Volt néhány.

- Angolok?

- Persze.

- De arabok nem?
- Arabok nem.
- Előítélettel viseltetik az arabokkal szemben?
- Ne legyen nevetséges.
- Tehát nem kizárt, hogy randevúzatott volna egy arabbal. Csak nem tette.
- Remélem, nem valami csábítási hadművelethez akar csalinak használni, mert.
- Ne legyen nevetséges.
- Akkor miért teszi fel nekem ezeket a kérdéseket?
- Mert tudni akarom, hogy kényelmesen érezné-e magát olyan társadalmi és szakmai közegben, ahol arabokkal kell együtt lennie.
- A válasz igen.
- Tehát nem lát minden arabban automatikusan terroristát?
- Nem.
- Biztos ebben, Sarah?
- Azt hiszem, ez attól függ, hogy miféle arabról van szó.

A férfi az órájára nézett. - Későre jár - mondta,

senkihez sem intézve a szavait. - Biztos vagyok benne, hogy szegény Sarah majd éhen hal. - Vastag vörös vonalat húzott a hieroglifái alá. - Szerintem rendeljünk valamit. Sarah is jobban fogja érezni magát, ha már evett.

Kebabot rendeltek egy étteremből, Georgetown szívéből. Húsz perc múlva megérkezett az étel, amit ugyanaz a fekete terepjáró hozott, amely három órával korábban Sarah-t is elhozta a házhoz. Az autó érkezését Gabriel jelnek vette, hogy megkezdhetik az éjszakai műszakot. A következő kilencven percben Sarah tanulmányaira és művészettörténet-beli jártasságára fókuszált. A kérdései puskagolyókként záporoztak, úgyhogy a lánynak alig jutott ideje az evésre. A férfi étele érintetlenül állt a sárga írófülké mellett. Aszkétaalkat, gondolta a lány. Nem érdekli az evés. Egy kopár szobában lakik, s egész nap csak száraz kenyeret és néhány csepp vizet vesz magához. Röviddel éjfél után a férfi kivitte a konyhába a tányérját, és letette a pultra. Amikor visszajött az étkezőbe, egy pillanatra megállt a széke mögött, állát a kezére támasztva, fejét kissé oldalra hajtva. A csillár fényétől a szeme olyan volt, akár a smaragd, s a tekintete kutató fénypárazmaként járt ide-oda a lányon. Már látja a csúcsot, gondolta a lány. Most készülődik a végső támadáshoz

- Az aktájában az áll, hogy hajadon.
- Így van.
- Van most viszonya valakivel?
- Nincs.
- Valaki, akivel mostanában le szokott feküdni?

A lány Carterre pillantott, aki szomorúan nézett vissza rá, mintha csak azt mondta volna: Én figyelmeztettem, hogy személyessé is fajulhat a dolog.

- Nincs senki.
- Miért nincs?
- Elveszített már olyasvalakit, aki közel állt magához?

A sötét tekintetből, ami hirtelen kiült a férfi arcára, és Carter nyugtalan fészkelődéséből a lány azonnal tudta, hogy tiltott területre tévedt.

- Bocsásson meg - mondta. - Nem akartam.
- Gondolom, Ben miatt. Miatta nincs kapcsolata senkivel.
- Igen, miatta. Hát persze hogy miatta.

- Meséljen róla.

A lány megrázta a fejét. - Nem - mondta halkan. - Benről semmit sem mondok magának.
Ő az enyém. Ben nem része az üzletnek.

- Mennyi ideig randevúztak?

- Megmondtam, hogy.

- Mennyi ideig voltak együtt, Sarah? Ez fontos, különben nem kérdezném.

- Körülbelül kilenc hónapig.

- Aztán vége lett?

- Igen, vége lett.

- Maga vetett véget neki, igaz?

- Igen.

- Ben szerelmes volt magába. Feleségül akarta venni.

- Igen.

- De maga másként érzett. Nem érdekelte a házasság. Talán Ben sem érdekelte.

- Nagyon fontos volt nekem.

- De?

- De nem voltam szerelmes belé.

- Meséljen a haláláról.

- Ezt nem gondolja komolyan.

- Nagyon is komolyan gondolom.

- Nem beszélek Ben haláláról. Soha nem beszélek a haláláról. Egyébként is tudja, hogy halt meg. Keleti idő szerint délelőtt kilenc-nulla háromkor halt meg, élőben közvetítette a tévé. Mindenki látta Ben halálát. Maga nem?

- A 175-ös járat utasai közül néhányan még tudtak egyet telefonálni.

- Így igaz.

- Ben is közöttük volt?

- Igen.

- Az apját hívta?

- Nem.

- Az anyját hívta?

- Nem.

- A testvéreit?

- Nem.

- Hát kit hívott, Sarah?

A lány szeme csordultig volt könnyekkel.

- Engem hívott, faszfej.

- Mit mondott magának?

- Azt mondta, a gépet eltérítették. Azt mondta, megölték a légiutas-kísérőket. Azt mondta, a gép összevissza repül. Azt mondta, hogy szeret, és hogy sajnálja. Tudta, hogy meg fog halni, és azt mondta, sajnálja. Aztán megszakadt a kapcsolat.

- Maga mit csinált?

- Bekapcsoltam a tévét, és láttam, ahogy ömlik a füst a World Trade Center északi tornyából. Pár perc telt csak el a 11-es járat becsapódása óta. Akkor még senki sem tudta, mi történt. Felhívtam a légiirányítókat, és beszámoltam nekik Ben hívásáról.

Hívtam az FBI-t. Hívtam a bostoni rendőrséget. Olyan kibaszottul tehetetlennek éreztem magam.

- És aztán?

- Néztem a tévét. Vártam, hogy ismét megszólaljon a telefon. De nem szólalt meg többé. Keleti idő szerint délelőtt kilenc óra három perckor becsapódott a második gép. Égett a déli torony. Bennel együtt.

Egyetlen könnycsepp gördült le a lány arcán. Letörölte a könnycseppet, és mereven nézte a férfit.

- Most elégedett?

A férfi nem felelt.

- Most pedig én fogok kérdezni, és jobban teszi, ha őszintén felel, különben elmegyek.

- Kérdezzen, amit csak akar, Sarah.

- Mit akarnak tőlem?

- Azt akarjuk, hogy hagyja ott az állását a Phillips Collectionnél, és dolgozzon a Dzsihád Rt.-nek. Továbbra is érdekli a dolog?

Carterre hárult a feladat, hogy letegye a lány elé a szerződést. Carterre a maga puritán tisztességével és kordbársony zakójával. Carterre, akinek a magatartása egy terapeutáé volt, a kiejtése pedig egy amerikaié. Gabriel kiosont, akár egy éjszakai tolvaj, és átment az úton Carter megviselt Volvójához. Tudta, mi lesz Sarah válasza. Hiszen már válaszolt. Égett a déli torony, mondta. Bennel együtt. Így aztán Gabriel nem törődött a lány szeméből sugárzó gyilkos tekintettel. Sarah húsz perccel később kilépett a házból, és lement a lépcsőn az ott várakozó terepjáró felé. Az öt perccel később felbukkanó Carter látványa sem nyugtalanította, aki morózan baktatott át az úton, mint egy gyászoló a koporsó felé. Carter beült, és beindította a motort. - Az Andrewson vár egy gép, ami visszavisz Izraelbe - mondta. - Útközben meg kell állnunk egy helyen. Valaki szeretne beszélni veled, mielőtt elmész.

Éjfél múlt; ilyenkor a K Street már az éjszakai teherszállítók és a taxisok felségterülete volt. Carter gyorsabban vezetett, mint szokott, és ismétlődő pillantásokat vetett az órájára. - Nem lesz olcsó. Meg kell fizetnünk a lány szolgálatait. Amikor vége lesz ennek az egésznek, új lakóhelyet kell találnunk neki, és hosszú ideig gondoskodnunk kell a biztonságáról.

- De ti meg fogjátok ezt oldani, nem igaz, Adrian? Nálatok van az összes pénz. Az amerikai hírszerzésiek költségvetése egymagában jóval meghaladja a mi országunk teljes költségvetését.

- Elfelejtetted, hogy ez az akció nem létezik? Amúgy meg te fogsz lenyúlni egy csomó pénzt Zizitől.

- Nagyszerű - mondta Gabriel. - Akkor majd te megmondod Sarah Bancroftnak, hogy a következő tíz évet egy kibucban fogja tölteni Galileá-ban, a globális dzsihád erői elől rejtőzködve.

- Oké, mi álljuk a költöztetés költségeit.

Carter tett néhány kanyart. Gabriel egy pillanatra elvesztette a tájékozódását. Elhajtottak egy jókora neoklasszicista épület mellett, aztán rákanyarodtak egy nagyon hivatalos kinézetű kocsifelhajtóra. Balra megerősített órház volt golyóálló üveggel, Carter letekerte az ablakot, és átnyújtotta a kártyáját az őrnök.

- Várnak minket.

Az őr utánanézett az írotábláján, aztán visszaadta Carter személyi kártyáját.

- Hajtson tovább, aztán a bal oldali kordon előtt álljon meg. A kutyák gyorsan átvizsgálják a kocsit, aztán bemehetnek.

Carter bólintott, és felhúzta az ablakot.

- Hol vagyunk? - kérdezte Gabriel.

Carter végighajtott a kordonok között addig a pontig, ahová irányították. - A Fehér Ház hátsó bejáratánál - mondta aztán.

- Kihez jöttünk? - kérdezte Gabriel, de Carter már egy másik tiszttel beszélt, aki azon igyekezett, hogy visszafogjon egy nagy testű németjuhászt, amelyik vaskos bőrpórázát rángatta. Gabriel, akiről a Cégnél mindenki tudta, hogy legendásan fél a kutyáktól, mozdulatlanul ült, amíg az állat körbeszimatolta a Volvót, elrejtett robbanószerek után kutatva. Kicsivel később átengedték őket egy második biztonsági kapun. Carter leparkolt egy üres helyre az East Executive Drive-on, és leállította a motort.

- Én itt maradok.

- Kihez jöttem, Adrian?

- Menj át ott azon a kapun, aztán menj fel a kocsifelhajtón a házig. Ki fog jönni eléd.

Először a kutyák jöttek, két szénfekete terrier. Puskagolyókként lőttek ki a diplomáciai bejáraton, hogy villámtámadást intézzenek Gabriel nadrágja ellen. Pár másodperccel később megjelent az elnök. Egyik kezét Gabriel felé nyújtotta, a másikkal pedig jelzett a terriereknek, hogy szüntessék be a támadást. Gyors kézfogást követően a két férfi sétára indult a South Lawn körüli gyalogösvényen. A terrierek újabb bevetést intéztek Gabriel bokája ellen. Carter figyelte, ahogy Gabriel megfordul, és héberül odamorog valamit a kutyáknak, amitől azok elinalnak, és a Titkosszolgálat egyik ügynökénél keresnek menedéket.

A beszélgetés mindössze öt percre tartott, és Carter úgy látta, főképp az elnök beszélt. Tempósan haladtak, és csak egyszer álltak meg, hogy tisztázzanak valami apróbb nézeteltérést. Gabriel kivette a kezét kabátjának zsebéből, és gesztikulálva érvelt valami mellett. Az elnök először kételkedni látszott, aztán bólintott, és határozottan hátba veregette Gabrielt.

Körsétájuk végére érve a diplomáciai bejáratnál elváltak. A kutyák ott ügettek Gabriel nyomában, ahogy az East Executive Drive felé tartott, aztán megfordultak, és gazdájuk nyomában beslisszoltak a Fehér Házba. Gabriel áthaladt a nyitott kapun, és beszállt Carter kocsijába.

- Milyennek találtad? - kérdezte Carter, amikor ráfordultak a tizenötödik utcára.

- Eltökéltnek.

- Úgy tűnt, valamin összevitakoztatok.

- Én inkább kisebb nézeteltérésnek nevezném.

- Mivel kapcsolatban?

- Ez egy privát beszélgetés volt, Adrian, és az is marad.

- Helyes - mondta Carter.

18

London

Az új év első szerdáján jelentették be, hogy az Isherwood Fine Arts tízmillió fontért eladta Péter Paul Rubens Daniel az oroszlánok barlangjában című képét. A hír hallatán kialakult lármát péntekre már túlszárnyalta a pletyka, miszerint Isherwood bevesz maga mellé egy társat.

Oliver Dimbleby, Isherwood köpcös, King Street-i sorscsapása volt az, aki először értesült a dologról, bár később ő maga is csak nehezen tudta volna meghatározni a pontos forrást. Amennyire vissza tudott emlékezni, Pénélopé ültette el a hírmagot, az érzéki hosztesz a kis Jermyn Street-i borozóból, ahol Isherwood gyakorta időzött el lusta délutánokon. - Szőke - állította Pénélopé. - Természetes szőke. Nem úgy, mint a te lányaid, Oliver. Csinos. Amerikai, de kicsit angolos a kiejtése. - Pénélopé először azt hitte, Isherwood megint bolondot készül csinálni magából egy fiatalabb nővel, de aztán hamar rájött, hogy állásinterjú zajlik. - És nem akármilyen állásról van ám szó, Oliver. Ahhoz túlságosan is komolynak hangzott a dolog.

Dimbleby nem foglalkozott volna az egészséggel, ha nem kap egy második fülest, ezúttal a hírhedt pletykafészek Percytől, aki a Dorchester Hotel reggeliző asztalainál szolgált fel. - Határozottan nem szeretők voltak - mondta Dimblebynek a hozzáértők magabiztosságával. - Munkamegbeszélés volt. Sokat alkudoztak. A nő nem adta könnyen magát. - Dimbleby odacsúsztatott Percynek egy kis pénzt, és megkérdezte, hogy el tudta-e csípni a nő nevét. - Bancroft - mondta Percy. - Sarah Bancroft. Két éjszakát maradt. A számláját teljes egészében az Isherwood Fine Arts, Mason's Yard, St. James's állta.

A harmadik alkalommal a Mirabelle-ben látták őket kedélyesen vacsorázni. Ekkor Dimbleby már biztos volt benne, hogy készül valami. Másnap este a Green's étterem bárjában összefutott Jeremy Crabbe-bel, aki a régi mesterek részleget vezette a Bonhamsnél. Crabbe jókora adag whisky társaságában nyalogatta a sebeit - még mindig - Isherwood zseniális húzása miatt. - Enyém volt az a Rubens, Oliver, de Julie túljárt az eszemen. Ő tízmillióval vastagabb, én meg hajnalban állhatok a kivégzőosztag elé. Most meg nekiáll terjeszkedni. Épp egy mutatós kis frontembert szervez be magának, ahogy hallom. De ezt ne add tovább senkinek, Oliver. Ez csak rosszindulatú pletyka. - Amikor Dimbleby megkérdezte tőle, hogy Isherwood mutatós kis frontembere véletlenül nem egy Sarah Bancroft nevű amerikai nő-e, Crabbe oldalvást rámosolygott. - Minden lehetséges, aranyom. Ne feledd, hogy Szaftos Julie Isherwoodról beszélünk.

A következő negyvennyolc órában Oliver Dimbleby azzal töltötte bőségesen rendelkezésre álló szabadidejét, hogy egy bizonyos Sarah Bancroft után kutatott. Egy ivócimborája a Courtauld Intézetből „meteorként” jellemezte a nőt. Ugyanez a barát tudta meg egy harvardi kollégától, hogy a nő disszertációja gyakorlatilag kötelező olvasmány mindazok számára, akik komolyan foglalkoznak a német expresszionistákkal. Akkor Dimbleby felhívott egy régi havert, aki a washingtoni Nemzeti Galériában volt festménytisztító, és megkérte, hogy szaglásszon körül a Phillipsnél, és derítse ki, miért távozott onnét a nő. A pénz miatt zördült össze velük, jelentette a haver. Két nappal később visszahívta Dimblebyt, és azt mondta, valami félresikerült munkahelyi szerelmi ügy volt a háttérben. A harmadik hívásnál azzal a hírrel állt elő, hogy Sarah Bancroft jó hangulatban vált meg a Phillips Collectiontól, s egyedül az motiválta a távozásra, hogy ki akarta terjeszteni a szárnyait. Ami a privát életét, vagyis a családi állapotát illeti, egyedülálló volt és elérhetetlen.

Mindezek után már csak egy kérdés maradt: miért vesz maga mellé Isherwood most egyszerre egy társat? Jeremy Crabbe azt hallotta, hogy beteg. Roddy Hutchinson azt hallotta, hogy egy sárgadinnye nagyságú tumor van a hasában. Penelope, a lány Isherwood borozójából, azt hallotta, hogy szerelmes egy gazdag, elvált görög nőbe, s élete hátralévő napjait édes bujálkodással készül tölteni a mykonosi tengerparton. Bár szórakoztatónak találta a pletykaáradatot, Dimbleby gyanította, hogy az igazság jóval prózaibb. Julian kezdett öregedni. Julian elfáradt. Juliannek nemrégiben volt egy zseniális húzása. Miért ne venne akkor valakit a fedélzetre, hogy könnyítsen a terheken?

Három nappal később beigazolódott a gyanúja, amikor a Times művészeti oldalának alján megjelent egy rövid hír, amely arról számolt be, hogy Sarah Bancroft, a washingtoni Phillips Collection egykori munkatársa betársul az Isherwood Fine Artsba. - Már negyven éve csinálom - nyilatkozta Isherwood a Timesnak. - Szükségem volt valakire, akivel megoszthatom a terheket, és az angyalok Sarah-t küldték.

A nő a következő héten hétfőn érkezett. Úgy hozta a véletlen, hogy Oliver Dimbleby épp akkor kacsázott végig a Duke Streeten, amikor a nő befordult a Mason's Yardhoz vezető átjáróra. Burberry esőkabátot viselt, hátrafésült szőke haja szaténgallérként terült szét a lapockái között. Dimbleby akkor még nem jött rá, kicsoda a nő, de mert nem tudta megtagadni önmagát, bekukkantott utána az átjáróba, hogy vessen egy pillantást a hátsójára. Legnagyobb meglepetésére a nő egyenesen az udvar távoli végébe, Isherwood galériája felé tartott. Megnyomta a csengőt az első munkanapján, és két hosszú percet kellett várnia, mire Tanya, Isherwood fásult titkárnője beeresztette. Tanya így avatja be az új lányt, gondolta Dimbleby. És gyanította, hogy Tanya pénteken már nem lesz ott.

A nő hatását azonnal érezni lehetett. Sarah forgószele volt. Friss levegő, amire már nagyon nagy szükség volt. Sarah minden volt, ami Isherwood nem: pontos, katonás, fegyelmezett, és természetesen nagyon amerikai. Minden reggel nyolc órakor érkezett a galériába. Isherwood, aki ahhoz volt szokva, hogy olaszosan csak tízre slattyogjon be dolgozni, kénytelen volt hozzá igazítani a napirendjét. Sarah rendbe rakta Isherwood

szégyenletes állapotban lévő könyvelését, és kicsinosította a nagy irodát, amelyen ketten osztoztak. Pótoltatta a névtábláról hiányzó betűket, és lecseréltette a koszos barna padlószőnyeget a lépcsőn. Nekilátott, hogy fáradságos munkával felszámolja Isherwood halomban álló kacatjait, és csendes alkudozásba kezdett, hogy átvegyék a szomszédos irodahelyiséget, amit jelenleg Miss Archer sivár kis utazási irodája foglalt el. - Amerikai nő - jegyezte meg Dimbleby. - A vérében van a terjeszkedés. Leigázza az országot, azután azt állítja, hogy a te érdekedben tette.

Tanya végül is nem húzta péntekig, utoljára szerda este látták, hogy elhagyja a galériát. Sarah gondoskodott a távozásáról, ezért az olyan simán zajlott, amire azelőtt az

Isherwood Fine Artsnál nem nagyon volt példa. A nagyvonalú végkielégítés - Igen nagyvonalú, ahogy hallom - mondta Dimbleby - tartalmazott egy hosszú, jól megérdemelt téli kikapcsolódást Marokkóban. A következő hétfőn már egy új lány volt szolgálatban Isherwood előszobájában, egy magas, olajbarna bőrű olasz nő, akinek rakoncátlan, sötét haja és karamellszínű szeme volt. Elena Farnesének hívták. Egy nem hivatalos közvélemény-kutatás szerint, amit Roddy Hutchinson vezetett le, a St. James's férfitársadalma még az elragadó Sarah-nál is szebbnek tartotta. Az „Isherwood Fine Arts” elnevezés egyszerre új felhangokkal bővült a Duke Street-i lakosok körében, és egyre többen voltak, akik „csak beugrottak egy percre” a galériába. Még Jeremy Crabbe a Bonhamstól is folyton bebenézett, csak hogy egy pillantást vessen Isherwood gyűjteményére.

Miután helyrepofozta a galériát, Sarah felfedezőútra indult, hogy megismerkedjen a honfitársaival. Hivatalos találkozókon vett részt a különböző londoni aukciós házak nagymenő vezetőivel. Költséges ebédeket fogyasztott el a gyűjtők társaságában, késő délután pedig megivott egy italt a tanácsadóikkal és válogatott talpnyalóikkal. Benézett Isherwood konkurenseinek galériájába, hogy bemutatkozzon. Egyszer-kétszer bekukkantott a Green's bárjába, és fizetett egy kört a fiúknak. Oliver Dimbleby végül is összeszedte a bátorságát, hogy meghívja ebédre, de Sarah volt olyan bölcs, hogy csak egy kávé lett belőle. Másnap délután a Piccadillyn ittak egy lattét papírpohárból egy amerikai gyorsétteremben. Oliver Sarah kezét cirógatta, és meghívta vacsorázni. - Sajnálom, de nem szoktam vacsorázni - mondta a lány. De miért?, töprengett Oliver, ahogy döcögött vissza a galériájához a King Streeten. De tényleg, miért?

Uzi Navot már korábban kinézte a helyet. Szükség törvényt bont, gondolta mindig is. Olyan hely volt, amit az ember talonban tart az elkerülhetetlen rossz napokra készülve. Csak tíz mérföldre volt az M25 körgyűrűtől, Surreyben - vagy, amint azt Gabrielnek megpróbálta beadni, egy órára volt Isherwood galériájától metróval és kocsival. Egy hatalmas, zegzugos Tudor stílusú házról volt szó, magas oromzattal és apró ólomüveg ablakokkal. Hosszú, keréknyomos bükkfa kocsifelhajtó vezetett a házhoz, és vészjósló téglá- és vaskapu tartotta távol a betolakodókat. Volt ott egy düledező pajta és két betört üvegű melegház. Egy elvadult kert a komoly gondolatokhoz, és vagy húsz hold föld, hogy legyen hol megbirkózni a démonokkal, valamint egy halastó, amelyben tizenöt éve senki sem horgászott. Az ingatlanügynök Winslow Havennek nevezte, amikor átadta Navotnak a kulcsokat. Egy Navothoz hasonló terepmunkás számára azonban a hely maga volt a Nirvána.

Dina, Rimona és Jakov a poros könyvtárban dolgozott; Lavon és Joszi egy zegzugos teremben ütött tanyát, ahol állatok trófeái lógtak a falakon. Gabriel rögtönzött műtermet rendezett be magának egy kertre néző, napfényes társalgóban a második emeleten. Mivel ő maga nem mutatkozhatott a londoni művészeti világban, másokat küldött, hogy beszerezzék, amire szüksége van. Ezek a missziók egy-egy különleges hadművelettel értek fel a többiek számára. Dina és Joszi külön utakat tettek az L. Cornelissen & Sonshoz a Russell Streetre, és figyelmesen felosztották egymás között a feladatokat, nehogy feltűnjön az ott dolgozó lányoknak, hogy egy profi restaurátor utasításait követik. Jakov az Earl's Courton egy villamossági szaküzletben megvásárolta Gabriel halogénlámpáit, aztán elment egy ácsmesterhez a Camden Townra festőállványért. A keretről Eli Lavon gondoskodott. Al-Bakari-ügyben frissen kiképezve vitába szállt Gabriellel, aki antik olasz stílust javasolt. - Zizi a francia stílusra bukik - mondta. - Az olasz nem fog megfelelni az ízlésének. - De Gabriel mindig úgy gondolta, hogy az olasz keretek erőteljesebb faragása illik a legjobban Vincent impasto stílusához, így Lavon végül is azt rendelt az Arnold Wiggins & Sons Bury Street-i elbűvölő üzletéből.

Sarah minden este korán érkezett. Mindig más útvonalon jött, és mindig Lavon

figyelte, hogy nem követi-e valaki. A lány gyorsan tanult, és amint azt Gabriel előre sejtette, tökéletes emlékezettel volt megáldva. Ennek ellenére Gabriel igyekezett nem belefojtani a lányt az információáradatba. Rendszerint este hétkor kezdtek, kilenckor szünetet tartottak, hogy elköltsenek egy családi vacsorát az étkezőben, majd nem éjfélig folytatták a munkát, aztán Joszi vitte haza a lányt chelsea-i lakásába, mivel ő meg az út túloldalán lakott.

Egy hétig csak Zizi al-Bakarival foglalkoztak, mielőtt a társaira, majd a kíséret és a belső kör többi tagjára koncentráltak volna. Külön figyelmet szenteltek Vezír bin

Találnak, az AAB Holdings mindenütt jelen lévő biztonsági főnökének. Bin Talál már önmagában is felért egy egész hírszerző szolgálattal. Biztonsági ügynökei voltak az AAB-n belül, és fenntartott egy egész világra kiterjedő, fizetett informátorokból álló hálózatot, amely mindenről beszámolt neki, ami az AAB-érdekeltségeket vagy magát Zizit potenciálisan fenyegette. - Zizi a kereskedő, de bin Talál az, aki megmozgatja a szükséges szálakat - magyarázta Lavon. - Senki sem jut a főnök közelébe, aki nem felel meg bin Találnak. És ha átlépsz a vonalon, bin Talál az, aki odacsap. - Joszi a kutatása során nem kevesebb, mint fél tucat olyan emberre bukkant, akik egykor al-Bakari társai voltak, és rejtélyes körülmények között lelték halálukat, ám ezt a tényt Gabriel kérésére titokban tartották Sarah előtt.

Akik a következő napokban a surreyi titkos házba érkeztek, azokat a Cégnél „mobilszakértőknek” nevezték. Először egy nő jött a Héber Egyetemről, aki két éjszakán keresztül okította Sarah-t a szaudi társadalmi szokásokra. Aztán egy pszichiáter, aki a következő két éjszakán tanácsokkal látta el, hogyan kell úrrá lenni a félelmen és az idegességen, amikor az ember titkos megbízatást teljesít. Egy kommunikációs szakember bevezette a titkosírás rejtelseibe. Egy harcművész megtanította neki az izraeli stílusú közelharc alapjait. Gabriel a Cég történetének legnagyobb megfigyelőjét, Lavont jelölte ki, hogy adjon Sarah-nak gyors leckét az emberi és elektronikus megfigyelés művészetéből. - Az ellenség táborába fogsz belépni - összegezte mondandóját Lavon. - Indulj ki abból, hogy minden lépésedet figyelik, és minden szavadat lehallgatják. Ha így teszel, nem lesz semmi baj.

Gabriel javarészt megfigyelő maradt a lány kiképzése során. Üdvözölte a lányt, amikor esténként megérkezett a házba, csatlakozott a többiekhez a vacsorákon, aztán éjjélkor búcsút vett tőle, amikor a lány Joszi társaságában indult vissza Londonba. Ahogy teltek a napok, Gabrielen egyre inkább erőt vett a nyugtalanság. Lavon, aki mindegyiküknél többször dolgozott együtt vele, türelmetlenségként diagnosztizálta Gabriel hangulatát. - Be akarja vetni a lányt - mondta Lavon -, de tudja, hogy még nem áll rá készen. - Egyre több időt töltött a vászon mellett, és fáradhatatlanul igyekezett eltüntetni a Marguerite-et ért károkat. Az intenzív munka csak növelte idegességét. Lavon azt tanácsolta, tartson néha szünetet, és Gabriel vonakodva bár, de belement. Talált egy pár gumicsizmát a mosókonyhában, és magányos felfedezőutakra indult a falut körbevevő gyalogösvényeken. Előbányászott egy horgászbót a pince egyik raktárhelyiségéből, és kifogott egy óriási barna pisztrángot a halastóból. A pajtában egy ponyva alá rejtve felfedezett egy réges-régi MG gépkocsit, amely úgy festett, mintha húsz éve nem vezették volna. Három nappal később köpködő hang szűrődött ki a pajtából, amit akkora lármá követett, hogy az egész környék belezendült. Jakov futva érkezett oda, mert attól félt, hogy Gabriel felrobbantotta magát, ehelyett ott találta az MG nyitott motorházteteje fölött könyékig gépzsírosan. És mosolygott, először azóta, hogy megérkeztek Surreybe. - Működik! - kiáltotta oda neki a motor fülrepesztő zörgésén át. - Még mindig működik ez a vacak.

Aznap este csatlakozott be első ízben Sarah képzésébe. Lavont és Jakovot nem lepte meg a dolog, mert a beszélgetés témája nem más volt, mint Ahmed bin Safik, aki Gabriel személyes szörnyetegévé lépett elő. Gabriel a kellemes hangú s a korai özvegység patináját magán viselő Dinát jelölte ki, hogy eligazítást nyújtson. Az első éjjel Dina a 205-ös csoportról, bin Safik titkos GID- egységéről tartott előadást, és rámutatott, micsoda pusztítást vitt véghez a vahnábita ideológia és a szaudi pénz együttese a Közel-Keleten és Dél-Ázsiában. A második éjjel elbeszélte, hogyan lett bin Safik a szaudi állam hű szolgájából az Allah Testvériségének kiagyalójává. Aztán részletesen beszámolt a Vatikán elleni akcióról, bár arról nem tett említést, hogy Gabriel is ott volt a bűntény helyszínén. Gabriel tudta, hogy az információ nagy része felesleges, de azt akarta, hogy Sarah egy pillanatig se kételkedjen benne, hogy Ahmed bin Safik megérdemli a sorsát.

Az utolsó éjjel mutatták meg a lánynak a számítógéppel készített képek sorozatát arról, hogyan nézhet ki jelenleg bin Safik. Bin Safik szakállasan. A kopaszodó bin Safik. Bin Safik őszes parókában. Fekete parókában. Hullámos hajjal. Teljesen kopaszon. Éles beduin arcvonásai a plasztikai sebész kezétől meglágyítva. De a sérült karjáról tudja majd a legkönnyebben azonosítani, mondta Gabriel. Az alkarja belső felén található sebhelyről, amit mindig eltakar. A kicsit deformált kezéről, amit soha nem nyújt kézfogásra, s amit mindig gondosan eldug, hogy védelmezze a hitetlenek pillantásától.

- Tudjuk, hogy valahol Zizi birodalmán belül rejtőzik - mondta Gabriel. - Talán befektetési bankárként vagy portfólió menedzserként jelenik meg. Lehet, hogy ingatlanfejlesztőként vagy egy gyógyszerészeti cég vezetőjeként tűnik fel. Talán egy hónap múlva jelenik meg, talán csak egy év múlva. Talán soha. De ha felbukkan, biztos lehet benne, hogy jó modorú lesz és világias, és mindenre fog hasonlítani, csak egy profi terroristára nem. Ne terroristát keressen vagy olyasvalakit, aki úgy viselkedik, mint egy terrorista. Csak egy embert keressen.

Összeszedte a képeket. - Mindenkiről tudni akarunk, aki Zizi fennhatósági területére be- vagy onnan kilép. Gyűjtsünk össze annyi nevet, ahányat csak tudunk. De ez az a férfi, akit keresünk. - Letette a lány elé az egyik fényképet. - Ez az ember kell nekünk. - Újabb fénykép. - Ezt a férfit akarjuk elkapni. - Még egy. - Ő az oka annak, hogy itt vagyunk, ahelyett hogy otthon lennénk a családjával és a gyermekeikkel. - Még egy. - Ő az oka annak, hogy megkértük magát, adja fel az életét, és csatlakozzon hozzánk. - Még egy. - Ha látja őt, szerezze meg nekünk a nevet, amelyet használ, és a cég nevét, amelyiknek dolgozik. Ha lehetséges, tudja meg, milyen útlevele van. - Újabb fénykép. - Nem baj, ha nem biztos benne, hogy ő az. Akkor is szóljon nekünk. Semmi sem történik, amíg csak a maga szava áll a rendelkezésünkre. Senki sem fog megsérülni maga miatt, Sarah. Maga csak a hívívő.

- És ha megvan a név? - kérdezte a lány. - Utána mi történik?

Gabriel az órájára nézett. - Azt hiszem, itt az ideje, hogy Sarah és én elbeszélgezzünk egy kicsit négyszemközt. Megbocsátotok?

Felvitte a lányt a műterembe, és felkapcsolta a halogénlámpákat. Marguerite Gachet csábítóan ragyogott az erős fehér fényben. Sarah leült egy régi karosszékbe; Gabriel felvette a nagyítóját, és a palettával kezdett foglalatосkodni.

- Meddig tart még? - kérdezte a lány. Ugyanezt kérdezte tőle Samron is azon a szeles októberi délután, amikor eljött a Narkis utcába, hogy kirángassa a száműzetésből. Egy évig, ezt kellett volna felelje Samronnak azon a napon. Akkor nem lenne itt, ebben a titkos házban Surrey-ben, arra készülve, hogy egy gyönyörű amerikai lányt a Dzsihad Rt. szívébe küldjön.

- A felszíni szennyeződést már eltávolítottam, és egy meleg, nedves spatulával visszanyomtam a kidudorodásokat - mondta Gabriel. - Most még befejezem a belefestést, és felteszek egy vékony réteg lakkot - épp csak annyit, ami kiemeli Vincent eredeti színeinek melegségét.

- Nem a festményről beszéltem.

Gabriel felnézett a palettáról. - Azt hiszem, ez egyedül magától függ.

- Én kész vagyok, ha maga is - mondta a lány.

- Még nem egészen.

- Mi lesz, ha Zizi nem kapja be a csalit? Mi lesz, ha nem tetszik neki a festmény - vagy én?

- Egy olyan komoly pénzes gyűjtő, mint Zizi nem fog veszni hagyni egy újonnan felfedezett Van Goghot. Ami pedig magát illeti, nem lesz más választása. Ellenállhatatlanná tesszük magát.

- Hogyan?

- Vannak dolgok, amelyekről jobb, ha nem tud.

- És mi történik bin Safikkal, ha kiszúrom?

Gabriel festéket kevert egy kevés vivőanyaghoz, és ecsettel eldolgozta. - Tudja, mi

történik Ahmed bin Safikkal. Világosan az értésére adtam aznap éjjel, amikor Washingtonban találkoztunk.

- Mondjon el mindent - mondta a lány. -Tudnom kell.

Gabriel a szemére húzta a nagyítót, és a vászonhoz emelte az ecsetet. Amikor megszólalt, nem Sarah-hoz beszélt, hanem Marguerite-hez. - Megfigyeljük. Ha tudjuk, lehallgatjuk. Lefényképezzük, és felvesszük a hangját, hogy aztán elküldjük elemzésre a szakértőinknek.

- És ha a szakértőik megállapítják, hogy ő az?

- Az általunk választott időben és helyen elhallgattatjuk.

- Ez mit jelent?

- Levadásszuk. Meggyilkoljuk. Likvidáljuk. Válasszon egy szót, amelyik tetszik magának, Sarah. Én soha nem találtam olyat.

- Hányszor csinálta már?

Gabriel egészen közel hajolt a festményhez, és halkán azt mondta: - Sokszor, Sarah.

- Hány embert ölt már meg? Tízet? Húszat? Megoldotta vele a terrorizmus problémáját? Vagy csak rontott a helyzeten? Mit ér el vele, ha megtalálja és megöli Ahmed bin Safikot? Vége lesz, vagy valaki más áll majd a helyébe?

- Egyszer majd a helyébe áll egy másik gyilkos. De előtte megmentünk néhány életet. És igazságot teszünk.

- Ez valóban igazság lenne? Tényleg lehet igazságot tenni egy hangtompítás pisztollyal vagy egy autóba rejtett bombával?

Gabriel levette a fejéről a nagyítót, és megfordult. Zöld szeme csillogott a lámpák vakító fényében. - Élvezi ezt a kis vitát az antiterrorizmus erkölcsi helyénvalóságáról? Jobban érzi magát tőle? Legyen nyugodt, Ahmed bin Safik sosem vesztegeti az időt efféle morális kérdésekre. Biztos lehet benne, hogy ha valaha sikerül szereznie egy nukleáris szerkezetet, egyedül azon fog elgondolkodni, hogy New York vagy Tel-Aviv ellen vesse be.

- Igazság ez, Gabriel? Vagy csupán bosszú? Gabriel ismét magát és Samront látta. A keret ezúttal nem a Narkis utcai lakás volt, hanem egy meleg szeptemberi délután, 1972-ben - a nap, amikor Samron először kereste fel. Gabriel akkor ugyanezt a kérdést szegezte neki.

- Még nem késő, Sarah. Kiszállhat, ha akar. Majd keresünk valakit maga helyett.

- Nincs még egy olyan, mint én. Különben sem akarok kiszállni.

- Hát mit akar?

- Aludni akarok éjszakánként.

- Aludjon csak, Sarah. Aludjon nagyon jól.

- És maga?

- Nekem még be kell fejeznem egy festményt.

Megfordult, és ismét a szemére húzta a nagyítót.

De Sarah még nem végzett vele.

- Igaz? - kérdezte. - Mindaz, amit az újságokban írtak magáról a Gare de Lyon-i támadás után?

- Nagyjából.

- Maga ölte meg azokat a palesztinokat a Fekete Szeptembertől, a müncheni vérengzés felelőseit?

- Néhányukat.

- Megtenné újra a mostani fejével?

Gabriel tétovázott egy darabig. - Igen, Sarah, újra megtenném. És megmondom, miért. Nem a bosszúról szólt a dolog. A Fekete Szeptember volt a leggyilkosabb terrorista

szerveződés, amit a világ valaha látott, és ki kellett iktatni.

- De nézze meg, mibe került. Elvesztette a családját.

- Mindenki elveszít valamit, aki beszáll ebbe a harcba. Az ön országa például maga volt az ártatlanság, a szabadság és a tisztesség világítótornya. Most pedig vér szennyezi a kezüket, és embereket tartanak fogva titkos börtönökben. Nem azért tesszük, amit teszünk, mert élvezzük. Azért tesszük, mert muszáj. Mert nincs más választásunk. Azt hiszi, van választásom? Azt hiszi, Dina Sárídnak van választása? Nincs alternatívánk. Ahogy magának sincs. - Egy pillanatra a lányra nézett. - Hacsak nem akarja, hogy keressek maga helyett valaki mást.

- Nincs még egy olyan, mint én - ismételte meg a lány. - Mikor leszek kész?

Gabriel megfordult, és a festményhez emelte ecsetét. Nemsokára, gondolta. Még egy-két nap belefestés. Aztán egy réteg lakk. És már kész is van.

Már csak a terep kiképzés volt hátra. Lavon és Uzi Navot vette kézbe a lányt. Három nappalón és éjszakán keresztül vitték ki a londoni utcákra, és gyakoroltatták be vele a szakma alapvető fortélyait. Megtanították, hogyan kell lebonyolítani egy titkos találkozót, és miképp állapítható meg, hogy tiszta-e a levegő. Megtanították, hogyan tudja kiszűrni, ha figyelik, és egyszerű technikákat tanítottak neki, amelyekkel le tudja rázni a követőit. Megtanították, hogyan ködösítsen, és hogyan adjon át anyagot egy futárnak. Megtanították neki, hogyan tudja felhívni a Cég vészvonalait hétköznapi telefonkészülékekről, és hogyan tudja jelezni pusztán a testbeszédével, ha leleplezték, és azt akarja, hogy érte jöjjenek. Lavon később úgy jellemezte a lányt, mint a legügyesebb amatőr terepügynököt, akit valaha kiképzett. Két nap is elég lett volna a kiképzéshez, Gabriel azonban, ha csak önmaga megnyugtatóására is, de ragaszkodott a három naphoz. Mikor aztán Lavon a harmadik nap délutánján visszatért a surreyi házba, ott találta Gabrielt a halastó mellett, egyik kezében horgászbottal, amint morózusan pásztázza a vizet. Mintha arra várna, hogy egy hal kidugja a fejét.

- A lány kész van - mondta Lavon. - A kérdés csak az, hogy te kész vagy-e?

Gabriel lassan felcsévélte a horgászbót zsinórját, és követte Lavont a házba.

Valamivel később ugyanezen az estén kialudtak a fények a búskomor kis utazási irodában a Mason's Yardban. Miss Archer, kezében egy halom régi aktával, megállt egy pillanatra a lépcsőpihenőn, és belesett az Isherwood Fine Arts csillogó üvegajtáján. A recepciós pult mögött Mr. Isherwood botránnyosan csinos olasz titkárnője, Elena ült. Felpillantott a számítógép képernyőjéről, és hosszú búcsúcsókot küldött Miss Archer felé, aztán újra belemélyedt a munkájába.

Miss Archer szomorúan elmosolyodott, és elindult lefelé a lépcsőn. Nem volt könnyes a szeme. A sírást már elintézte magában, ahogy a legtöbb dolgot szokta. Nem is tétovázott. Huszonhét éven át hetente ötször minden reggel bejött ebbe az irodába. Ha rendet kellett csinálni, akkor még szombaton is. Örömmel nézett a visszavonulás elébe, még ha kicsit előbb került is rá sor, mint várta. Talán elmegy egy hosszú nyaralásra. Vagy vesz egy házat vidéken. Már ki is nézett magának egy kellemes kis helyet a Chilternsben. Csak egyvalamit tudott biztosan: nem bánta, hogy elmegy. A Mason's Yard már soha nem lesz az, ami volt, nem, amíg ott a mutatós Miss Bancroft. Nem mintha Miss Archernek személy szerint bármi kifogása lett volna az amerikaiak ellen. Csak épp nem repesett érte, hogy egy amerikai szomszédja legyen.

Ahogy közeledett a lépcső aljához, felberregett egy csengő, és kinyílt a külső kapu automata zárja. Köszönöm, Elena, gondolta Miss Archer, amint kilépett a hűvös esti levegőre. Nem vagy képes felemelkedni a formás kis hátsódról, hogy tisztességesen elköszönj, most meg gyakorlatilag kilöksz az ajtón. Kísértést érzett, hogy megszegje Isherwood régóta érvényben lévő szabályát, miszerint meg kell várni, amíg a kapu bezáródik, de mert mindig végtelenül precíz volt, várt tíz másodpercet, aztán a zár tompa döndülését hallva lassan elcsoszogott az átjáró felé.

Nem tudta, hogy egy háromfős neviot csapat figyeli a távozását, a Duke Street túlsó oldalán parkoló furgonban várakozva. A csapat még egy órát a furgonban maradt, arra az esetre, ha Miss Archer ottfelejtett volna valamit. Aztán nem sokkal nyolc előtt végigmentek az átjárón, és lassan keresztülhaladtak a régi udvar kövezetén a galéria felé. Julian Isherwood, aki irodája ablakából figyelte ráérős belépőjüket, sírásóknak

látta őket, akik hosszú éjszaka elé néznek.

19

London

Az akció másnap késő délelőtt vette kezdetét, amikor Julian Isherwood, aki londoni műkereskedőként már szerzett magának némi hírnevet, diszkréten felhívta Zizi al-Bakari exkluzív művészeti tanácsadójának, Andrew Malone-nak knightsbridge-i rezidenciáját. A telefont egy álmos nő vette fel, aki tájékoztatta Isherwoodot, hogy Malone nincs az országban.

- Csak nem az igazságszolgáltatás elől menekül? - kérdezte Isherwood, viccel igyekezve oldani a kellemetlen szituációt.

- Próbálja a mobilján - felelte a nő, mielőtt lecsapta volna a telefont.

Szerencsére Isherwood tudta a számot. Azonnal fel is hívta, és az utasításnak megfelelően rövid üzenetet hagyott. Jócskán a vége felé járt már a nap, mire Malone kegyeskedett visszahívni.

- Rómában vagyok - mondta fojtott hangon. - Nagy fogás ígérkezik. Óriási fogás.

- Nem vagyok meglepve, Andrew. Neked csak nagy fogásaid vannak.

Malone elhessegette Isherwood hízelgő szavait. - Attól tartok, csak egy percem van - mondta. - Mit tehetek érted, Julie?

- Azt hiszem, van valamim a számodra. Illetve tulajdonképpen a kliensed számára.

- A kliensemét nem érdeklik a régi mesterek.

- Amit én ajánlok, annak semmi köze a régi mesterekhez. Inkább az impresszionistákhoz. És nem akármilyen impresszionistához, ha érted, mire gondolok. Ez valami különleges, Andrew. Olyasvalami, amiről csak néhány gyűjtő álmodhat a világon, és a te embered történetesen az egyik közülük. Nektek mutatom meg először. Ez egy exkluzív ajánlat, Andrew. Érdekel a dolog, vagy forduljak máshoz?

- Többet akarok tudni róla, Julie.

- Bocs, kedvesem, de ez nem olyasmi, amit az ember telefonon vitat meg. Mit szólnál egy ebédhez holnap? Meghívlak.

- Holnap Tokióba megyek. Az egyik ottani gyűjtőnek van egy Monet-ja, ami kell az emberemnek.

- Akkor holnapután?

- Akkor még fáradt leszek a repüléstől. Legyen csütörtök, jó?

- Nem fogod megbánni, Andrew.

- Hová lennénk megbánás nélkül. Csaó, Julie.

Isherwood letette a telefont, és a széles vállú, eperszőke férfira nézett, aki az asztal túlsó oldalán ült. - Jól csinálta - mondta Uzi Navot. - De legközelebb intézze úgy, hogy Zizi fizesse az ebédet.

Gabrielt nem lepte meg a hír, hogy Andrew Malone Rómában van, mert már majdnem egy hete figyeltették elektronikusan módszerekkel és emberekkel. Azért ment az Örök Városba, hogy megszerezzen egy bizonyos Degas- szobrot, amelyet Zizi már jó ideje kinézett magának, de üres kézzel távozott hétfő reggel, és továbbutazott Tokióba. A meg nem nevezett gyűjtő, akit Malone meg kívánt fosztani a Monet-jától, nem más volt, mint a híres iparmágnás, Morito Watanabe. Látva, milyen vesztes kifejezés ül Malone arcán, amikor távozik Watanabe lakásáról, Gabriel azt a következtetést vonta le, hogy a megbeszélés nem volt sikeres. Aznap este Malone felhívta Isherwoodot, hogy megmondja, egy nappal tovább marad, mint tervezte.

- Attól tartok, el kell halasztanunk a mi kis találkánkat - mondta. - Áttehetnénk a jövő hétre?

Gabriel, aki már nagyon bele akart vágni a dologba, arra utasította Isherwoodot, hogy ne engedjen, ezért a találkozót csak egy nappal halasztották el, csütörtökről péntekre, bár Isherwood beleegyezett, hogy ebéd helyett estebéd legyen, s így Malone alhasson néhány óracska a saját ágyában. Malone valóban Tokióban maradt még egy napot, a Tokiói Állomás ugyanakkor semmilyen további kapcsolatot nem fedezett fel közte és Watanabe vagy Watanabe ügynökei között. Malone csütörtökön késő este tért vissza Londonba, és Eli Lavon szerint úgy festett, akár egy Savile Row-i öltönybe bújt hulla. Másnap délután fél négykor a hulla átvonszolta magát a Duke Street-i Green's étterem bejáratán, és a csendes sarokasztal felé vette az irányt, ahol Isherwood már várt rá. Isherwood egy hatalmas pohár fehér burgundit töltött neki.

- Oké, Julie - mondta Malone. - Hagyjuk a rizsát, jó? Mid van? És honnan a faszból szerezted? Egészségedre.

Kilencven perccel később Chiara a lépcsőpihenőn várakozott, amikor Gabriel költségén Isherwood két üveg kiváló fehér burgundival felvértezve az újonnan kárpitozott lépcsőn támolgott felfelé. A lány balra, az Archer Travel egykori fenségterületére irányította Isherwoodot, ahol Gabriel egyik neviotos embere várt rá. Isherwood levette a kabátját, és kigombolta az ingét, felfedve az apró digitális hangfelvevő készüléket, amit gumiövvel erősítettek a mellkasára.

- Általában nem csinállok ilyesmit az első randin - mondta.

A neviotos eltávolította a felvevőt, és mosolygott. - Milyen volt a homár?

- Kicsit rágós, de finom.

- Jól csinálta, Mr. Isherwood. Nagyon jól.

- Gondolom, ez az utolsó üzletem. Reméljük, megúszom élve.

A felvételt védett rádiócsatornán is átküldehték volna, de Gabriel Adrian Carterhez hasonlóan még mindig régmódi volt bizonyos dolgokat illetően, és ragaszkodott hozzá, hogy töltsék le az anyagot lemezre, és manuális úton juttassák el a surreyi biztonságos házba. Következésképp nyolc óra is elmúlt már, mire végre megkapták. Gabriel a társalgóban betöltötte a lemezt egy számítógépbe, és ráklikkelt a lejátszás ikonra. Dina a kanapén terpeszkedett. Jakov az egyik karosszéken ült, álla a kezére támasztva, könyöke a térdén, s egészen előre hajolt, hogy az első sorból halljon minden szót. Aznap este Rimona volt a soros a főzéssel. Ahogy meghallotta Andrew Malone hangját, kikiabált a konyhából Gabrielnek, hogy tekerje fel a hangerőt.

- Hülyének nézel, Julian?

- Halál komolyan, Andrew. A saját szememmel láttam.

- Van róla fotód?

- Nem engedték lefotózni.

- Ki a tulajdonos?

- A tulajdonos nem szeretné felfedni magát.

- Jó, persze, de ki az ördög az Julian?

- Nem adhatom ki a nevét, és pont. Erről nem nyitok vitát. A hölgy megbízott, hogy képviseljem ebben az ügyben, de ennyi.

- A hölgy? Szóval nőről van szó.

- A festmény már három generáció óta ugyanannak a családnak a tulajdona. A jelenlegi tulajdonos történetesen nő.

- Miféle család ez Julian? Kérek valami izgalmas infót.

- Franciák, és többet nem szedsz ki belőlem, Andrew

- Attól tartok, ez így nem fog működni, Julian. Adnod kell valami támpontot. Nem állhatok Zizi elé üres kézzel. Azzal csak felidegesíteném. Ha be akarod venni Zizit a buliba, az ő szabályai szerint kell játszani.

- Zsarolással nem mész semmire, Andrew. Itt én teszek neked szívességet. Őszintén szólva szarok Zizi szabályaira. Őszintén szólva semmi szükségem Zizi-re. Ha elterjesztem,

hogy egy eleddig felfedezetlen Van Gogh van nálam, a világ összes jelentős gyűjtője és múzeuma az ajtómat fogja verni, és dobálni fogja utánam a pénzt. Ezt próbáld meg nem elfelejteni.

- Bocsáss meg, Julie. Hosszú hét áll mögöttem. Kezdjük előlről, jó?

- Rendben.

- Feltehetek néhány ártalmatlan kérdést?

- Attól függ, mennyire ártalmatlanok azok a kérdések.

- Kezdjük egy egyszerűbbel. Hol van most a festmény? Franciaországban vagy Angliában?

- Itt van, Londonban.

- A galériában?

- Még nem.

- Milyen típusú festményről van szó? Tájkép? Csendélet? Portré?

- Portré.

- Önarckép?

- Nem.

- Férfi vagy nő?

- Nő.

- Csodás. Korai vagy késői?

- Nagyon késői.

- Saint-Rémy? Auvers?

- Az utóbbi, Andrew. Élete utolsó napjaiban festette Auvers-ban.

- Csak nem egy felfedezetlen Marguerite Gachet- portrén csücsülsz, Julian?

- Talán vethetnénk egy pillantást az étlapra.

- Dugd fel az étlapot, Julian. Válaszolj a kérdésre: egy felfedezetlen Marguerite- portrén csücsülsz?

- Ami a lényegét illeti, nem mondhatok többet, Andrew. És ez az utolsó szavam. Ha tudni akarod, miről van szó, a saját szemeddel kell megnézned.

- Tehát megnézhetem?

- Az embered megnézheti, te nem.

- Könnyű mondani. Az emberemet lefoglalja, hogy mozgásban tartsa a világot.

- Kész vagyok hetvenkét óra elsőbbséget ajánlani neked és Zizinek. Ha az letelt, a többi gyűjtőt is be kell vonnom.

- Rossz ötlet, Julian. Az emberem nem szereti az ultimátumokat.

- Szó sincs ultimátumról. Ez üzlet. Zizi megfogja érteni.

- Milyen árkategóriáról beszélünk?

- Nyolcvanöt millióról.

- Mennyiről? Akkor valóban Zizi a te embered. Tudod, mostanában kissé pénzsűkében vagyunk. Nem emlékszem, mikor tett le valaki utoljára nyolcvanöt milliót valamiért. Te igen, Julie?

- Ez a festmény megéri az árát.

- Ha valóban az, aminek mondod, és ha tökéletes állapotban van. Hamar megszerzem a nyolcvanöt milliódat. Tudod, az emberem már jó ideje keresett valami hasonlóan szenzációsat. De te ezt nagyon jól tudtad, nem igaz? Ezért jöttél először hozzám. Tudtad, hogy egy délután alatt lebonyolíthatjuk az üzletet. Nincs aukció. Nincs sajtó. Nincsenek

akadékoskodó kérdések a te kis csendes francia hölgyeményedről, aki névtelen kíván maradni. Én vagyok számodra az aranytojást tojó tyúk, és te meg kell add a tyúknak, ami jár neki.

- Mi a fenéről beszélsz Andrew?

- Pontosan tudod, hogy miről beszélek.

- Talán kicsit lassú vagyok ma. Megtennéd, hogy elmagyarázod?

- A pénzről beszélek, Julian. Egy nagyon nagy torta nagyon kicsinyke szeletéről.

- Akarsz egy szeletet? Benne akarsz lenni a buliban, ahogy azt az amerikaiak mondják?

- Hagyjuk ki ebből az amerikaiakat, jó? Az emberem jelenleg nem különösebben rajong értük.

- Mekkora szeletre gondolsz Andrew?

- Tegyük fel, hogy te tíz százalék jutalékot kapsz az eladásból. Ez azt jelenti, hogy nyolc és fél millió dollárt söpörsz be egyetlen délután alatt. Tíz százalékot kérek a te tíz százalékodból. Bár valójában nem kérek, hanem követelek. Te pedig megfizetsz engem, mert ezt a játékot így játsszák.

- Ha homályos emlékezetem nem csal, művészeti ügyekben te vagy Zizi al-Bakari kizárólagos tanácsadója. Zizi felháborító összeget fizet neked ezért. Gyakorlatilag Ziziből élsz. Ráérő időben pedig többnyire az ő tulajdonában lévő helyeken pihengetsz. Zizi azért csinálja ezt, hogy ne piszkítsd össze más ügyletekkel a tanácsokat, amelyeket adsz neki. De te kettős játékot játszol, nem igaz, Andrew? Mióta is? Mennyit fölőztél már le magadnak? Mennyit nyúltál le Zizi pénzéből?

- Az nem Zizi pénze, hanem az enyém. És amiről Zizi nem tud, az nem fájhat neki.

- Na és ha rájön? Akkor otthagya a sivatagban, és hagyja, hogy a hiénák lezabálják rólad a húst.

- Jól mondod, kedvesem. Éppen ezért egyetlen szót sem szólsz erről Zizinek. Hét és fél millió dollárt ajánlok neked egyetlen délután munkájáért. Nem is olyan rossz, Julie. Szerintem, menj bele. Gazdagodjunk meg együtt.

- Rendben van, Andrew. Megkapod a tíz százalékodat. De hetvenkét órán belül a galériámban akarom látni Zizi al-Bakarit teljes pompájában, vagy nincs üzlet.

Gabriel leállította a felvételt, visszatekerte, és az utolsó részt újra lejátszotta.

- De te kettős játékot játszol, nem igaz Andrew?

Mióta is? Mennyit fölőztél le magadnak? Mennyit

nyúltál le Zizi pénzéből?

- Az nem Zizi pénze, hanem az enyém. És amiről Zizi nem tud, az nem fájhat neki.

- Na és ha rájön? Akkor otthagya a sivatagban, és hagyja, hogy a hiénák lezabálják rólad a húst.

- Jól mondod, kedvesem. Éppen ezért egyetlen szót sem szólsz erről Zizinek.

Gabriel bezárta a fájlt, és kivette a lemezt a számítógépből.

- Mr. Malone nagyon rossz kisfiú volt - mondta Jakov.

- Úgy bizony - helyeselt Gabriel, bár ő már tudta ezt egy ideje.

- Nem gondolod, hogy valakinek tájékoztatni kéne Zizit? - kérdezte Dina. - Úgy lenne helyes.

- Valóban - mondta Gabriel, zsebébe csúsztatva a lemezt. - Valakinek meg kell tenni. De még nem most.

A leghosszabb hetvenkét órák egyike volt, amelyet valaha el kellett viselniük. Elhamarkodott lépések és hamis ígéretek fémjelezték, és elkötelezettségek, amelyeket egyetlen délután alatt megszegtek. Malone az egyik pillanatban még fenyegetett, a másokban könyörgőre fogta. - Zizinek apróbb nehézségei támadtak - mondta szombat este. -

Zizi épp egy komoly üzletet bonyolít. Ma Delhiben van, holnap meg Szingapúrba utazik. Valószínűleg nem fog tudni ideérni a hét közepe előtt. - Isherwood nem engedett. Zizi exkluzív lehetősége hétfő délután öt órakor bezárul, mondta. Azután kénytelen lesz megküzdeni a többi érdeklődővel.

Vasárnap késő este Malone azzal a kiábrándító hírrel telefonált oda, hogy Zizi kiszáll. De Gabriel a legkevésbé sem törődött ezzel, mert az Archer Travelnél posztoló neviot csapat még aznap délután látott egy jól öltözött, a harmincas évei közepén járó arabot, aki nyilvánvalóan épp gyors felderítést végzett a Mason's Yardban. Lavon a megfigyelési fotók alapján Dzsafer Sarukiként azonosította a férfit, aki egykor szaudi gárdista volt, jelenleg pedig Zizi biztonsági embereinek egyike. - Jönni fog - mondta Lavon. - Zizi szereti kéretni magát egy kicsit.

A hívás, amelyre mindannyian vártak, másnap délelőtt tíz óra huszonkettőkor érkezett. Andrew Malone volt az, és bár nem látták, tudták, hogy a hulla arca csupa mosoly. Zizi útban van London felé, mondta. Négy harminckor ott lesz Isherwood galériájában. - Zizinek van néhány szabálya - mondta Malone mielőtt letette volna. - Nincs alkohol és cigaretta. És tegyetek róla, hogy az a két csaj ott nálatok legyen rendesen felöltözve. Zizi szereti a csinos lányokat, de csak ha illendően vannak öltözve. Vallásos ember a mi Zizink. Könnyen meg lehet sérteni.

20

London

Marguerite Gachet érkezett elsőként. Egy jelöletlen furgon hátuljában hozták, amit a Londoni Állomás egyik bodelje vezetett, és a biztonságos áruszállító bejáraton keresztül juttatták be az Isherwood Fine Arts területére. A szállítmány útját Vezír bin Talál két biztonsági embere figyelte egy Duke Streeten parkoló autóból, és Dzsafer Saru-ki, aki egy tányér halat és sült krumplit falatozott az Isherwood galériája melletti pubban. A neviot csapat délután három tizenhétkor levédett e-mailet küldött a surreyi titkos házba, amelyben megerősítették, hogy a festmény rendben megérkezett. Dina vette át az üzenetet, aztán hangosan felolvasta Gabrielnek, aki lassan járkált fel s alá a kopott szőnyegen a társalgóban. Egy pillanatra megállt, és félrehajtotta a fejét, mintha távoli zenére fülelne, aztán folytatta a nyugtalan járkálást.

Tehetetlenség érezte magát, akár egy drámaíró a premier előtt. Megalkotta a karaktereket, a szájukba adta a szavakat, s most ott látta őket a maga csinálta színpadon. Szinte látta Isherwoodot a csíkos öltönyében, vörös kabalanyakkendőjével, ahogy bal mutatoujjának körmét rágja, hogy levezesse idegességét, és közben majd megvesz egy italért. És Chiarát, aki a vadonatúj, fényes recepciós pult mögött ül, haja decensen hátrafogva, hosszú lába szemérmesen keresztbe téve a bokájánál. Na és Sarah-t a fekete Chanel kosztümjében, amit két héttel korábban vásárolt a Harrods-nál ahogy nyugodtan üldögél a díványon az emeleti kiállító teremben Marguerite Gachet-ra szegezve szemét, és a szörnyetegen járatva gondolatait, aki két órán belül feljön majd a lifttel. Ha átírhatta volna valamelyikük szerepét, Sarah-ét írta volna át. De már túl késő volt. Nemsokára felmegy a függöny.

Így a drámaíró nem tehetett mást, mint hogy fel s alá járkált titkos házának társalgójában, és várta a friss információkat. Három óra négy perckor látták landolni Mr. Baker 747-esét a Heathrow-n. Zizi al-Bakarit hívták kódnéven Mr. Bakernek. Három harminckettőkor jött a hír, hogy Mr. Baker és kísérete átjutott a vám VIP részlegén. Három negyvenötökör látták őket beszállni a limuzinjaikba, három ötvenkettőkor pedig ugyanezeket a limuzinokat látták az A4-es úton, amint épp sebességrekordot készülnek felállítani. Négy óra kilenc perckor Mr. Baker művészeti tanácsadója, akinek ők a Marlowe kódnevet adták, felhívta Isherwoodot a konvojból, hogy megmondja, pár perc késésben vannak a tervezetthez képest. Ennek ellenére végül mégsem késtek el, mert négy huszonhétkor észlelték a konvojt a Piccadillyről a Duke Streetre kanyarodni.

És ott volt az első buktató. Hál' istennek Zizinek és nem nekik. Akkor történt, amikor az első limuzin megpróbálta átverekedni magát a Duke Streetről a Mason's Yardba vezető szűk átjárón. A sofőr rövid próbálkozás után belátta, hogy az autók túlságosan nagyok ahhoz, hogy átférjenek. Saruki nem mérte fel elég körültekintően a helyszínt, így az utolsó üzenet, amit Gabriel a neviot csapattól kapott, úgy szólt, hogy Mr. Baker, a

Dzsiháid Rt. elnök-vezérigazgatója kiszáll a kocsijából, és gyalog indul a galéria felé.

Sarah azonban nem az emeleti kiállító teremben várta. Abban a pillanatban épp egy szinttel lejjebb tartózkodott, az irodában, amin Juliannel osztozott, és az átjárónál kibontakozó meglehetősen abszurd jelenetet figyelte. Ez volt a lány első rebellis megnyilvánulása. Gabriel azt akarta, hogy várjon odafent, és az utolsó pillanatig maradjon rejtve, hogy Marguerite-tel együtt libbenjen fel róla a fátyol. A lány eleget is tett a parancsnak, de csak miután megnézte magának Zizit. Már tanulmányozta az arcát Joszi újságkivágásaiban, és memorizálta a hangját a videofelvételek alapján. De a kivágások és a videók nem értek fel egy pillantással a valódihoz. Ezért ott állt, szöges ellentétben

Gabriel utasításaival, és nézte, ahogy Zizi és kísérete végigsorjáz az átjárón a sötét udvar felé.

Rafik al-Kemal, Zizi személyi testőrségének főnöke jött elől. Magasabb volt, mint amilyennek a fotókon tűnt, de egy nálánál feleakkora ember fürgeségével mozgott. Nem viselt felsőkabátot, mert az csak akadályozta volna. És nem volt lelkiismerete sem, ahogy azt Eli Lavon közölte a lánnyal korábban. Gyorsan felmérte az udvart, akár egy felderítő, aki az ellenségre utaló jeleket keresi, majd megfordult, és régimódi kézjellel intett a többieknek, hogy jöhetnek.

Két igen csinos lány érkezett másodikként. Hosszú fekete hajuk volt, és hosszú kabátot viseltek, s úgy tűnt sérti őket a tény, hogy gyalog kell megtenniük harminc métert a zátonyra futott kocsiától a galériáig. A jobb oldali Nadia al-Bakari volt, Zizi elkényeztetett lánya. Mellette pedig Rahima Hamza, lánya a stanfordi tanulmányokkal jeleskedő libanoni Daud Hamzának, akiről az a hír járta, hogy ő a valódi pénzügyi zseni az AAB Holdings mögött. Hamza néhány lépéssel a lányok mögött haladt, fülére szorítva a mobilját.

Hamza után Herr Manfred Wehrli következett, a svájci bankár, Zizi vagyonának kezelője. Wehrli mellett egy gyerek lépkedett, aki, úgy tűnt, senkihez sem tartozik, mögötte pedig két gyönyörű nő, egyikük szőke, a másik rövid hajú, hajának színe a homokkőé. Amikor a gyerek hirtelen keresztülröghant az udvaron a rossz irányba, pumaszerű mozdulattal kapott utána Jean-Michel, a francia kick-box bajnok, aki jelenleg Zizi személyi edzőjeként és alkalmi testőrként funkcionált.

Abdul-Dzsáíl és Abdul-Hakim, az Amerikában képzett ügyvédek folytatták a sort. Joszi egyszer félbeszakította az eligazítást, hogy megvetéssel a hangjában rámutasson, a Zizi választotta ügyvédek neve azt jelenti: „Nagy ember szolgája” és „Bölcs ember szolgája”. Az ügyvédek után jött Manszur, Zizi utazásainak szervezője, aztán Hasszán, az első számú kommunikációs szakember, majd Andrew Malone, aki Zizinek nemsokára már csak a volt művészeti tanácsadója lesz. Végül Vezír bin Talál és Dzsafer Saruki által közrefogva - maga Zizi.

Sarah elfordult az ablaktól. Chiara figyelő tekintetétől kísérve beszállt a kis liftbe, és megnyomta a legfelső emelet gombját. Egy perc múlva már ott is volt a fenti kiállító teremben. A szoba közepén impozáns festőállványra helyezve és lefátyolozva, akár egy muszlim nő, ott volt a Van Gogh. Odalentről felszűrődött Rafik lépéseinek hangja, ahogy a testőr felfelé dübörög a lépcsőn.

Nem szabad terroristaként gondolnia rá, mondta Gabriel. Nem szabad azon gondolkodnia, hogy a pénze Marván al-Sehi zsebében végezte-e vagy bármelyik terroristában, aki meggyilkolta Bent. Úgy kell gondolnia rá, mint egy különösen gazdag és fontos emberre. Ne flörtöljön vele. Ne próbálja elcsábítani. Fogja fel úgy, mint egy állásinterjút. Nem az ágyába fog befeküdni. Csak neki fog dolgozni. És bármit tesz is, ne próbáljon tanácsot adni Zizinek. Akkor fuccs az üzletnek. Mindkettőnek.

Megfordult, és megvizsgálta a liftajtóra vetülő tükörképét. Kicsit semmilyen volt, de ez éppen jó így. Még mindig Sarah Bancroft volt, csak egy másik változat. Ugyanannak a festménynek egy átdolgozása. Lesimította Chanel kosztümje elejét - nem Zizi kedvéért, emlékeztette magát, hanem Gabrielért -, és akkor első ízben meghallotta odalentről a szörnyeteg hangját.

- Jó napot, Mr. Isherwood - mondta a Dzsiháid Rt. elnök-vezérigazgatója. - A nevem Abdul Aziz al-Bakari. Andrew-tól hallom, hogy van a számomra egy festménye.

Az első lift csak biztonságiakat hozott magával. Rafik berontott a szobába, és szemérmetlenül megbámulta a lányt, miközben Saruki rejtett fegyverek után kutatott a dívány alatt, a kick-box bajnok Jean-Michel pedig lábujjhegyen járt körbe, akár egy gyilkos balett-táncos. A második lifttel érkezett Malone és Isherwood, legnagyobb elégedettségükre Nadia és Rahima közé beszorítva. Zizi a harmadik lifttel jött fel, a megbízható bin Talallal mint egyedüli utastárssal. Sötét, kézi készítésű öltönye elegánsan feszült amúgy kissé pocakos testére. Szakálla gondosan le volt nyírva, ahogy erősen kopaszodó őszes haja is. Éber és élénk volt a tekintete. Nyomban azon az egyetlen személyen állapodott meg, akit nem ismert a jelenlévők közül.

Eszébe ne jusson bemutatkozni, Sarah. Ne nézzen nyíltan a szemébe. Ha lépni kell valamit, Zizi legyen az, aki lép.

A lány lenézett a cipőjére. Újból kinyílt a liftajtó, ezúttal a két Abdult ontva ki magából, a Nagy Bölcs szolgálait és Herr Wehrlit, a svájci pénzembert. Sarah nézte, ahogy belépnek, aztán vetett egy pillantást Zizi felé, aki még mindig őt bámulta.

- Bocsásson meg, Mr. al-Bakari - mondta Isherwood. - Szörnyen udvariatlan vagyok ma. Ez itt Sarah Bancroft, a munkatársam. Neki köszönhetjük, hogy most mind itt vagyunk.

Ne akarjon kezet fogni vele. Ha ő nyújtja a kezét, gyorsan rázza meg, aztán engedje el.

A lány kihúzott derékkal állt, két keze a háta mögött, tekintete kissé lefelé irányult. Zizi végigjártatta rajta a tekintetét. Végül előrelépett, és kinyújtotta a kezét.

- Örülök, hogy megismerhetem.

A lány megfogta a felé nyújtott kezet, és hallotta magát, amint azt mondja:

- A megtiszteltetés az enyém, Mr. al-Bakari. Igazán örvendek, uram.

A férfi elmosolyodott, és egy pillanattal tovább tartotta fogva a lány kezét, mint az kényelmes lett volna. Aztán hirtelen elengedte, és megindult a festmény felé. Sarah megfordult, és ezúttal Zizi hátának látványában gyönyörködhetett, ami csapott volt a vállaknál és széles a csípőjénél.

- Szeretném megnézni a festményt - mondta, senkihez sem intézve a szavait, de Sarah ismét csak Gabriel hangját hallotta. A bemutatónak Zizi órarendjét kell követnie, mondta Gabriel. Ha rákényszeríti, hogy hallgasson végig egy kiselőadást, csak felidegesíti. Ne felejtse el, hogy Zizi a fő műsorszám, és nem Marguerite.

Sarah elsuhant Zizi mellett, nagyon figyelve, nehogy hozzáérjen a férfi vállához, aztán felnyúlt, és lassan leemelte a posztó borítást. Egy pillanatig még ott maradt a vászon előtt, összehajtogatta az anyagot, ezzel elvéve Zizi elől a kilátást, aztán félreállt.

- Íme a Marguerite Gachet az öltözőasztalánál, Vincent van Gogh alkotása - mondta hivatalos hangon. - Természetesen olaj-vászon festmény, 1890 júliusában készült Auvers-ban.

Meglepett felkiáltások és izgatott duruzsolások hallatszottak Zizi kíséretének soraiból. Egyedül Zizi maradt néma. Sötét szeme kutatóan járt ide-oda a festmény felszínén, az arckifejezése kifürkészhetetlen volt. Rövid idő elteltével felemelte tekintetét a vászonnól, és Isherwoodra nézett.

- Hol találta?

- Bárcsak az enyém lenne az érdem, Mr. al-Bakari, de Sarah volt, aki megtalálta Marguerite-et.

Zizi tekintete Sarah-ra vándorolt. - Ön? - kérdezte elismeréssel a hangjában.

- Igen, Mr. al-Bakari.

- Akkor magának is felteszem a kérdést, amit Mr. Isherwoodnak tettem fel az imént. Hol talált rá?

- Amint azt Julian már kifejtette Mr. Malone-nak, a tulajdonos szeretne névtelen maradni.

- Engem nem a tulajdonos kiléte érdekel, Miss Bancroft. Csak azt szeretném tudni, hogyan talált rá a képre?

Valamit adnia kell majd neki, Sarah. Zizinek joga van hozzá. De tegye vonakodva és legyen diszkrét. A Zizi- félék szeretik a diszkréciót.

- Több év kutatómunkám van mögötte, Mr. al-Bakari.

- Milyen érdekes. Kérem, folytassa, Miss Bancroft.

- Attól tartok, nem tehetem, Mr. al-Bakari, ha nem akarom megsérteni a tulajdonosokkal kötött megegyezést.

- A tulajdonossal - javította ki Zizi. - Andrew azt mondta, a festmény egy francia nő tulajdona.

- Ez így igaz, uram, de ennél többet sajnos nem mondhatok.

- Hisz én csak arra vagyok kíváncsi, hogyan találta a képet. - Összefonta karját a melle előtt. - Imádom a jó detektív sztorikat.

- Örömmel kielégíteném a kíváncsiságát, Mr. al-Bakari, de sajnos nem tehetem. Csak annyit mondhatok, hogy két évig kellett kutatnom Párizsban és Auvers-ban, mire megtaláltam a képet, és egy újabb évbe került meggyőzni a tulajdonost, hogy váljon meg tőle.

- Talán egy nap, ha már elég idő telt el, lesz olyan kegyes, hogy többet is megoszt velem ebből az érdekesítő történetből.

- Meglehet, uram - felelte a lány. - Ami az eredetiséget illeti, megállapítást nyert, hogy a festmény minden kétséget kizáróan Vincent munkája, és mi természetesen hajlandóak vagyunk kezkeskedni az eredetiségeért.

- Szívesen megnézem az eredetiséget bizonyító beszámolókat, Miss Bancroft, de őszintén szólva erre most nem lesz szükség. Számomra teljesen nyilvánvaló, hogy a festmény valóban Van Gogh munkája. - Kezét a lány vállára helyezte. - Jöjjön ide - mondta atyai hangon. -

Hadd mutassak magának valamit.

Sarah egy lépéssel közelebb ment a vászonhoz. Zizi a kép jobb felső sarkára mutatott.

- Látja azt a halvány jelet a festmény felszínén? Ha nem tévedek, az ott Vincent ujjlenyomata. Tudja, Vincent hírhedten hanyagul bánt a munkáival. Amikor végzett, valószínűleg a sarkánál fogva vitte végig a képet Auvers utcáin a Café Ravoux felett lévő szobájába. Mindig több tucat festményt tartott a szobájában. Általában a falnak támasztotta őket, egyiket a másikra. Olyan gyorsan dolgozott, hogy a korább készült festmények soha nem száradtak meg egészen, mikor az újakat rátette a tetejükre. Ha figyelmesen megnézi ezt a darabot, láthatja a festék felszínén a vászon keresztvonalas lenyomatát.

A keze még mindig a lány vállán pihent. - Lenyűgöző, Mr. al-Bakari. De nem vagyok meglepve. A hírneve megelőzte önt.

- Már régen megtanultam, hogy egy férfi az én pozíciómban nem támaszkodhat mások ígéreteire. Állandóan résen kell lennie, nehogy megtévesszék a csalók trükkjei és az ügyes hamisítványok. Azt hiszem, meggyőződéssel állíthatom, hogy senki sem tudna becsapni egy hamisítvánnyal, akár üzletről, akár művészetről legyen szó.

- Még megpróbálni is ostobaság volna, Mr. al-Bakari.

Zizi Isherwoodra nézett. - Maga mestere a felfedezetlen munkák megtalálásának. Nem olvashattam valamit a minap egy bizonyos Rubens-képről?

- Az lehetséges, uram.

- Most meg egy Van Gogh. - Zizi visszafordult a festmény felé. - Andrew szerint már az árát is kitalálták.

- Valóban, Mr. al-Bakari. Úgy gondoljuk, az összeg igen méltányos.

- Ebben egyetértünk. - A vállá fölött Herr Wehrlire, a bankárra nézett. - Mit

gondol, Manfréd, képes lesz találni valahol a számlákon nyolcvanötmilliót?

- Minden bizonnyal, Zizi.

- Akkor áll az üzlet, Mr. Isherwood. - Sarah-ra nézett, és azt mondta: - Magammal viszem a hölgyet.

Négy óra ötvenháromkor a neviot csapat értesítette Gabrielt, hogy az eljárás az alsó szint irodáiban folytatódott, s hogy Isherwood épp Herr Wehrlivel és a két Abdullal folytat megbeszélést az anyagiakról és a tulajdonjog átruházásáról. Az említett megbeszélés valamivel több mint egy órát tartott, s hat óra öt perckor jött a gyorshír, hogy Mr. Baker és társasága a sötétbe borult udvaron át a Duke Streeten parkoló autókönvoj felé tart. Eli Lavon követte őket. Néhány percig úgy tűnt, a mayfairi háza céljuk, de hat tizenöt-re világossá vált, hogy Mr. Baker és társasága a Heathrow-ra tart, s az úti céljuk ismeretlen. Gabriel utasította Lavont, hogy hagyjon fel az üldözésükkel. Nem érdekelte, merre tart Mr. Baker. Tudta, hogy nemsokára mind ismét találkoznak.

A videofelvétel hét negyvenöt-kor érkezett meg. A felvételt a kiállítóterem távoli sarkában lévő Claude-tájkép fölött elhelyezett biztonsági kamera készítette. Miközben Gabriel nézte a képsorokat, úgy érezte, mintha páholyból követné az eseményeket.

- ...Ez itt Sarah Bancroft, a munkatársam. Neki köszönhetjük, hogy most mind itt vagyunk...

- ...Akkor áll az üzlet, Mr. Isherwood. Magammal viszem a hölgyet...

Gabriel leállította a felvételt, és ránézett Dinára.

- Egy lányt már eladtál neki - mondta Dina. - Most már csak a másik van hátra.

Gabriel megnyitotta az audiofájlt, amelyben Isherwood találkozója volt Andrew Malone-nal, és ráklikkelt a lejátszásra.

- Az nem Zizi pénze, hanem az enyém. Es amiről Zizi nem tud, az nem fájhat neki.

- Na és ha rájön? Akkor otthagya a sivatagban, és hagyja, hogy a hiénák lezabálják rólad a húst.

21

London

Az Andrew Malone elleni vádakat tartalmazó csomag következő csütörtök délelőtt tíz óra huszonnégy perckor érkezett meg az AAB Holdings genfi főhadiszállására. Abdul Aziz al-Bakari úrnak volt címezve, és az egyik helyi genfi küldöncszolgálat uniformisát viselő motoros futár kézbesítette. A feladó egy bizonyos Miss Rebecca Goodheart volt a londoni Earl's Courtról, de az AAB egyik biztonsági beosztottja kiderítette, hogy a Miss Goodheart csupán egy ismeretlen álneve. Miután a beosztott semmi bizonyítékát nem találta radioaktív, biológiai vagy robbanó anyagnak, továbbította a csomagot Vezír bin Talál irodájába. Ott aztán a küldemény egészen pénteken késő délutánig várta, hogy bin Talál visszatérjen Genf-be egy napos rijádi útjáról.

Egyéb sürgős elintéznivalói miatt majdnem nyolc óra volt már, mire bin Talál hozzájutott, hogy kinyissa a borítékot. Azonnal megbánta, hogy halogatta a dolgot, mert igen súlyos vádakra volt szó. Miss Goodheart szerint Andrew Malone nem kevesebb, mint kilenc alkalommal fogadott el készpénzkifizetéseket, megszegve ezzel Abdul Aziz al-Bakarival kötött kizárólagos szerződését. Az állításokat egy köteg bizonyíték erősítette meg, köztük banki letétekről szóló kimutatások, faxok és személyes e-mailek Malone otthoni számítógépéről. Bin Talál nyomban felhívta feljebbvalója genfi tóparti házáat, és aznap este kilenckor már egy dühös Zizi al-Bakari asztalára terítette ki a dokumentumokat.

Ugyanezen az estén, londoni idő szerint tizenegy órakor bin Talál odatelefonált a knightsbridge-i rezidenciára, és utasította Malone-t, hogy az első géppel repüljön Genf-be. Amikor Malone fontosabb elkötelezettségekre hivatkozott - és arra, hogy végül is hétvége van, az isten szerelmére -, bin Talál világosan az értésére adta, hogy ez parancs, s ha nem jelenik meg, azt súlyos sértésként fogják elkönyvelni. Az egyik neviot csapat rögzítette a hívást, és azonnal továbbította Gabrielnek a surreyi titkos házba,

azzal az ugyancsak megszeppent hívással együtt, amelyet Malone tíz perccel később a British Airwayszel bonyolított, hogy helyet foglaljon magának a nyolc harmincas reggeli genfi járatra.

Eli Lavon is foglalt magának helyet a gépen. Genfbe érkezve két egymáshoz nagyon nem illő autó várta őket: Malone-t egy fekete, S osztályú Mercedes, amit Zizi egyik sofőrje vezetett, Lavont pedig egy sárfoltos Opel, a volán mögött a Genfi Állomás egyik futárjával. Lavon azt mondta a futárnak, tartson tisztességes távolságot a Mercedestől, így aztán jó néhány perccel Malone után érkeztek csak Zizi házához. Lejjebb az utcán találtak egy félreeső parkolóhelyet, de nem kellett sokáig várniuk, mert húsz perccel később a szokásosnál is sápadtabb Malone már kifelé jött a házból.

Egyenesen visszament a reptérre, és helyet foglalt magának az első londoni gépre, ami öt órákor indult. Lavon ugyanezt tette. A Heathrow-n ketten kétfelé mentek, Lavon Surreybe, Malone pedig Knightsbridge-be, ahol is tájékoztatta feleségét, hogy hacsak rettenetesen rövid időn belül nem teremt elő négymillió fontot, Zizi al-Bakari személyesen röpteti le egy rettenetesen magas hídról.

Ez szombat este történt. A következő szerdán Gabriel és csapatának többi tagja számára már nyilvánvaló volt, hogy Zizi új exkluzív művészeti tanácsadó után kutat. Ahogy az is nyilvánvaló volt, hogy konkrétan kinézett magának valakit. Sarah Bancroft, a Mason's Yardban található Isherwood Fine Arts helyettes vezetője ugyanis megfigyelés alatt állt.

A lány kezdett úgy gondolni rájuk, mint a barátaira. Együtt metróztak vele. Folyton feltűntek a Mason's Yardban és ott lézengtek a Duke Streeten. Követték, amikor ebédelni ment, és mindig volt belőlük egy a Green'sben, amikor esténként ivott egyet Oliverre! és a fiúkkal a bárban. Elkísérték egy aukcióra a Sothebyshez, és figyelték, ahogy egy árverési terem sivár kínálatában válogat Hullban. Még egy hosszú devoni útra is elmentek vele, ahol egy jobb napokat látott arisztokratától próbált kihízelegni egy tüneményes velencei Madonna gyermekévelt, ami után Isherwood már évek óta ácsingózott. - Zizi el fog jönni magáért - mondta a lánynak Gabriel hétfőn egy rövid telefonbeszélgetés során. - Már csak idő kérdése. Ja és ne ijedjen meg, ha kicsit összevissza találja a holmiját, amikor hazaér. Saruki ma reggel betört magához, és átkutatta a lakását.

Másnap megérkezett az első ajándék, egy Harry Winston gyémántóra. Az ajándék dobozához kézzel írott cédulát tűztek: Köszönöm, hogy megtalálta Marguerite-et. Örök hálám, Zizi. A Bulgari fülbevaló a következő nap érkezett. A kétsoros Mikimoto gyöngysor a harmadik napon. Az áttört arany karperec a Tiffanytól csütörtök este, amikor a lány épp hazafelé indult a munkából. Felhúzta a jobb csuklójára, és átsétált a Green'sbe, ahol Oliver ügyetlenül megpróbált kikezdeni vele. - Egy másik életben - mondta neki a lány, csókot nyomva Oliver arcára -, ma este nem. Légy oly drága, Oliver, és kísérj el a metróig.

Az estétet találta a legnehezebbnek. Nem volt több kirándulás a surreyi titkos házba. Sarah számára a surreyi titkos ház egyszerűen megszűnt létezni. Rájött, hogy mind borzasztóan hiányoznak neki. Igazi család voltak, egy hangos, veszekedős, zajos, szerető család - amilyenben Sarah-nak sohasem volt része. Most az egész csupán

Gabriel időnkénti rejtélyes telefonhívásaira redukálódott, és az utca túloldalán lévő lakásból kiszűrődő fényre: Joszi lámpájának fényére, de nemsokára Joszit is nélkülöznie kell majd. Éjszakánként, amikor egyedül volt és félt, néha arra gondolt, bárcsak inkább azt mondta volna, hogy keressenek helyette mást. Máskor meg szegény Julian járt az eszében, és azon töprengett, mire megy majd a férfi nélküle.

Az utolsó csomagot másnap délután háromkor vette át egy öltönyös, nyakkendős küldönc kezéből. Kézzel írt üzenet volt benne egy repülőjeggyel. Sarah megnézte, hová szól. Tíz másodperccel később megsörrent a telefon az íróasztalán.

- Isherwood Fine Arts. Sarah beszél.
- Jó napot, Sarah. - Zizi volt az.
- Hello, Mr. al-Bakari. Hogy van, uram?
- Azt majd mindjárt megtudom. Megkapta a meghívót és a repülőjegyet?
- Igen, uram. És a fülbevalót és az órát és a gyöngysort és a karperecet.

- Nekem a karperec a kedvencem.

- Ahogy nekem is, uram, de igazán nem kellett volna. És meghívót sem kellett volna küldenie. Attól tartok, nem fogadhatom el.

- Ne sértsen meg, Sarah.

- Távol álljon tőlem, uram. De bármennyire is jólesne egy kis időt a napon tölteni, félek, nem hagyhatok itt mindent egyik pillanatról a másikra.

- Arra nincs is szükség. Ha figyelmesen megnézi a jegyet, láthatja, hogy három nap van még a gépe indulásáig.

- Három nap múlva sem mehetek. Elintéznivalóim vannak itt a galériában.

- Biztos vagyok benne, hogy Julian nélkülözni tudja magát néhány napra. Épp most hozott össze neki egy rakás pénzt.

- Ez igaz.

- Akkor mi lesz, Sarah? Eljön?

- Attól tartok, uram, a válaszom nem.

- Valamit tudnia kell rólam, Sarah, mégpedig azt, hogy nemleges választ én nem fogadok el.

- Csupáncsak nem hinném, hogy helyénvaló volna, uram.

- Helyénvaló? Azt hiszem, félreértette a szándékaimat.

- Mik a szándékai, uram?

- Azt szeretném, ha nekem dolgozna.

- Mint mi, uram?

- Sosem vitatok meg ilyesmit telefonon, Sarah. Mit mond, eljön?

A lány tíz másodpercet várt, mielőtt felelt volna.

- Nagyszerű - mondta a férfi. - Az egyik emberem majd elkíséri. Hétfő reggel nyolc órakor elmegy magáért a lakásához.

- Egyedül is képes vagyok utazni, Mr. al-Bakari.

- Ebben biztos vagyok, de könnyebb lesz, ha az egyik biztonsági emberem magával tart. Viszlát hétfő este.

És letette. Sarah-nak csak akkor jutott el a tudatáig, hogy Zizi nem kérdezte meg a címét, amikor letette a kagylót.

Gabriel épp a műtermét bontotta le a surreyi titkos házban, amikor Lavon felszaladt a lépcsőn, kezében a Mason's Yard-i neviot csapat legfrissebb üzenetének kinyomtatott példányával.

- Zizi megtette az első lépést - mondta, Gabriel felé nyújtva a papírt. - Azonnal látni akarja a lányt.

Gabriel elolvasta az üzenetet, aztán Lavonra pillantott.

- Basszus - morogta. - Szükségünk lesz egy hajóra.

Pezsgős vacsorával ünnepeltek, és Sarah-nak is tettek

fel terítéket, a csoport egyetlen tagjának, aki nem lehetett jelen. Másnap reggel Lavon kocsival kivitte Gabrielt Heathrow-ra, s aznap délután fél ötkor a férfi már Miami Beachen élvezte a naplementét, a CIA egyik titkos lakásából a Collins Avenue-n. Adrian Carter vászonnadrágot viselt, pamutpulóvert és olcsó félcipőt zokni nélkül. Egy pohár limonádét és egy jókora hajóról készült fényképet nyújtott Gabriel felé.

- A neve Sun Dancer - mondta Carter. - Huszonkét és fél méter hosszú óceánjáró luxusjacht. Biztos vagyok benne, hogy te és a csapatod több mint kényelmesnek találjátok majd.

- Honnan szereztétek?

- Egy panamai kábítószercsempésztől, Carlos Castillótól foglaltuk le néhány évvel ezelőtt. Mr. Castillo jelenleg egy oklahomai szövetségi börtönben tartózkodik, és mi használatba vettük a hajóját, hogy végezzük az Úr munkáját itt, a Karib-térségben.

- Hányszor volt már használva?

- Ötször vagy hatszor használták a kábítószerügyesek, és mi is használtuk kétszer.

Gabriel visszaadta a fotót Carternek. - Piszkos - mondta. - Nem tudsz olyat szerezni, amelyiknek tiszta az előélete?

- Többször is megváltoztattuk már a nevét és a nyilvántartási számát. Kizárt, hogy Zizi vagy valamelyik biztonsági nehézfiúja le tudná nyomozni.

Gabriel felsóhajtott. - Hol van most a hajó?

- Egy kikötőben a Fisher-szigetnél - mondta Carter, dél felé mutatva. - Épp most szerelik fel. Este indul egy CIA-csapat Langleyből.

- Ügyes próbálkozás - mondta Gabriel -, de maradok a saját csapatomnál.

- Ti?

- Nekünk is van haditengerészetünk, Adrian. Nem is akármilyen. Haifában egy csapat csak a parancsomat várja. Mondd meg a tieidnek, hogy távolítsák el a lehallgató készülékeket. Máskülönben mi fogjuk megtenni, de akkor nem kapjátok vissza egyben a Sun Danceit.

- Már el van intézve - mondta Carter. - Hogy akarod idehozni a csapatodat?

- Reméltem, hogy segítő kezet nyújt egy barátom az amerikai hírszerzéstől.

- Mire van szükséged?

- Valamilyen légi járműre és leszállási engedélyre.

- Mennyi idő kell a csapatodnak, hogy Haifából Londonba érjen?

- Kora reggel már indulhatnak is.

- Ma este Londonba küldöm az egyik gépünket. Az felszedi és idehozza a csapatod. Homesteadnél szállunk le vele, akkor kikerüljük az útlevél- és vámellenőrzést. Vasárnap éjjel tengerre szállhattok, és hétfő délután randevúzhattok Zizivel.

- Akkor úgy tűnik, megegyeztünk - mondta Gabriel. - Most már csak Ahmed bin Safik hiányzik.

- Ő is itt lesz nemsokára - válaszolta Carter meggyőződéssel. - A kérdés csak az, ott lesz-e a csajotok, amikor megjelenik.

- Ő a mi csajunk, Adrian. Sarah mindannyiunkhoz tartozik.

HARMADIK RÉSZ

Az éjszakai utazás

22

Harbor-sziget, Bahamák

- Ott a hajó - kiabálta túl Vezír bin Talál a Sikorsky rotorjának zúgását. A helikopter jobb oldala felé mutatott. Az Alexandra, Zizi terjedelmes magánjachtja a sziget nyugati partja mellett szelte a vizet. - Hát nem gyönyörű?

- Szép nagy - kiabálta vissza Sarah.

- Több mint nyolcvanhárom méter hosszú - mondta bin Talál, mintha ő lenne a kivitelező.

Majdnem nyolcvanhat, gondolta Sarah. De kit érdekelnek a számok? Joszi úszó emirátusnak nevezte a hajót. A lány hagyta, hogy feléjük terelődjenek a gondolatai. Utoljára vasárnap délután került kapcsolatba velük. Eli Lavon összefutott vele az Oxford Streeten, amikor a lány épp az utazáshoz szükséges holmikat vásárolta össze. Egész végig veled leszünk, mondta Lavon. Ne keress minket. Ne próbáld felvenni a kapcsolatot, hacsak nem végveszélyről van szó. Majd mi elmegyünk érted. Jó utat.

Hátradőlt az ülésében. Még mindig ugyanaz a farmer és gyapjúpulcsi volt rajta, amit aznap reggel vett fel. Csak tíz órája, hogy maga mögött hagyta a hűvös, nyirkos Londont, s a testét felkészületlenül érte a trópusi hőség támadása. A farmert mintha a combjára ragasztották volna, a pulóver pedig erősen dörzsölte a nyakát. Odapillantott bin Tálaira, akinek láthatóan nem okozott nehézséget, hogy akklimatizálódjon a hirtelen hőmérséklet-változáshoz. Széles arca volt, apró, sötét szeme és kecskeszakálla. Ahogy most volt öltözve, méretre szabott szürke öltönyében és nyakkendőjével, akár egy pénzemberrel is össze lehetett volna tévesztetni. A keze azonban mindent elárult valódi munkájáról. Akár két dorong.

A légcsavar robaja minden további beszélgetést lehetetlenné tett, amiért a lány végtelenül hálás volt. Most már nem ismert határt a férfi iránt érzett utálata. A kora hajnali óráktól kezdve állandóan ott volt mellette az elviselhetetlen udvariasságával. A reptéren ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje a lányt a vámmentes boltokba, és egy céges hitelkártyával avatkozott közbe, amikor egy flakon aloés testápolót vett magának. A repülés alatt nem szűnő érdeklődést mutatott a lány életének minden apró részlete iránt. Miss Sarah, kérem, meséljen a gyerekkoráról... Miss Sarah, kérem, mondja el, mi érdekli a művészetben... Miss Sarah, kérem, mondja el, miért döntött úgy hogy otthagyja Washington Londonért... Alvást színlelt, hogy szabaduljon tőle. Két órával később, amikor ébredést színlelt, a férfi további keresztkérdéseknek vetette alá. Azt mondja, az apja a Citicorpnak dolgozik? Akkor könnyen lehet, hogy ő és Mr. al-Bakari már találkoztak. Mr. al-Bakari jó pár üzletet bonyolított a Citicorppal... Akkor a lány felvette a fejhallgatóját, és megnézett egy filmet. Bin Talal ugyanazt a filmet választotta a repertoárból.

Amikor ismét kinézett az ablakon, az Alexandra betölteni látszott az egész horizontot. Láttá Na-diát és Rahimat, ahogy a nap utolsó sugaraiban sütkéreznek az elülső fedélzeten, miközben fekete hajuk lobog a szélben. A két Abdul Herr Wehrlivel dugta össze a fejét a hátsó fedélzeten, a következő hódításukat tervezgették. És ott volt Zizi, mindannyiuk fölött lebegve, fehérbe öltözve, s egyik kezét üdvözlésre emelte. Forduljunk vissza, gondolta a lány. Tegyenek ki a szárazföldre. Maga maradjon csak, Mr. bin Talal, egyedül is visszatalálok Londonba, köszönöm. De tudta, hogy már nincs visszaút. Gabriel adott neki egy utolsó esélyt Surreyben, hogy meggondolja magát, de ő vállalta, hogy végigcsinálja.

A Sikorsky beállt az Alexandra tatja fölé, és lassan ereszkedni kezdett. Sarah

azonban valami mást látott: Zizit látta Julian galériájának kiállítótermében, amint figyelmezteti őt, hogy senki sem tudja rászedni egy hamisítvánnyal, akár üzletről, akár művészetről legyen szó. Én nem vagyok hamisítvány, gondolta magában, ahogy kimászott a helikopterből. Én Sarah Bancroft vagyok. A washingtoni Phillips Collection kurátora voltam. Jelenleg az Isherwood Fine Artsnál dolgozom Londonban. Engem te nem tudsz megfogni, ha művészetről van szó. Nem akarom az állást, amit kínálsz, és nem akarom a pénzed. Valójában semmit sem akarok, ami veled kapcsolatos.

Bin Talal elkísérte a szállására. Nagyobb volt, mint a lány lakása Chelsea-ben: terjedelmes hálószoba külön nappalirésszel, márvány fürdőszoba süllyesztett fürdőkáddal és jacuzzival, impozáns privát fedélzet, ami épp akkor a lemenő nap fényében fürdött. A szaudi, akár egy szállodai boy, letette a lány táskáját a királyi méretekkel rendelkező ágyra, aztán elkezdte kihúzni a cipzárt. Sarah megpróbált közbelépni.

- Erre semmi szükség. Egyedül is ki tudok pakolni, köszönöm.

- Attól tartok, nagyon is szükség van rá, Miss Sarah.

Felnyitotta a táskát, és kezdte kipakolni a lány holmiját.

- Mégis mit csinál?

- Vannak nálunk bizonyos szabályok, Miss Sarah. - Az előzékeny udvariasság ezúttal hiányzott a hangjából. - Az én feladatom, hogy meggyőződjek róla, a vendégek betartják-e ezeket a szabályokat. Nincs alkohol, nincs dohány és nincs semmi pornográfia. - Feltartott egy amerikai divatlapot, amit a lány még Miamiban szerzett be a reptéren. - Attól tartok, ezt el kell koboznom. Van önnél alkohol? A lány megrázta a fejét. - És cigarettám sincs.

- Nem dohányzik?

- Néha, de nem rendszeresen.

- Oda kell adnia a mobilját, amíg az Alexandrán tartózkodik.

- Miért?

- Mert ennek a hajónak a fedélzetén nem engedélyezett a mobiltelefon-használat a vendégek számára. A hajó elektronikus rendszere egyébként is leárnyékolja a telefonokat.

- Ha amúgy se működne, akkor minek elkobozni?

- Feltételezem, hogy az ön mobiljával is lehet fényképezni, illetve videó- és audiofelvételeket készíteni és tárolni.

- Ezt mondta az a kis ember a boltban, de én sose használom ilyesmire a mobilom.

A férfi kinyújtotta felé hatalmas mancsát. - Kérem a telefonját. Biztosíthatom, hogy jó kezekben lesz.

- Dolgoznom kell. Nem lehetek elvágva a világtól.

- Akkor használja a fedélzeti műholdas telefont, amikor csak kívánja.

És ti lehallgatjátok minden szavamat. Előbányászta a telefonját a kezításkájából, kikapcsolta, és átadta a férfinak.

- Most kérem a fényképezőgépét. Mr. al-Bakari nem szereti a fényképezőgépeket, amikor pihen. Nem szabad fényképezni sem őt, sem az alkalmazottait vagy a vendégeit.

- Más vendégek is vannak rajtam kívül?

A férfi elengedte a kérdést a füle mellett. - Hozott magával BlackBerryt vagy bármilyen más PDA-t?

A lány megmutatta, mi van nála. A férfi kinyújtotta érte a kezét.

- Ha elolvasná az e-mailjeimet, akkor arra kérem.

- Nem vagyunk kíváncsiak az e-mailjeire. Miss Sarah, kérem, minél hamarabb túlesünk ezen, annál hamarabb kezdhet hozzá a berendezkedéshez és a pihenéshez.

A lány átnyújtotta neki a BlackBerryt.

- Hozott magával iPodot vagy walkmant?

- Most szórakozik velem.

- Mr. al-Bakari úgy tartja, hogy a walkman durva és tapintatlan használati tárgy. Az ön szobájában van egy csúcstechnológiás audiovizuális szórakoztató rendszer. Nem lesz szüksége a sajátjára.

A lány átadta neki az iPodot.

- Valami más elektromos készülék?

- Hajszárító.

A férfi kinyújtotta a kezét.

- Nem veheti el egy lánytól a hajszárítóját.

- Van egy a fürdőszobájában, amely kompatibilis a hajó elektromos rendszerével. Cserébe kérem a magáét, csak hogy elkerüljük a kavarodást.

- Megígérem, hogy nem fogom használni.

- Kérem a hajszárítóját, Miss Sarah.

A lány elővette a hajszárítót a bőröndjéből, és odaadta a férfinak.

- Mr. al-Bakari hagyott magának egy kis ajándékot a szekrényben. Biztos vagyok benne, hogy hízelgőnek találná, ha azt viselné a vacsorán, ami egyébként este kilenckor esedékes. Azt javaslom, addig próbáljon meg aludni. Hosszú nap áll ön mögött - és ott van az időeltolódás is, természetesen.

- Természetesen.

- Kíván ébresztést nyolc órára?

- Megoldom. Vettem egy utazó ébresztőórát. A férfi szárazon elmosolyodott. - Azt is ide kell adnia.

Legnagyobb meglepetésére el tudott aludni. Nem álmódott semmit, és sötétségre ébredt, nem tudva, hol van. Aztán meleg tengeri szellő cirógatta meg a mellét, akár egy szerető lélegzete, s akkor rájött, hogy az Alexandra fedélzetén van, teljesen magára hagyatva. Mozdulatlanul feküdt egy darabig, azon töprengve, vajon figyelik-e. Indulj ki abból, hogy minden lépésedet figyelik, és minden szavadat lehallgatják, mondta Eli. Elképzelt egy jelenetet, ami valahol a hajó fedélzetén bontakozik ki éppen. Vezír bin Talal minden e-mailet letölt a BlackBerryjéről. Vezír bin Talal leellenőrzi az összes számot, amit a mobiljáról hívott. Vezír bin Talal poloskák és követő rendszerek után kutatva darabokra szedi a hajszárítóját, az iPodját és az utazó ébresztőóráját. De nem volt ott sem poloska, sem követő rendszer, mert Gabriel előre tudta, hogy át fogják kutatni a személyes tárgyait, amint beteszi a lábát a táborukba. Egy ilyen helyzetben a legegyszerűbb a legjobb, Sarah. A hagyományos módszert fogjuk követni. A szokásos kódok. Egyszerű és egyértelmű jelzések.

Az arca elé emelte a karóját, és látta, hogy öt perc múlva nyolc. Ismét lehuntya a szemét, és átadta magát a lengedező szellőnek. Öt perc múlva halkan dorombolni kezdett az ágya melletti telefon. Kinyúlt a sötétben, és a füléhez emelte a kagylót.

- Ébren vagyok, Mr. bin Talal.

- Ennek igazán örülök.

Nem bin Talal hangja volt. Hanem Zizié.

- Bocsásson meg, Mr. al-Bakari. Valaki másnak hittem.

- Nyilvánvalóan - mondta Zizi kedélyesen. - Sikerült pihennie egy kicsit?

- Azt hiszem.

- És a repülőút?

- Csodás volt, uram.

- Köthetünk üzletet?

- Az teljes mértékben az üzlettől függ, Mr. al-Bakari.

- Szeretném, ha Zizinek szólítana. A barátaim mind így hívnak.
- Megpróbálom - mondta a lány, aztán játékosan hozzátette: - Uram.
- Vacsoránál találkozunk, Sarah.

A kapcsolat megszakadt. A lány letette a kagylót, és kisétált a napozófedélzetre. Nagyon sötét volt már. Körömnyi holdsarló függött a horizonton, s az ég nedvesen pislákoló csillagokból szőtt takaróhoz hasonlított. A tat irányába nézett, és jó pár mérfölddel távolabb meglátott két vibráló, smaragdszín navigációs fényt. Az orr felől még több fény látszott. Eszébe jutott, mit mondott Eli az utcai kiképzése során. Néha úgy a legkönnyebb követni valakit, ha az orra előtt sétál az ember. A lány feltételezte, hogy ugyanez áll a tengeren történő megfigyelésre is.

Visszament a szobájába, ledobta a ruháját, és mezítláb bement a fürdőszobába. Semmit a szemnek, Vezír, gondolta. Nincs pornográfia. Megfürdött Zizi hedonista jacuzzijában, és közben Keith Jarrettet hallgatott Zizi csúcstechnológiás audio-rendszerén. Becsavarta magát Zizi frottír köntösébe, és haját szárított Zizi hajszárítójával. Feltett egy kis sminket, épp csak annyit, hogy elfedje a transzatlanti utazás nyomait, s ahogy lazán elrendezte a haját a vállá fölött, egy pillanatra eszébe jutott Gabriel.

- Hogy szokta viselni a haját, Sarah?

- Általában kibontva.

- Nagyon szép az arccsontja. Kecses a nyaka. Néha feltűzhetné a haját. Mint Marguerite.

De nem ma este. Amikor úgy érezte, elkészült, bement a hálósobába, és kinyitotta a szekrényt. Az egyik polcon ajándékpapírba csomagolt doboz hevert. Leszedte a papírt, és felemelte a doboz fedelét. Elefántcsontszín törtselyem nadrágkosztüm volt benne, és egy selyemblúz. Tökéletesen passzolt hozzá, ahogy minden más is. Felvette még a Harry Winston órát, a Bulgari fülbevalót, a Mikimoto gyöngysort és a Hifany karperecet. Öt perccel kilenc előtt távozott a szobából, és a hátsó fedélzet felé indult. Próbálja elfelejteni, hogy egyáltalán létezőnk. Legyen csak Sarah Bancroft, és nem lesz semmi baj.

Zizi túláradó szívélyességgel fogadta.

- Sarah! De örülök, hogy újra látom. Figyelem, mindenki, ez itt Sarah. Sarah, ez itt mindenki. Túl sokan vagyunk, hogy mindenkinek a nevét elsőre megjegyezze, hacsak nem rendelkezik kiváló névmemóriával. Azt javaslom, kezdjük szép lassan. Kérem, foglaljon helyet, Sarah. Hosszú napja volt. Bizonyára mindjárt éhen hal.

A hosszú asztal vége felé ültette le a lányt, aztán elfoglalta saját helyét a túlsó oldalon. A lánytól jobbra az egyik Abdul ült, a balján pedig Herr Wehrli, a bankár. Átellenben Manszur foglalt helyet, az utazási osztály feje és Herr Wehrli nyugtalan felesége, aki láthatóan az egész jelenetet rettenetesnek találta. Frau Wehrli mellett Jean- Michelt, a személyi edzőt lehetett látni. Hosszú szőke haját lófarokba fogta, és felesége, Monique legnagyobb bánatára szemérmetlen érdeklődéssel bámulta Sarah-t. Valamivel odébb ült Rahima és jóképű barátja, Hamid, aki valami egyiptomi film-csillagocska volt. Nadia az őt megillető helyen, atyja mellett ült. Sarah többször is odapillantott Zizire a hosszú étkezés alatt, s minden alkalommal Nadia bámult vissza rá. A lány gyanította, hogy Nadia legalább olyan kemény dió lesz, mint bin Talal.

Miután Zizi minden kétséget kizáróan meggyőződött róla, hogy Sarah nem beszél arabul, úgy rendelkezett, hogy ezen az estén csak franciául és angolul lehet megszólalni. Ijesztően banális beszélgetés bontakozott ki. Ruhákról és filmekről folyt a szó, éttermekről, amelyeket Zizi szívesen vett igénybe a saját céljaira, és egy nizzai szállodáról, amit Zizi meg akart vásárolni. Háború, terrorizmus, a palesztinok helyzete, az amerikai elnök - úgy tűnt, egy sem létezik ezek közül. Tulajdonképpen semmi sem létezett, ami az Alexandra hajókorlátján illetve Zizi birodalmán kívül terült el. Zizi érezte, hogy Sarah kint rekedt a beszélgetésből, ezért újfent megkérte a lányt, mesélje el, hogy bukkant rá a Van Goghra. Sarah nem kapta be a csalit, mire Zizi farkas mosollyal az arcán azt mondta: - Egy nap még kiszedem magából. - Sarah-t, akkor először, émelyítő rettegés öntötte el.

A desszertnél Zizi felállt a helyéről, és odahúzott egy széket a lány mellé. Krémszínű vászonöltönyt viselt, kövérkés arcát vörösre színezte a nap.

- Remélem, ízlett az étel.

- Kitűnő volt. Bizonyára az egész délutánt főzéssel töltötte.

- Nem én - mondta Zizi szerényen. - A séfjeim.

- Több is van belőlük?

- Igazából három. Negyvenfős a személyzet. Kizárólag nekem dolgoznak, tekintet nélkül arra, hogy az Alexandra a tengeren van, vagy a kikötőben horgonyoz. Az utazás alatt majd megismeri őket. Ha szüksége van valamire, csak szóljon. A szállásával meg van elégedve?

- Az enyhe kifejezés, Mr. al-Bakari.

- Zizi - emlékeztette a férfi, és a kezében tartott ébenfa imafüzérrel játszott. - Mr. bin Talaitól hallom, hogy a szabályaink és a biztonsági intézkedéseink egy része nem tetszett magának.

- Mondjuk inkább, hogy meglepőnek találtam őket. Szólhatott volna előre. Akkor nem pakolom úgy meg a bőröndöm.

- Mr. bin Talal fanatikusan ügyel a biztonságomra. Elnézését kérem a viselkedéséért. De ami azt illeti, Sarah, ha az ember belép az AAB Holdings világába, be kell tartson bizonyos szabályokat - mindannyiunk biztonsága érdekében. - Megrázta a csuklóját, és az imafüzért jobb kezének két ujjára tekerte. - Volt ideje gondolkodni az ajánlatomon?

- Még mindig nem tudom, mi az.

- De azért érdekli a dolog. Máskülönben nem lenne itt.

- Fogalmazzunk úgy, hogy kíváncsivá tett, és szeretném, ha beszélne még róla.

- Agyafűrt üzletasszony maga, Sarah. Ezt értékelem. Élvezze ki a napsütést és a tengert. Pár nap múlva majd beszélünk, ha kipihente magát.

- Pár nap múlva? Nekem vissza kell mennem Londonba.

- Julian Isherwood évekig megvolt maga nélkül, Sarah. Valami azt súgja, hogy most is meg fogja oldani, amíg ön a jól megérdemelt szabadságát tölti velünk.

Ezekkel a szavakkal visszament a maga helyére, és leült Nadia mellé. - Isten hozta a családban - mondta Herr Wehrli. - Zizi nagyon kedveli magát. Amikor a fizetésre kerül a sor, nyugodtan legyen pofátlan. Bármilyen pénzt meg fog adni magának.

Azon az estén a Sun Dancer fedélzetén a vacsora kevésbé fényűző, a beszélgetés viszont sokkal élettelibb volt. Ők nem kerülték el az olyan témákat, mint a háború és a terrorizmus. Sőt őszinte lelkesedéssel vetették bele magukat, és jóval éjjel utánig vitatkoztak. Aztán az éjszaka újabb vitával zárult, ezúttal arról, hogy ki a soros a mosogatásban. Dina és Rimona mentességet követeltek, mondván, múlt éjjel ők mosogattak Surreyben. Gabriel a nem túl számottevő napi parancsainak egyikeként az új fiúkra testálta a feladatot: Oded és Mordeháj tapasztalt terepügynökök voltak, akiket mindenfajta célra be lehetett vetni, Mihailt, a fegyverest pedig a Szajeret Matkal kölcsönözte a Cégnek. Mihail Oroszországban született zsidó volt, vértelen bőrral és jeges tekintettel. - Olyan, mint te, csak fiatalabb - mondta korábban Jakov. - Jól bánik a fegyverrel, de lelkiismerete az nincs. Gyakorlatilag egymaga szedte ízekre a Hamasz irányítását.

A szállásaikból hiányzott az Alexandrává jellemző pompa, és senki sem rendelkezett a privát lakrész kiváltságaival. Gabriel és Lavon, az embervadászat veteránjai a hajóorrral szállásolták el magukat. Lavon már jól ismerte Gabriel fura alvási szokásait, így nem lepődött meg, hogy másnap reggel, amikor még napkelte előtt felébredt, üresen találta a másik ágyat. Kimászott a hálólhelyéről, és felment a fedélzetre. Gabriel a hajóorrnál állt kávéval a kezében, és a messzi horizonton látható aprócska fényfoltot figyelte. Lavon visszament a priccséhez, és aludt még két órát. Amikor újból felment a fedélzetre, Gabriel pontosan ugyanazon a helyen állt, és az üres tengert bámulta.

A lány napjai hamar elkezdtek formát ölteni. Minden reggel korán ébredt, aztán félálomban szendergett a hatalmas ágyban, és hallgatta, ahogy az Alexandra lassan életre rázódik körülötte. Aztán általában úgy fél nyolc körül felcsengette a stewardot, hogy megrendelje a reggeli kávé és brióst, ami öt perccel később már ott is volt, mindig egy szál friss virág kíséretében. Ha nem esett az eső, a hajó jobb oldalára néző magánfedélzeten költötte el a reggelijét. Az Alexandra délkeletnek tartott, sietség nélkül haladva előre ismeretlen úti célja felé, és Sarah épp csak hogy ki tudta venni a távolban a Bahamák alacsony, lapos szigeteit. Zizi lakosztálya egy szinttel az övé fölött volt. Reggelenként a lány néha hallotta, ahogy a férfi a nap első üzleteit bonyolítja a telefonján.

Reggeli után két hívást intézett Londonba a hajó telefonos rendszerén keresztül. Először chelsea-i lakását hívta, ahol mindig két vagy három hamis hangüzenet várta, amit a Cég emberei hagytak. Aztán felhívta a galériát, és beszélt Chiarával. Chiara lágy, olaszos akcentusa olyan volt a számára, mint egy mentőkötél. Sarah kérdéseket tett fel neki a függőben lévő üzletekről, Chiara pedig beolvasta Sarah telefonüzeneteit. A látszólag ártalmatlan halandzsa fontos információkat hordozott: Sarah azt üzenté vele, hogy biztonságban van, és Ahmed bin Safiknak egyelőre nyoma sincs; Chiara szavai mögött pedig az rejtőzött, hogy Gabriel és a többiek közel vannak, és Sarah nincs egyedül. A nap legnehezebb része volt, amikor Sarah-nak le kellett tenni a telefont.

Akkor már általában tíz óra körül volt, ami azt jelentette, hogy Zizi és Jean-Michel befejezték a tréninget, így az edzőterem nyitva állt a személyzet és a vendégek előtt. A többiek alig emelték fel a feneküket, így reggelenként Herr Wehrli volt Sarah egyetlen társasága, aki hajlandó volt kínozni magát pár percig az edzőgépen, mielőtt visszavonult volna a szaunába, hogy izzadjon egy jót. Sarah harminc percet edzett a futópadon, aztán még harmincat evezett. Azelőtt a dartmouthi csapat tagja volt, és már néhány napon belül olyan izmokat fedezett fel a vállán és a hátán, amelyek Ben halála óta hiányoztak.

A tréning után csatlakozott a többi nőhöz az elülső fedélzeten egy kis ebéd előtti napfürdőzéshez. Nadia és Rahima távolságot tartott tőle, a feleségek azonban fokozatosan felengedtek, különösen Frau Wehrli és a fiatal, világos hajú, jordániai származású Dzsihán, aki Zizi kommunikációs szakemberének, Hasszánnak volt a felesége. Jean-Michel felesége, Monique alig szólt hozzá. Sarah két ízben is azon kapta, amikor felpillantott rá a könyvéből, hogy Monique őt bámulja, mintha azt fontolgatná, hogy áthajítja a korláton, amikor senki sem figyel.

Az ebéd mindig lassú, hosszadalmas folyamat volt. Utána a legénység lehorgonyozta az Alexandrát, hogy sor kerülhessen a Zizi által délutáni jet-ski derbinek nevezett eseményre. Az első két napon Sarah inkább a fedélzeten maradt, onnan figyelte, ahogy Zizi és emberei a hullámok hátán lovagolnak. A harmadik napon Zizi meggyőzte, hogy vegyen részt, és ő maga mutatta meg neki, hogyan kezelje a járművet. Sarah elviharzott az Alexandra tatjától, aztán leállította a motort, és hosszan nézte a tűszúrásnyi fehérséget a hátuk mögött a horizonton. Valószínűleg túl messzire merészkedett, mert néhány pillanat múlva Jean-Michel csatlakozott hozzá, és a kezével jelezte, hogy forduljon vissza az anyahajó felé. - Száz méter a maximum - mondta. - Zizi előírása.

Zizi napja szigorú rend szerint folyt. Először elköltött egy könnyű reggelit a szobájában. Aztán a telefonok. Gyakorlatozás Jean-Michellel az edzőteremben. Késő délelőtt megbeszélés. Aztán ebéd. A jet-ski derbi. Újabb megbeszélés, amely általában elhúzódott vacsoráig. Vacsora után aztán újabb, éjszakába nyúló telefonok. A helikopter a második napon délelőtt tíz órakor elhagyta az Alexandrát, majd egy órával később egy hatfős delegációval tért vissza. Sarah alaposan megnézte az arcukat, amikor besoroltak Zizi konferenciatermébe, és arra jutott, hogy egyikük sem Ahmed bin Safik. Később az egyik Abdul kikottyantotta hármuk nevét, amit Sarah jól az emlékezetébe vésett. Aznap délután a lány egyedül találta Zizit az egyik társalgóban, és megkérdezte, nem vitatnék-e meg azt az állásajánlatot.

- Hová ez a sietség, Sarah? Pihenjen. Érezze jól magát. Majd alkalmas időben megbeszéljük.

- Már vissza kéne mennem Londonba, Zizi.

- Julian Isherwoodhoz? Hogy tud visszamenni hozzá ezek után?

- Nem maradhatok itt örökre.

- Dehogynem maradhat.

- Azt legalább megmondaná, merre tartunk?

- Az meglepetés - mondta Zizi. - Egyike a mi kis hagyományainknak. Tiszteletbeli kapitányként én szoktam kiválasztani az úti célt, amit aztán mindenki előtt titokban tartok. A tervek szerint holnap kikötünk Grand Türknél. Partra szállhat, ha akar, hogy vásárolgasson egy kicsit.

Ebben a pillanatban megjelent Hasszán, egy telefont nyújtott Zizi felé, és valamit a fülébe súgott arabul, amit Sarah nem értett. - Megbocsát, Sarah? Ezt fel kellennem. - Azzal eltűnt a konferenciateremben, és becsukta az ajtót.

Másnap reggel, amikor a lány felébredt, úgy érezte, tökéletes csend veszi körül. További szundikálás helyett azonnal kikelt az ágyból, kiment a napozófedélzetre, és látta, hogy lehorgonyoztak Cockburn Town mellett. Megreggelizett a szobájában, elintézte a szokásos londoni hívást, aztán megbeszélte a legénységgel, hogy kiviszik a partra. Fél tizenkettőkor felment a tatra, ahol Jean-Michel várt rá fekete pulóverben és fehér térdnadrágban.

- Én jelentkeztem a kísézőjének - mondta.

- Nincs szükségem kísézőre.

- Senki sem teheti a lábát a partra biztonságiak nélkül, különösen a lányok nem. Zizi előírása.

- A felesége is jön?

- Monique sajnos nem érzi jól magát ma reggel. Úgy látszik, megfeküdte a hasát a vacsora.

A kikötőig néma csendben voltak. Jean-Michel szakértő módon kötötte ki a csónakot, aztán követte a lányt a tengerparti vásárlóutcában, amíg az járta a köröket. Az egyik butikban kiválasztott magának két napozóruhát és egy új bikinit. A másikban vásárolt egy szandált, egy strandtáskát és egy napszemüveget ahelyett, amit előző nap a jet-ski derbin elveszített. Azután következett a gyógyszertár, ahol sampont vett, testápolót és egy luffaszivacsot, hogy le tudja dörzsölni a hámló bőrt leégett válláról. Jean-Michel ragaszkodott hozzá, hogy mindenhol Zizi egyik hitelkártyájával fizessenek. Mikor visszafelé tartottak a csónakhoz, Rimona sétált el mellettük, hatalmas napszemüveg és laza szalmakalap alá rejtőzve. Sarah a kikötőre néző aprócska bárban is látott egy ismerős kinézetű férfit, aki fehér kalapot és napszemüveget viselt, s komoran bámult a kocktéljába. Csak az Alexandra fedélzetén ébredt rá, hogy Gabriel volt az.

Amikor másnap felhívta Londont, Julian átvette a telefont, és megkérdezte, mikorra tervezi a visszatérését. Aztán két nappal később is megkérdezte, ám akkor már érezhető volt a hangjában egy árnyalatnyi nyugtalanság.

Aznap a késő délutáni órákban Zizi odatelefonált Sarah szobájába. - Lenne szíves feljönni az irodámba? Azt hiszem, ideje beszélünk. - Aztán letette a telefont, meg sem várva a lány válaszát.

Igyekezett nagyon szakmaian öltözni. Szűk fehér nadrágot vett fel, sárga blúzt, ami eltakarta a karját, hozzá lapos talpú szandált. Gondolkozott rajta, hogy feltesz egy leheletnyi sminket, aztán úgy döntött, hogy semmivel sem tudná felülmúlni az egyhetes karib-tengeri napsütés eredményét. Tíz perccel a hívás után elhagyta a lakosztályát, és Zizi irodája felé tartott. A férfi a konferenciaasztalnál ült Daud Hamza, a két Abdul és Herr Wehrli társaságában. Mind egyszerre álltak fel, amikor Sarah belépett a szobába, aztán összeszedték a papírjaikat, és szó nélkül kivonultak. Zizi jelzett Sarah-nak, hogy üljön le. A szoba tulsó felén jókora lapos képernyős tévében az Al-Dzsazíra képei vibráltak némán: izraeli csapatok rombolták le épp a Hamasz egyik öngyilkos merénylőjének otthonát, miközben a merénylő szülei a kamerába zokogtak. Zizi tekintete elidőzött egy ideig a képernyőn, mielőtt Sarah felé fordult volna.

- Több tízmillió dollárom fekszik a palesztin területekben, és további milliókat adtam nekik jótékony adakozás keretében. Erre most az izraeliek cafatokra tépik az egészet, a világ meg nem tesz semmit.

Tegnap miért nem kárhoztattad a világot, gondolta Sarah, amikor huszonkét elszenesedett, összezúzott holttest hevert egy tel-avivi utcán? Lenézett a kezére, a Zizitől kapott arany karperecre, a Harry Winston órára, és nem szólt semmit.

- De beszéljünk kellemesebb dolgokról - mondta Zizi.

- Rendben. - A lány felnézett, és mosolygott. - Visszautasíthatatlan ajánlattal készül előállni, hogy dolgozzam magának.

- Erre készülnék?

- Igen, erre.

Zizi visszamosolygott rá. - Megürült egy hely a művészeti osztályunkon. - A mosoly leolvadt az arcáról. - Nem várt üresedésről van szó, de mindenesetre megürült egy hely. Azt szeretném, ha maga töltené be.

- Művészeti osztályt mondott?

- Bocsásson meg - mondta Zizi. - Mi így nevezzük az egyes részlegeket. Hasszán a kommunikációs osztály vezetője. Manszurhoz az utazási osztály tartozik. Herr Wehrliehez a banki ügyletek. Mr. bin Talaihoz...

- A biztonság.

- Pontosan.

- Ki a művészeti osztály vezetője?

- Jelenleg én magam. De szeretném, ha átvenné tőlem a stafétát.

- Na és Andrew Malone?

- Andrew Malone már nem dolgozik nekem. - Zizi egy pillanatig az imafüzérjével babrált. Szeme ismét a televízió képernyőjére vetődött, és ott is maradt, miközben beszélt. - Az Andrew-val kötött megegyezésem kizárólagosságot feltételezett. Nagyvonalúan megfizettem. Cserébe olyan tanácsokat vártam tőle, amelyekbe nem zavar bele a személyes érdeke. Amint az később kiderült, Andrew rendszeresen elárult engem. Az utóbbi jó néhány évben egyszerre fogadott el pénzt tőlem és azoktól, akiktől vásároltam, s ezzel égbekiáltó módon megszegte a megegyezésünket. Julian Isherwood is ott van azon kereskedők és gyűjtők között, akik a szerződésünket megszegve pénzt fizettek Andrew-nak. - A lányra nézett. - Tudott bármilyen pénzkifizetésről Julian Isherwood és Andrew Malone között?

- Nem - felelte a lány. - És sajnálom, ha így történt.

- Hiszek magának - mondta Zizi. - Andrew biztosan titoktartást fogadtatott Juliannel. Mindig ügyelt rá, hogy elfedje a nyomait a kettős ügyletei során. Sajnos a bankszámláiról nem tudta eltüntetni árulásának bizonyítékát. Így jöttünk rá.

Újabb pillantást vetett a televízióra, és összevonta a szemöldökét. - Az állás, amit kínálok önnek, jóval komolyabb, mint Andrew-é volt. Nemcsak a képek beszerzésében fog segíteni nekem, de a gyűjtemény gondozásáért és konzerválásáért is maga lesz a felelős. Azt tervezem, hogy egyik másik darabot kölcsönadom európai és amerikai múzeumoknak, ezzel is előmozdítva a kedvezőbb kulturális kapcsolatokat országom és a Nyugat között. Egykori kurátorként maga több mint megfelelő ezeknek a tranzakcióknak a lebonyolítására. - Egy pillanatig tanulmányozta a lányt. - Érdekelne egy ilyen pozíció?

- Igen, de.

- .de szeretné tisztázni az anyagiakat, mielőtt választ ad, amit én tökéletesen megértek. Ha nincs ellene kifogása, megkérdezném, mennyit fizet most magának Julian.

- Azt hiszem, nagyon is van kifogásom.

Zizi mélyet sóhajtott, és csavart egyet az imafüzérjén. - Feltétlenül meg akarja nehezíteni a dolgunkat?

- Igyekszem nem önmagam ellensége lenni.

- Kész vagyok évi ötszázezer dollárt fizetni magának, ehhez jön még a lakás és a korlátlan költségtérítés. Az állás elég sok utazással jár - és természetesen sok időt kellene velem és népes családommal töltenie. Ezért hívtam meg erre a hajókázásra. Szerettem volna, ha megismer minket. Remélem, jól érzi itt magát, és értékeli a

vendégszeretetünket.

- Nagyon is - mondta a lány.

Zizi felemelte a kezét. - Akkor hát?

- Három évre szóló garantált szerződésre lesz szükségem.

- Tekintse elintézettnek.

- Ötszázat kérek az első évben, hatszázat a másodikban és hétszázötvenet a harmadikban.

- Meglesz.

- Aztán ott van még a szerződési bonusz.

- Mondjon egy számot.

- Kétszázötvenezer.

- Ötszázat is kész lettem volna fizetni. Akkor megállapodtunk?

- Azt hiszem, igen. - Hirtelen lehervadt a mosoly a lány arcáról. - Nem repesek az örömtől, hogy meg kell mondanom Juliannek.

- Ez üzlet, Sarah. Julian meg fogja érteni.

- Úgy érzi majd, hogy mélyen megsértették.

- Talán jobb lenne, ha én beszélnék vele.

- Nem - mondta a lány a fejét rázva. - Majd én. Ennyivel tartozom neki.

- Maga szemlátomást egyenes nő, Sarah. - Hirtelen felállt. - Szólok az ügyvédeknek, hogy írják meg a szerződést. Herr Wehrli kiállít önnek egy csekket a szerződési bonuszról, és kap tőle egy AAB-hitelkártyát a költségeire. - Kinyújtotta a kezét. - Isten hozta a családban, Sarah.

A lány megrázta a kezét, aztán indult az ajtó felé.

- Sarah? Megfordult.

- Kérem, ne kövesse el Andrew hibáját. Amint látja, igen nagyvonalúan bánok az embereimmel, de rögtön nagyon haragos leszek, ha elárulnak.

Amint az előre látható volt, Julian Isherwood teljesen megdöbbsent a hír hallatán. Előbb kikelt Zizi ellen, aztán Sarah-t vette célba. - Semmi szükség rá, hogy visszajöjjön a galériába a holmijáért! - kiabálta. - Magát itt nem látják szívesen - magát vagy a szaros szaudi sejkjét! - Miután lecsapta a telefont, átment a Green'sbe, ahol Oliver Dimblebyt és Jeremy Crabbe-et találta, amint összeesküvők módjára sutyorognak egymás közt a bár végében.

- Mi ez a búskomor arc, Julie? - kérdezte Dimbleby talán túlon túl is vidáman.

- Elvesztettem őt.

- Kicsodát?

- Sarah-t - felelte Isherwood. - Otthagytam Zizi al-Bakariért.

- Azt ne mondd, hogy átvette Andrew Malone régi munkáját.

Isherwood komoran bólintott.

- Mondd meg neki, hogy tartsa távol magát Zizi sütis dobozától - szólalt meg Crabbe. - Még le találja vágni a kezét. Tudod, az arrafelé legálisnak számít.

- Hogy nyúlta le tőled? - kérdezte Dimbleby.

- Pénzzel, természetesen. Mindent azzal vesznek meg.

- Ez igaz - mondta Dimbleby. - De még mindig itt van nekünk a szépséges Elena.

Még igen, gondolta Isherwood. De meddig?

Négyezer mérfölddel távolabb, a Sun Dancer fedélzetén Gabriel osztozott Isherwood rosszkedvében, bár az ő hangulatának egészen más oka volt. Miután értesült róla, hogy

Sarah-t felvették, visszatért a hajóorrban lévő őrhelyére, és nem volt hajlandó tudomást venni a csapat többi tagjának gratulációiról.

- Most meg mi baja van? - kérdezte Jakov Lavontól. - Hiszen megcsinálta! Bejuttatott egy ügynököt a Dzsihád Rt.-be!

- Igen - mondta Lavon. - És egyszer majd ki is kell hoznia onnét.

24

Gustavia, Saint-Barthélemy

Végül kiderült, hogy Zizi titkos úti célja a francia Saint-

Barthélemy sziget. Másnap reggel érkeztek, és Gustaviánál, a sziget festői kikötőjénél és közigazgatási fővárosánál vetettek horgonyt. Sarah épp befejezte az edzést, amikor csábos fehér bikiniben és tiszta fehér strandruhában Nadia jelent meg az edzőteremben.

- Miért nem vagy még készen? - kérdezte.

- Miről beszélsz?

- Elviszlek a Saline Beachre - a világ legnagyobb strandjára.

Sarah tétovázott, de Nadia gyengéden megérintette a karját. - Nézd, Sarah, tudom, hogy eddig nem voltam valami kedves veled, de rengeteg időt fogunk együtt tölteni most, hogy az apámnak dolgozol. Akár barátok is lehetnénk.

Sarah mintha gondolkodott volna valamin. - Tíz percet kérek.

- Kapsz ötöt. - Nadia szívélyesen elmosolyodott. - Mire számítottál? Az apám lánya vagyok.

Sarah felment a kabinjába, vett egy gyors zuhanyt, és magára kapott egy úszódresszt meg egy napozóruhát. Berámolt ezt-azt az új strandtáskájába, aztán felment a tatra. Nadia már a motoros hajón várta Rafik al-Kemál és Dzsafer Saruki társaságában. Jean-Michel a kormány mögött ellenőrizte a műszerek kijelzőit.

- Csak mi leszünk? - kérdezte Sarah, mikor bemászott a hajóba, és elhelyezkedett elöl, Nadia mellett.

- Lehet, hogy később Rahima is csatlakozik hozzánk - mondta Nadia. - De őszintén szólva, remélem, mégsem. Egy kicsit már elegendem van belőle.

Jean-Michel ellavírozott az Alexandra tatjának közeléből, aztán sebességbe kapcsol, és a motoros hajó elrobogott. A sziget déli oldala mentén süvítettek, Gustavia külvárosi részei, aztán a Grandé Pointe mellett. Két perccel később bekanyarodtak egy kis öbölbe, melynek mindkét oldalát vulkanikus eredetű, szürkésbarna göröngyös sziklák őrizték. A sziklák között és a vakító kék ég alatt széles, sarló alakú strand húzódott. - Isten hozott a Saline-on - mondta Nadia.

Jean-Michel óvatosan átvitte a hajót a szelíd hullámtörőkre, és a partvonaltól néhány méterre megállt. Rafik és Saruki kiugrottak a hajóból a sekély vízbe, és odamentek az orrhoz. Nadia felállt, és kicsusszant a hajóból egyenesen Rafik erős karjai közé. - Ez a legjobb a testőrökben - mondta. - Sosem leszel nedves, míg elérsz a strandig.

Sarah vonakodva mászott ki a hajóból Saruki karjába. Néhány másodperccel később gyengéden letették a homokra a víz szélénél. Amikor Jean-Michel megfordult a hajóval, és elindult vissza az Alexandrához, Nadia az apályvonalnál állt, és épp megfelelő táborhelyet keresett. - Arrafelé - mondta, aztán megfogta Sarah kezét, és a strand távoli vége felé vezette, amerre nem voltak emberek. Rafik és Saruki követte őket a székekkel és a táskákkal. Miután úgy ötven méterre eltávolodtak az utolsó strandolótól, Nadia megállt, és arabul mondott néhány sietős szót Rafiknak, aki válaszul kiterített két törülközőt a homokra, és szétnyitotta a székeket.

A két testőr a lányoktól húsz méterrel távolabbra helyezte őrhelyét. Nadia levette a strandruháját, és leült a törülközőre. Hosszú fekete haja egyenesen hátra volt fésülve, és csak úgy csillogott a zselétől. Ezüstözött napszemüveg volt rajta, üvegén átlátszott

nagy, nedvesen csillogó szeme. A válla fölött hátrapillantott a testőrökre, aztán levette a fürdőruha felsőjét. Nagy, formás mellei voltak. Két hét napozás után szépen le volt sülve a bőre. Sarah leült az egyik székre, és a homokba fúrta a lábát.

- Tetszik, hogy körülötted vannak? - kérdezte Nadiától.

- A testőrök? - Nadia megvonta a vállát. - Ha Zizi al-Bakari lányának születnél, a testőrök hozzátartoznak az életedhez. El tudod képzelni, mennyit érnék egy emberrablónak vagy egy terroristának?

- Milliárdokat.

- Pontosan. - Benyúlt a táskájába, és elővett egy csomag Virginia Slims cigarettát. Rágyújtott egy szálra, és Sarah-t is megkínálta, de ő megrázta a fejét. - Az Alexandrán nem dohányzom, mert tiszteletben tartom apám kívánságait. De ha távol vagyok tőle. - Elhallgatott.

- Ugye nem szólsz neki?

- Esküszöm. - Sarah a testőrök felé biccentett a fejével. - Na és ők?

- Ők nem mernének szólni apámnak. Nadia eltette a cigarettát a táskájába, és kifújta a füstöt a felhőtlen kék ég felé.

Sarah becsukta a szemét, és arcát a nap felé fordította.

- Gondolom, nincs nálad véletlenül egy üveg jéghideg rosé.

- Bár lenne - felelte Nadia. - Jean-Michelnek mindig sikerül felcsempészeni egy kis bort a fedélzetre. Biztos vagyok benne, hogy adna neked egy-két üveggel, ha szépen kérnéd.

- Attól tartok, Jean-Michel szívesen adna nekem mást is.

- Igen, nagyon odavan érted. - Nadia feltolta a homlokára a napszemüvegét, és lehunyta a szemét. - Van egy étterem a dűnék mögött. Megihatnánk majd egy italt a bárban, ha van kedved.

- Nem tudtam, hogy iszol.

- Nem igazán, de imádom a banános daiquirit az olyan napokon, mint ez.

- Azt hittem, a vallásod tiltja az alkoholt. Nadia csak legyintett.

- Nem vagy vallásos? - kérdezte Sarah.

- Szeretem a hitemet, ugyanakkor modern szaudi nő vagyok. Nekünk két arcunk van. Otthon kénytelenek vagyunk fekete fátyol mögé rejtőzni. De Nyugaton.

- Megihatjátok azt az egy-két pohár daiquirit és fekhettek félmeztelenül a strandon.

- Pontosan.

- Apád tudja?

Nadia bólintott. - Azt akarja, hogy igazi nyugati nő legyek belőlem, de maradjak hű az iszlám alapelveihez. Megmondtam neki, hogy ez lehetetlen, legalábbis szigorú értelemben véve, és ő elfogadta ezt. Nem vagyok gyerek, Sarah. Huszonhét éves vagyok.

Az oldalára fordult, és a tenyerére támasztotta a fejét. - Te hány éves vagy?

- Harmincegy - mondta Sarah.

- Voltál már férjnél?

Sarah megrázta a fejét. Arcával még mindig a nap felé fordult, és úgy érezte, ég a bőre. Nadia tudja, gondolta. Mind tudják.

- Nagyon szép lány vagy - mondta Nadia. - Miért nem vagy még férjnél?

Egy telefonhívás miatt, ami 2001. szeptember 11-én reggel nyolc óra ötvenháromkor érkezett...

- A szokásos kifogások - felelte. - Először ott volt az egyetem, aztán a doktorátus, végül a munkám. Azt hiszem, sosem volt időm a szerelemre.

- Nem volt időd a szerelemre? Milyen szomorú.

- Ez egy amerikai betegség.

Nadia a szemére húzta a napszemüvegét, és a hátára fordult.

- Erős a nap - mondta Sarah. - Be kéne takard magad.

- Sosem égek le. Ez az egyik előnye annak, ha az ember szaudi. - Kinyújtotta a kezét, és lustán elnyomta cigarettája csikkjét a homokban. - Biztos nagyon különösnek találod.

- Mit?

- Egy száz százalékgig amerikai lány, mint te, és Zizi al-Bakarinak dolgozik.

- Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsalak, Nadia, de nem vagyok száz százalékgig amerikai. A gyerekkorom nagy részét Európában töltöttem. Amikor visszamentem Amerikába az egyetemre, borzasztóan nem odavalónak éreztem magam. Sok időbe telt, mire be tudtam

illeszkedni.

- Nem zavar, hogy egy szaudinak dolgozol?

- Miért zavarna?

- Mert a te országodból sokan minket hibáztatnak a szeptember 11 -i támadások miatt.

- Én nem tartozom közéjük - mondta Sarah, aztán elismételte a mondatokat, amelyeket Gabriel vésett a fejébe Surreyben. - Oszama szaudiakat választott a támadások kivitelezéséhez, hogy éket verjen a ti országotok és a miénk közé. A Szaud-ház ellen is háborút indított, nem csak Amerika ellen. Szövetségesek vagyunk az al-Kaida elleni harcban, nem ellenségek.

- A szaudi hírszerzés többször is figyelmeztette apámat, hogy a királyi családdal való szoros kapcsolata miatt a terroristák célpontnak tekintik. Ezért olyan szigorúak a biztonsági intézkedéseink.

- A testőrök felé intett. - Ezért kell gorillákat hoznunk a strandra két csinos fiú helyett.

Átgördült a hasára, hátát fordítva a forró nap felé. Sarah becsukta a szemét, és ködös, álomteli alvásba merült. Egy órával később arra ébredt, hogy az eredetileg néptelen térség, ahol letelepedtek, tele van emberekkel. Rafik és Saruki most közvetlenül mögöttük ült. Nadia úgy tűnt, alszik.

- Melegem van - vetette oda Sarah a testőröknek.

- Megyek, úszom egyet. - Mikor Rafik készült felállni, a lány a kezével jelzett neki, hogy maradjon.

- Megleszek - mondta.

Lassan begyalogolt a vízbe, míg a hullámok már a derekát nyaldosták, aztán belevetette magát a habokba, és tempózott párat, hogy eltávolodjék a tajtékos résztől. Amikor felbukkant a víz alól, Jakov úszkált mellette.

- Meddig maradtok a szigeten?

- Fogalmam sincs. Nekem soha nem mondanak semmit.

- Biztonságban vagy?

- Amennyire tudom, igen.

- Láttál valakit, aki akár bin Safik is lehetett?

A lány megrázta a fejét.

- Itt vagyunk veled, Sarah. Mindannyian. Most távolodj el tőlem, és ne nézz hátra. Ha kérdeznek valamit rólam, mondd, hogy flörtöltem veled.

Ezzel el is tűnt a víz alatt. Sarah visszament a strandra, és lefeküdt a törülközőre Nadia mellé.

- Ki volt az a férfi, akivel beszéltél? - kérdezte Nadia.

Sarah úgy érezte, menten kiugrik a szíve a helyéről. De

sikerült higgadtan felelnie. - Nem tudom - mondta -, de a barátnője előtt cicázott velem.

- Mit vártál egy zsidótól?

- Honnan tudod, hogy zsidó?

- Higgy nekem, az. Soha ne állj szóba idegenekkel, Sarah. Főleg zsidókkal ne.

Sarah a kabinjában öltözködött a vacsorához, amikor meghallotta a Sikorsky motorjának zúgását. Feltette a nyakába a gyöngysort, és felsietett a hátsó fedélzetre. Zizit találta ott. Egy kanapén ült a hűvös esti levegőn, divatos szabású koptatott farmerben és fehér pulóverben.

- Ma este a szigeten vacsorázunk - mondta. - Nadia és én az utolsó helikopterrel megyünk. Maga velünk jön.

Húsz perccel később beszálltak a Sikorskyba. Ahogy a kikötő fölött repültek, Gustavia fényei lágyan izzottak a sűrűsödő sötétségben. Átrepültek a kikötő mögött elterülő magas hegygerincen, és leereszkedtek a reptérre, ahol a többiek már vártak rájuk a leszállópálya végében, csillogó fekete Toyota Land Cruiserek köré csoportosulva.

Amikor Zizi biztonságban ült a helyén, a konvoj elindult a reptér kijáratára felé. Az út túloldalán, a sziget fő bevásárlóközpontjának parkolójában Sarah Joszit és Rimonát pillantotta meg egy robogón. Előrehajolt Zizihez, aki a lánya mellett ült.

- Hová megyünk?

- Lefoglaltunk egy éttermet Gustaviában. De előbb a sziget túlsó végébe megyünk egy villába, ahol megiszunk valamit.

- A villát is lefoglalták?

Zizi elnevette magát. - Igazság szerint az egyik üzlettársunk bérli a helyet.

Felvisított egy mobil. Hasszán az első csöngésre felvette, majd miután azonosította a hívót, átadta a telefont Zizinek. Sarah kinézett az ablakon. Épp a Baie de Saint- Jean mellett hajtottak. Hátrapillantott, és meglátta az utolsó Land Cruiser fényszóróját közvetlenül mögöttük. Egy kép bontakozott ki a fejében: Joszi a robogó kormányánál, és a derekába kapaszkodó Rimona. Behajította a képet egy képzeletbeli iratmegsemmisítőbe, és hagyta továbbmenni.

A konvoj hirtelen lelassult, amint beértek Saint-Jeanba, a forgalmas kis strandvárosba. Üzletek és éttermek sorakoztak a keskeny út mindkét oldalán, s itt-ott napbarnított gyalogosok cikáztak át a lassan haladó autók között. Jean-Michel halkan káromkodott, amikor egy fiatal pár motorral elhúzott mellettük, kihasználva a dugóban nyílt szűk kis rést.

A városka másik végén hirtelen alábbhagyott a forgalom, és az út az öböl széle mellett felkanyarodott a sziklák közé. Bevettek egy hajtúkanyart, s a tenger egy pillanatig épp alattuk terült el higanyfényben pompázva a nemrég felkelt hold fényében. Lorient volt a következő város. Kevésbé elbűvölő, mint Saint-Jean, és sokkal kevésbé forgalmas: takaros kis bevásárlóközpont, egy lezárt benzinkút, a helyi nőket kiszolgáló szépségszalon és egy hamburgerstand, ami a félmeztelen motoros fiúk igényeinek kielégítésére szolgált. Egy krómozott tetejű asztal mellett khaki sortban és szandálban Gabriel ücsörgött magában.

Zizi hangos csattanással lecsukta a mobilját, és oda sem nézve hátranyújtotta a válla fölött Hasszánnak. Nadia az egyik hajtincsén tanulmányozta a törött végeket.

- Gustaviában van egy tűrhető night club - mondta szórakozottan. - Vacsora után elmehetnének táncolni.

Sarah nem felelt, és újból kinézett az ablakon. Elhaladtak egy temető mellett, aztán meredek hegyi út következett. Jean-Michel visszaváltott, és tövig nyomta a gázpedált. Az út az emelkedő felénél élesen balra kanyarodott. Ahogy a Land Cruiser bevette a kanyart, Sarah Nadia testéhez préselődött. Csupasz bőre szinte égetett a napozás után.

Egy perccel később már egy keskeny, szeles kiszögellés felé tartottak. A kiszögellés

vége előtt a konvoj hirtelen lelassított, és egy biztonsági kapun keresztül bekanyarodott egy fényben úszó, hatalmas fehér villa előudvarára. Sarah hátrapillantott a válla fölött, ahogy a vaskapu automatikusan becsukódott mögöttük. Egy robogó még elslisszolt, aztán el is tűnt. Khaki sortot és szandált viselő férfi vezette. A Land Cruiser ajtaja kinyílt. Sarah kiszállt a kocsiból.

A férfi a bejáratí ajtónál állt egy középkorú szőke nő mellett, és Zizi népes kíséretének valamennyi tagját üdvözölte, ahogy jöttek felfelé a kövezett lépcsőn. A házigazda magas volt, egy úszó széles, szögletes vállával és keskeny csípővel. A haja sötét és enyhén hullámos. Halványkék Lacoste pulóvert viselt és fehér nadrágot. A pulóver szára egészen rá volt húzva a csuklójára, a jobb kezét pedig zsebre dugta. Zizi belekarolt Sarah-ba, és bemutatta őket egymásnak.

- Ez itt Sarah Bancroft, a művészeti osztályom újdonsült vezetője. Sarah, ez itt Alain al-Nasser. Alain igazgatja az egyik befektetési cégünket Montrealban.

- Örülök, hogy megismerhetem, Sarah.

Folyékonyan beszélt az angolt, enyhe akcentussal. A keze szigorúan a zsebében. A nő felé biccentett.

- A feleségem, Sophie.

- Bonsoir, Sarah.

A nő kinyújtotta felé a kezét. Sarah megrázta, aztán kezét nyújtott Alain al-Nassernek, de a férfi gyorsan elfordult, és hosszas ölelkezésbe merült.

Vezír bin Talallal. Sarah belépett a villába. Nagy volt és levegős, s az egyik oldaláról terasz nyílt. Volt ott egy türkizkék úszómedence, s azon túl már csak a sötétedő tengert lehetett látni. Az egyik asztal italokkal és rágcálnivalóval volt megpakolva. Sarah hiába keresett egy üveg bort, úgyhogy végül a papajalé mellett döntött.

Kiment az italával a teraszra, és leült. A gázlámpák fénye reszketett az esti szélben. Ahogy Sarah haja is. A füle mögé dugta a rakoncátlan tincseket, és visszanezett a villába. Alain al-Nasser otthagya Sophie-t Jean-Michel társaságában, s most épp elmélyült eszmecserét folytatott Zizivel, Daud Hamzával és bin Talallal. Sarah kortyolt egyet a gyümölcsleből. Az ajka olyan volt, akár a smirgli. A szíve erősen vert.

- Szerinted helyes pasi?

Döbbsenten nézett fel, és Nadiát pillantotta meg a háta mögött.

- Kicsoda?

- Alain.

- Te meg miről beszélsz?

- Láttam, hogy nézel rá, Sarah.

Találj ki valamit, gondolta Sarah.

- Jean-Michelt néztem.

- Ne mondd, hogy megfordult a fejedben?

- Sose jó, ha az ember összekeveri a romantikát a munkával.

- Na persze, valóban szép férfi.

- De még mennyire - mondta Sarah. - Csak zűrés.

- Mind az.

- Milyen jól ismered Alaint?

- Nem igazán - felelte Nadia. - Úgy három éve dolgozik apámnak.

- Nem szauid, ugye?

- Nálunk senkinek sem adnak olyan nevet, hogy Alain. Libanoni. Azt hiszem, Franciaországban nevelkedett.

- És most Montrealban él?

- Gondolom. - Nadia arckifejezése elsötétült. - Az ember jobban teszi, ha nem kérdez túl sokat apám üzleteiről - vagy azokról, akik neki dolgoznak. Apám nem szereti.

Nadia odébb ment, és leült Rahima mellé. Sarah kinézett a tengerre, és egy elhaladó hajó fényét figyelte.

Tudjuk, hogy valahol Zizi birodalmán belül rejtőzik. Talán befektetési bankárként vagy portfólió menedzserként jelenik meg. Lehet, hogy ingatlanfejlesztőként vagy egy gyógyszerészeti cég vezetőjeként tűnik fel...

Vagy egy Alain al-Nasser névre hallgató vállalkozási tőke-befektetőként. Aki libanoni, de azt hiszem, Franciaországban nevelkedett. Akinek a kerek arca nem egészen illik a testéhez, de mintha hasonlítana arra, amelyet egy nem létező vidéki házban látott Surreyben. Akit ebben a pillanatban épp az egyik hátsó szobába vezettek be privát megbeszélésre a Dzsihád Rt. elnök-vezérigazgatójával. Aki nem hajlandó kezét fogni Sarah-val. Vajon csak azért, mert fél, hogy beszennyezi egy hitetlen nő érintése? Vagy azért, mert egy Afganisztánban szerzett repesz sérülés következményeként egy kicsit torz az a kéz?

- Egy ilyen helyzetben a legegyszerűbb a legjobb,

Sarah. A hagyományos módszert fogjuk követni. A szokásos kódok. Egyszerű és egyértelmű jelzések.

- Egyszerű és egyértelmű jelzések?

- Karóra a bal kézen, karóra a jobb kézen. Kabátgallér felhajtva, kabátgallér lehajtva. Kézitáska bal kézben, kézitáska jobb kézben.

- Újság a hónom alá csapva?

- Meg fog lepődni, de nekem mindig a haj volt a kedvencem.

- A haj?

- Hogy szokta viselni a haját, Sarah?

- Általában kibontva.

- Nagyon szép az arccsontja. Kecses a nyaka. Néha feltűzhetné a haját. Mint Marguerite.

- Az olyan régimódi.

- Van, ami soha nem megy ki a divatból. Feltűzné nekem a haját?

A lány benyúlt a táskájába a hajcsatért, amit Chiara adott neki az utolsó napon, amelyet a galériában töltött, és úgy tett, ahogy Gabriel kérte.

- Nagyon szép feltűzött hajjal. Ez lesz a jelünk arra az esetre, ha látni véli bin Safikot.

- És aztán?

- Azt bízza ránk, Sarah.

25

Gustavia, Saint-Barthélemy

Ez volt az első éjszaka, mióta felszállt az Alexandra fedélzetére, hogy Sarah nem tudott aludni. Feküdt a hatalmas ágyon, és mozdulatlanságra kényszerítette magát, nehogy bin Talal gyanakodni kezdjen rá, ha esetleg rejtett kamerákon keresztül figyeli. Röviddel hat előtt az ég kezdett világosodni, és egy vörös paca jelent meg a horizont fölött. Várt még egy fél órát, mielőtt megrendelte volna a kávé. Amikor megjött a kávé, Sarah-nak kínzó fejfájása támadt.

Kiment a napozófedélzetre, és megállt a korlátnál, a kikötőben lassan felkelő fény felé fordulva, s közben a montreali Alain al-Nasserre gondolt. Előző este valamivel több mint egy órát maradtak a férfi villájában, aztán átmentek Gustaviába vacsorázni. Zizi a La Vela nevű éttermet foglalta le a kikötő szélén. Alain al-Nasser nem tartott velük. Még

a neve sem merült föl vacsora közben, legalábbis nem úgy, hogy azt Sarah hallotta volna.

A desszert alatt egy Eli Lavonhoz hasonlító alak sétált el az étterem mellett. Sarah csak lepillantott, hogy megtörölje száját a szalvétával, s mire felnézett, a férfi már el is tűnt.

Hirtelen leküzdhetetlen vágyat érzett a mozgásra, és úgy döntött, hogy benéz az edzőterembe, még mielőtt Zizi birtokba venné. Spandex rövidnadrágot húzott, topot és a futócipőjét, aztán belépett a fürdőszobába, hogy a tükör előtt feltűzze a haját. Csend volt az edzőteremben, amikor odaért. Arra számított, hogy üresen találja, ehelyett meglátta Jean-Michelt, amint az egyik szerkezet fölé hajolva épp a bicepszén dolgozik. Hűvösen üdvözölte a férfit, aztán fellépett a futópadra.

- A szigetre megyek egy jó kis futásra. Nincs kedve velem jönni?

- Mi lesz Zizi tréningjével?

- Azt mondja, fáj a háta.

- De maga mintha nem hinne neki.

- Mindig fáj a háta, ha el akar lógni egy napot. - A gyakorlatsor végén megtörölte csillogó karját egy törülközővel. - Menjünk, mielőtt beindul a forgalom.

Motoros hajóra szálltak, és a belső kikötő felé vették az irányt. Még nem támadt fel a szél, s a víz is nyugodt volt. Jean-Michel nyilvános dokkban állt meg a hajóval egy néptelen kávéház mellett, amely épp a reggeli nyitáshoz készülődött. Végeztek néhány nyújtógyakorlatot a rakparton, aztán nekivágtak az óváros csendes kis utcáinak. Jean-Michel erőfeszítés nélkül haladt a lány mellett. Amikor odaértek a kikötő mögötti kanyargós hegyi emelkedőhöz, Sarah néhány lépéssel lemaradt. Elhúzott mellette egy robogó, amit egy bukósisakot és farmert viselő, formás fenekű lány vezetett. Sarah felgyorsított, és behozta a lemaradását. A hegytetőn megállt egy pillanatra, hogy lélegzethez jusson, miközben Jean-Michel könnyed helyben futást végzett.

- Mi a baj?

- Több mint négy kilót szedtem fel ezen az úton.

- Mindjárt vége.

- Meddig maradunk még?

- Még két napot maradunk Saint-Bart'sban. - Jean-Michel a franciákra jellemző gesztusként lebiggyesztette a száját. - Talán hármat. Zizi már lassan menne. Látom rajta.

Ebben a pillanatban elzúgott a fejük felett a nap első repülőgépe, majd a hegy mögött hirtelen ereszkedésbe kezdett az alant lévő kifutópálya felé. Jean-Michel szó nélkül megindult a nyomában, lefelé az úton. Elfutottak a reptér és a sziget fő bevásárlóközpontja mellett, aztán bekanyarodtak, és továbbfutottak Saint-Jean irányában. Kezdett éledezni a forgalom; kétszer is ki kellett ugraniuk a homokos leállósávba a közeledő teherautók elől. Az út végén Jean-Michel átvezette a lányt a kőfal egy nyílásán, aztán végig egy homokos ösvényen a strandig. - Jobb, ha itt futunk - mondta. - Itt-ott kicsit felgyorsítok majd. Nem lesz gond?

- Miből gondolja, hogy nem bírom a tempót?

A férfi megnyújtotta a lépéseit. Sarah erejét megfeszítve igyekezett nem lemaradni.

- Mindjárt jön a gyors rész - mondta a férfi. - Készen áll?

- Azt hittem, ez volt az.

Jean-Michel kisprintelt mellőle. Sarah az álmatlan éjszakától kimerülve gyaloglásra lassított, és élvezte, hogy végre egyedül van, először azóta, hogy betette a lábát Zizi táborába. Nem tartott sokáig. Két perccel később Jean-Michel már száguldott is visszafelé, két karja úgy pumpált, akár a dugattyúk. Sarah megfordult, és újból futni kezdett. Jean-Michel megelőzte, aztán lelassított.

- Éhen halok - mondta a lány. - Mit szólna egy reggelihez?

- Előbb befejezzük a futást. Aztán eszünk valamit abban a kávézóban a hajó mellett.

Húsz percbe telt, hogy megtegyék az utat a kikötőig.

Mire odaértek, a kávézó már kezdett megtelni emberekkel, de Jean-Michel talált egy üres asztalt odakint az árnyékban, és leült. Sarah rövid ideig tanulmányozta az étlapot, aztán a kávéházzal szemben lévő férfiruházati butik felé fordította a tekintetét. A kirakatban csupa drága kinézetű, kézi készítésű pamuting volt. Sarah becsukta az étlapot, és Jean-Michelre nézett.

- Vennem kéne Zizinek valami ajándékot köszönetképpen.

- Egy ajándék az utolsó dolog, amire Zizinek szüksége van. Neki aztán tényleg mindene megvan.

- Valamit akkor is adnom kellene neki. Igazán nagyvonalú volt velem.

- Ebben biztos vagyok.

A lány megérintette Jean-Michel karját, és a butikra mutatott.

- Az utolsó dolog, amire Zizinek szüksége van, az még egy ing - mondta Jean-Michel.

- Ezek nagyon szép ingek.

A férfi bólintott. - Francia ingek - mondta. - Bizonyos dolgokban még mindig jók vagyunk.

- Adja ide a hitelkártyáját.

- Céges hitelkártya.

- Majd megadom.

A férfi előhúzott egy kártyát a futó sortja zsebéből, és átadta a lánynak. - Nem kell megadnia - mondta. - Higgye el, Sarah, nem maga lesz az első, aki Zizi pénzén vesz ajándékot Zizinek.

- Mi az ingmérete?

- Nyakban negyvenkettő, nyolcvannégy centis ujjhosszal.

- Lenyűgöző.

- A személyi edzője vagyok.

A lány elmondta Jean-Michelnek, mit kér reggelire - tartint, rántottát és tejeskávét - aztán átsétált a butikhoz. Egy kicsit nézegette az ingeket a kirakatban, aztán belépett a boltba. Rövid hajú, szőke, vonzó fiatal nő üdvözölte franciául. Sarah kiválasztott két inget, egy sötétkéket és egy halvány sárgát, és megadta Zizi méreteit. A nő eltűnt a hátsó szobában, s néhány másodperccel később már jött is az ingekkel.

- Tartanak ajándékdobozt?

- Természetesen, madame.

Elővett egyet a pult alól, majd gondosan selyempapírba csomagolta az ingeket, és betette őket a dobozba.

- Üdvözlőkártyájuk is van? - kérdezte Sarah. - Olyan borítékos.

A nő ismét a pult alá nyúlt. Letette a kártyát Sarah elé, és adott neki egy tollat.

- Mivel szándékozik fizetni, madame? Sarah átnyújtotta neki a hitelkártyát. Míg az eladónő a kártyával volt elfoglalva, Sarah az üdvözlőlap fölé hajolt, és ezt írta rá: Alain al-Nasser - Montreal. Aztán betette a lapot a borítékba, megnyalta a ragasztócsíkot, és szorosán lezárta. Az eladónő letette a bizonylatot Sarah elé. Ő aláírta, aztán visszaadta a tollat a nőnek a lezárt borítékkal együtt.

- Nem értem, madame.

- Nemsokára ide fog jönni egy barátom, hogy nem hagytam-e itt valamit - mondta Sarah. - Kérem, adja át neki ezt a borítékot. Szépen megfizetik, ha megteszi. Nagyon fontos a diszkréció. Megértette, hölgyem?

- Természetesen. - A nő csintalanul Sarah-ra mosolygott, aztán a kávézóban ülő Jean-Michelre nézett. - Megörzöm a titkát.

Papírzacskóba tette az ajándékdobozt, és átadta Sarah-nak. Sarah rákacsintott, aztán

visszament a kávézóba. Mikor leült, a reggelije már ott várta.

- Volt valami probléma? - kérdezte Jean-Michel.

Sarah megrázta a fejét, és visszaadta a hitelkártyát. - Nem - mondta. - A világon semmi.

Harminc perccel később Sarah és Jean-Michel felszállt a motoros hajóra, és visszatértek az Alexandrára. Gabriel várt újabb tizenöt percet, mielőtt bement a butikba. Átvette az eladónőtól az ajándékkártyát, és száz eurót adott neki a fáradságért. Öt perccel később már egy Zodiac kormányánál ült, és a belső kikötőből a horgonyzóhely felé tartott.

A z Alexandra ott volt épp előtte, a legeslegnagyobb magánhajóként a kikötőben. Csupán az a tengeri cirkáló volt nagyobb nála, amelyik az éjszaka folyamán érkezett. Gabriel jókora ívben elfordult, és a Sun Dancerfelé indult, ami jó néhány száz méterrel odébb horgonyzott, nem messze a kikötő bejáratát őrző ikerszikláktól. A tatnál kötötte ki a Zodiacot, és bement a nagy szalonba, amit mobil parancsnoki és operációs központtá alakítottak. Volt ott egy biztonságos műholdas telefon és egy számítógép közvetlen összeköttetésben a Saul király úttal. Két tucat mobiltelefon és számos kézi adóvevő állt készenlétben, s egy tele-objektíves videokamera volt ráállítva az Alexandrára.

Gabriel megállt a monitor előtt, és figyelte, ahogy Sarah kilép a privát napozófedélzetére. Aztán Jakovra nézett, aki épp Tel-Avival beszélt telefonon. Amikor egy másodperccel később Jakov letette a telefont, Gabriel felmutatta az üdvözlőkártyát. Alain al-Nasser - Montreal.

- Ügyes kislány - mondta Jakov. - Ülj le, Gabriel. A Saul király úton sűrű a reggel.

Gabriel töltött magának a termoszból egy csésze kávé, és leült.

- Ma hajnalban a technikusok betörtek a villát bérbe adó cég foglalási rendszerébe - mondta Jakov. - A villát, ahol Sarah járt tegnap este, egy bizonyos montreali Meridián Construction nevű társaság bérelte ki.

- A Meridián Construction teljes egészében az AAB Holdings ellenőrzése alatt áll - tette hozzá Lavon.

- Ott volt a foglalásnál a bérbe vevő neve? - kérdezte Gabriel.

Jakov megrázta a fejét. - Egy Katrine Devereaux nevű nő intézte a foglalást a Meridián főhadiszállásáról. Mindent előre kifizetett, és arra kérte a bérbe adó céget, hogy a férfi érkezéséig készítsék elő a házat.

- Ő mikor érkezett?

- A feljegyzések szerint három nappal ezelőtt.

- Meddig marad?

- További négy éjszakára szól a foglalás.

- Mit tudunk a kocsijáról?

- Jelenleg egy kabriolet parkol a háznál. A hátulján lévő címke szerint az Island Rental Cars tulajdona. De náluk nincs számítógépes foglalási rendszer. Minden papíron van. Ha tudni akarjuk a részleteket, a hagyományos módszerrel kell betönnünk.

Gabriel Mordehájra, a képzett neviotosra nézett. - A reptéren van az irodájuk - mondta Mordeháj. - Nem több egyszerű bódénál, alumíniumredőnnel az ablakon és egyetlen ajtóval, amin a személyzet ki-be közlekedik. Másodpercek alatt bejuthatunk. Csak az a probléma, hogy magát a repteret őrzik éjszaka. Az egész akció becsődölhet, csak mert meg akarjuk tudni, milyen nevet és hitelkártyaszámot adott meg, amikor a kocsit bérelte.

- Túl kockázatos - döntött Gabriel. - Mi a helyzet a telefonnal?

Mordeháj éjszaka elhelyezett egy adót a villa kapcsolódobozában. - Ma reggel volt egy hívás - mondta. - Egy nő hívott egy fodrászszalont Saint-Jean-ban, és időpontot jegyzett elő délutánra.

- Hogy mutatkozott be?

- Madame al-Nasserként - mondta Mordeháj. - Van egy kis gond a vétellel. Most a

hatósugár szélén vagyunk. A jel gyenge, és tele van interferenciával. Ha bin Safik ebben a pillanatban felvenné a telefont, lehet, hogy nem tudnánk elvégezni a hangazonosítást a statikus zörej miatt. Kell egy lehallgatási bázis.

Gabriel Jakovra nézett. - Nem mehetnénk odébb a hajóval?

- Túl erős a hullámvészár arra felé, nem tudnánk lehorgonyozni. Ha ott kötünk ki a villa előtt, egyből kiszúrnának. Ezzel az erővel akár oda is sétálhatunk al-Nasserhez, hogy bemutatkozzunk neki.

- Nem rossz ötlet - mondta Mihail, aki épp akkor lépett a szalonba. - Én vállalom.

- Állandó őrhelyre van szükségünk - mondta Jakov.

- Akkor szerzünk egyet. - Gabriel ismét feltartotta az üdvözlőkártyát. - Mi a helyzet ezzel a névvel? Felismeritek?

- Nem az általunk ismert álnevek közül való - válaszolt Jakov. - Majd szólok a Saul király útnak, hogy futtassanak le egy keresést, aztán meglátjuk.

- És most mi lesz? - kérdezte Mihail.

- Egész nap figyelni fogjuk - közölte Gabriel. - Megpróbáljuk lefotózni, és felvételt készíteni a hangjáról. Ha sikerül, akkor elküldjük a felvételeket elemzésre a Saul király útra.

- Ez egy kis sziget - mondta Lavon intő hangon. - És kevés az emberünk.

- Ebből még előnyt is kihasználhatunk. Egy ilyen helyen nem meglepő, ha folyton ugyanazokat az arcokat látjuk.

- Igaz - mondta Lavon -, de bin Talal nehézfiúi idegesek lesznek, ha túl sok ismerős arcot látnak.

- Na és mi van, ha a Saul király úton azt mondják, hogy a montreali Alain al-Nasser nem más, mint az Ahmed bin Safik nevű szaudi GID-tiszt? - kérdezte Mihail. - Akkor mit csinálunk?

Gabriel felpillantott a monitorra, és Sarah-ra nézett. - Visszamegyek Gustaviába - mondta, továbbra is a

képernyőre meredve. - Kell egy lehallgatási bázis.

A jól nevelt angol hölgynek, aki tizenöt perccel később a villákat bérbe adó Sibarth ügynökségnél üdvözölte, napszította barna haja és világoskék szeme volt. Gabriel egy Heinrich Kiever nevű tehetős németet alakított, aki rábukkant a Paradicsomra, és szeretett volna maradni még egy kicsit. Az angol hölgy mosolygott - sok hasonló történetet volt alkalma hallani -, aztán kinyomtatott egy listát a rendelkezésre álló ingatlanokról. Gabriel átfutotta a listát, és összevonta a szemöldökét. -Olyasmire gondoltam, ami itt van, ezen a részen - mondta a nő íróasztalára terített térképen kopogtatva az ujjával. - A sziget északi oldalán.

- Pointe Milou? Valóban elragadó hely, de attól tartok, arra felé most semmit sem tudok ajánlani. Itt azonban lenne valami. - Mutatott rá a térképre. - Ez rögtön a következő kiszögellés. Pointe Mangin.

- Lehet látni Pointe Milou-t a házból?

- Igen, egészen tisztán. Akarja, hogy mutassak néhány fotót?

- Ha lenne szíves.

A nő elővett egy brosúrát, és a megfelelő oldalhoz lapozott. - Négy hálószoa van, Herr Kiever. Ilyen nagyra van szüksége?

- Igazság szerint, lehet, hogy társaságunk lesz.

- Ebben az esetben, úgy gondolom, ez kiválóan megteszi. Az ára kicsit borsos, tizenkétezer egy hétre, és attól tartok, két hétnél rövidebb időre nem lehet kivenni.

Gabriel megvonta a vállát, mintha a pénz nem számítana.

- Gyerekek és háziállatok kizárva. Ugye nincs kutya?

- Jó ég, dehogy van.

- Van egy kétezer dolláros kaució is, így a teljes összeg huszonhatezer, amit természetesen előre kell kifizetni.

- Mikor vehetjük át?

A nő az órájára nézett. - Most negyed tizenegy van. Ha meggyorsítjuk a dolgot, legkésőbb fél tizenkettőkor már a házban lehetnek a feleségével.

Gabriel mosolyogva nyújtotta át a hitelkártyáját.

Bár az angol hölgy nem tudott róla, az első vendégek már tizenöt perccel azután megérkeztek, hogy Gabriel és Dina beköltözött a villába. Személyes holmijuk egészen más volt, mint a sziget átlagos vendégeié. Mordeháj hangra aktiválódó vevőkészüléket hozott magával, és egy teleobjektíves Nikon kamerát, míg Mihail egy műanyag hátizsákkal érkezett, amiben négy kézfegyver, rádiók és mobiltelefonok lapultak. Egy órával később pillantották meg először a célpontot, amikor fehér sortban és hosszú ujjú fehér ingben kísétált a teraszra. Mordeháj jó néhány fotót készített róla. Öt perccel később újabb képek születtek, amikor al-Nasser egy kiadós úszás után már ing nélkül mászott ki a medencéből. Gabriel megvizsgálta a képeket a számítógépen, de úgy ítélte meg, nem elég jók ahhoz, hogy elküldjék őket elemzésre a Saul király útra.

Déli egy órakor a hangra aktiválódó vevőkészülék lámpája pirosról zöldre váltott. Először azt lehetett hallani, ahogy a telefon vonalat ad, aztán valaki a házból egy helyi számot tárcsázott. Két csörgés után egy nő válaszolt a hívásra a La Gloriette étteremből. Gabriel csalódottan hunyta le a szemét, amikor a következő hang Madame al-Nasseré volt, aki két órára asztalt kívánt foglalni. Felmerült benne, hogy küld egy csapatot az étterembe, de rögtön lemondott róla, amikor utánanézett a szűk kis tengerparti étkezőnek. Mordeháj azért így is tudott készíteni két újabb fotót al-Nasserről, az egyiket akkor, amikor épp kiszállt a kocsijából a parkolóban, a másodikat pedig akkor, amikor az italát szűröcsölte az asztalnál. A férfi mindkét képen sötét sportnapszemüveget és hosszú ujjú inget viselt. Gabriel továbbküldte a fotókat a Saul király útra elemzésre. Egy órával később, amikor al-Nasser és a neje épp távoztak az étteremből, a biztonságos kapcsolaton keresztül megjött a válasz a Saul király útról, hogy az eredmény nem meggyőző.

Három óra harminckor hagyták el a La Gloriette-et, és kocsival elmentek Saint-Jean faluba, ahol al-Nasser kitette feleségét a fodrászszalonnál. Onnan Gustaviába ment, ahol három ötvenkor motoros hajóra szállt, és az Alexandrára tartott. Joszi a Sun Dancer hídjáról felvette a férfi érkezését, ahogy azt a meleg fogadtatást is, amelyben Zizi al-Bakari részesítette, amikor beléptek az emeleti irodahelyiségbe, hogy privát megbeszélést folytassanak. Sarah nem volt a fedélzeten, hogy lássa al-Nasser érkezését, mert akkor épp Zizi kíséretének nagy többségével együtt az Ile Fourche-nál búvárkodott, egy aprócska néptelen szigetnél úgy egy mérföldre Saint- Bart'-stól északkeletre.

A megbeszélés valamivel több mint egy órán át tartott. Joszi felvette, ahogy al-Nasser távozik Zizi irodájából, és felvette azt az eltökélt kifejezést is, amely az arcán ült, amikor felszállt a motoros hajóra, és indult vissza Gustaviába. Mihail követte Saint-Jeanig, ahol al-Nasser valamivel hat óra után várta frissen frizurázott feleségét a fodrászszalonnál. Hat harminckor ismét a medencéjében rótt a köröket, Mihail pedig morózusan ült Gabriel mellett a villában, az öböl túlsó oldalán.

- Egész nap a sarkában voltunk - bosszankodott Mihail -, és mit tudunk felmutatni? Néhány használhatatlan fényképet. Alain al-Nasser nyilvánvalóan bin Safik. Kapjuk el most, és túl vagyunk rajta.

Gabriel megvető pillantást küldött felé.

- Egy napon, amikor majd valamivel idősebb és bölcsebb leszel, elmondok neked egy történetet a Cég egy akciócsoportjáról, akik azt hitték, megvan a célpontjuk, és tévedésből egy ártatlan pincért öltek meg.

- Ismerem a sztorit, Gabriel. Lillehammerben történt. A Cégen belül még mindig a Keserűség Éjszakájaként emlegetik. De az már régen történt.

- Akkor is ez volt a legnagyobb baklövés a Cég történetében. Nem a megfelelő embert ölték meg, ráadásul rajtakapták őket. Az összes szabályt megszegték. Kapkodtak, és hagyták eluralkodni magukon az érzelmeiket. Nem engedhetünk meg magunknak még egy

Keserőség Éjszakáját. Előbb bizonyítékot szerzünk - légmentesen lezárt, támadhatatlan bizonyítékot - arról, hogy Alain al-Nasser valóban Ahmed bin Safik. Csak azután beszélünk majd a megöléséről. És csak akkor húzzuk meg a ravaszt, ha ki tudjuk vinni Sarah-t és az egész csapatot erről a szigetről anélkül, hogy elkapnának.

- Hogy szerzünk bizonyítékot?
- A fényképek nem elég jók - mondta Gabriel. - Kell a hangja.
- Nem beszél.
- Mindenki beszél. Csak el kell érni, hogy akkor beszéljen, amikor halljuk.
- És ezt hogy akarod elérni?

Ebben a pillanatban felvillant a hangrögzítő zöld fényjelzése, s a hangszórókból tárcsahang harsant. Madame al-Nasser hívása fél percig sem tartott. A végén Gabriel visszahallgatta a beszélgetést, csak hogy biztos legyen benne, pontosan jegyezte meg a részleteket.

- Le Poivre.
- Szeretnénk foglalni egy kétszemélyes asztalt kilenc órára.
- Kilenckor minden asztalunk foglalt, madame. Nyolc óra, esetleg fél tíz?
- A nyolc túl korai. Legyen fél tíz.
- Milyen névre?
- Al-Nasser.

Gabriel lenyomta a stop gombot, és Mihailra nézett - Türelem, fiam. A jó dolgokra mindig vámi kell.

A Le Poivre-ként ismert étterem egyike a sziget felfedezetlen gyöngyszemeinek. Saint-Jean egyik helyes kis bevásárlóközpontjának távoli végében található a part menti főút és a strandra néző magaslatokra vezető keskeny csapás kereszteződésénél. Az étteremből csak a forgalomra és a parkolóra nyílik kilátás, és a hely atmoszférája enyhén szólva nem valami felemelő. Az étkezőrész egy átlagos külvárosi udvar méreteivel rendelkezik. Időnként a kiszolgálás is hagy kívánnivalót maga után, ám az étel, ha egyszer végre megérkezik, mindig a legjobb az egész szigeten. Ennek ellenére épp a jelentéktelen helyszínnek köszönhetően azok, akik feltűnősködni jönnek Saint-Bart'sba, nemigen fordulnak meg a Le Poivre-ban, ahol általában soha nem történik semmi rendkívüli. Ez az oka annak, hogy a mai napig emlegetik az eseményt, amely Monsieur és Madame al-Nasserrel ott megesett.

A személyzet ugyanolyan jól ismeri a történetet, mint a helyiek, akik a kicsiny bárba járnak inni. Délutánonként, az ebéd és az esti roham közti csendesebb időszak alatt gyakran emlegetik fel egy pohár rosé vagy egy eszpresszókávé és egy cigaretta mellett. A foglalás kilenc harmincra szólt, de ők előbb érkeztek. Odette, a hosztesz, aki aznap este szolgálatban volt, kilenc tizenötre emlékszik, Étienne, a csapos viszont a legnagyobb határozottsággal állítaná, hogy kilenc húszkor jöttek. Még nem volt szabad asztal, így a bárban kellett várniuk. Az italokat természetesen Étienne szolgáltatta fel. Egy pohár pezsgőt Madame al-Nassernek és egy ananászlevet az úrnak. - Semmi mást? - kérdezte tőle Étienne, mire az úr kelletlenül elmosolyodott, és a suttogásnál alig hangosabban azt felelte: - Csak a gyümölcslevet, kérem.

Valamivel fél tíz után felszabadult egy asztal. A pontos időt illetően itt is vita van. Denise, a pincérnő kilenc negyvenre emlékszik, Odette viszont, aki a foglalási listát kezeli, és az órát figyeli, esküszik, hogy nem volt később kilenc harmincötnél. Lényeg a lényeg, Monsieur és Madame al-Nasser nem volt megelégedve az asztallal. A madame kifogásolta, hogy túl közel van a vécé bejáratához, de az embernek az volt az érzése, hogy Monsieur al-Nassernek más okból nem tetszik az asztal, bár kifogását nem öntötte szavakba.

Majdnem tíz óra volt már, mire szabad lett a következő asztal, az utca felőli korlát mellett.

Monsieur al-Nasser a bár felé néző széken foglalt helyet, de Étienne emlékszik rá,

hogy folyamatosan a parti úton hömpölygő forgalmat figyelte. Denise tájékoztatta őket az aznap esti menüről, és felvette az italrendelésüket. A madame egy üveg bort rendelt. Denise szerint Cotes du Rhone-t. Étienne szerint bordóit. A bor színét illetően azonban nincs vita. Vörösbor volt, aminek a nagyja rövid időn belül a madame fehér trópusi nadrágkosztümjén landolt.

Az esemény kiváltója tíz tizenötökör érkezett a Le Poivre-ba. Termetre alacsony volt, külsőre jelentéktelen. Étienne százhetven centinél és hatvannyolc kilónál nem saccolta többnek. Buggyos, khakiszín sortot viselt, amit már jó ideje nem mostak ki, a bal ujjánál szakadt, túlméretezett szürke pólót, tépőzáras szandált és egy jobb napokat látott golfsapkát. Különös módon az arcáról egyikük sem fest valami imponáló képet. Étienne divatjamúlt szemüvegre emlékszik. Odette gondozatlan bajuszra, ami egyáltalán nem passzolt a férfi külsejéhez. Denise-ben csak a járása maradt meg. Kissé kifelé hajlott a lába, ahogy ő mondaná.

Mint egy gyors futóé vagy jó focistáé.

Aznap este nem volt neve, később pedig egyszerűen csak „Claude”-ként ismerték. Motorral jött Saint-Jeanba Gustavia felől, s az este nagy részét azzal töltötte, hogy egy pár házzal arrébb lévő bárban védte a Heinekent. Amikor negyed tizenegykor megérkezett az étterembe, cigarettától és komlótól bűzlött a lehelete, s a testének sem volt sokkal kellemesebb illata. Odette elmagyarázta neki, hogy nincs szabad asztal, és ha lenne, se ültetné le, mire a férfi motyogott valamit az orra alatt, és elkérte a vécé kulcsát. Odette azt felelte, a vécét kizárólag a fizető vendégek használhatják. Ekkor a férfi Étienne-re nézett, és azt mondta: - Egy Heinekent. - Étienne kitett egy üveget a bárpultra, megvonta a vállát Odette felé, és átadta a kulcsot a férfinak.

Hogy mennyi időt töltött a férfi a vécén, arról ismét csak megoszlanak a vélemények. A becslések kettő és öt perc közé esnek. További vad elméletek születtek arról, pontosan mit is csinált odabent. Az a szegény pár, akik annál az asztalnál ültek, amelyet Monsieur és Madame al-Nasser elutasított, később azt mondta, a férfi végeérhetetlenül vizelt, amit aztán hosszan tartó öblítés és vízcsobogás követett. Mikor végre előkerült, éppen húzta fel khaki sortja cipzárját, és úgy mosolygott, mint aki óriási tehertől szabadult meg. Szemével egyenesen megcélozta a rá várakozó Heinekent, és indult vissza a bárba. Akkor kezdődtek a bajok.

Denise épp végzett Madame al-Nasser borospoharának újratöltésével. A madame felemelte a poharat, hogy igyon, de undorodva eltartotta magától, amikor meglátta a vécéről kilépő Claude-ot, amint a cipzárját huzigálja. Sajnos letette a poharat az asztalra, és el is engedte, hogy előrehajoljon és beszámoljon Monsieur al-Nassernek a látványról. Ahogy Claude eltámoltygott mellettük, a kezével leverte a poharat, Madame al-Nasser ölébe loccsantva annak tartalmát.

Hogy ezután mi történt, az attól függ, kinek a beszámolóját hallgatjuk. Abban mindenki egyetért, hogy Claude igyekezett jó szándékúan elnézést kérni, ahogy abban is megegyeznek a vélemények, hogy Monsieur al-Nasser volt az, aki kenyértörésre vitte a dolgot. Kemény szavak és fenyegetések váltották egymást. Akár békés úton is megoldódhatott volna a helyzet, ha Claude nem ajánlja fel, hogy fizeti a tisztíttatást. Amikor durván visszautasították az ajánlatát, benyúlt szennyes khaki sortja zsebébe, és néhány gyűrött eurót vágott Monsieur al-Nasser arcába. Denise-nek sikerült félreállni az útból, még mielőtt Monsieur al-Nasser torkon ragadta Claude-ot, és a kijárat felé taszította. A keze között tartotta egy ideig, miközben további sértéseket köpött az arcába, aztán lelökte a lépcsőn az utcára.

A többi vendég kitörő lelkesedéssel fogadta tettét, és mindenki Madame al-Nasser megviselt ruhájával foglalkozott. Egyedül Étienne vette magának a fáradságot, hogy a járdán elterült alakkal törődjön. Segített a férfinak felállni, és komoly fenntartással figyelte, ahogy felül a motorjára, és végigcsalinkázik a parti úton. Étienne-ben a mai napig él a kétely az aznap esti események valódiságát illetően. Fekete öves karatészként észrevett valamit a részeg férfi testtartásában, amiből arra következtetett, hogy a másik is gyakorló harcművész. Ha a kis, szemüveges, golfsapkás ember úgy dönt, hogy visszaüt, állítja Étienne a hozzáértők magabiztosságával, akkor kitépte volna Monsieur al-Nasser karját a helyéből, hogy felszolgálja vacsoraként a bordóija mellé.

- Nem bordóit ivott - mondaná erre Denise. - Hanem Cotes du Rhone-t.

- Cotes du Rhone volt vagy bordói, mindegy. Es mondok még valamit. Amikor az a kis szarházi elrobogott, fültől fülig érő vigyor volt a képén. Mint aki nyert a lottón.

Eli Lavon a parkolóból figyelte Gabriel alakítását, így ő volt az, aki aznap éjjel beszámolt róla a csapat többi tagjának a villában. Gabriel lassan járkált a csempézett padlón egy pohár szódával csitítgatva másnaposságát, és egy jegeszacsokot szorítva bedagadt bal könyökéhez. A gondolatai a körül a jelenet körül forogtak, amely egy fél világgal arrébb, Tel-Avivban játszódtott le, ahol a hangfelismerés tudományának specialistáiból álló csoport éppen azt próbálta eldönteni, hogy egy Alain al-Nasserként ismert ember életben maradhat-e vagy meg kell halnia. Gabriel tudta, mi lesz a határozat. Már abban a pillanatban biztos volt benne, amikor a célpont gyilkos dühvel felpattant az asztaltól. És néhány másodperccel később már bizonyítéka is volt, mert sikerült felhúznia a célpont jobb ruhaujját, így egy pillanatra láthatta a csúnya repesz sérülést az alkarján. Tizenegy óra harminc perckor felkapcsolódtak a fények a villában az öböl túlsó oldalán. Gabriel kiment a teraszra, s az átellenes kiszögellésen Ahmed bin Safik ugyanezt tette. Mihail számára úgy tűnt, a két férfi egymást bámulja a sötétségen keresztül. Tizenegy harmincötökor halkan feldorombolt a műholdas telefon. Jakov válaszolt a hívásra, egy percig csendben hallgatott, aztán letette a telefont, és behívta Gabrielt.

26

Pointe Mangin, Saint-Barthélemy

A villa szabadterre nyíló nappalijában gyűltek össze, és kényelembe helyezték magukat a vitorlavászon kárpitú kanapékon és fonott székeken. Az első kanna kávéát Dina készítette, miközben Lavon a sziget nagy léptékű térképét tűzte fel a falra. Gabriel sokáig komoran meredt a térképre, és nem szólt egy szót sem. Amikor megszólalt, csak annyit mondott: - Zwaiter. - Aztán Lavonra nézett. - Emlékszel Zwaiterre, Eli?

Lavon felhúzta egyik szemöldökét, de nem felelt. Persze hogy emlékezett Zwaiterre. A Fekete Szeptember vezérére Olaszországban. Az elsőre, akinek meg kellett halnia Münchenért. Gabriel szinte látta őt, a sovány entellektüelt a skót kockás kabátban, ahogy épp átkel a római Piazza Annibalianón, egyik kezében fügeborral, a másikban pedig az Ezeregyéjszaka egy példányával.

- Mennyi ideig figyelted, Eli? Két hétig?

- Majdnem háromig.

- Mondd el nekik, mit tanultál Wael Zwaiter-ről, mielőtt akár a megölésének a gondolata felmerült volna bennünk.

- Minden este megállt ugyanannál a kis piacnál. Mindig a Trieste Bárba járt telefonálni, és mindig a C kapun át közelítette meg az épületet, ahol lakott. Az előcsarnokban időzítő volt a lámpa, és ő mindig megállt egy pillanatra a sötétben, hogy előkeressen a zsebéből egy tízlírást, amivel beindíthatja a liftet. Ott csináltad, nem igaz, Gabriel? A lift előtt? „Elnézést, maga Wael Zwaiter?” „Ne! Kérem, ne!” Aztán felszívódtál - folytatta Lavon. - Két kocsival menekültél. Egy csapatunk fedezett. Reggel már Svájcban voltál. Samron azt mondta, olyan volt az egész, mint elfújni egy gyufát.

- Valamennyi apró részletre figyeltünk. Kiválasztottuk a kivégzés idejét és helyét, és mindent a lehető legalaposabban kidolgoztunk. Aznap éjszaka csináltuk az egészet. Ezen a szigeten viszont erre nem leszünk képesek. - Gabriel a térképre nézett. - Városi környezetben vagyunk a legjobbak, nem ilyen helyeken.

- Ez igaz - mondta Dina -, de nem hagyhatod, hogy élve távozzon innen.

- Miért?

- Mert egy milliárdos forrásai állnak a rendelkezésére. Mert egyik pillanatról a másikra elrepülhet Nedzsdbé, hogy örökre eltűnjön a szemünk elől.

- Vannak helyes módszerek, és helytelen módszerek. Ez egyértelműen a helytelen módszer.

- Nem félhetsz meghúzni a ravaszt csak azért, ami a Gare de Lyonnál történt, Gabriel.

- Ennek semmi köze Párizshoz. Ezúttal profi célpontunk van. Kicsi a harctér. Rizikós a menekülési útvonal. És egy ismeretlen változó is van a képben, Sarah Bancroft. Folytassam?

- Dinának akkor is igaza van - mondta Joszi. - Most kell megcsinálni. Talán nem lesz még egy esélyünk.

- A Tizenegyedik Parancsolat úgy szól: Ne kapjanak el. Ez az első számú felelősségünk. Minden egyéb másodlagos.

- Láttad ma Zizi jachtján? - kérdezte Rimona. - Nézzük meg újra a felvételt? Láttad, milyen képet vágott, amikor elment? Mit gondolsz, Gabriel, miről beszélgettek? Befektetésekről? Megpróbálta megölni a nagybátyámat. Pusztulnia kell.

- A nővel mit csinálunk? - kérdezte Joszi.

- Ő is bűnrészes - mondta Lavon. - Nyilvánvalóan része a hálózatnak. Miért csak az ő hangját lehet hallani? Ő miért nem találja kissé különösnek, hogy a férje sosem veszi fel a telefont?

- Tehát megöljük?

- Ha nem, sose szabadulunk erről a szigetről.

Dina azt javasolta, szavazzanak. Jakov megrázta a fejét. - Ha nem vetted volna észre - mondta -, ez itt nem demokrácia.

Gabriel Lavonra nézett. Egy pillanatig farkasszemet néztek, aztán Lavon becsukta a szemét, és bólintott.

Aznap éjszaka nem aludtak. Reggel Joszi bérelt egy másik négykerék-meghajtású Suzuki Vitarát, Jakov és Rimona pedig egy-egy Piaggio motorbiciklit. Oded és Mordeháj elment Gustaviába egy hajózási kiskereskedésbe, és vásárolt két külsőmotoros Zodiacot.

Dina a nap nagy részét azzal töltötte, hogy felhívta a sziget legexkluzívabb éttermeit, és megpróbált foglalni egy harmincszemélyes asztalt. Délután fél kettőkor megtudta, hogy a Le Tetou-ban, egy trendi strandra néző saint-jeani étteremben már minden asztalt lefoglaltak arra az estére egy privát rendezvény miatt, így az étterem zárva tart a nyilvánosság előtt.

Gabriel elhajtott Saint-Jeanba, hogy megnézzze magának a helyet. Egy nyitott étterem volt, dobhártyaszaggaató zene dübörgött a hangszórókból. Csúcsos fatető alatt egy tucat asztal sorakozott, és több másik sorjázott a strand hosszában. Volt ott egy kis bár, és a sziget több más étterméhez hasonlóan egy butik is, amely iszonytatóan drága strandruhákat árult nőknek. Épp a déli csúcs ideje volt, s mezítlábas, mindössze bikini felsőbe és bokáig érő strandruhába öltözött lányok szaladgáltak asztaltól asztalig ételt és italt szolgálva fel. Macskaszerű fürdőruhamodell lépett ki a butikból, és pózba vágta magát Gabriel előtt. Mikor Gabriel nem mutatott érdeklődést, a lány összevonta a szemöldökét, és továbbsétált az egyik asztalhoz. Az ott ülő zsíros amerikaiak kitörő lelkesedéssel fogadták.

Gabriel rendelt a bárban egy pohár rosét, és odasétált vele a butikhoz. Az öltözőfülkék és a vécék egy keskeny átjáró mentén voltak, aminek a túlsó oldalán a parkolót lehetett látni. Ott állt egy ideig, maga elé képzelve a cselekményt, és kalkulálva az időt. Aztán lehajtotta a rosé felét, és távozott.

Tökéletes hely, gondolta. Egyetlen problémával. Az asztal mellől nem tudják felkapni Sarah-t. Zizi testőrei rendszeren fel vannak fegyverkezve, és egytől egyig a szaudi Nemzeti Gárda volt tisztjei. Ahhoz, hogy magukkal tudják vinni a lányt, egy előre megbeszélte időben be kell mennie az egyik öltözőfülkébe. Vagyis üzenni kell neki. Ahogy Gabriel elhajtott a motorján, felhívta Lavont a villában, és megkérdezte, Sarah a szigeten tartózkodik-e.

Az étteremből a Saline-nál nincs kilátás a tengerre, csak a homokdűnékre és egy kiterjedt sós mocsárra, amit cserjékkel borított zöld dombok kereteznek. Sarah az árnyékos verandán ült, kezében egy jéghideg roséval teli borospohár szárát szorongatta. Nadia ült mellette, a modern muszlim nő, aki épp a harmadik daiquirit fogyasztotta, s minden múló perccel egyre jobb kedve kerekedett. Az asztal túlsó oldalán Monique és Jean-Michel veszekedett halkan. A francia férfi sötét napszemüveg mögé rejtette a szemét, ám

Sarah így is látta, hogy azt a fiatal párt vizslatja, akik az imént érkeztek motorral, és jöttek felfelé a lépcsőn a verandára.

A férfi magas volt és nyurga, térdig érő úszónadrágot, vietnami papucsot és pamutpulóvert viselt. Angol akcentusán érződött, hogy a legjobb helyeken tanult, s erre utalt az a gőgös stílus is, amellyel szabad asztal után érdeklődött. A lány meghatározhatatlan közép-európai akcentussal beszélt. Bikini felsője még mindig nedves volt az úszástól, és sokat sejtetően tapadt barnára sült, dús keblére. A hosztesznél a vécé felől érdeklődött, elég hangosan ahhoz, hogy Sarah-n kívül mindenki más is hallja, aztán nyugodtan állta Jean-Michel tekintetét, amikor elsétált az asztaluk mellett, s közben smaragdszín strandkendője asszonyos csípője körül libegett.

Nadia a daiquirijét szopogatta, Monique pedig fenyegetően nézett Jean-Michelre, mintha gyanítaná, hogy a férfi érdeklődése a lány iránt túlmegy a szakmájából adódó kíváncsiságon. Két perccel később, amikor a lány újból megjelent, épp a haját igazgatta, és közben játékosan illegette magát a bár mögül sztereóban áradó reggae-zenére. Céges szabály, gondolta Sarah. Ha nyilvános helyen lép akcióba az ember, bárokban, éttermekben, nem szabad némán kuksolni, vagy újságot olvasni. Attól csak lerí rólad, hogy kém vagy. Hívd fel magadra a figyelmet. Flörtölj. Zajongj. Igyál túl sokat. Egy kis veszekedés se árt. De Sarah észrevett még valamit, ami biztosan elkerülte Jean-Michel figyelmét. Rimona nem viselt fülbevalót, ami azt jelentette, hogy üzenetet hagyott Sarah-nak a vécében.

Sarah nézte, ahogy Rimona leül Joszi mellé, és rárivall, amiért nincs még ott az itala. Felhők gyülekeztek a dűnék fölött, s hirtelen szélroham kerekedett a mocsárban. - Úgy néz ki, nagy vihar készül - mondta Jean-Michel, és rendelt egy harmadik üveg rosét, hogy átvészeljék a dolgot. Nadia rágyújtott egy szál cigarettára, aztán továbbpasszolta a dobozt Monique-nak, aki követte a példáját. Sarah a közeledő vihart figyelte. Egész végig az időre gondolt, és azon töprengett, hány percet várjon még, mielőtt kimegy a vécére. És vajon mit talál majd ott.

Öt perccel később eleredt az eső, és egy hirtelen széllökés esőt permetezett Sarah hátára. Jean-Michel jelzett a pincérnőnek, és megkérte, hogy eresszék lejjebb a ponyvát. Sarah felállt, kezébe vette a strandtáskáját, és az étterem hátsó traktusa felé indult.

- Hová megy? - kérdezte Jean-Michel.

- Már a harmadik üveg bort fogyasztjuk. Mit gondol, hová megyek?

A férfi felpattant, és követte.

- Igazán kedves, de nincs szükségem a segítségére. Ezt kislánykorom óta tudom egyedül is csinálni.

A férfi karon ragadta, és odavezette a vécéhez. Az ajtó félig nyitva volt. Jean-Michel egészen belökte, gyorsan körülnézett, majd félreállt, és hagyta a lányt bemenni. Sarah becsukta az ajtót, és bereteszelte, aztán lehajtotta a vécéülőkét, elég hangosan ahhoz, hogy odakintről is lehessen hallani.

Jó néhány hely van, ahová szeretjük elrejteni a dolgokat, mondta neki Gabriel. A vécé víztartályába ragasztjuk, vagy az ülőke sterilizálójába rejtjük őket. A szemétkosár mindig jó, főleg, ha teteje is van. Szeretjük tamponos dobozba rejteni az üzeneteket, mert rájöttünk, hogy az arabok undorodnak az érintésétől, még a profik is.

Sarah benézett a mosdókagyló alá, ahol meglátott egy alumíniumtartályt, és rátette a lábát a pedálra. Amikor a tartály teteje felemelkedett, az összegyűrt papírtörülköktől félig eltakarva meglátta a dobozt. Benyúlt, és kivette. Gyorsan olvassa el az üzenetet, mondta Gabriel. Igyekezzen megjegyezni a részleteket. Soha, ismétlem, soha ne vigye magával az üzenetet. Általában papírt használunk, tehát ha van magánál öngyújtó vagy gyufa, égesse el a mosdókagylóban. Ha nincs, akkor húzza le a vécén. Legrosszabb esetben tegye vissza a dobozba, és hagyja ott. Mi majd eltüntettjük, miután maga elment.

Sarah benézett a strandtáskájába, és látta, hogy van nála egy csomag gyufa. Először ki akarta venni, de rájött, hogy túlságosan ideges, így inkább összetépte az üzenetet, és lehúzta a vécén. Egy pillanatra megállt a tükör előtt, és az arcát tanulmányozta, miközben folyatta a vizet a mosdóban. Sarah Bancroft vagy, mondta magának. Nem ismered a nőt, aki otthagya a tamponos dobozt a szemétben. Soha nem találkozta vele.

Elzárta a csapot, és visszament a verandára. A csatornák megteltek esővízzel. Joszi épp nagy hangon visszaküldött egy üveg vörösbort; Rimona érdektelenül tanulmányozta az étlapot. Jean-Michel pedig úgy figyelte őt, ahogy keresztülment a termen, mintha most látná először. Leült, és elnézte a mocsár fölött tomboló vihart. Tudta, hogy nemsokára elcsendesedik. Ma este a Le Tetou-ban vacsoráztok, szólt az üzenet. Amikor meglátsz minket, tégy úgy, mintha rosszul lennél, és menj ki a vécére. Nem baj, ha testőrt küldenek veled. Őt majd mi elintézzük.

Már csak a díszvendég hiányzott. Aznap nem nagyon látták. Gabriel attól tartott, hogy bin Safiknak valahogy sikerült észrevétlenül elillanni, és már azon volt, hogy odatelefonál a villába, lakják-e még. De tizenegy harminckor látták kijönni a teraszra, ahol a szokásos kiadós úszás után egy órán keresztül napozott.

Tizenkettő harminckor visszament a házba, s pár perccel később a fehér kabriolet lehajtott tetővel legurult a kocsifelhajtón. A kormány mögött a nő ült. Egy lorient-i hentesáruüzletbe hajtott, tíz percet töltött odabent, aztán visszatért a villába a Pointe Milou-hoz, egy szabad ég alatt elköltött ebédre.

Három órakor, amikor a vihar elérte a partot, ismét feltűnt a kabriolet, ezúttal azonban bin Safik ült a kormányánál. Lavon utána hajtott az egyik újonnan beszerzett robogóval, Mordeháj és Oded pedig hátulról fedezte. Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a szaudi azt ellenőrzi, nem követik-e, mert az északi parti forgalmas utak helyett a ritkábban lakott keleti part felé tartott. Toiny sziklás partvonala mentén száguldott, aztán lekanyarodott a sziget belseje felé, és végighajtott a Grand Fond füves hegyei közt megbúvó elhanyagolt falvacskák sora mellett. A lorient-i leágazásnál megállt egy kicsit, elég sokáig ahhoz, hogy Mordeháj kénytelen volt kielőzni. Két perccel később a Saint-Jeanba vezető út kereszteződésénél ugyanezt az időhúzó taktikát követte. Ezúttal Odednek kellett kiszállni a hajszából.

Lavon meg volt róla győződve, hogy bin Safik végcélja Gustavia. Egy másik úton keresztül közelítette meg a várost, és a Carl Gustav Hotel mellett várakozott, amikor a kabriolet feltűnt a hegyen Lurin felől. A szaudi a kikötő szélénél parkolt le. Tíz perccel később, miután újfent - ezúttal gyalogszerrel - meggyőződött róla, hogy nem követik, csatlakozott bin Tálaihoz egy rakpart menti kávézóban. Lavon sushit evett egy étteremben pár házzal odébb, és megvárta, amíg előkerülnek. Egy óra múlva már

ott volta villában, és tájékoztatta Gabrielt, hogy gond van.

- Miért találkozik bin Talallal? Bin Talal biztonsági ember - Zizi biztonsági embere. Számolnunk kell a lehetőséggel, hogy Sarah lebukott. Jó pár napja folyton ott vagyunk a közelében. Ez egy kis sziget. Mindnyájan profik vagyunk, de... - Lavon elhallgatott.

- De mi?

- Zizi emberei is profik. És bin Safik is az. Úgy vezetett ma délután, mint aki tudja, hogy követik.

- Ez a bevett eljárás - mondta Gabriel, aki nem sok lelkesedéssel játszott az ördög ügyvédjét.

- Mindig meg lehet állapítani, ha valaki csak a szokásos eljárást játssza végig, vagy érzi, hogy ott vannak a nyomában. Szerintem bin Safik tudja, hogy megfigyelés alatt áll.

- Akkor mit javasolsz, Eli? Fújjuk le az egészet?

- Nem - válaszolta Lavon. - De ha csak az egyik célt tudjuk megvalósítani az este, akkor az legyen Sarah.

Tíz perccel később. Zöld fény. Vonalhang. Tárcsázás.

- La Terazza.

- Asztalt szeretnék foglalni ma estére.

- Hány főre?

- Két főre.

- Mikorra?
- Kilenc órára.
- Tudja tartani, amíg utánanézek?
- Persze.
- A negyed tíz megfelel?
- Igen, jó lesz.
- Rendben, tehát két személyre szóló asztalfoglalás negyed tízre. Milyen névre?
- Al-Nasser.
- Merd, madame. Au revoir.

Kattanás.

Gabriel odalépett a térképhez.

- A La Terazza itt van - mondta a Saint-Jean feletti hegyekre mutatva az ujjával. - Elég kilenckor indulniuk a villából. Legkorábban.

- Hacsak nem mennek valahová előtte - vetette közbe Lavon.

- Zizi vacsorája nyolckor lesz. Ez azt jelenti, hogy majdnem egy óránk van, mielőtt Sarah-t el kell mozdítanunk.

- Hacsak Zizi nem késik - mondta Lavon. Gabriel odasétált az ablakhoz, és átnézett az öböl fölött. Megváltozott az időjárás, és már szürkült. A tenger egyre sötétebb lett, s fokozatosan kigyúltak a fények a hegyen.

- A villánál öljük meg őket - bent a házban, vagy a kocsifelhajtó fala mögött.

- Őket?- kérdezte Lavon.

- Csak így juthatunk ki erről a szigetről - mondta Gabriel. - A nőnek is meg kell halnia.

27

Gustavia Harbor, Saint-Barthélemy

A Gabriel kijelentését követő két óra az emberek és a felszerelés csendes mozgatásával telt, amiből a sziget gyanútlan lakossága szinte semmit sem vett észre. Sarah is csak egyetlen részlet tanúja volt, mert épp a privát fedélzetén üldögélt fehér köntösbe burkolózva, amikor a Sun Dancer felszedte a horgonyt, és szép lassan beleveszett a sűrűsödő sötétségbe. A délutáni viharos szél már elült, csupán langyos szellő lengedezett a kikötő bejáratánál horgonyzó jachtok körül. Sarah lehunyta a szemét. Fájt a feje a naptól, és a túl sok rosétól fémes ízt érzett a szájában. Két kézzel kapaszkodott a kellemetlen érzésbe, mert olyasmi volt, amivel le tudta kötni magát a rá váró események előtt. Az órájára pillantott, a Harry Winston órára, amit a Dzsihad Rt. elnök-vezérigazgatójától kapott. Az óra hét húszat mutatott. Nemsokára otthon lesz.

Elnézett az Alexandra tatja felé, és látta, hogy a Sikorsky sötét és mozdulatlan. Ma este motoros hajóval készültek kimenni a partra. Háromnegyed nyolcra tervezték az indulást. Az előkészületekről Manszur gondoskodott, Zizi utazási osztályának szüntelenül tevékeny főnöke. Kérem, ne késsen el, Miss Sarah, mondta neki korábban Manszur. Zizi azt javasolta, hogy valami különlegeset vegyen fel. A Le Tetou a kedvenc éttermem a szigeten, mondta. Emlékezetes este ígérkezik.

Feltámadt a szél, és a kikötőben valami érces csattanással hozzácsapódott egy bójához. Újabb pillantást vetett az órájára, és látta, hogy hét óra huszonöt van. Átengedte magát annak, hogy elképzelje, milyen lesz, amikor újra mindannyian együtt vannak. Talán lesz egy családi ebéd, mint azok voltak, amelyeket a nem létező udvarházban költöttek el Surreyben. Bár az evés lehet, hogy nem illik majd a körülményekhez. De bárhogyan legyen is, vágyott rá, hogy megölelje őket. Szerette őket. Szerette mindnyájukat. Szerette őket, mert mindenki más gyűlölte őket. Szerette őket, mert a józanság szigetét képviselték a fanatikusok óceánjának közepén, és mert félt, hogy a történelem hulláma egy

nap majd elsöpri őket, s ha csak egy pillanatra is, de közük akart tartozni. Szerette rejtett fájdalmukat és azt a képességüket, hogy tudnak örülni, szerette az életvágyukat és a megvetésüket azok iránt, akik ártatlanokat gyilkolnak. Mindannyiuk élete céllal bírt, és Sarah szemében mind egy-egy kis csoda volt. Dinára gondolt - a gyönyörű, sebhelyes Dinára, aki utolsónak született hat gyerek közül. Egy-egy gyerek - minden egymillió áldozatért. A családjából egyedül az apja élte túl a holokausztot, mesélte Dina Sarah-nak. Miután Izraelbe jött, felvette a Sáríd nevet, ami héberül „maradék”-ot jelent, utolsó gyermekének pedig a Dina nevet adta, aminek a jelentése: „megbosszult”. Dina Sáríd vagyok, mondta a lány. Én vagyok a megbosszult maradék.

És ma este, gondolta Sarah, együtt harcolunk.

Fél nyolc volt, és ő még mindig nem állt fel a székből. Szándékosan késlekedett. Csak pár percet akart öltözködésre szánni - nehogy óvatlanul olyan jeleket adjon le, amelyek arra utalnak, hogy nem áll szándékában visszatérni. Ne hozz magaddal semmit, állt Rimona üzenetében. Hagyj kupit a szobádban.

Így aztán még öt percre a fedélzeten maradt, mielőtt felállt és bement a kabinjába. Hagyta, hogy a köntös lecsússzon a válláról, és a földre essen, aztán gyorsan bugyit és melltartót vett fel. A ruhája, egy laza, sáfrányszínű nadrágkosztüm, amit Nadia vett neki előző délután Gustaviában, a bevetetlen ágyon hevert. Gyorsan beleugrott, aztán odament a fürdőszobai öltözőasztalhoz. Felvette az arany karperecet, de a többi ékszert, amit Zizitől kapott, otthagya a pulton. Mikor a hajára került a sor, első ízben bizonytalanodott el. Tűzze fel, vagy hagyja kiengedve? Úgy döntött, hogy kiengedve marad. Ez lesz az első lépés vissza a régi életéhez. Amiről Gabriel azt mondta, soha nem lesz olyan, mint volt.

Visszament a szobába, és még egyszer utoljára körbenézett. Hagyj kupit a szobádban. Küldetés teljesítve. Ne hozz magaddal semmit. Se kezitáská, se pénztárca, se hitelkártya, se készpénz, de hát mit törődik az ember hitelkártyákkal vagy pénzzel, ha Zizi al-Bakari kíséretéhez tartozik? Kiment a folyosóra, és becsukta az ajtót, ügyelve rá, hogy ne legyen bezárva. Aztán a tat felé vette az irányt, ahol a motoros hajók vártak rájuk. Rafik és Jean-Michel a fedélzetre segítette, és a hajó hátuljában bepréslődött az Abdulok közé. Zizi szemben ült vele, Nadia mellett. Ahogy a hajó elindult a part felé, apa és lánya behatóan fürkésztek Sarah-t a sötétben.

- Fel kellett volna vennie a gyöngysort, Sarah. Jól illett volna a nadrágkosztümjéhez. De örülök, hogy megint kibontotta a haját. Sokkal csinosabb így. Feltűzött hajjal nem tetszett nekem. - Nadiára nézett. - Nem gondolod, hogy szebb kibontott hajjal?

De mielőtt Nadia válaszolhatott volna, Hasszán egy kinyitott mobilt nyomott Zizi tenyerébe, és mormogott valamit arabul, ami ijesztően fontosnak tűnt. Sarah a belső kikötő felé nézett, ahol négy fekete Toyota Land Cruiser várakozott a rakpart szélén. Kíváncsiskodók kis csoportja gyűlt össze a parton, abban a reményben, hogy vethetnek egy pillantást a hírességre, akit ilyen lenyűgöző autókíséret vár egy ilyen kis szigeten. A sötét hajú lány, aki ötven méterrel odébb ült a kilátónál, egy percre sem törődött a hírességgel.

A megbosszult maradék csak bámult maga elé, s láthatóan sokkal súlyosabb gondolatok foglalkoztatták.

A saline-i strand a sziget azon pár strandjának egyike, ahol nincsenek szállodák vagy villák. A hullámtörőkön megcsillanó holdfénytől eltekintve sötét volt. Mordeháj nyolc óra öt perckor szállt partra az első Zodiackal. Oded két perccel később követte a saját Zodiacán, műanyag kötéllel vontatva egy harmadikat. Nyolc tízkor leadták a jelet Gabrielnek. A Saline Csoport a helyén. Ezzel nyitva állt a menekülő útvonal.

Mint mindig, a saint-jeani strand ezen az estén is lassan ürült ki, s a kitartóbbak a sűrűsödő sötétség ellenére még mindig ott üldögéltek a homokban. A repülőtéri kifutópálya végében, egy viharvert jelzőtábla közelében, ami az alacsonyan szálló gépekre hívta fel a figyelmet, kisebb buli folyt. Négyen voltak a bulizók, három férfi és egy sötét hajú lány, aki néhány perccel korábban érkezett Gustaviából motorral. Egyikük hozott magával néhány Heinekent; a másik meg egy hordozható CD-lejátszót, amin épp Bob Marley szólt. A három férfi különböző kényelmes pózokban heverészett. Ketten közülük, egy kemény kinézetű, himlőhelyes arcú férfi és szelídebb társa, akinek fürge, barna szeme és

lobogó haja volt, egyik cigarettát szívta a másik után. A lány táncolt a zenére, fehér blúza lágyan csillogott a holdfényben.

Bár a viselkedésük alapján ez nem volt egyértelmű, a legnagyobb körültekintéssel választottak helyet a bulizáshoz. Onnan, ahol voltak, figyelni tudták a Gustavia felől érkező forgalmat, illetve azt a nagyszabású privát vacsorát, amely épp akkor vette kezdetét úgy száz méterrel lejjebb a strandon, a Le Tetou étteremben. Nyolc óra harminckor az egyik férfi, a keményebbik a himlőhelyes arccal, hívást fogadott a mobilján. De a mobil nem hétköznapi telefon volt, hanem kétirányú rádió, ami képes volt biztonságos adás küldésére és vételére. Egy másodperccel a hívás után a férfi két társával együtt felállt, és nagy zajjal visszament az útra, ahol beszálltak egy Suzuki Vitarába.

A fehér ruhás lány ott maradt a strandon, és Bob Marleyt hallgatott, miközben az öböl vize fölött meglátott egy turbólégcsavaros magánrepülőt lefelé ereszkedni a kifutópálya irányában. Odanézett a viharvert jelzőtáblára: VIGYÁZAT! ALACSONYAN SZÁLLÓ REPÜLŐK. A csökönyösség a természetéhez tartozott, így oda se bagózott a figyelmeztetésre. Feltekerte a hangerőt, és táncolt tovább, miközben a repülőgép elzúgott a feje fölött.

A Marigot Bay strandja kicsi, sziklás, és a helyieket leszámítva, akik ott tárolják a hajóikat, ritkán használja bárki. A parti útról van egy kis leágazás, amin két vagy három autó fér el, onnan pedig rozoga falépcső vezet a strandra. Azon az estén két Piaggio motor foglalta el a leágazást. Tulajdonosaik a sötétbe borult strandon tartózkodtak, egy felfordított evezős csónakra telepedve. Mindkettejüknek műanyag hátizsák volt a lábánál, és mindkét hátizsákban két hangtompítós kézifegyver lapult. A fiatalabbik férfi 45 kaliberű Barak SP-21-eseket cipelt. Idősebbik társa a kisebb fegyvereket részesítette előnyben, s mindig is az olasz pisztolyok voltak a kedvencei. Két 9 mm-es Beretta lapulta zsákjában.

Saint-Jeanban időző honfitársaikkal ellentétben ők ketten nem ittak, nem hallgattak zenét, és nem vettek részt semmilyen más látszatmulatozásban. Mindketten néma csöndben voltak, és lassan, egyenletesen lélegeztek, hogy csillapítsák szívük eszeveszett dobogását. Az idősebbik férfi a forgalmat figyelte az úton, a fiatalabbik a lágy hullámverésre koncentrált. De közben mindketten azt a jelenetet képzeltek maguk elé, aminek néhány pillanattal később kellett kibontakoznia a kiszögellés végénél lévő villában. Nyolc harminckor az idősebbik a szája elé emelte a rádióját, és kimondott két szót: - Gyerünk, Dina.

Jean-Michel felesége, Monique vette észre a lányt elsőként.

Épp megkapták az italokat; Zizi az imént szólított fel mindenkit, hogy élvezzék a vacsorát, mert ez lesz az utolsó, amit Saint-Bart'sban fogyasztanak. Sarah az asztal túlsó végén ült Herr Wehrli mellett. A svájci bankár Ernst Ludwig Kirchner művészete iránti csodálatát vitatta meg vele, amikor Sarah a szeme sarkából észrevette, hogy Monique hirtelen félrefordítja szögletes fejét, amitől meglibben a haja.

- Ott az a lány - mondta Monique, senkihez sem intézve szavait. - Akinek az a borzalmas sebhely van a lábán. Emlékszik rá, Sarah? Tegnap láttuk a saline-i strandon. Hál' istennek, most nadrágot visel.

Sarah elnézést kért a svájci bankártól, és követte Monique pillantását. A lány a víz mellett sétált, fehér blúzt viselt és farmert, amit feltűrt a lábán. Ahogy közeledett az étteremhez, az egyik testőr előrelépett, és megpróbálta útját állni. Bár nem hallotta a beszélgetésüket, Sarah szinte maga előtt látta, ahogy a lány érvényesíteni kívánja jogait, hogy végigsétáljon egy nyilvános partszakaszon, függetlenül attól, hogy a Le Tetou-ban épp privát rendezvény zajlik kiemelt biztonsági intézkedések mellett. Céges szabály, gondolta. Ne próbálj láthatatlanná válni. Kelts feltűnést.

A testőr végül engedett, és a lány lassan elbicegett mellettük, és beleolvadt a sötétségbe. Sarah várt még egy pillanatot, aztán áthajolt az asztalon Monique előtt, és Jean-Michel fülébe súgta.

- Azt hiszem, mindjárt rosszul leszek.

- Mi a gond?

- Túl sok bort ittam ebédre. Majdnem elhántam magam a hajóban.

- Ki akar menni a vécére?

- Kikísérne, Jean-Michel?

Jean-Michel bólintott, és felállt.

- Várjatok - szólalt meg Monique. - Én is veletek megyek.

Jean-Michel megrázta a fejét, de Monique felpattant, és talpra segítette Sarah-t. - Szegény lány rosszul van - sziszegte a férfinak franciául. - Egy nő gondoskodására van szüksége.

Ugyanebben a pillanatban egy Suzuki Vitára állt be a Le Tetou parkolójába. Joszi ült a kormány mögött, Jakov és Lavon pedig hátul. Jakov betöltötte az első tárat a Berettájába, aztán az átjáróra szegezte tekintetét, és várta, hogy Sarah megjelenjen.

Sarah hátrapillantott a válla fölött, ahogy elhagyták a strandot, és látta, hogy Zizi és Nadia őt bámulják. Megfordult, és egyenesen előrenézett. Jean-Michel haladt a bal oldalán, Monique a jobbon. Mindketten fogták a karját. Gyorsan keresztülvezették az étterem belső traktusán, aztán el a butik mellett. Az átjáróra súlyos árnyék borult. Jean-Michel kinyitotta a női vécé ajtaját, és felkapcsolta a villanyt, aztán vetett egy gyors pillantást körbe, és jelzett Sarah-nak, hogy bemehet. Az ajtó nagyot csapódott. Túl nagyot, gondolta Sarah. Gondosan bezárta, és belenézett a tükörbe. Az arc, amely visszabámult rá, már nem az ő arca volt. Akár Max Beckmann vagy Edvard Munch is festhette volna. Vagy Gabriel nagyapja, Viktor Frankéi. Egy rettegő nő portréja. A csukott ajtón keresztül hallotta Monique hangját, ahogy azt kérdezi, jól van-e. Sarah nem felelt. A mosdókagylóra támaszkodott, becsukta a szemét, és várt.

- A francba - morogta Jakov. - Miért épp a kibaszott bokszolót kellett magával hoznia?

- El tudod intézni? - kérdezte Lavon.

- Azt hiszem, de ha rosszul alakulna valami, tedd meg nekem, hogy fejbe lövöd.

- Én még sosem lőttem rá senkire.

- Nem nehéz - mondta Jakov. - Tedd az ujjad a ravaszra, és húzd meg.

Pontosan este nyolc harminckettő volt, amikor Gabriel megmászta a faragott lépcsőt Marigot Bay strandjánál. Szemellenzős bukósisakot viselt, a sisak alatt szájmikrofont és mini fülhallgatót. A fekete műanyag hátizsákot, amiben a Beretták voltak, a hátán vitte. Az egy lépéssel mögötte haladó Mihail hasonlóan volt öltözve. Felszálltak a járműveikre, és egyszerre gyújtották be a motort. Gabriel biccentett, és együtt hajtottak ki az üres útra.

Lerobogtak egy meredek hegyen, Gabriel elől, Mihail néhány méterrel mögötte. Az út keskeny volt, és mindkét oldalán kőfal szegélyezte. Előttük, egy újabb hegy csúcsán volt a Pointe Milou-hoz vezető leágazás. A kőfal szélénél motorbicikli parkolt. Rimona ült a motoron kék farmerben és szűk pólóban, arcát szemellenzős bukósisak takarta.

Kettőt villantott az első lámpájával, amivel azt jelezte, hogy üres az út. Gabriel és Mihail nagy sebességgel fordult be, erősen bedőlve a kanyarban, aztán száguldottak tovább a kiszögellés felé. Feltárult előttük a holdfényben ragyogó tenger. Balra néptelen hegyoldal emelkedett, jobbra apró házikók sorakoztak. Az utolsó házból fekete kutya szaladt ki, és vadul ugatta őket, ahogy elszáguldottak.

A következő kereszteződésnél postaládák voltak és egy apró néptelen buszmegálló. Egy szembejövő kocsí túl gyorsan vette be a kanyart, és átsodródott Gabriel oldalára. Gabriel lelassított, és megvárta, amíg elmegy, aztán újra gázt adott.

Ebben a pillanatban hallotta meg a fülében Rimona hangját.

- Van egy kis gond - mondta a lány nyugodt hangon.

Ahogy befordult a kanyarban, Gabriel hátrapillantott, és már látta is, hogy mi az. Egy ütött-kopott kék Rangé Rover követte őket, Gendarmerie jelzéssel.

A Le Tetou parkolójában Jakov épp az ajtónyitó után nyúlt, amikor meghallotta Rimonát a fülhallgatójában. Lavonra nézett, és megkérdezte: - Most meg mi a fasz van?

A kérdésre Gabriel felelt.

Kér rendőr ült a Roverben, egyikük a kormány mögött, magasabb rangú társa pedig az anyósülésen, kézi adóvevőt tartva a szája elé. Gabriel ellenállta kísértésnek, hogy még egyszer hátrapillantson, és egyenesen előrenézett.

A buszmegálló mögött elágazott az út. Bin Safik villája jobb felé volt. Gabriel és Mihail balra fordult. Pár másodperccel később lelassítottak, és hátranéztek.

A rendőrök a másik irányba mentek.

Gabriel lefékezett, és a következő lépést fontolgatta. Vajon a rendőrök rutin őrzáraton voltak, vagy valamilyen hívásra válaszoltak? Csupán rossz szerencséről volt szó, vagy annál többről? Egyetlenegy dologban volt csak biztos. Ahmed bin Safik a kezében volt, és ő halottnak akarta tudni.

Megfordult, visszament az elágazáshoz, és elnézett a kiszögellés felé. Tiszta volt az út, a rendőröknek se híre, se hamva. Gyújtást adott, és belevetette magát a sötétségbe. A villához érve nyitva találta a biztonsági kaput, a rendőrség Rangé Roverje pedig ott parkolt a kocsifelhajtón. Ahmed bin Safik, a legveszedelmesebb terrorista a világon, épp pakolta be a bőröndjeit a Subarujába.

A két francia rendőr meg segített neki!

Gabriel visszament oda, ahol Mihail várt rá, és egyszerre számolt be az eseményekről az egész csapatnak.

- A barátunk készül elhagyni a szigetet. És Zizi rendőri kíséretéről is gondoskodott.
- Kiszúrtak minket? - kérdezte Mihail.
- Feltételeznünk kell, hogy igen. Vigyétek Sarah-t, és menjetek a Saline-hoz.
- Attól tartok, ez már nem lehetséges - felelte Lavon.
- Mi nem lehetséges?
- Nem tudjuk kihozni Sarah-t - mondta. - Elveszítjük.

Ököl csattant az ajtón háromszor egymás után. Feszült hang üvöltötte, hogy jöjjön ki. Sarah elfordította a reteszt, és kinyitotta az ajtót. Jean-Michel állt az átjáróban Zizi négy testőrének társaságában. Megragadták a karját, és rángatták vissza a strand felé.

A fehér kabriolet áthajtott a biztonsági kapun, és ráfordult az útra, nyomában a rendőrök Roverjével. A kis konvoj tizenöt másodperccel később elszáguldott Gabriel és Mihail mellett. A kocsí teteje még mindig le volt eresztve.

Bin Safik mindkét keze a kormányon nyugodott, ő pedig egyenesen előretekintett.

Gabriel Mihailra nézett, és egyszerre szólt az egész csapathoz a rádión.

- Azonnal vigyetek mindenkit a Saline-hoz. Mindenkit. Hagyjatok itt nekem egy csónakot, de ti tűnjetek a szigetről.

Aztán bin Safik és a rendőrök nyomába szegődött.

- Ez fáj.
- Bocsásson meg, Miss Sarah, de sietnünk kell.
- Ugyan minek? Lemaradunk a főfogásról?
- Bombariadó volt. Elhagyjuk a szigetet.
- Bombariadó? Ki ellen? Mi ellen?
- Kérem, Miss Sarah, erre most nincs idő. Igyekezzen.
- Jól van, de engedje el a karomat. Ez fáj!

Gabriel kétszáz méterrel maradt le a Rangé Rover mögött, és leoltott első lámpával hajtott. Áthaladtak Lorient falun, aztán Saint-Jeanon. Ahogy elszáguldottak az öböl mellett, Gabriel meglátta a Le Tetou tábláját. Lekapcsolta a gyújtást, és benézett a parkolóba, épp amikor Zizi és kísérete két másik rendőr felügyelete mellett beszállt a

Land Cruiserekbe. Sarah-t Rafik és Jean-Michel fogta közre. Gabriel most már semmit sem tehetett. Vonakodva rákapcsolt, és bin Safik után hajtott.

A reptér már ott volt közvetlenül előttük. A két jármű minden előzetes figyelmeztetés nélkül rátért a szolgálati útra, s egy nyitott biztonsági kapun keresztül a felszállópálya felé tartott. A kifutópálya végében turbólégcsavaros repülőgép várakozott járó motorral. Gabriel megállt az út szélén, és figyelte ahogy bin Safik, a nő és a két rendőr kiszállnak a kocsikból.

A szaudi terrorista és a nő azonnal felszállt a gépre, amíg a rendőrök bepakolták a csomagokat a raktérbe, a gép hasánál. Tizenöt másodperccel azután, hogy becsukódott a kabinajtó, a gép megindult előre, és felgyorsult a kifutópályán. Ahogy a repülőgép a Baie de Saint-Jean fölé emelkedett, Zizi konvoja sötét tömegként húzott el a Gustaviához vezető hegy irányában.

Nyolc negyven volt, amikor Mordeháj és Oded kiszúrta Mihailt és Rimonát, ahogy másznak le a dűnéken a Saline strandja felé. Két perccel később négy újabb alak tűnt fel. Nyolc negyvenháromra Lavon kivételével mindenki a hajókon volt.

- Hallottad, mit mondott, Eli - üvöltötte Jakov. - Azt akarja, hogy mind tűnjünk el a szigetről.

- Tudom - mondta Lavon -, de én nem megyek el nélküle.

Jakov látta, hogy nincs értelme vitázni. Kicsivel később a Zodiacok már a Sun Dancer felé tartottak a hullámokon át. Lavon figyelte, ahogy beleolvadnak a sötétségbe; aztán megfordult, és elkezdett járkálni a víz mellett.

A konvoj nagy sebességgel kigyózott le a hegyről Gustavia felé. Gabriel, aki végig követte őket, jól látta a fényben úszó Alexandrát a kikötő szélénél. A Land Cruiserek két perccel később bekanyarodtak a kikötő parkolójába. Zizi testőrei professzionális gyorsasággal és precizitással bonyolították a ki- és beszállást. Sarah kiszabadítása szóba sem jöhetett. Gabriel egyetlenegyszer látta a lányt - sáfrányszín villanásként két magas, sötét alak között-, a következő másodpercben már ismét a tengeren voltak, útban az Alexandra jelentette menedék felé. Nem volt más választása, mint megfordulni, és elmenni egyenest Saline-ba, ahol Lavon várt rá. Az öböl felé vezető úton Gabriel mogorván ült a hajó orrában.

- Emlékszel, mit mondtam neked ma délután, Gabriel?

- Emlékszem, Eli.

- Ha csak az egyik célt lehet megvalósítani az este, akkor az legyen Sarah. Ezt mondtam.

- Tudom, Eli.

- Ki hibázott? Mi? Vagy Sarah?

- Ez most már nem számít.

- Igazad van. Meg fogja ölni, hacsak nem tudjuk valahogy kimenekíteni.

- Itt nem teszi meg. így nem, hogy már a francia rendőrség is belekeveredett.

- Majd megtalálja a módját. Senki sem ússza meg, aki elárulja Zizit. Ez Zizi egyik szabálya.

- El kell távolítania Sarah-t - mondta Gabriel. - És persze tudni akarja majd, kinek dolgozik.

- Vagyis talán lesz egy apró kis rés, amin beférkőzhetünk, attól függően, hogy Zizi milyen módszereket kíván majd használni, hogy megkapja a válaszait.

Gabriel hallgatott. Lavon olvasott a gondolataiban.

Elhozzuk a lányt, gondolta Gabriel. De csak remélhetjük, hogy marad is belőle valami, mire eljutunk odáig.

CIA Főhadiszállás

A saint-barthélemybeli katasztrófa híre tíz perccel azután érkezett meg a Saul király út hadműveleti szobájába, hogy Gabriel visszatért a Sun Dancer fedélzetére. Amosz Sarett, a vezérigazgató fent volt az irodájában, és a szolgálatos tiszt informálta az eseményekről. A kései időpont ellenére Sarett azonnal felébresztette és értesítette a miniszterelnököt. Öt perccel később újabb biztonságos hívás futott be a Sun Dancer-ről, ezúttal a virginiai Langleybe. A hívás nem a Műveleti Központba érkezett, hanem Adrian Carter hetedik emeleti irodájának privát vonalára. Carter a tőle megszokott higgadtsággal fogadta a hírt, és egy elkőborolt gemkapoccsal játszadozott, miközben Gabriel a kérést intézte hozzá. - Van most egy gépünk Miamiban - mondta Carter. - Hajnalra Saint-Martinban lehet.

Carter letette a telefont, és a szoba túlsó végében elhelyezett tévéképernyőkre bámult. Az elnök épp Európában javítgatta a kapcsolatokat. Az újonnan kinevezett német kancellárral töltötte a napot, miközben az utcákon a rendőrség Berlin-szerte harcot folytatott az Amerika-ellenes tüntetőkkel. Hasonlóra lehetett számítani az elnök két utolsó állomásán, Párizsban és Rómában is. A franciák már felkészültek a muszlim zavargásokra, a carabinieriék pedig olyan mértékű tüntetésekre számítottak, amire egy nemzedék óta nem volt példa az olasz fővárosban. A Fehér Ház arculatépítői által remélt transzatlanti békének nyoma sem volt.

Carter kikapcsolta a tévét, elzárta a papírjait a fali széfbe, aztán levette a kabátját az ajtón lévő kampóról, és kilépett az irodából. A titkárnők már mind hazamentek, s az előcsarnok árnyékba borult, egyetlen trapézforma fényfoltot leszámítva, ami egy nyitott ajtóból szüremlett ki a terem túlsó oldalán. Az ajtó Shepard Cantwell, a hírszerzés igazgatóhelyettesének irodájába vezetett, aki Carter megfelelője volt az Ügynökség elemzési osztályán. Hallatszott, hogy odabent valaki egy számítógép billentyűzetén pötyög. Cantwell még mindig bent volt. Az Ügynökségben az a vicc járta, hogy Cantwell soha nem megy haza. Éjfél körül egyszerűen bezárja magát a fali széfjébe, és hajnalban előbújik, hogy az igazgató már az íróasztala mellett találja.

- Te vagy az, Adrian? - kérdezte Cantwell lustán vontatott Back Bay-i beszédstílusában. Amikor Carter bedugta a fejét Cantwell kuckójába, az igazgatóhelyettes abbahagyta a gépelést, és egy köteg irat fölött felnézett rá. Merev volt, mint egy főnök, és kétszer olyan ravasz. - Jézusom, Adrian, úgy nézel ki, mint egy felmelegített hulla. Mi a baj?

Mikor Carter motyogott valami semmitmondót az elnök európai kapcsolatépítő körútja körül eluralkodott káoszról, Cantwell hosszan tartó előadásba kezdett az Amerika-ellenesség hamis veszélyeiről. Cantwell már csak elemző volt. Nem tehetett róla.

- Tudod, Adrian, mindig lenyűgözött ez a mi nevetséges vágyunk, hogy hatalmasak és szeretnivalók legyünk egyszerre. Az amerikai elnök a fél világot bekebelezte, és egyetlen délután alatt letaszította trónjáról Mezopotámia uralkodóját. Erre még Caesar sem volt képes. Most meg azt akarja, hogy azok is imádják, akik szemben állnak vele. Minél előbb lemondunk róla, hogy mások kedveljenek minket, annál jobb.

- Megint Machiavellit olvastál, Shep?

- Ahogy mindig. - Összefonta kezét a tarkója mögött, s ezzel hónalja nemkívánatos látványában részesítette Cartert. - Csúf dolgot csiripelnek a madarak, Adrian.

- Tényleg? - Carter az órájára pillantott, amit Cantwell nem akart észrevenni.

- A pletyka szerint benne vagy valami különleges hadműveletben az al-Szaud egyik jó módú cimborája ellen. S a társaid ebben a vállalkozásban - és megint csak azt tudom mondani, amit hallottam - izraeliek.

- Nem kéne adnod a szóbeszédre - mondta Carter. - Meddig terjedt a pletyka?

- Langleyn túl - felelte Cantwell, amit úgy is lehetett értelmezni, hogy a hír elért azon testvérügynökségek némelyikéhez, amelyek az amerikai hírszerző társadalom rettegett újrászervezése óta fenyegették a CIA-t.

- Mennyire?

- Épp eléggé ahhoz, hogy egyesek kezdjenek idegesek lenni. Te is ismered a

játékszabályokat, Adrian. Van egy csővezeték Rijád és Washington között, amiben zöldhasúak folynak. Ezt a helyet elárasztja a szaudi pénz. Az folyik az agytrösztökbe és a jogi cégekbe. A lobbisták is pokoli jól bekajálnak belőle. A szaudiaknak sikerült kidolgozni egy rendszert, amelyben meg tudnak vesztegetni minket, amíg hivatalban vagyunk. Mindenki tudja, hogy ha gondoskodik az al-Szaudról, miközben az államnak dolgozik, az al-Szaud is gondoskodik róluk, ha visszatérnek a magánszektorba. Talán egy jövedelmező tanácsadói szerződés vagy valamilyen jogi vállalkozás formájában. De lehet valamilyen pozíció egy unalmas intézetben, amely a szaudi ideológiát nyomatja. Ezért aztán ha lábra kel a pletyka, hogy valami langleyi cowboy épp ennek az istentelen rendszernek az egyik legnagyobb donorja után szaglászik, az emberek idegesek lesznek.

- Te is közéjük tartozol, Shepard?

- Én? - Cantwell megrázta a fejét. - Megyek vissza Bostonba, abban a percben, ahogy lehet.

De vannak mások az épületben, akik azt tervezik, hogy behajjtják a számlát.

- És mi van, ha az istentelen rendszer nagyvonalú donorjai pénzelik azokat is, akik repülőgépeket vezetnek neki az épületeinknek? Mi van, ha a mi kis barátaink nyakig benne vannak a terrorizmusban? Mi van, ha bármit készek megadni az ördögnek, csak hogy biztosítsák a saját túlélésüket, még akkor is, ha halott amerikaiakról van szó?

- Akkor mosolyogva megrázod a kezüket - felelte Cantwell. - És úgy gondolsz a terrorizmusra, mint kellemetlen járulékra a következő tank benzín mellé. Még mindig azt a régi Volvót vezeted?

Cantwell pontosan tudta, milyen autót vezet Carter. A nyugati parkolóban egymás mellett volt a foglalt helyük. - Nem engedhetek meg magamnak egy új kocsit - mondta

Carter. - Három gyereket kell taníttatnom.

- Talán fel kéne iratkoznod a szaudi nyugdíjazási tervre. Egy jövedelmező tanácsadói szerződést látok a jövődben.

- Az nem az én stílusom, Shep.

- Szóval mi a helyzet a pletykával? Van benne igazság?

- A világon semmi.

- Ezt jó hallani - mondta Cantwell. - A többieket majd én helyre teszem. Jó éjt, Adrian.

- Jó éjt, Shep.

Carter lement az alsó szintre. A vezetők parkolóhelye majdnem teljesen üres volt. Carter beszállt a Volvójába, és Washington északnyugati része felé vette az irányt, ugyanazon az úton haladva, amelyet nyolc héttel korábban Gábriellel együtt tett meg. Ahogy elhajtott Zizi al-Bakari birtoka mellett, lelassított, és a kapu rácsain keresztül vetett egy pillantást a szörnyűséges palota felé, ami a folyóra néző sziklán terpeszkedett. Ne merj hozzáérni, gondolta Carter dühödten. Ha egy haja szála is meggörbül, a saját kezemmel öllek meg. Amikor áthajtott a Chain Bridge-en, a műszerfalra pillantott. Kigyulladt az egyik vörös figyelmeztető jelzés. Mennyire illik a helyzethez, gondolta. Majdnem üres volt a tank.

A Sun Dancer ugyanebben a pillanatban a Grandé Pointe mellett hajózott el, és visszatért a Gustavia melletti kikötőhöz. Gabriel egyedül álldogálta hajóorrban, távcsővel kémlelve az Alexandra hátsó fedélzetét, ahol a hajó személyzete épp egy hamarjában elkészített harmincszemélyes vacsorát szolgált fel. Gabriel egy festmény szereplőinek látta őket. A hajókirándulás, gondolta. Vagy inkább Az utolsó vacsora?

Zizi úgy ült az asztalfőn, akár egy fejedelem, mintha az éjszakai események csupán az egyébként hétköznapi utazás monotóniáját lettek volna hívatta megtörni. Tőle balra ült gyönyörű lánya, Nadia. Jobb oldalán bizalmi emberét, Dáud Hamzát lehetett látni, ahogy étvágytalanul turkál a vacsorájában. Valamivel odébb ültek az ügyvéd Abdulok és Herr Wehrli, Zizi vagyonának kezelője. Ott volt Manszur, aki az utazásokat bonyolította, és Hasszán, a biztonsági és kommunikációs főnök. Aztán Jean-Michel, aki Zizi erőnlétéért

felelt, és alkalmi biztonsági emberként működött, és morcos felesége, Monique. Rahima Hamza és szerelme, a gyönyörű egyiptomi filmsztár, Hamid. Idegesnek tűnő testőrök kvartettje és jó néhány ártatlan arcú vonzó nő. Végül az asztal távoli sarkánál, olyan messze Zizitől, amennyire csak lehetséges, egy sáfrányszín selyembe öltözött gyönyörű nő. Ő teremtette meg a kompozíció egyensúlyát. Ő volt az ártatlanság Zizi gonoszságának ellenpárjaként. És Gabriel jól látta, hogy a nő halálra van rémülve. Gabriel tudta, hogy színjátékot néz. De kinek rendezték a színjátékot? Neki vagy Sarah-nak?

Éjfélkor a festmény alakjai felálltak, és jó éjszakát kívántak egymásnak. Sarah eltűnt egy átjáróban, és ezzel újból elveszett Gabriel számára. Zizi, Daud Hamza és Vezír bin Talal bementek Zizi irodájába. Gabriel ekkor egy másik festményt látott: a Három gonosz ember találkozása, ismeretlen festő munkája.

Öt perccel később Hasszán rontott be az irodába, és átnyújtott Zizinek egy mobiltelefont. Vajon ki volt a vonal másik végén? Zizi egyik brókere, aki utasításokat akart kérni arra vonatkozólag, hogy milyen álláspontot képviseljen majd, amikor megindul a kereskedés Londonban? Vagy Ahmed bin Safik telefonált, az ártatlanok gyilkosa, hogy megmondja Zizinek, mit tegyen Sarah-val?

Zizi átvette a telefont, és kézlegyintéssel jelzett Hasszánnak, hogy távozzon. Vezír bin Talál, a biztonsági főnök odasétált az ablakhoz, és leeresztette a redőnyt.

A lány bezárta az ajtót, és minden lámpát felkapcsolt a szobában. Bekapcsolta a műholdas tévét, és megkereste rajta a CNN-t. A német rendőrség utcai tiltakozókkal hadakozik. Újabb bizonyíték, így az izgatott riporter, hogy Amerika megbukott Irakban.

Kiment a fedélzetre, és leült. Megint ott volt a jacht, amelyet délután látott, amint elhagyja a kikötőt. Vajon Gabriel jachtja? Bin Safik életben van, vagy halott? Gabriel él vagy meghalt? Csak azt tudta, hogy valami félresikerült. Időnként előfordul az ilyesmi, mondta Zizi. Ezért tulajdonítunk olyan nagy jelentőséget a biztonsági kérdéseknek.

Figyelte a jachtot, hátha megpillant valami mozgást a fedélzeten, de túl messze volt ahhoz, hogy bármit látni lehessen. Itt vagyunk veled, Sarah. Mindannyian. Feltámadt a szél. Sarah átkarolta a lábát, és felhúzta a térdét az állához.

Remélem, még mindig itt vagytok, gondolta. Kérlek, vigyetek el erről a hajóról, mielőtt megölnek.

Valamikor, nem emlékezett rá, mikor, a hideg beűzte az ágyába. Szürkés hajnalra és a napozófedélzeten kopogó lágy esőre ébredt. Még mindig ment a tévé; az elnök megérkezett Párizsba, s a place de la Concorde csak úgy hullámozott a tüntetőktől. Felvette a telefont, és kávé-t rendelt. Öt perccel később a kávé megérkezett. Minden olyan volt, mint máskor, azt a kézzel írott üzenetet leszámítva, ami félbehajtva neki volt támasztva a brióskosárnak. Zizitől jött az üzenet. Lenne egy munka az ön számára, Sarah. Csomagoljon össze, és kilenc órára álljon készen. Beszélünk, mielőtt elmegy. Töltött magának egy csésze kávé-t, és odavitte a napozófedélzetre nyíló kijáráthoz. Ekkor vette észre, hogy az Alexandra úton van, s hogy már elhagyták a szigetet. Ismét megnézte Zizi üzenetét. Az nem állt rajta, hogy hová megy.

29

Túl Saint-Martinon

Sarah pontban kilenckor megjelent a hátsó fedélzeten. Az eső most már beleerősített; a sötét felhők alacsonyán függtek, és viharos szél tépte a tenger vizét. Zizi színtelen tengeri esőkabátot viselt, és a szomorkás időjárás ellenére sötét napszemüveg volt rajta. Bin Talal állt mellette könnyű, vízlepergető zakóban, ami eltakarta az oldalfegyverét.

- Soha nincs idő unatkozni - mondta Sarah tőle telhetően barátságosan. - Előbb a bombariadó, aztán egy üzenet a reggeli mellé, hogy csomagoljak össze. - A helikopter leszálló felé nézett, és látta, hogy Zizi pilótája épp mászik be a Sikorsky kormánya mögé. - Hová kell mennem?

- Útközben majd elmondom - felelte Zizi, és karon ragadta.

- Maga is velem tart?

- Csak Saint-Martinig. - A helikopter leszállóhoz vezető lépcső felé húzta Sarah-t.
- Ott vár önre egy magángép.

- Hová megy az a magángép?

- Elviszi, hogy megnézzem egy festményt. Majd útközben mesélek róla.

- Hová megy a gép, Zizi?

Zizi félúton megállt a lépcsőn, és a lányra nézett. Tekintetét elfedte a sötét szemüveg.

- Aggasztja valami, Sarah? Idegesnek tűnik.

- Csak nem szeretek úgy repülőre szállni, hogy nem tudom, hová megyek.

Zizi elmosolyodott, és belefogott a válaszbba, de szavait elnyomta a Sikorsky motorja.

Gabriel a Sun Dancer orrában állt, amikor felszállt a helikopter. Elnézte egy pillanatig, aztán felrohant a hídra, ahol egy tengerészhadnagy állt a kormánykeréknél.

- Saint-Martinba viszik. Milyen messze vagyunk a parttól?

- Úgy öt mérföldre.

- Mennyi idő alatt érünk oda?

- A jelenlegi időjárás mellett azt mondanám, harminc perc alatt. Talán valamivel kevesebb.

- És a Zodiacok?

- Nem akarhat Zodiackal menni - ilyen körülmények között.

- Értjük oda minél hamarabb.

A hadnagy bólintott, és megtette az előkészületeket az irányváltáshoz. Gabriel a parancsnoki központba ment, és felhívta Cartert.

- A lány épp a saint-martini reptér felé tart.

- Egyedül van?

- Vele van Zizi és a biztonsági főnök.

- Mennyi idő alatt tudtok odaérni?

- A partig negyvenöt perc. Aztán újabb tizenöt a reptérig.

- Szólok a csapatnak, hogy álljanak készen. A gép ott fog várni rád.

- Most már csak azt kell tudnunk, hová küldi Zizi a lányt.

- Hála az al-Kaidának, a félgömb összes forgalomirányító tornyát lehallgatjuk. Amikor Zizi pilótája rögzíti a repülési tervet, már tudni fogjuk, hová mennek.

- Mennyi időbe telik ez?

- Általában már néhány perc is elég.

- Gondolom, nem kell emlékeztetselek, hogy minél előbb, annál jobb.

- Csak érjete oda időben - mondta Carter. -A többi az én dolgom.

- Egy Manet-ről van szó - mondta Zizi, ahogy az alacsonyan függő sötét felhőréteg alatt a part felé repültek. - Jó pár éve kinéztem már magamnak. A tulajdonos eddig nem volt hajlandó megválni tőle, de tegnap éjjel felhívta a genfi irodámat, és azt mondta, hajlandó üzletet kötni.

- Mit kíván tőlem, mit tegyek?

- Vizsgálja meg a festményt, és nézze meg, hogy elfogadható állapotban van-e. Aztán nézzen utána az eredetének. Amint azt nyilván ön is jól tudja, a háború alatt több ezer francia impresszionista festmény került Svájcba gyanús körülmények között. A legkevésbé sem szeretném, ha valami zsidó család nekem esne, hogy adjam vissza a festményüket.

Sarah a félelem késszúrását érezte a mellkasában. Elfordult, és kinézett az ablakon.

- És ha az eredet is rendben van?

- Akkor eszközöljön ki egy megfelelő árat. Hajlandó vagyok elmenni harmincmillióig, de az istenért, ezt nehogy elmondja neki. - Átnyújtott a lánynak egy cégkártyát, aminek a hátulján kézzel írott szám szerepelt. - Ha megvan a végső összeg, hívjon fel, mielőtt megegyeznének.

- Mikor találkozom a tulajdonossal?

- Holnap délelőtt tíz órakor. Este az egyik sofőröm fogja várni magát a reptéren, és elviszi a szállodájába. Alaposan kialudhatja magát, mielőtt megnézi a festményt.

- Megtudhatom a tulajdonos nevét?

- Hermann Klarsfeld. Az egyik leggazdagabb ember Svájcban, és ez nagy szó. Előre figyelmeztettem, hogy milyen gyönyörű nő maga. Már alig várja, hogy találkozzanak.

- Nagyszerű - mondta a lány, még mindig a közeledő partot bámulva az ablakon keresztül.

- Herr Klarsfeld egy nyolcvanéves vénember, Sarah. Nem kell aggódnia, nem fog illetlenül viselkedni.

Zizi bin Talalra nézett. A biztonsági főnök benyúlt az ülése alá, és előhúzott egy vadonatúj

Gucci táskát. - A holmija, Miss Sarah - mondta bocsánatkérő hangon.

Sarah elvette a táskát, és kinyitotta. Azok az elektromos készülékek voltak benne, amelyeket az érkezése napján vettek el tőle: a mobil és a PDA, az iPod és a hajszárító, még az utazó ébresztőóra is ott volt. Semmi sem maradt a lányból az Alexandra fedélzetén, semmilyen bizonyíték nem utalt az ott jártára.

A helikopter csökkenteni kezdte a magasságot. Sarah ismét kinézett az ablakon, és látta, hogy ereszkednek a repülőtér felé. A reptér végében néhány magángép sorakozott. Az egyiket épp üzemanyaggal töltötték fel az induláshoz. Zizi újfent Herr Klarsfeld vagyonát méltatta, de Sarah egyetlen szót sem hallott. Csak a menekülésre tudott gondolni. Nem létezik semmilyen Herr Klarsfeld, gondolta. És nincs semmiféle Manet. Azt akarták, hogy szálljon fel a feledés gépére. Emlékezett Zizi áldására, aznap délután, amikor elfogadta az állásajánlatát. Amint látja, igen nagyvonalúan bánok az embereimmel, de rögtön nagyon haragos leszek, ha elárulnak. Márpedig ő elárulta Zizit. Elárulta őt Gábrrielért. És most az életével fog fizetni. Ez Zizi egyik szabálya.

Lenézett a reptérre, és azon töprengett, hagyott-e vajon Zizi valamilyen rést, amin elmenekülhet. Biztos lesz majd egy vámtisztviselő, aki ellenőrzi az útlevelét. Talán egy reptéri tisztviselő vagy pár rendőr. Elismételte a szavakat, amelyeket mondani fog nekik. A nevem Sarah Bancroft. Amerikai állampolgár vagyok, és ezek az emberek akaratom ellenére szándékoznak Svájcba szállítani.

Aztán Zizire és a biztonsági főnökre nézett. Ezzel a lehetőséggel is számoltatok, nem igaz? Lefizettétek a vámtisztviselőket, és megvesztegettétek a helyi rendőrséget. Zizi nem tűrte a késlekedést, főleg nem egy hisztérikus hitetlen nő miatt.

A Sikorsky talpa ledöccent a leszállópályára. Bin Talal kinyitotta a kabinajtót, és kiszállt, majd visszafordult, és a kezét nyújtotta Sarah-nak. A lány megfogta a férfi kezét, és lement a lépcsőn az örvénylő szélbe. A helikoptertől ötven méterre egy Falcon 2000-es várakozott. Motorja sikított a felszálláshoz készülődve. Sarah körülnézett: se vámtisztviselők, se rendőrök. Zizi bezárta előtte az egyetlen lehetőséget. Visszanézett a Sikorsky kabinjába, és vetett a férfira egy utolsó pillantást. Zizi derűsen intett neki, aztán ránézett arany Rolex órájára, akár az ügyeletes orvos, aki megállapítja a halál idejét.

Bin Talal megfogta a lány csomagjait, figyelmeztette, hogy húzza le a fejét, aztán megfogta a karját, és odavezette a Falconhoz. A lépcsőn a lány megpróbált kiszabadulni, de a férfi fájdalmasan szorította a felkarját, akár egy satu. Segítségért kiáltott, de elfojtotta hangját a repülő motorjának sivítása és a Sikorsky légszavarjának dohogása.

A lépcső tetején újabb ellenállási akcióval próbálkozott, aminek bin Talal azzal vetett véget, hogy hátulról taszított egyet rajta. Sarah beesett a gépbe, egyenesen egy

kis kabinba, ami csillogó fával és puha bőrrel volt fényűzően kidekorálva. A lányt koporsóra emlékeztette. De legalább kényelmesen utazik majd a feledésbe. Még egyszer megpróbált kitörni, és dühödten nekiugrott a száudinak. Most, hogy takarva volt a külvilág szeme elől, a férfi reakciójában nem volt több visszafogottság. Egyetlen kemény pofont adott neki, ami Sarah jobb arcán landolt, s amitől a lány a kabin padlójára zuhant. A szaudiak tudják, hogyan bánjanak a lázongó nőkkel.

Csengett a füle, és egy pillanatig nem látott mást, csak csillagokat. Amikor kitisztult a tekintete, látta, hogy Jean- Michel áll fölötte, és egy vászontörülközővel szárítgatja a kezét. A francia ráült a lány lábára, és megvárta, amíg bin Talal a földre szögezi Sarah kezét, mielőtt elővette volna a fecskendőt. Egyetlen szúrást érzett, aztán olvadt fém ömlött a vénájába. Jean-Michel koponyájáról lecsúszott a bőr, és Sarah lesüllyedt a hideg, fekete víz alá.

30

Saint-Martin

A Zodiac egy órával később érte el a Great Bay vizét. A fedélzetén lévő négy férfi sportzakót és nadrágot viselt, s a helyi hatóságok miatt mindegyiküknek kis táska volt a kezében, benne egyetlen éjszakára szükséges holmival. Miután kikötöttek a Bobbys Marinánál, a férfiak beszálltak egy ott várakozó taxiba, és nagy sebességgel a repülőtér felé tartottak. Ott, miután átjutottak az útlelevizsgálaton - valamennyien hamis papírokkal -, felszálltak egy rájuk várakozó Gulfstream V magángépre. A legénység már korábban rögzítette a repülési tervet, és felszállási engedélyt kért. Egy órával ezután, helyi idő szerint délelőtt tizenegy óra harminchét perckora gép felszállt. Úti célja a kloteni reptér volt Zürichben.

Amikor a Gulfstream a Simpson Bay vize fölé emelkedett, Adrian Carter elintézett három telefonhívást: először a CIA igazgatójával beszélt, másodszor az Ügynökség azon osztályával, amely a titkos utazásokra specializálódott, harmadszor pedig az Ügynökség egyik orvosával, aki a sebesült ügynökök optimálisnak nem nevezhető körülmények közötti kezelésére specializálta magát. Aztán kinyitotta a fali széfjét, és kivett egyet a három levéltárca közül. A tárcában egy hamis útlevel volt a hozzá tartozó azonosító iratok, hitelkártyák, némi készpénz és néhány fénykép társaságában, amelyek egy nem létező családról készültek. Tíz perccel később már a nyugati parkolón haladt keresztül Volvo szedánja felé. A főhadiszállásról ismét kiment a terepre. S a terepügynök Zugba tartott.

München központjában Uzi Navot épp kései ebédjét fogyasztotta a német BND egyik fizetett informátorának társaságában, amikor sürgős hívást kapott Tel-Avivból. A hívás nem egyszerűen a hadműveleteiktől érkezett, hanem egyenesen Amosz Sarrett-től. Rövid és egyoldalú beszélgetést folytattak. Navot némán hallgatta Amosz szavait, csak időnként mordult egyet, hogy biztosítsa Amoszt, megértette, mi a dolga, aztán letette a telefont.

Navot nem akarta, hogy a német biztonsági ember megtudja, a Cég épp egy komoly krízishelyzet közepén van, ezért az étteremben maradt még harminc percig, s az asztal alatt darabokra tépte hüvelykujjának körmét, mire a német végzett a rétéssel és a kávéval. Három óra tizenötkor E osztályú Mercedesének kormányja mögött ült, és három harminckor már az E54-es autópályán száguldott nyugat felé.

Fogd fel úgy, mint egy meghallgatást, mondta Amosz. Ha jól csinálod, a Különleges Műveletek máris a tiéd. Am ahogy Uzi Navot Zürich felé hajtott a halványuló délutáni fényben, a kinevezése volt az utolsó, amire gondolt. Sarah-t akarta - egy darabban.

Sarah azonban a narkotikumok kódébe veszve, tudatában sem volt a körülötte kavargó eseményeknek. Még a saját testéről sem volt tudomása. Nem tudta, hogy egy hátrafelé néző ülésen hever egy kelet felé tartó Falcon 2000-esen, melyet a caracasi Meridián Executive Air Services működtetett, ami teljes mértékben az AAB Holdings Rijád-Genf tulajdonát képezte. Nem tudta, hogy megbilincseltek a kezét, és béklyót kötöttek a lábára. Vagy hogy Vezír bin Talal kedvességének jeleként karmazsinvörös duzzanat keletkezett a jobb arcán. Vagy hogy a vele szemben ülő Jean-Michel, akitől csupán egy aprócska faasztal választja el, épp valami holland pornóújságot lapozgat, és scotchot szopogat, amit a saint-martini reptéren szerzett be vámmentesen.

Sarah csupán az álmainak volt tudatában. Halványan érezte ugyan, hogy az előtte

felvonuló képek nem valóságosak, de nem volt ereje, hogy uralja őket. Hallotta, hogy megszólal egy telefon, és amikor felvette a kagylót, Ben hangját hallotta, de ahelyett, hogy a férfi a World Trade Center déli tornyának készült volna ütközni, épségben megérkezett Los Angelesbe, s épp a megbeszélésre tartott. Sarah belépett egy impozáns georgetowni házba, de nem Adrian Carter fogadta, hanem Zizi al-Bakari. Aztán egy elhanyagolt angliai vidéki házban találta magát, amit nem Gabriel és csapata foglalt el, hanem egy szaudi terroristasejt, akik a következő csapásukat tervezgették. Még több kép következett, egyik a másik után. Gyönyörű jacht úszott előre a vér tengerében. Egy londoni galériában halottak portréi lógtak a falakon. Végül egy őszes halántékú, smaragdzöld szemű restaurátort látott, aki egy öltözőasztalhoz bilincselte nőt ábrázoló festmény előtt állt. A restaurátor Gabriel volt, a nő a festményen Sarah. A kép egyszer csak kigyulladt, s mikor a lángok visszahúzódtak, Sarah csak Jean-Michel arcát látta maga előtt.

- Hová megyünk?

- Először kiderítjük, kinek dolgozol - felelte Jean- Michel. - Aztán meghalsz.

Sarah becsukta a szemét fájdalmában, amikor egy tű fúródott a combjába.

Olvadt fém. Fekete víz...

31

Kloten, Svájc

A Marktgasse tizenhármasszám alatti Flyaway Hotel inkább kényelmi, mint luxuscélokot szolgál. A homlokzata sima és szürkésbarna, az előcsarnok egyszerű és steril. Tulajdonképpen a hotel egyedüli jellegzetessége, hogy közel helyezkedik el a kloteni reptérhez, ami csak öt percre van tőle. Azon a havas februári estén a hotel egy titkos gyűlés helyszínéül szolgált, amiről a vezetőség és a helyi rendőrség a mai napig nem tud semmit. Két férfi érkezett Brüsszelből, egy másik Rómából, egy negyedik pedig Londonból. Mind a négyen szakértők voltak a fizikai megfigyelés területén. Mind a négyen álnéven jelentkeztek be, és hamis útleveleik voltak. Az ötödik férfi Párizsból jött. Móse néven jelentkezett be, ami a saját neve volt. Ő nem a megfigyelés specialistája volt, hanem alacsony szintű futár, vagyis bodel. A kocsija, egy Audi A8-as odakint parkolt az utcán. A csomagtartóban egy bőrönd lapult, tele pisztolyokkal, rádiókkal, infraszeművegekkel és balaclavákkal.

A férfi, aki utolsónak érkezett, nem volt ismeretlen a recepciós lányok előtt, mert gyakran megfordult a kloteni repülőtéren, és több éjszakát töltött a Flyaway Hotelben, mint amennyire emlékezett. - Jó estét, Mr. Bridges - üdvözölte az egyik lány, amikor belépett az előcsarnokba. Öt perccel később a férfi már odafent volt a szobájában. Két percen belül a többiek is csatlakoztak hozzá. - Nemsokára leszáll egy gép Klotenben - mondta nekik. - A gép fedélzetén lesz egy lány. És mi teszünk róla, hogy ne haljon meg az éjjel.

Sarah másodjára ébredt fel. Kinyitotta a szemét, csak annyi időre, hogy gyorsan felmérje a környezetét, aztán hamar lehunyta újra, mielőtt Jean-Michel egy újabb teli fecskendővel döfött volna a lábába. Leszálláshoz készülődtek, a gép rázkódott az erős turbulenciában. Sarah feje oldalra csuklott, s lüktető halántéka minden egyes rázkódásnál a kabin falának ütdött. Ujjai teljesen lebénytak a bilincs szorításától, a talpát meg mintha ezernyi tűvel szurkálták volna. Jean-Michel még mindig a vele szemben lévő ülésben terpeszkedett. A szeme csukva volt, ujjait összefűzte a nemi szerve fölött.

A lány újból kinyitotta a szemét. Ködösen, homályosan látott, mintha fekete köd vette volna körül. Az arcához emelte két kezét, és szövetet tapintott. Ez egy csuklya, gondolta. Aztán végignézett magán, és látta, hogy a teste fekete lepelbe van tekerve. Jean-Michel beburkolta egy abajába. Halkan sírni kezdett. Jean-Michel kinyitotta az egyik szemét, és rosszindulatúan ránézett.

- Mi a probléma, Sarah?

- Szaud-Arábiába visznek, ugye?

- Svájcba megyünk, ahogy Zizi mondta magának.

- Minek az abaja?

- Az abaja megkönnyíti a bejutást az országba. Ha a svájci vámosok lefátyolozott szaudi nőt látnak, hajlamosak végtelenül udvariasnak lenni. -Újabb groteszk vigyort küldött a lány felé. - Szerintem szégyen egy hozzád hasonló csajt fekete lepelbe bújtatni, de élveztem, mikor rád adtam.

- Maga egy disznó, Jean-Michel.

Sarah nem látta az ütést - egy jól irányzott ütést visszakézről, ami pontosan a feldagadt jobb arcán landolt. Mire visszanyerte a látását, Jean-Michel már ismét a helyén ült. A turbulencia hirtelen dobálni kezdte a gépet. Sarah érezte, ahogy az epe feljön a torkába.

- Azt hiszem, rosszul leszek.

- Mint a Le Tetou-ban? Gondolkozz, Sarah, gondolkozz

- Tényleg rosszul voltam a Le Tetou-ban, maga idióta.

- Elég hamar felgyógyultál. Sőt én úgy láttam, nagyon is jól voltál, amikor visszatértünk az Alexandrára.

- Azoktól a drogoktól van hányingerem, amiket belém tömött. Vigyen ki a vécére.

- Minek? Tán meg akarod nézni, nem jött-e üzeneted?

Hamar, Sarah. Hamar.

- Miről beszél? Vigyen ki a vécére, hogy hányhassak.

- Nem mészhóvá.

- Legalább az abaját emelje fel.

Jean-Michel hitetlenkedve nézett rá, aztán áthajolt a faasztal fölé, és felemelte a fátyolt, kitéve Sarah arcát a kabin hűvös levegőjének. Döbbenetes módon a lánynak az jutott eszébe, amikor a vőlegény emeli fel újdonsült felesége fátylát. Hirtelen előntötte a harag, és megbilincselte kezével a férfi arcába csapott. Jean-Michel könnyedén háritotta az ütést, aztán adott egyet a sajátjai közül a lány fejének bal oldalára. Az ütéstől kirepült a bőrülésből, és a padlón landolt. A férfi ültében hasba rúgta, amitől elakadt a lélegzete. Ahogy azon küzdött, hogy lélegzethez jusson, minden kijött belőle, ami a gyomrában volt.

- Kibaszott kurva - mondta a francia dühödten. - Ezt te fogod feltakarítani.

Megragadta a láncot, ami a lány csuklóit kötötte össze, és visszarántotta az ülésébe, aztán kiment a vécére. Sarah hallotta, hogy víz csobog a mosdóba. Jean-Michel egy nedves vászontörülközővel tért vissza, amivel durván letörölte a hányást a szájáról. Majd egy apró börtokból újabb fecskendőt és egy átlátszó folyadékkal teli fiolát húzott elő. A dózisra ügyet sem vetve megtöltötte a fecskendőt, aztán megfogta a lány karját. Sarah próbálta kihúzni magát, de a férfi kétszer szájon ütötte. Amikor a drog bejutott a vérkeringésébe, a lány tudatánál maradt, de úgy érezte, mintha ólomsúly nehezedne rá. Lecsukódott a szeme, de ott maradt bezárva a jelenbe.

- Még mindig ébren vagyok - mondta. - Már nem használnak a drogok.

- Dehogynem használnak.

- Akkor miért vagyok még mindig magamnál?

- Mert így könnyebb lesz kiszedni belőled a válaszokat.

- Válaszokat? Mire?

- Jobb, ha bekötöd magad - mondta a férfi gúnyosan. - Néhány perc múlva leszállunk.

Sarah, a mintarab, igyekezett engedelmeskedni, de karja bénán feküdt az ölében, és nem engedelmeskedett a parancsának.

Arcát az ablak hűvös üvegéhez nyomta, és kinézett. Teljes volt a sötétség. Néhány perccel később behatoltak a felhők közé, s a gépet ide-oda dobálta a turbulencia. Jean-Michel töltött magának még egy pohár whiskyt, és egy hajtásra kiitta.

A felhők közül kilépve hóviharba kerültek. Sarah lenézett, és a földi fények elhelyezkedését tanulmányozta. Ragyogó fényáradat vette körbe az északi partját valami nagy víznek, és halványabb fénycsíkok húzódtak a part mentén, akár az ékszerek. Próbált visszaemlékezni, mit mondott Zizi az úti célról. Zürich, gondolta. Igen, ez az. Zürich... Herr Klarsfeld... A Manet, amiért Zizi kész harmincmilliót fizetni, de egyetlen millióval sem többet...

A gép északi irányban elhagyta Zürich központját, és bedőlt a reptér felé. Sarah imádkozott, hogy zuhanjanak le. De a landolás illetlenül sima volt - olyannyira sima, hogy nem is érezte, mikor földet értek. Jó pár percig gurultak a kifutópályán. Jean-Michel nyugodtan bámult kifelé az ablakon, miközben Sarah tovább csúszott az öntudatlanság felé. A repülőgép törzsét olyan hosszúnak látta, mint egy alagutat az alpesi hegyekben, és amikor beszélni próbált, nem álltak össze a szavak a szájában.

- Az előbb egy rövidebb hatóidejű szert adtam be - mondta Jean-Michel őrjítőén biztató hangon. - Nemsokára megint tudsz majd beszélni. A saját érdekedben remélem, hogy fogsz is.

A gép kezdett lassulni. Jean-Michel leengedte a fekete fátylat a lány arca elé, és kiszabadította a kötelékei közül. Mikor aztán megálltak, kinyitotta a hátsó kabinajtót, és kidugta a fejét, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e. Azután megragadta Sarah-t a hóna alatt, és felhúzta az ülésből. A vér nagy fájdalmat okozva tért vissza a lány lábába, s a térde megbicsaklott. Jean-Michel megfogta, mielőtt elesett volna. - Egyik lábat a másik elé - mondta. - Járj szépen, Sarah. Biztos emlékszel még, hogyan kell.

Igen, emlékezett, de csak halványan. Az ajtó négy méterre se volt, de Sarah számára legalább egy mérföldnek tűnt a távolság. Néhány lépés után rálépett az abaja csücskére, és előrebukott, de Jean-Michel ismét megtartotta. Mikor végre elért az ajtóhoz, jeges szélvihar fogadta. Erősen havazott, és kegyetlen hideg volt, s a fátyol fekete szövete csak elmélyítette az éjszaka sötétjét. Vámtisztviselőket vagy biztonságiakat megint csak nem lehetett látni, csupán egy diplomatarendszámmal ellátott fekete Mercedes szedánt. A kocsis hátsó ajtaja nyitva volt, és a nyíláson keresztül Sarah egy férfit látott szürke felöltőben és puhakalapban. Még a gondolatait elhomályosító drogokon keresztül is megértette, mi történik. Az AAB Holdings és a zürichi saudi konzulátus VIP diplomáciai fogadtatást kért egy Saint-Martinból érkező utas számára. Olyan volt minden, mint az indulás: se vám, se biztonságiak, se menekülési útvonal.

Jean-Michel lesegítette a lépcsőn, aztán át a leszállópályán egészen a várakozó Mercedes hátsó üléséig. Rácsukta az ajtót, aztán ment egyenesen vissza a géphez. Ahogy a kocsi megindult előre, Sarah ránézett a mellette ülő férfira. A fátyol akadályozta a látását, így csak nagyvonalakban látta. Óriási keze volt. Kerek arca. Vékony szája, amit tüskés kecskeszakáll keretezett. Megint egy bin Talál, gondolta. Egy jól fésült gorilla.

- Ki maga? - kérdezte.

- Én nem számítok. A nevem senki.

- Hová megyünk?

A férfi beleöklözött a lány fülébe, és ráparancsolt, hogy ne szólaljon meg még egyszer.

Harminc másodperccel később a diplomata rendszámú Mercedes szedán elhajtott egy hóval borított alak mellett, aki kétségbeesett pillantásokat vetett egy lerobbant kocsi nyitott motorházteteje alá. Úgy tűnt, egyáltalán nem törődik a mellette elszáguldó Mercedesszel, bár egy pillanatra felnézett, mikor a kocsi felhajtott az autópályára. Kényszerítette magát, hogy lassan számoljon el ötig. Aztán lecsapta a motorháztetőt, és beült a kormány mögé. Amikor elfordította a kulcsot, a motor azonnal felbőgött. Sebességbe kapcsolott, és felhajtott az útra.

A lány nem tudta, mennyi ideig utaztak - egy órát, vagy annál valamivel többet -, de tudta, hogy mi az utazás célja. Az összes megállás és elindulás, a váratlan kétszeres irányváltások és hányingerkeltő gyorsítások: Eli Lavon megfigyelés ellenőrzésnek nevezte az ehhez hasonló manővereket. Uzi Navot a hátsód kitörlésének hívta.

Kibámult a kocsi sötétített ablakán. Fiatal lányként jó pár évet töltött Svájcban,

és elég jól ismerte a várost. Ezek azonban nem azok a zürichi utcák voltak, amelyekre gyerekkorából emlékezett. Az északi kerületek kavicsos, sötét utcái voltak, az ipar negyed. Rút raktárépületek, megfeketedett téglagyárak, füstös vasúti rendező pályaudvarok. Nem voltak gyalogosok a járdákon, sem utasok a villamoskocsikban. Sarah úgy érezte, Nevem Senkit leszámítva egyedül van a világon. Még egyszer megkérdezte, hová mennek, amire a férfi válaszul úgy belevágott Sarah hasába a könyökével, hogy a lány az anyjáért kiáltott fájdalmában.

Nevem Senki ezután hosszú pillantást vetett a háta mögé, majd lenyomta a lányt a padlóra, és arabul odamorrantott valamit a sofőrnek. Sarah elveszett a sötétségben. Bezárta a fájdalmat elméje egy szegletébe, és próbált a kocsi mozgására koncentrálni. Jobbkanyar. Balkanyar. Vasúti sínek dübögése a kerekek alatt. Hirtelen fékezés, amitől felsírtak a gumik. Nevem Senki felrántotta az ülésbe, és kinyitotta az ajtót. Amikor a lány görcsösen belekapaszkodott a karfába, a férfi először megpróbálta kirángatni, aztán elvesztette a türelmét, és késdőfés-szerű ütést mért a lány veséjére, amibe az egész teste belesajdult.

Felsikoltott fájdalmában, és elengedte a karfát. Nevem Senki kiráncigálta a kocsiból, és hagyta a földre zuhanni. Hideg cementre esett. Egy garázsban vagy egy raktárépületben lehettek. A lány ott feküdt a földön, vonaglott a kínoktól, s a fátyol fekete szöveten keresztül nézett fel kínzójára. így látja a szaudi nő a világot. Egy hang azt mondta, álljon fel. Megpróbálta, de nem ment.

A sofőr kiszállt a kocsiból, és Nevem Senkivel együtt talpra állították. Ott állt egy pillanatig, karjai szélesre tárva, teste beburkolva az abajába, és várta, hogy a kalapács ismét lesújtson a hasára. De ütés helyett betuszkolták egy második autó hátsó ülésére. A kocsiban ülő férfi ismerős volt a számára. Először egy nem létező surreyi birtokon látta, aztán egy nagyon is létező villában, Saint-Bart'sban.

- Jó estét, Sarah - mondta Ahmed bin Safik. - Annyira örülök, hogy újra látom.

32

Zürich

- Tényleg Sarah-nak hívják, vagy máshogy kell szólítanom? - Megpróbált válaszolni, de nem kapott levegőt.

- A... nevem... Sarah.
- Akkor így fogom hívni.
- Miért... csinálja... ezt... velem?
- Ejnye, Sarah.
- Kérem... engedjen... el!
- Attól tartok, ez nem lehetséges.

A lány előre volt görnyedve, feje a két térde között. A férfi megragadta a nyakánál, és felhúzta, aztán felemelte a fátyolat, és megvizsgálta a sérülést az arcán. Az arckifejezéséből nem volt világos, túl keménynek vagy túl elnézőnek tartja azt, ahogy a lánnyal bántak. Az visszabámult rá. Bőr katonai esőköpeny, kasmírsál, kis kerek teknőckeretes szemüveg: a sikeres zürichi pénzember iskolapéldája. Sötét tekintetéből számító eszesség sugárzott. Az arckifejezése hasonló volt ahhoz, ami akkor ült az arcán, amikor először találkoztak.

- Kinek dolgozik? - kérdezte jóindulatúan.
- Zizinek - erős köhögés jött rá -, én Zizinek... dolgozom.
- Lélegezzen, Sarah. Vegyen hosszú, mély lélegzeteket.
- Ne... üssön... meg... még egyszer.
- Nem fogom - mondta a férfi. - De akkor el kell mondania, amit tudni akarok.
- Én semmit sem tudok.

- Tudni akarom, kinek dolgozik.

- Mondtam már... Zizinek dolgozom.

A férfi arca enyhe csalódottságról árulkodott. - Kérem,

Sarah. Ne nehezítse meg a dolgot. Csak válaszoljon a kérdéseimre. Mondja el az igazat, és ez az egész kellemetlen epizód rögtön véget ér.

- Meg fog ölni.

- Sajnos, ez így igaz - mondta a férfi, mintha csak az időjárásról alkotott véleményére reagálna. - De ha elmondja nekünk, amit tudni akarunk, megússza a kést, és a halála a lehető legkevésbé lesz fájdalmas. Ha ragaszkodik a hazugságaihoz, élete utolsó óráiban a poklok kínjait fogja átélni.

A kegyetlensége nem ismer határt, gondolta a lány. A lefejezésemről beszél, és annyi jóérzés sincs benne, hogy elforduljon.

- Nem hazudok - mondta.

- Beszélni fog, Sarah. Mindenki beszél. Nincs értelme az ellenállásnak. Kérem, ne tegye ezt magával.

- Én nem csinálok semmit. Maga az, aki...

- Tudni akarom, hogy kinek dolgozik, Sarah.

- Zizinek dolgozom.

- Tudni akarom, ki küldte magát.

- Zizi keresett fel. Ékszett és virágot küldött nekem. Repülőjegyet küldött, és ruhát vett nekem.

- Tudni akarom, hogy hívják azt a férfit, aki kapcsolatba lépett magával a saline-i strandon.

- Én nem...

- Tudni akarom, hogy hívják azt a férfit, aki Saint- Jeanban leöntötte borral a partneremet.

- Milyen férfiről beszél?

- Tudni akarom, hogy hívják azt a santa lányt, aki

elsétálta Le Tetou mellett Zizi vacsorapartija közben.

- Én honnan tudhatnám a nevét?

- Tudni akarom, miért figyelt engem a partimon. És miért döntött egyszerre úgy, hogy feltűzi a haját. És miért volt feltűzve a haja, amikor kocogni ment Jean-Michellel.

Féktelen sírás tört fel belőle. - De hát ez örültség!

- Tudni akarom annak a három férfinak a nevét, akik motorral követtek valamivel később ugyanazon a napon. Tudni akarom annak a két férfinak a nevét, akik eljöttek a villámhoz, hogy megöljenek. És azét a férfiét, aki végignézte, ahogy felszáll a gépem.

- Igazat mondok! A nevem Sarah Bancroft. Egy londoni művészeti galériában dolgoztam. Eladtam egy festményt Zizinek, és ő megkért, hogy dolgozzak neki.

- A Van Goghról beszél?

- Igen!

- Marguerite Gachet az öltözőasztalánál?

- Igen, maga rohadék!

- És honnan szerezte a festményt? A hírszerző szolgálat szerezte magának, amelyiknek dolgozik?

- Nem dolgozom semmilyen hírszerző szolgálatnak. Zizinek dolgozom.

- Az amerikaiaknak dolgozik?

- Nem.

- A zsidóknak?

- Nem!

A férfi mélyet sóhajtott, aztán levette a szemüvegét, és egy hosszú percen keresztül elmélyülten törölgette az üvegét kasmírsáljával. - Tudnia kell, hogy nem sokkal

Saint-Martinból való távozását követően négy férfi érkezett a reptérre, és felszállt egy magángépre. Kiszúrtuk őket. Feltételezzük, hogy ide tartanak, Zürichbe. Zsidók, nem igaz, Sarah?

- Nem tudom, miről beszél.

- Higgyen nekem, Sarah. Zsidók azok. Ezt meg lehet állapítani.

Megvizsgálta a szemüvegét, és törölgette még egy kicsit. - Azt is tudnia kell, hogy ezeknek a zsidóknak a társai megpróbálták ügyetlenül követni magát az este, miután leszállt a gépről. A sofőrünk könnyedén lerázta őket. Láthatja, hogy mi is profik vagyunk. Felejtse el azokat a zsidókat, Sarah. Magára maradt. Újból feltette a szemüvegét.

- Mit gondol, azok az úgynevezett profik, akiknek dolgozik, feláldoznák magáért az életüket? Mostanra már okádnák is ki az összes titkukat ide elém, a padlóra. De maga jobb náluk, ugye, Sarah? Zizi is látta ezt. Ezért követte el azt a hibát, hogy alkalmazta magát.

- Az nem hiba volt. Itt egyedül maga követ el hibát.

A férfi bánatosan elmosolyodott. - Most Muhammad barátom gondjaira bízom. Muhammad nekem dolgozott a 205-ös csoportban. Ismerősen cseng ez a név, Sarah? A 205-ös csoport? A kiképzői bizonyára említették magának a felkészítése során.

- Még sosem hallottam.

- Muhammad vérbeli profi. Emellett igen gyakorlott vallató. Maga és Muhammad nemsokára közös utazáson vesznek részt. Egy éjszakai utazáson. Éjszakai utazás.

Ismeri ezt a kifejezést, Sarah?

Mivel a kérdésre csak a lány sírása volt a válasz, a férfi maga felelt rá.

- Isten az éjszakai utazás során nyilatkoztatta ki a Koránt a Próféta előtt. Ma éjszaka maga is megteszi a saját kinyilatkoztatását. Ma éjszaka el fogja mondani Muhammad barátomnak, hogy kinek dolgozik, és mit tudnak a megbízói a hálózatokról. Ha gyorsan elmond mindent, viszonylag könnyűre lesz része. Ha tovább hazudik, Muhammad leszedi a húst a csontjairól, és levágja a fejét. Megértette?

A lány gyomrát összerántotta a hányinger. Bin Safik úgy tűnt, élvezzi a félelmét.

- Tud róla, hogy végig a karomat bámulta? Beszéltek magának a sebhelyemről? A roncsolt kezemről? - Újabb unott mosoly. - Elárulták magát, Sarah. Elárulták a megbízói.

Kinyitotta az ajtót és kiszállt, aztán lehajolt, és vetett a lányra egy utolsó pillantást.

- Egyébként majdnem sikerült a tervük. Ha a barátai megölnek azon a szigeten, azzal egy igen jelentős akciónk ment volna füstbe.

- Azt hittem, maga Zizinek dolgozik Montrealban.

- Ó, igen. Majd elfelejtettem. - Szorosan megkötötte a sálját a nyaka körül. - Muhammad nem fogja ilyen szórakoztatónak találni a kis hazugságait, Sarah. Valami azt súgja, hogy hosszú és fájdalmas éjszaka elé néz.

A lány egy pillanatig hallgatott. Aztán megkérdezte: - Miféle akcióról beszél?

- Akcióról? Én? Én csak egy befektetési bankár vagyok.

A lány megismételte a kérdést. - Mi ez az akció? Hol akarnak lecsapni?

- Mondja ki az igazi nevem, és elmondom.

- A neve Alain al-Nasser.

- Nem, Sarah, ne a fedőneveimet. Az igazit. Mondja ki. Vallja meg a bűneit, Sarah, és én elmondom magának, amit tudni akar.

A lány képtelen volt úrrá lenni a remegésén. Próbálta megformálni a szavakat, de nem volt bátorsága hozzá.

- Mondja már ki! - üvöltött rá a férfi. - Mondd ki a nevem, te kurva!

A lány felemelte a fejét, és egyenesen a férfi szemébe nézett.

- A... neve... Ahmed... bin... Safik!

A férfi elrántotta a fejét, mintha egy ütés elől térne ki. Aztán elismerően rámosolygott.

- Nagyon bátor nő maga.

- Maga meg egy gyáva gyilkos!

- A saját kezemmel foglak megölni.

- Mondja meg, mire készülnek.

A férfi tétovázott egy darabig, aztán fennhéjázó vigyort küldött a lány felé. - Elég, ha annyit mondok, van némi elintézetlen ügyünk a Vatikánban. A bűnök, amiket a kereszténység és a Nyugat ellenünk, muszlimok ellen elkövetett, nemsokára végleg meg lesznek torolva. De maga nem fogja megélni ezt a dicsőséges tettet. Addigra már halott lesz. Mondja el Muhammadnak, amit tud, Sarah.

Könnyítse meg élete utolsó óráit a földön.

Ezekkel a szavakkal megfordult, és elsétált. Nevem Senki kirángatta a lányt a hátsó ülésről, s közben étterrel átítatott rongyot tartott a szája és az orra elé. A lány karmolt. Hadonászott. Hasztalan rugdosta a férfi acélkemény sípcsontját. Aztán hatni kezdett a szer, és ő érezte, hogy a földre rogy. Valaki elkapta. Valaki betette egy kocsi csomagtartójába. Egy arc villant elé, és lenézett rá, kíváncsi, furcsán komoly arc. Muhammad arca. Aztán lecsukódott az ajtó, és őt körülvette a sötétség. Amikor az autó elindult, elvesztette az eszméletét.

33

Zug, Svájc

Gustav Schmidt, az antiterrorizmus vezetője a svájci szövetségi biztonsági szolgálatnál Amerika nem remélt szövetségese volt az iszlám fundamentalizmus elleni harcban. Egy olyan országban, ahol a megválasztott politikusok, a sajtó és a lakosság nagyobbik része szilárdan kitartott az Amerikai Egyesült Államokkal való szembenállás mellett, Schmidt szép csendben építgette személyes kapcsolatait washingtoni kollégáival, elsősorban Adrian Carterrel. Ha Carternek engedélyre volt szüksége, hogy svájci földön tevékenykedjen, Schmidt mindig megadta az engedélyt. Ha Carter el akarta tüntetni Svájcban az al-Kaida egyik kémét, Schmidt általában zöld jelzést adott. S ha Carternek kellett egy hely, ahol leszállhat egy repülő, Schmidt rendszerint megadta a leszállási jogot. A magán-kifutópálya Zugban, ebben az ország szívében rejtőző gazdag iparvárosban, Carter kedvenc leszállóhelye volt Svájcban. S ebben az érzésben osztozott Schmidttel.

Éjfél múlt valamivel, amikor a Gulfstream V kibukkant a felhők közül, és földet ért a behavazott kifutópályán. Öt perccel később Schmidt ott ült Carterrel szemben a szerényen berendezett házikóban.

- Helyzet van - mondta Carter. - Hogy őszinte legyek, nem egészen tiszta előttünk a kép. - Utastársára mutatott. - Ez itt Tom. Orvos. Úgy gondoljuk, még az éjjel szükségünk lesz a szolgálataira. Helyezd magad kényelembe, Gustav. Igyál valamit. Lehet, hogy sokáig fog tartani.

Carter kinézett az ablakon a kavargó hóesésre, és többet egy szót sem szólt. Nem is kellett. Schmidt mindent értett. Carter egyik ügynöke bajban volt, és Carter egyáltalán nem volt biztos benne, hogy élve visszakapja az emberét. Schmidt kinyitotta a brandyt, és egyedül ivott. Ilyen esetekben mindig örült, hogy svájcinak született.

A kloteni reptér kis- és magángépeket fogadó termináljánál ugyanebben a pillanatban hasonló virrasztás folyt. Ott nem egy magas rangú svájci rendőr várakozott, hanem Móse, a párizsi futár. Hajnali háromnegyed egykor négy férfi lépett ki a terminálról a hóviharba. Móse megnyomta Audi A8-asának dudáját, mire a négy férfi egyszerre megfordult, és elindult felé. Jakov, Mihail és Eli Lavon bemászott hátra, Gabriel előreült.

- Hol van a lány?

- Délnek tart.

- Indulj - mondta Gabriel.

Sarah dermesztő hidegre ébredt, a füle csengett a nedves aszfalton sziszegő gumik hangjától. Hol vagyok?, gondolta, aztán eszébe jutott. Egy Mercedes csomagtartójában van, tehetetlen utasként Muhammad éjszakai utazásán a feledésbe. Lassan, részletről részletre összekaparta a végtelennek tetsző nap darabkáit, és sorba rakta őket. Látta Zizit a helikopteren, ahogy az órájára pillant, mikor őt a halálba küldi. Utastársát, Jean-Michelt, ahogy szundít egyet az úton. Végül látta Ahmed bin Safikot, a szörnyeteget, ahogy figyelmezteti, hogy a Vatikánban rendezett vérfürdőnek még nincs vége. Most is hallotta a hangját, kérdéseinek dobpergésszerű ritmusát.

Tudni akarom, hogy hívják azt a férfit, aki kapcsolatba lépett magával a saline-i strandon...

Jakovnak hívják, gondolta. És ötször különb férfi nálad.

Tudni akarom, hogy hívják azt a santa lányt, aki elsétált a Le Tetou mellett Zizi vacsorapartija közben...

Dina, gondolta. A megbosszult maradék.

Tudni akarom, hogy hívják azt a férfit, aki Saint- Jeanban leöntötte borral a partneremet.

Gabriel, gondolta. És nincs messze a nap, amikor meg fog ölni téged.

Felejtse el őket. Magára maradt... Nem igaz gondolta. Itt vannak velem. Mindannyian.

Lelki szemei előtt látta is, ahogy jönnek érte a hóesésen át. Vajon ideérnek, mielőtt Muhammad fájdalommentes halálban részesíti? Vajon időben itt lesznek, hogy megtudják a titkot, amit Ahmed bin Safik olyan nagyképpen az arcába vágott? Sarah tudta, hogy segíthet nekik. Olyan információk birtokában volt, amelyeket Muhammad meg akart szerezni - és rajta állt, hogy milyen gyorsan, és milyen részletesen adja át őket. Csak lassan, gondolta. Húzd az időt, ahogy csak tudod.

Lehunyta a szemét, és ismét kezdte elveszíteni az öntudatát. Ezúttal az álmoság vett erőt rajta. Eszébe jutott, mi volt az utolsó dolog, amit Gabriel mondott neki aznap este, amikor elhagyta Londont. Aludjon, Sarah, mondta. Hosszú út áll ön előtt.

Amikor felébredt, a kocsi hevesen rázkódott. Már nem hallatszott a gumik sziszegése a nedves aszfalton. Most úgy tűnt, egy durva csapáson szántják végig a mély havat. Ezt látszott megerősíteni egy pillanat múlva az is, hogy elakadtak, és valaki kénytelen volt kiszállni, hogy meglökje az autót. Amikor a kocsi ismét megállt, Sarah arab és svájci német beszédet hallott, aztán fagyott fém pántok tompa nyikorgását. Egy darabig még mentek tovább, aztán harmadszor is megálltak - az utolsó megálló, gondolta, mert a motor hirtelen leállt.

Kivágódott a csomagtartó teteje. Két ismeretlen arc bámult le rá; négy kéz fogta meg, és kiemelte az autóból. Talpra állították, és elengedték, de a térde összecuklott, és ő a hóba zuhant. Ez láthatóan mulattatta őket, mert jó néhány percig álltak körülötte röhögve, mielőtt újból talpra állították volna.

Körbenézett. Toronymagas fenyőkkel keretezett terebélyes tisztás közepén voltak. Egy csúcsos faházat látott meredek nyeregtetővel, s egy különálló melléképülettel, ami mellett két négykerék-meghajtású dzsip parkolt. Erősen havazott. Sarah, még mindig lefátyolozva, úgy látta, mintha hamu esne az égből.

Muhammad jelent meg, és valamit odavetett arabul a két férfinak, akik tartották a lányt. Tettek egy lépést a faház felé, arra várva, hogy Sarah is velük együtt lép majd, de a lány lábateljesen lemerevedett a hidegtől, és nem akart megmozdulni. Szólni akart,

hogy halálra fagy, de nem volt képes beszélni. A hideg egyetlen előnnyel járt: Sarah már rég elfeledte a fájdalmat, amit az arcára és a hasára mért ütések miatt érzett.

Megragadták a karjánál és a derekánál, és magukkal vonszolták. A lába a földet súrolta, lábfeje ikerárvákat húzott a hóba, és rövid időn belül égni kezdett a hidegtől. Megpróbált visszaemlékezni, milyen cipőt vett fel reggel. Lapos sarkú szandált, jutott hirtelen eszébe - azt, amit Nadia vásárolt neki Gustaviában, hogy legyen mit felvennie a ruhájához a Le Tetou-ba.

A faház hátulsó részéhez mentek. A fák itt közelebb voltak, harminc méternél nem messzebb az építménytől, s egyetlen fázós őrszem tartotta szemmel a környéket, miközben cigarettázott és a hideg ellen egymáshoz ütögette a csizmáit. A tető eresze rálógott a ház külső falára, amelyhez tűzifát támasztottak. Átvonszolták egy bejáraton, aztán le valami betonlépcsőn. Sarah még mindig képtelen volt járni, s megfagyott lába minden egyes lépcsőfokhoz odaverődött. Felsírt fájdalmában, ám kínzóit mit sem törődtek didergő, reszkető siránkozásával.

Újabb ajtóhoz értek, ami szorosan be volt zárva, és még egy lakat is volt rajta. Az egyik őr kinyitotta a zárat, majd az ajtót, aztán villanyt gyújtott. Muhammad lépett be a szobába elsőként. Azután az örök bevitték Sarah-t.

Apró, négyszögletes kamra, nem több, mint négy méter mindegyik oldalon. Porcelánfehér falak. Fényképek. Arabok az Abu Graibban. Arabok Guntánamo Bay zárkáiban. Egy csuklyát viselő muszlim terrorista, kezében egy amerikai túszt levágott fejével. A szoba közepén a padlóhoz rögzített fémasztal. Az asztal közepén vashurok. A hurokhoz rögzítve egy bilincs. Sarah felsikított, és kapálózni kezdett. Természetesen mindhiába. Az egyik leszorította az asztalra a karját, míg egy másik a csuklójára erősítette a bilincset. Egy széket löktek oda hátulról a lábához. Két kéz kényszerítette leülni. Muhammad letépte az arcáról a fátylat, és kétszer megütötte.

- Hajlandó beszélni?

- Igen.

- Nincs több hazugság?

A lány megrázta a fejét.

- Hallani akarom, Sarah. Nincs több hazugság.

- Nincs... több... hazugság.

- Mindent el fog mondani, amit tud?

- Mindent.

- Fázik?

- Megfagyok.

- Akar inni valami meleget?

A lány bólintott.

- Teát? Igyon egy teát, Sarah.

Újabb bólintás.

- Hogy issza a teát, Sarah?

- Ezt nem gondolhatja. komolyan.

- Hogy issza a teát?

- Ciánnal.

A férfi zordonan elmosolyodott. - Szerencséje van. Teázunk, aztán beszélgetünk.

Mindhárman kimentek a szobából. Muhammad bezárta az ajtót, és visszatette a helyére a lakatot. Sarah az asztalra hajtotta a fejét, és becsukta a szemét. Egy kép formálódott a fejében - egy óra képe, ami visszaszámolja a percek a kivégzéséig. Muhammad hozta a teáját. Sarah felnyitotta a képzeletbeli óra üveglapját, és öt perccel hátrébb állította a mutatót.

Arab szokás szerint kis üvegben hozták a teát. A bilincs Sarah kezén maradt. Le kellett hajtania a fejét az asztalra, hogy igyon. Muhammad undorodva figyelte, ahogy hangosan szürcsöl. Ő hozzá sem ért a teájához, ami ott volt nyitott jegyzetfüzete és egy töltött pisztoly között.

- Nem gondolhatják, hogy senki sem fog keresni, ha eltűnök - mondta a lány.

A férfi felnézett, és gyorsan pislogott néhányat. Az abajától szabadulva Sarah alaposan megnézte magának a vallatószoza éles fényében. Szögletes feje búbja kopasz volt, maradék haja és szakállja pedig pontosan ugyanolyan hosszúra volt vágva. Sötét szemét részben eltakarta egy professzoros szemüveg, amelyen minden alkalommal megcsillant a fény, amikor a férfi felnézett a jegyzeteiből. Az arckifejezése nyílt volt és túlságosan is komoly egy vallatóhoz, s amikor nem üvöltött vagy fenyegette, hogy megüti, akkor szinte kellemes volt az arca. Sarah időnként olyannak látta, mint egy ügybuzgó fiatal újságíró, aki egy pódiumon álló politikushoz intéz kérdéseket.

- Mindenki tudja Londonban, hogy a Karib-tengerre utaztam Zizivel - mondta a lány. - Majdnem két hetet töltöttem az Alexandrán. Együtt láttak Zizivel Saint-Bart's nem egy éttermében. Elmentem a strandra Nadiával. Fel van jegyezve az indulásom Saint-Martinról, és fel van jegyezve az érkezésem Zürichbe. Nem tűntethetnek csak úgy el Svájcban. Azt sosem ússzák meg.

- Csakhogy nem ez történt - felelte Muhammad. - Tudja, nem sokkal azután, hogy az este megérkezett, bejelentkezett a szobájába a Dolder Grand Hotelben. A recepciós ellenőrizte az útlevelét, amint az szokás itt Svájcban, és továbbította az információt a svájci rendőrséghez, ami szintén bevett dolognak számít. Néhány órán belül felébred, s miután megitta a kávéját a szobájában, lemegy a szálloda edzőtermébe, hogy elvégezze a reggeli tréningjét. Aztán lezuhanyozik, és felöltözik a megbeszéléshez. Kilenc negyvenötör felveszi egy autót, és elviszi Herr Klarsfeld zürichbergi rezidenciájára. Ott Herr Klarsfeld személyzetének jó néhány tagja fogja látni magát. Miután megvizsgálta a Manet-festményt, felhívja Mr. al-Bakarit a Karib-tengeren, és informálja, hogy nem tudnak megegyezni az árban. Aztán visszatér a Dolder Grand Hotelbe, kijelentkezik a szobájából, majd kimegy a kloteni reptérre, ahol felszáll egy Londonba tartó kereskedelmi járatra. Két napot pihen a lakásán, Chelsea-ben, mialatt jó pár hívást intéz a telefonjáról, és többször is használja a hitelkártyáját. És aztán sajnos megmagyarázhatatlan módon eltűnik.

- Ki a lány?

- Elég, ha annyit tud, hogy hasonlít magára egy kicsit, ami elég ahhoz, hogy a maga útlevelével utazzon, és ki-be járkáljon a lakásába anélkül, hogy felkeltené a szomszédok gyanúját. Vannak segítőink itt Európában, Sarah. Fehér bőrű segítőik.

- A rendőrség akkor is Zizi nyomában lesz.

- Nem szokás Zizi al-Bakari nyomában lenni. A rendőrség természetesen fel fog tenni néhány kérdést, amelyekre a kellő időben Mr. al-Bakari ügyvédei fognak válaszolni. Csendesen és hihetetlen diszkrécióval fogják kezelni az ügyet. Ez az egyik nagy előnye annak, ha az ember szaudi. Mi valóban a törvényen felül állunk. De térjünk vissza a kettőnk dolgához.

Lenézett, és tollának hegyével türelmetlenül kopogott jegyzetfüzetének üres lapján.

- Hajlandó tehát válaszolni a kérdéseimre, Sarah?

A lány bólintott.

- Mondja, hogy igen, Sarah. Szeretném, ha belejönne a beszédbe.

- Igen - mondta.

- Igen, mi?

- Igen, felelek a kérdéseire.

- Sarah Bancroftnak hívják?

- Igen.
- Nagyon jó. Megfelel a valóságnak az útleveleiben szereplő születési hely és idő?
- Igen.
- Az apja valóban a Citibank egyik vezetője volt?
- Igen.
- A szülei tényleg elváltak?
- Igen.

- Igaz, hogy a Darmouth Egyetemre járt, aztán később a londoni Courtauld Intézetben folytatott tanulmányokat?

- Igen.
- Maga az a Sarah Bancroft, aki jól sikerült disszertációt írt a német expresszionizmusról, miközben doktori címet szerzett a Harvardon?

- Igen.
- Ezen idő alatt a Központi Hírszerző Ügynökségnek is dolgozott?
- Nem.

- Mikor csatlakozott a CIA-hoz?

- Sosem csatlakoztam a CIA-hoz.

- Most hazudik, Sarah.

- Nem hazudok.

- Mikor csatlakozott a CIA-hoz?

- Nem vagyok CIA-s.

- Akkor kinek dolgozik? Nem felelt.

- Válaszoljon a kérdésre, Sarah. Kinek dolgozik?

- Tudja, kiknek dolgozom.

- A maga szájából akarom hallani.

- Izrael Állam hírszerző szolgálatának dolgozom.

A férfi levette a szemüvegét, és egy pillanatig csak bámult a lányra.

- Az igazat mondja, Sarah?

- Igen.

- Rá fogok jönni, ha megint hazudik.

- Tudom.

- Kér még egy kis teát? Bólintott.

- Feleljen, Sarah. Kér még egy kis teát?

- Igen, kérek még egy kis teát. Muhammad hátradőlt a székében, és tenyérrel rávágott a kamra ajtajára. Az azonnal kinyílt, és Sarah meglátott két őrt odakint állni. - Teát - mondta nekik Muhammad angolul, aztán üres oldalra lapozott a jegyzetfüzetében, és ügybuzgó, nyílt arcával a lány felé fordult. Sarah odanyúlt a képzeletbeli órához, és hozzáadott még tíz percet.

Bár Sarah nem tudott róla, a vallatás helyszíne Uri nagyobbbrészt római katolikus tartománya volt, az országnak azon a részén, amelyre a svájciak előszeretettel utalnak Belső-Svájcként. A faház egy keskeny szurdokban helyezkedett el, amit a Reuss folyó egyik mellékfolyója vájt ki magának. Csak egy út vezetett a szurdokba, és egyetlen szendergő falu állt a csúcson. Uzi Navot gyorsan átvizsgálta a helyet, aztán visszafordult a szurdok felé. Tapasztalatból tudta, hogy a svájciak a bolygó legéberebb lakói közé tartoznak.

A száudiak megpróbálták kitérni előle Zürichben, de Navot számított erre. Mindig is úgy gondolta, hogy ha egy profit követ az ember, aki számít rá, hogy figyelik, a legjobb elhíttetni vele, tényleg követi valaki - és ami még fontosabb, elhíttetni vele, hogy működnek az ellenlépései. Navot három megfigyelőjét áldozta fel erre a célra Zürich északi részén. Ő maga volt, aki figyelte a diplomatarendszámmal ellátott Mercedest, ahogy befordul a raktárépületbe az iparnegyedben, s ő volt az is, aki követte a kocsit húsz perccel később Zürichből kifelé.

A csapata a Zürichsee partján újra összeállt, hogy aztán csatlakozzon Navothoz a hajszában Uri felé. A cudar idő csak újabb védelmi réteggel ajándékozta meg őket, ahogy most Navotot is, aki kiszállt a kocsijából, és a fák sűrűjében lassan a faház felé lopózott fegyverével a kezében. Harminc perccel később, miután felületesen átvizsgálta a helyszínt, a kocsijában ült, és lefelé hajtott a szurdokban a Reuss folyó völgyébe. Ott aztán leparkolt egy útelágazásnál a folyó mentén, és várta, hogy Gabriel megérkezzen Zürichből.

- Ki az összekötője?
- Nem tudom a nevét.
- Még egyszer megkérdezem. Hogy hívják az összekötőjét?
- Mondom, hogy nem tudom a nevét. Legalábbis a valódi nevét.
- Milyen néven ismeri?

Ne add ki nekik Gabrielt, gondolta a lány. És kimondta az első nevet, ami a szájára jött.

- Bennek nevezte magát.
- Bennek?
- Igen, Bennek.
- Biztos ez?
- Nem ez az igazi neve. Ez csak egy felvett név.
- Honnan tudja, hogy nem ez az igazi neve?

A lány örömmel vette a kérdések precizitását, mert így még néhány perccel megtoldhatta a képzeletbeli órát.

- Mert mondta, hogy nem ez az igazi neve.
- És maga hitt neki?
- Miért ne hittem volna?
- Mikor találkozott vele?
- Decemberben.
- Hol?
- Washingtonban.
- Milyen napszakban?
- Éjszaka.
- Otthon kereste fel magát? A munkahelyén?
- Épp mentem haza a munkából.

- Mondja el, hogyan történt, Sarah. Mondjon el mindent. És a lány így is tett, morzsánként, cseppenként adagolva az információt.

- Hol van az a ház, ahová elvitték magát?
- Georgetownban.
- Melyik utcában Georgetownban?
- Sötét volt. Nem emlékszem.

- Melyik utcában Georgetownban, Sarah?
- Azt hiszem, az N Streeten.
- Hiszi vagy tudja?
- Az N Street volt az.
- A cím?
- Nem volt házszám.
- Melyik blokkban?
- Nem emlékszem.
- Keletre vagy nyugatra a Wisconsin Avenue-től, Sarah?
- Ismeri Georgetownt?
- Keletre vagy nyugatra?
- Nyugatra. Ez biztos.
- Melyik blokkban, Sarah?
- Azt hiszem, a Harmincharmadik és a Harmincnegyedik között.
- Azt hiszi?
- A Harmincharmadik és a Harmincnegyedik között.
- Az utca melyik oldalán?
- Ezt hogy érti?
- Az utca melyik oldalán, Sarah? Az északi vagy a déli oldalon?
- A déli oldalon. Biztosan a délin.

Hajnali kettő óra negyvenöt volt, amikor Navot kiszúrta az Audit, ami olyan sebességgel közeledett az úton, hogy az teljesen összeegyeztethetetlen volt a zord körülményekkel. Ahogy a kavargó hóban és a felvert latyakban a kocsi elhajtott mellette, Navot egy röpke pillanatra látta a bent ülő négy feszült férfit. Felkapta a telefonját, és tárcsázott. - Épp most hajtottatok el mellettem - mondta higgadtan, aztán a visszapillantóból figyelte, hogy az Audi majdnem felborul, miközben megfordul. Nyugi, Gabriel, gondolta. Nyugi.

- Ki hallgatta ki először? A CIA-s vagy a zsidó?
- Az amerikai.
- Miket kérdeztek magától?
- A terrorizmus elleni háborúról beszélgettünk nagy általánosságban.
- Ezt fejtse ki.

- Megkérdezte, mit gondolok, mit kéne tenni a terroristákkal. Bíróság elé kellene állítani őket Amerikában, vagy fekete öltönyösöknek kellene elintézni őket terepen?

- Fekete öltönyösöknek?
- így nevezte őket.
- Vagyis a különleges erőknek? A CIA bérgyilkosainak? A Navy SEAL-nek?
- Gondolom, igen.
- És maga mit válaszolt?
- Tényleg tudni akarja?
- Különben nem kérdeztem volna meg.

A lány felelt a kérdésre, egyszerre mindig csak egy kiskanálnyi választ adagolva.

Körben álltak a folyóparton, míg Navot gyorsan elmondott Gabrielnek mindent, amit

tudott.

- Vannak még örök vagy csak az a kettő az elülső bejáratnál?

- Nem tudom.

- Hányan vannak a házban?

- Nem tudom.

- Láttad, hová vitték Sarah-t?

- Nem.

- Volt valami forgalom az úton?

- Nagyon csendes út az.

- Ennyi nem elég, Uzi.

- Mindent megtettem, amit lehetett.

- Tudom.

- Én úgy látom, csak két lehetőség van, Gabriel. Első lehetőség: végezzünk újabb felderítést. Az időbe kerül. És nem veszélytelen. Ha észrevesznek, az lesz az első dolguk, hogy megölik Sarah-t.

- És a második lehetőség?

- Egyszerűen be kell menni. Én a második lehetőségre szavazok. Csak az isten tudja, min megy épp keresztül

Sarah odabent.

Gabriel lenézett aóra, és töprengett egy pillanatig. - Bemegyünk - mondta. - Te, Mihail, Jakov és én.

- A túsmentés nem az én asztalom, Gabriel. Én irányító vagyok.

- Eli semmiképp sem jöhet, és legalább négy emberre van szükségem. Móse és Eli a kocsiknál marad. Ha leadom a jelzést, jönnek értünk.

- Mikor jött a zsidó?

- Nem emlékszem pontosan.

- Nagyjából?

- Nem emlékszem. Körülbelül fél óra telhetett el, tehát gondolom, úgy hét óra lehetett.

- És Bennek nevezte magát?

- Nem rögtön.

- Először más nevet használt?

- Nem. Először nem volt neve.

- Kérem, írja le nekem.

- Alacsony.

- Sovány vagy kövér?

- Sovány.

- Nagyon sovány.

- Inkább szálkás.

- Volt haja?

- Igen.

- Milyen színű?

- Sötét.

- Rövid vagy hosszú?

- Rövid.
- Őszül valahol?
- Nem.

Muhammad nyugodtan letette tollát a jegyzetfüzetére. - Hazudik nekem, Sarah. Ha még egyszer hazudni fog, a beszélgetésnek azonnal vége, és más módszerrel próbálkozunk. Ért engem? A lány bólintott.

- Feleljen, Sarah.
- Igen, értem magát.

- Helyes. Akkor írja le nekem pontosan, hogyan nézett ki ez a zsidó, aki Bennek nevezte magát.

35

Uri tartomány, Svájc

- Térjünk vissza a zsidó hajához, Sarah. Azt mondja, rövid volt a haja. Mint az enyém?

- Kicsit hosszabb.
- És sötét?
- Igen.
- De itt-ott őszes, nem igaz? A halántékánál, hogy pontos legyenek.
- Igen, a halántéka ősz.
- Nézzük a szemét. Zöld szeme van, ugye? Abnormálisan zöld.
- Nagyon zöld.
- Van egy különleges képessége ennek az embernek?
- Több is.
- Tud festményeket restaurálni?
- Igen.
- És maga teljesen biztos benne, hogy soha nem hallotta a nevét.
- Már mondtam. Bennek nevezte magát.
- Igen, tudom, de utalt magára bármikor valami más névvel?
- Nem, soha.
- Biztos ebben, Sarah?
- Tökéletesen. Azt mondta, Bennek hívják.

- Ez nem az igazi neve, Sarah. Az igazi neve Gabriel Allon. És palesztinokat gyilkol. Most kérem, mondja el, mi történt, miután Allon megérkezett a georgetowni házba.

A faházhoz vezető ösvény elején tábla jelezte: MAGÁNTERÜLET. A biztonsági kapu háromszáz méterre volt a fákon túl. Gabriel és Navot az ösvény egyik szélén haladt, Mihail és Jakov a másikon. A szurdokba felvezető út mentén még mély volt a hó, a fák között már nem annyira: az infraszemüvegen keresztül kísérteties zöld fényben ragyogott, a fenyőfák törzse pedig sötétnek és távolinak tetszett. Gabriel óvatosan haladt előre, és gondosan kikerülte a lehullott ágakat, amik elpattanhattak volna lépéseinek súlya alatt. Halotti csönd volt az erdőben. Hallotta a saját szívverését, és Navot lépteit a háta mögött. Két kézzel fogta a Berettát. Nem viselt kesztyűt.

Tizenöt perccel azután, hogy beléptek az erdőbe, megpillantotta a házat. A földszinti ablakokban fény égett, és az emeleten is világosság szűrődött ki az egyik ablak mögül. Az örök az egyik dzsipben melegedtek. A dzsip motorja ment, de az első lámpák le voltak kapcsolva. A kapu nyitva állt.

- Lőtávolban vannak, Mihail?
 - Igen.
 - Melyik áll a legjobb szögben hozzád?
 - A sofőr.
 - Majdnem ötven méterre vannak, Mihail. Biztos, hogy menni fog?
 - Biztos.
 - A fejére célozz, Mihail. Csendesnek kell lennünk.
 - Becéloztam.
 - Maradj rajta, és várj, amíg jelzek. Egyszerre lövünk. És isten legyen irgalmas hozzánk, ha elvétjük.
 - Tehát Allon megkérte, hogy segítsen neki?
 - Igen.
 - És maga belement?
 - Igen.
 - Azonnal?
 - Igen.
 - Nem is tétovázott?
 - Nem.
 - Miért?
 - Mert maguk olyanok, mint az ördög. Gyűlölöm magukat.
 - Vigyázzon a szájára.
 - Maga akarta hallani az igazságot.
 - Mi történt aztán?
 - Otthagytam az állásom a Phillips Collection-nél, és Londonba költöztem.
- Gabriel pontosan célba vette az anyósülésen ülő férfit.
- Felkészültél, Mihail?
 - Igen.

- Két lövés, számolok, öt, négy, három, kettő... Gabriel kétszer meghúzta a ravaszt. Szinte ugyanabban a pillanatban négy lyuk jelent meg a dzsip szélvédőjén. Gabriel Navottal a sarkában felrohant az ösvényen a térdig érő hóban, és a Berettával a kezében óvatosan megközelítette a dzsipet. Mihailnak sikerült két halálos lövést leadni a sofőr fejére, de Gabriel emberét az arcán és mellkasának felső részén találta el a golyó, és félig még mindig eszméletén volt.

Gabriel kétszer rálőtt az ablakon keresztül, aztán mozdulatlanul állt egy darabig, és a környéket fürkészte, hogy nem vették-e észre őket. Navot szúrta ki az őrt, aki a ház bal oldalánál kilépett a fák közül, és Mihail lőtte le egyetlen, fejre irányzott lövéssel, amitől vér és agyvelő fröccsent a szűz hóra. Gabriel megfordult, és három társával a nyomában a tisztáson át a faház felé vette az irányt.

- Beszéljen nekem erről a Julian Isherwoodról.
- Julian tüneményes ember.
- Zsidó?
- Erről sosem beszéltünk.
- Julian Isherwood már régóta az izraeli hírszerzés ügynöke?
- Honnan tudjam?
- Tehát miután otthagya a Phillips Collectiont, rögtön betársult Julian

Isherwoodhoz?

- Így van.
- De zöldfülű volt. Mikor képezték ki?
- Éjszaka.
- Hol?
- Egy vidéki házban Londontól délre.
- Hol van ez a vidéki ház?
- Azt hiszem, Surreyben. A település nevét nem tudtam elcsípni.
- A ház az izraeliek titkos háza?
- Csak kibérelték egy rövid időre.
- Volt ott más is Allonon kívül?
- Igen.
- Mások is részt vettek a képzésében?
- Igen.
- Mondjon neveket.
- Akik Tel-Avivból jöttek, sosem mondták meg a nevüket.
- És mi a helyzet Allon többi emberével?
- Hogyhogy?
- Mondja meg a nevüket.
- Kérem, ne tegye ezt velem.
- Mondja meg a nevüket, Sarah.
- Kérem, ne.

A férfi olyan erősen megütötte, hogy kiesett a székből. Ott lógott egy darabig, a bilincs a csuklójába vágott, miközben a férfi a neveket követelte tőle.

- Mondja meg a nevüket, Sarah. Mindegyiküket.
- Volt egy Jakov nevű férfi.
- És még?
- Joszi.
- Még egy nevet, Sarah.
- Eli.
- Még egyet.
- Dina.
- Tovább.
- Rimona.
- Ezek ugyanazok, akik követték magát Saint- Bart'sban?
- Igen.
- Ki volt a férfi, aki kapcsolatba lépett magával a saline-i strandon?
- Jakov.
- Ki volt a nő, aki az üzenetet hagyta magának a saline-i étterem vécéjében?
- Rimona.

- Ki volt a sánta lány, aki megjelent a Le Tetou étteremnél pontosan azelőtt, hogy maga kiment a vécére?

- Dina.
- Ezek mind zsidók.
- Ne tegyen úgy, mintha nem tudná.
- És mi a helyzet magával, Sarah? Maga is zsidó?
- Nem, én nem vagyok zsidó.
- Akkor miért segített nekik?
- Mert gyűlölöm magukat.
- Igen, és nézze meg, mire ment vele.

Mielőtt elérték a faházat, belefutottak még egy órbe. Jobbról jött, a ház mögül, és ostoba módon úgy lépett ki a nyílt terepre, hogy a fegyvere az oldalánál volt. Gabriel és Mihail egyszerre lőttek rá. A lövések hangját elfojtotta a hangtompító, de az űr velőtrázó sikolyt adott ki magából, amikor a golyózápor feltépte a mellkasát. Abban a pillanatban két arc jelent meg a ház kivilágított ablakaiban, akár figurák a céllövöldében - az egyik egy földszinti ablakban éppen Gabriel előtt, a másik az emeleten, a tetőhöz közel. Gabriel leszedte a földszinti embert, miközben Mihail elintézte a másikat.

Most már nem lehetett részük több meglepetésben. Gabriel és Mihail újratöltött, mialatt lefutották a hátralévő harminc métert a bejárati ajtóig. Jakov a Nyugati Parton és Gázában épp elégszer hatolt be terrorista-rejtekhelyekre, így ő ment elől. Nem bajlódott a zárral. Helyette kilőtt egy sor golyót az ajtó közepére, hogy leszedje azt, aki esetleg a másik oldalon áll, aztán szétlőtte a zárat és az ajtófélfát. Navot, négyük közül a leg-termetesebb, nekiesett az ajtónak, ami a férfi súlyától bezuhant a házba, akár egy dominó.

A másik három gyorsan belépett az aprócska előtérbe. Gabriel balról fedezte magukat, Jakov középről, Mihail pedig jobbról. Gabriel, aki még nem vette le az infraszemüveget, meglátta a férfit, akit az ablakon keresztül lőtt le - egy vértócsában feküdt. Jakov és Mihail egyszerre sütötte el a fegyverét, és Gabriel két újabb halálsikolyt hallott.

Beljebb nyomultak, megtalálták a pincébe vezető lépcsőt, és lementek rajta. Itt kezdjük, mondta Gabriel. A kinzók a föld alatt szeretnek dolgozni.

A lány épp az eladás napjáról beszélt, amikor zajt hallottak odafentről. A férfi egy brutális ütéssel elhallgattatta, majd felállt, és pisztollyal a kezében odaugrott az ajtóhoz. Pár másodperccel később a lány kiáltásokat hallott, sikolyokat és a lépcsőn dübörgő léptek hangját. Muhammad megfordult, és Sarah arcára szegezte a pisztolyt. A lány, még mindig az asztalhoz bilincselve, ösztönösen lehúzta a fejét, amikor Muhammad kétszer meghúzta a ravaszt. Az apró kamrában akkorát szólt a pisztoly, akár egy egész tűzéréség. A golyók elsüvítettek a feje fölött, és belefúródtak a háta mögötti falba.

A férfi dühödten rákiáltott, amiért volt olyan illetlen, hogy a halál helyett az életet választotta, aztán közelebb lépett egy újabb lövéshez. Akkor az ajtó recsegve-ropogva bezuhant a szobába, mintha bomba robbant volna. Nekicsapódott Muhammad hátának, és leverte a lábáról. De a pisztoly még mindig ott volt a kezében. Felhúzta magát az egyik térdére, és ismét a lány felé fordította a fegyvert, miközben két férfi rontott be a szobába. Arcukat balaclava és infraszemüveg takarta. Lelőtték Muhammadot. Addig lőttek rá, amíg ki nem fogyott a tár a fegyverükből.

Levágták a lányról a bilincset és a béklyót, és kivitték a halottak összezúzott teste mellett. A lány odakint úgy mászott Gabriel karjai közé, mint egy gyerek. Gabriel a karjában vitte át a behavazott tisztáson, aztán végig az ösvényen az útig, ahol Lavon és Móse várt rájuk a kocsikkal. Az erdő csendjét felverte a lány sírása.

- Beszélnem kellett.
- Tudom.
- Megverték. Azt mondták, meg fognak ölni.
- Tudom, Sarah. Láttam a szobát.
- Tudnak rólad, Gabriel. Én próbáltam...

- Semmi baj, Sarah. A mi hibánk volt. Cserbenhagytunk.
- Sajnálom, Gabriel. Annyira sajnálom.
- Semmi okod rá, Sarah.
- Megint láttam őt.
- Kit?
- Bin Safikot.
- Hol?
- Zürichben. Még nem végzett, Gabriel.
- Mit mondott?
- Azt mondta, újra lecsap a Vatikánra.

36

Zug, Svájc

Navot két megfigyelőjének épp sikerült átcsúszni az olasz határon mielőtt az időjárás járhatatlanná tette volna a hegyi utakat. A másik kettő keletre indult, Ausztriába. Navot Móséval együtt Párizsba ment, hogy kiépítsék a biztonsági hálót Hannah Weinberg körül. Gabriel kivitte Sarah-t a Zug melletti magán-felszállópályára. Úgy ültek a kocsiban, mint a szeretők, Gabriel átkarolta a lányt, ő pedig a férfi nyakához nyomta nedves arcát. Négy harminc volt, amikor a gép a felhők közé emelkedett, és eltűnt. Carter és Gabriel nem volt rajta.

- Jól van, Gabriel. Hallgatlak.
- Sarah látta bin Safikot Zürichben. Azt mondta, újból le fog csapni a Vatikánra. Carter káromkodott egyet a bajsza alatt.
- Az elnököd épp Rómában van, nem igaz?
- Valóban ott van.
- Mikorra várható a Vatikánba?
- Délben.

Gabriel az órájára nézett.

- Van egy rendszeres járat Zürichből Rómába minden egész órában. Ha sietünk, rajta lehetünk a hétórás gépen.

- Vezess - mondta Carter.

Gabriel beindította a kocsit, és indult Zürich felé. Carter felhívta a CIA Főhadiszállást, és közvetlen összeköttetést kért az amerikai titkosszolgálat vezetőjével.

Az út első harminc percét Carter telefonálással töltötte. Amikor a tó északi partján a köd mögül feltűntek Zürich fényei, befejezte a hívást, és Gabrielre nézett.

- Sarah kevesebb mint egy órán belül leszáll a ramsteini légibázison. Ott aztán elviszik egy amerikai katonai kórházba teljes kivizsgálásra.

- Mit mond az orvos?

- Az állapota olyan, mint az várható volt. Horzsolások és zúzódások az arcán. Kisebb agyrázkódás. Megsérült a bal szeme. Mély hasi zúzódásai vannak. Eltörött két bordája. És két lábujja. Vajon erre miért volt szükség?

- Levonszolták a lépcsőn a pincébe.

- Ja igen, és hipotermia. Gondolom, akkor húlt ki, amikor a csomagtartóban vitték. Mindent összevetve sokkal rosszabbul is járhatott volna.

- Gondoskodjatok róla, hogy mindig legyen mellette valaki - mondta Gabriel. - Már csak az hiányzik, hogy Sarah-nak véletlenül kicsússzon valami a száján a ramsteini

orvosok előtt.

- Ne aggódj, Gabriel. Jó kezekben van.
- Azt mondja, beszélt.
- Persze hogy beszélt. A pokolba, én is beszéltem volna.
- Látnod kellett volna a szobát.

- Őszintén szólva örülök, hogy nem láttam. Nem kenyerem az ilyesmi. Néha azon kapom magam, hogy a jó öreg hidegháborús évek után vágyakozom, amikor a kínzás és a vér nem volt része a munkámnak. - Carter Gabrielre nézett. -A tiédnek gondolom mindig is az volt.

Gabriel elengedte a megjegyzést a füle mellett. - Sarah mindent elmondott, hogy húzza az időt. A kérdés csak az, hogy tudott-e jelenteni Muhammad a feletteseinek, mielőtt odaértünk?

- Nálad van a jegyzetfüzete?

Gabriel meglapogatta bördzsekije mellényzsebét.

- Majd kikérdezzük Sarah-t, ha felépült.
- Nem biztos, hogy mindenre emlékezni fog, amit elmondott. Telenyomták drogokkal.

Egy percig csendben hajtottak. A korai óra ellenére az út forgalmas volt a reggeli ingázók miatt. Szorgalmas svájci pénzemberek, gondolta Gabriel. Azon töprengett, vajon hányan dolgoznak olyan cégeknek, amelyek akármilyen vékony szálakkal, de az AAB Holdings Rijád-Genfhez kötődnek.

- Mit gondolsz, felengednek a gépre, Adrian?
- Gustav biztosított róla, hogy nem lesz gondunk az indulásnál.
- Neked talán nem lesz, de nekem elég színes a múltam itt Zürichben.
- Neked mindenütt színes a múltad. Ne aggódj, Gabriel. Fel fognak engedni a gépre.
- Biztos vagy benne, hogy Gustav barátod titokban tudja tartani a dolgot?

- Milyen dolgot? - Carter fáradt mosolyt varázsolt az arcára. - Épp útban van egy csapatunk Uri felé, hogy eltüntessék a nyomokat. Gustav őrzi a helyszínt, amíg odaérnek. Aztán. - Megvonta a vállát. - Olyan lesz, mintha semmi se történt volna.

- Mit csináltak a hullákkal?

- Megvannak a megfelelő titkos kapcsolataink Kelet-Európában. Tisztességesen el lesznek temetve, bár annyit se érdemelnek. És egy nap, amikor vége lesz ennek a szűnni nem akaró háborúnak, talán el tudjuk majd mondani a rokonaiknak, hogy hol érdeklődhetnek a csontok felől. - Carter lesimította a bajuszát. - Nálatok is van egy, nem?

- Micsoda?

- Titkos temető. Valahol a Jordán völgyében? Gabriel hosszan bámult a visszapillantóra, de egy szót sem szólt.

- Hány holttest van, Gabriel? Emlékszel?
- Persze hogy emlékszem.
- Hány van? A csapatnak tudnia kell, meddig keressen.

Gabriel megmondta a választ. Kettő egy négykerék meghajtású dzsipben. Kettő a faház előtti tisztáson. Egy a földszinti ablaknál. Egy az emeleti ablaknál. Kettő a középső helyiségben. Kettő a lépcső alján. És Muhammad.

- Tizenegy ember - mondta Carter. - Utánanézzük a nevüknek. Kiderítjük, hogy kik voltak, és mit terveztek. De azt hiszem már most nyugodtan kijelenthetjük, hogy egy fontos sejtet iktattál ki az éjjel, nem beszélve bin Safik hadműveletének egyik magas rangú emberéről.

- Azt nem tudtuk elkapni, akit akartunk.
- Valami azt súgja, hogy meg fogod találni.

- Legalább ketten európaiak voltak, és Uzi hallotta, hogy egyikük svájci német akcentussal beszélt.

- Attól tartok, a dzsihádistákkal együtt lesznek eltemetve. Felteszem, ők is így akarták volna. - Carter az órájára pillantott. - Nem tudnál gyorsabban vezetni?

- Nyolcvannal megyek, Adrian. Mennyit mondtál el a titkosszolgálatnak?

- Elmondtam, hogy riasztóan hiteles bizonyíték van a kezünkben, miszerint ma délután a Vatikánban a globális dzsihád erői támadást terveznek az elnök ellen. A „riasztóan hiteles bizonyítékot” külön hangsúlyoztam. A titkosszolgálat vette az adást, és remélem, reggel még tudok majd beszélni egy-két percet az elnökkel. A nagykövet rezidenciáján tartózkodik.

- Talán meggondolja magát.

- Ki van zárva - mondta Carter. - Jelenleg a Vatikán az iszlám terrorizmus fenyegetésének legnagyobb szimbóluma. Az elnök nem fogja kihagyni a ziccert, hogy ezen a színpadon erősítheti meg az üzenetét.

- Lucchesi majd megmondja neki a magáét.

- Fel van rá készülve - mondta Carter. - Ami a biztonságot illeti, a titkosszolgálat már egyeztet az olaszokkal, hogy változtassanak az elnök útítervén. Egyébként már a hívásom előtt is fontolgatták a dolgot. Róma tiszta káosz. Ma kétmillió embert várnak az utcákra.

- Hogy viszik be az elnököt a Vatikánba?

- A Vatikánba látogató államfők küldöttsége általában a Szent Anna kapun keresztül közelíti meg a Szentszéket, aztán a Via Belvederén mennek tovább a San Damaso-udvarig. Ott várja őket a Svájci Gárda parancsnoka, aki bekíséri az államfőt az Apostoli Palotába. A testőreinek az udvaron kell maradni. Ez a vatikáni protokoll. Az államfő egyedül megy fel, csak a gárdista védi. De elárulok neked egy titkot. A titkosszolgálat mindig becsempész pár embert a hivatalos meghívottak közé - csinos katolikus fiúkat, akik találkozni szeretnének a szentatyával.

- Szóval, min akarsz változtatni?

- Az elnök helikopterrel megy a Vatikánba, és a pápa leszállóhelyén landol.

- Az a Vatikán nyugati végében van, közvetlenül a fal mellett. Ha valaki a Viale Vaticanónál várakozik egy másik rakétával.

- A titkosszolgálat szerint biztosítani lehet a környéket.

- Hány csinos katolikus fiút csempészték be a hivatalos elnöki delegáció tagjai közé?

- Többet, mint szoktunk. - Carter újfent az órájára nézett. - Pár perc különbséggel kéne megérkeznünk a reptérre. Langley külön helyet foglalt nekünk.

- Szégyellsz engem, Adrian?

- Épp ellenkezőleg, büszke vagyok. Te és az embereid

igazán rátermetten viselkedtetek a faháznál.

- Nem volt más választásunk, Adrian. Nekünk sosincs választásunk.

Carter egy pillanatra lehunyta a szemét. - Lehet, hogy bin Safik csak nagyzott vagy blöffölt valami okból kifolyólag.

- Miért blöffölt volna, Adrian? Úgyis meg akarta ölni a lányt.

37

Vatikánváros

- Jó ötlet volt a barátjától, a monsignorétól, hogy vegyük fel magát - mondta a carabinieri századosa. - Másképp sose jutott volna el Fiumicinó-ból a Vatikánig.

Gabriel kinézett a helikopter ablakán. Róma ott terült el alatta. A Villa Borghesét

elfoglalták a tüntetők, igazi embertenger lett belőle. Az első sorok a park végéből épp megindultak a Via Veneto felé.

- Távol tudják tartani őket a Vatikántól?

- Meg fogjuk próbálni. - A parancsnok kimutatott az ablakon. - Látja ott azokat a barikádokat? Az a tervünk, hogy felszorítjuk őket a hegyen a Janiculum parkba. De kétmillió tiltakozóra számítunk. Ha kicsúsznak az események a kezünk közül. - Olaszosan megrántotta a vállát. - Örülök, hogy már nem dolgozom tüntetéseken. Abból ott még háborús zóna is lehet.

A helikopter tett egy kanyart, és bedőlt a városállam felé. A bazilika kupolája, amit részben eltakartak a helyreállítási munkálatokat végzők hatalmas ponyvái, csak úgy ragyogott a napsütésben, s a pápa békekönyörgése a homlokzaton himbálózott a lágy reggeli szellőben. Alacsony ívben elszálltak a Viale Vaticano fölött, amíg csak lehetett, olasz légtérben maradva, aztán átrepültek a falon, és a pápai leszállópályán landoltak. Donati várt rájuk vörös övvel megkötött fekete reverendában, egy civil ruhás svájci gárdistával az oldalán. A magas pap zord arcot vágott, amikor gyorsan kezét fogtak, és átvágtak a Vatikáni Kerteken az Apostoli Palota felé.

- Ezúttal mennyire komoly a dolog, Gabriel?

- Nagyon komoly.

- Meg tudod mondani, miért?

- A hírvivő miatt - mondta Gabriel. - A hírvivő miatt.

Gabriel megvárta, hogy felérjenek Donati harmadik emeleti irodájába, mielőtt belement volna a részletekbe. Donati tisztában volt vele, hogy nem a teljes történetet hallja, de túlságosan aggódott a mesteréért, semhogy ezt kifogásolta volna.

- Azt akarom, hogy legyél mellette, amíg itt van az elnök a Vatikánban.

Ezúttal Gabriel nem vitatkozott.

- Úgy nézel ki, mint akit kifacsartak - jegyezte meg Donati. - Mikor aludtál utoljára?

- Őszintén szólva nem emlékszem.

- Attól tartok, most nincs időd aludni - mondta Donati -, de csinálnunk kell veled valamit. Gondolom, nem hoztál magaddal öltönyt.

- Bárcsak elmagyarázhatnám, mennyire ostobán hangzik most ez a kérdés.

- Rendes öltözékre lesz szükséged. A pápa személyes biztonságaért felelő Svájci Gárda tagjai öltönyt és nyakkendőt viselnek. A parancsnok biztos tud neked adni valami tisztességes ruhát.

- Van valami, Luigi, amire sokkal nagyobb szükségem van egy kék öltönnél.

- Mi az?

Gabriel megmondta neki.

- A Svájci Gárdától kaphatsz egyet. Donati felvette a telefont, és tárcsázott.

Tíz perccel később ugyanaz a svájci gárdista várt Gabrielre a San Damaso-udvaron, aki korábban Donati mellett állt a helikopter leszállónál. Egymagas volt Gabriellel, a válla szögletes, hogy kitöltötte a kabátját, a nyaka pedig tömzsi és izmos, akár egy rögbijátékosé. Szőke haja majdnem a fejbőréig le volt vágva golyóforma fején, így jól látszott fülhallgatójának zsinórja.

- Bemutatkoztunk már? - kérdezte Gabriel németül a gárdistától, ahogy elindultak lefelé a Via Belvederén.

- Nem, uram.

- Pedig ismerősnek tűnik nekem.

- Én voltam az egyik gárdista, aki segített önnek bevinni a szentatyát az Apostoli Palotába a támadás után.

- Gondoltam - mondta Gabriel. - Hogy hívják?
- Erich Müller őrzető, uram.
- Melyik tartományba való, őrzető?
- Nidwaldenbe, uram. Az egy kisebb tartomány nem messze.
- Tudom, hol van Nidwalden - mondta Gabriel.
- Ismeri Svájcot, uram?
- Nagyon jól.

A Szent Anna kapu előtt jobbra fordultak, és beléptek a Svájci Gárda barakkjaiba. A fogadó területnél kardot nyelt szolgálatos tiszt ült egy félhold alakú asztal mögött. Előtte zárt láncú monitorok sorakoztak. A háta mögötti falra feszületet akasztottak és egy sor zászlót, melyek mindegyike Svájc egy-egy tartományát képviselte. Amikor Gabriel és Müller elment mellette, a szolgálatos tiszt bejegyzést tett a menetnaplóba. - A Svájci Negyed szigorú ellenőrzés alatt áll - mondta Müller. - Három különböző ponton lehet bejönni, de ez a főbejárat.

A fogadóterületet elhagyva jobbra fordultak. Hosszú, sötét folyosó húzódott előttük, az alabárdosok apró cellaszerű szállásaival. A folyosó végén boltíves átjáró volt, az átjárón túl pedig egy belső kőudvar, ahol épp egy kiképzőtiszt gyakorlatoztatott hat újoncot fából készült fegyverekkel. Ők ketten az udvar másik oldaláról közelítették meg az épületet, és egy kölépcsőn mentek le a lőtérre. Csend volt odabent, rajtuk kívül senki sem volt ott.

- Itt szoktunk gyakorlatozni. A falak elvileg hangszigeteltek, de a szomszédok néha panaszkodnak a zajra.

- A szomszédok?

- A szentatyát nem zavarja a dolog, a bíboros államtitkár azonban nem rajong a fegyverropogásért. Vasárnap és a katolikus szent napokon soha nem lövünk. - Müller odament egy fémszekrényhez, és kinyitotta a lakatot. - A 9 mm-es SIG-Sauer a standard oldalfegyverünk, tizenöt lövésre elegendő tárral. - Ahogy kinyitotta a szekrényt, a vállá fölött Gabrielre pillantott. - Svájci készítésű fegyver. Nagyon pontos. és nagyon nagy ereje van. Szeretné kipróbálni?

Gabriel bólintott. Müller kivett egy pisztolyt, egy üres tárat, és egy teli doboz töltényt, és odavitte a lőtérhez. Kezdte volna megtölteni a fegyvert, de Gabriel megállította.

- Majd én. Maga inkább gondoskodjék a céltábláról. - A svájci gárdista feltett egy céltáblát a vonalra, és elküldte a pálya feléig. - Távolabb - mondta Gabriel. - Egész a végéig, ha kérhetném. - Müller úgy tett, amint kérték. Mire a céltábla elért a lőtér távoli falához, Gabriel már betárazott tizenöt töltényt, és behelyezte a tárat a pisztolyba.

- Gyors - jegyezte meg Müller. - Biztos jó keze van.
- Sokat gyakoroltam.

Müller fülvédőt és védőszemüveget kínált Gabrielnek.

- Köszönöm, nem.
- Ez az előírás, uram.

Gabriel figyelmeztetés nélkül megfordult, és tüzelni kezdett. Addig tüzelt, amíg ki nem ürült a pisztoly. Müller behúzta a céltáblát, miközben Gabriel kivette az üres tárat, és felvette a lőlapot.

- Jézusom.

Mind a tizenöt lövés a célpont arcának közepén sorakozott.

- Akar még egyet löni? - kérdezte Müller.
- Ennyi elég volt.
- Mit szólna egy vállon viselhető pisztolytáskához?

- Mire való akkor a nadrágom?
- Hadd adjak egy extra tárat.

Elment a parancsnok irodájába a ruhákért, aztán sietett vissza az Apostoli Palotába. Fent a harmadik emeleten Donati bekísérte egy kis vendégszobába, amihez külön vécé és zuhanyozó tartozott. - A borotvát a szentatyától loptam - mondta Donati. - A mosdó alatti szekrényben találsz törülközőt.

Az elnökre még másfél óráig nem lehetett számítani. Gabriel alaposan megborotválkozott, aztán jó pár percet töltött a zuhanyrózsa alatt állva. A ruha, amit a svájci gárdista szerzett neki, meglepően jól illett rá. Tizenegy órakor már a freskókkal borított folyosón haladt a pápa magánlakosztálya felé, s olyan jól festett, amennyire csak tellett tőle.

Egyvalamit kért Donatitól, mielőtt elment a Svájci Gárda barakkjaihoz: annak a jelentésnek egy másolatát, amelyet az olasz és a vatikáni titkosszolgálatok közösen állítottak össze az októberi támadásokról. Egy kapucsínó és egy sütemény mellett olvasta át a jelentést a pápa privát étkezőjében, aztán hosszú percekig nyomogatta a gombokat a pápa tévéjén, nem számolnak-e be valahol tizenegy holttestről, amit egy svájci faházban találtak. Egyetlen nemzetközi hírcsatornán sem említették a dolgot. Ezek szerint Carter csapata elvégezte a feladatát.

Donati háromnegyed tizenkettőkor jött érte. Átsétáltak a Belvedere Palotába, és találtak egy üres irodát szép kilátással a Vatikáni kertekre. Egy perccel később reszketni és hajladozni kezdtek a fák, aztán két hatalmas dupla rotoros helikopter tűnt fel, s a városállam távoli végében lévő leszállóhely felé ereszkedett. Gabriel érezte, ahogy kimegy belőle a feszültség egy része, amikor az első helikopter gond nélkül leereszkedett a fák alá. Öt perccel később megpillantották az amerikai elnököt, ahogy magabiztosan halad a palota felé, több tucat idegesnek tűnő felfegyverzett titkosszolgálatostól körülvéve.

- Az ügynököknek lent kell várni a kertben - mondta Donati. - Lehet, hogy az amerikaiaknak nem tetszik, de ezt írja elő a protokoll. Tudtad, hogy rendszeresen megpróbálják bejuttatni a titkosszolgálat ügynökeit a hivatalos delegáció tagjai közé?

- Nem mondd komolyan.

Donati Gabrielre nézett. - Mondani akarsz nekem valamit?

- Igen - felelte Gabriel. - Vissza kéne mennünk az Apostoli Palotába. Ott akarok lenni, mielőtt az elnök megérkezik.

Donati megfordult, és mutatta az utat.

Öt perccel az elnök előtt érkeztek a Sala Clementinához, a mennyezetig freskókkal borított fogadószobához, amely egy emelettel a pápa magánlakosztálya alatt helyezkedett el. A szentatya még nem érkezett meg. A széles bejárat előtt ünnepi öltözetet viselő svájcigárda-különítmény posztolt, és több civil ruhás társuk várakozott odabent. A hosszú, négyszögletes szoba egyik végében két díszes széket lehetett látni; a másik oldalon riporterek, fotósok és operatőrök csoportosultak. Az általános hangulat a szokásosnál is rosszabb volt. A Svájci Gárda és a titkosszolgálat sokkal alaposabban átkutatta őket, szigorúbbak voltak a biztonsági intézkedések, és három európai filmes csoporttól is megtagadták a belépést az igazoló okmányaikkal kapcsolatos apróbb hiányosságok miatt. A sajtónak engedélyezték, hogy megörökítse a történelmi találkozó első néhány percét, és élőben közvetítse az eseményt szerte a világba, de utána ki kellett menniük.

Donati visszament a folyosóra, hogy megvárja a szentatyát. Gabriel valamivel tovább nézelődött, aztán odament a szoba elejére, és a pápának fenntartott széktől pár méterre lecövekelte magát. A következő két percben az újságírókat vette szemügyre, az izgatottság legapróbb jeleit és az oda nem illő arcokat keresve. Aztán ugyanezt eljátszotta a tőle balra álló kúriai prelátusok delegációjával.

Röviddel tizenkét óra előtt belépett a szobába a fehér reverendás szentatya, mellette Donati, a bíboros államtitkár és négy civil ruhás svájci gárdista. Erich Müller is köztük volt, akitől Gabriel a fegyverét kapta. A tekintete egy pillanatra megállapodott Gabrielen, és rövid biccentéssel üdvözölte. A pápa átsétált a szobán, és

megállt díszes széke előtt. Donati, aki magas és feltűnő jelenség volt vörös övvel átkötött fekete reverendájában, megállt mestere oldalánál. Odavágott a szeme Gabrielre, aztán a bejárat felé fordult, amikor az Amerikai Egyesült Államok elnöke hosszú léptekkel bejött a szobába.

Gabriel gyorsan végigfuttatta szemét az elnök hivatalos delegációjának tagjain. Úgy ítélte meg, hogy négy titkosszolgálatos van közöttük, talán két-hárommal több. Aztán elkezdte pásztázni a szobát, szeme fényszóróként vetült a riporterekre, a kúriai prelátusokra, a svájci gárdistákra, az elnökre és a szentatyára. Most épp kezet fogtak, és kedvesen mosolyogtak egymásra a villódzó kamerák vakító, fehér fényében.

A gyorsasága még Gabrielt is meglepte. Ha Donati nem lett volna ott, gondolta később, talán észre sem veszi. Donati hirtelen kimeresztette a szemét, a következő pillanatban pedig tett egy oldalirányú lépést az elnök felé. Gabriel megfordult, és észrevette a pisztolyt. Egy 9 mm-es SIG-Sauer volt az - s a kéz, amely fogta, Erich Müller őrzetűhöz tartozott.

Gabriel előkapta a saját fegyverét, és tüzelni kezdett, de Müller még így is le tudott adni két lövést. Gabriel nem hallotta a sikítózást, és nem érzékelte a kamerák villódzását. Csak tüzelt, amíg a svájci gárdista holtan nem feküdt a márványpadlón. Az amerikai delegáció tagjai közé rejtőzött titkosszolgálatosok megragadták az elnököt, és az ajtó felé tuskolták. Pietro Lucchesi, Róma püspöke, Pontifex Maximus és Szent Péter örököse térdre borult, és imádkozni kezdett egy magas, fekete reverendás pap földön heverő teste mellett.

38

Róma

A Gemelli Klinika tizenegyedik emeletén vannak olyan szobák, amelyeket csak kevesen ismernek. Ezek a szerény, spártai szobák egy pap szobái. Az egyikben van egy kórházi ágy. A másikban kanapék és székek. A harmadikban egy magánkápolna. A folyosón, a bejárat mellett asztal áll az örök számára. Valaki mindig őrködik itt, még ha a szobák üresek is.

Bár a kórházi ágyat a világ egymilliárd római katolikusának vezetője számára tartják fenn, azon az estén e vezető legbizalmasabb személyi titkára foglalta el. Az ablaka alatti utcán több ezer hívő gyűlt össze. Kilenc órakor mind elcsendesültek, hogy meghallgassák a Vatikáni Sajtóhivatal első bollettinóját. Monsignore Luigi Donati - így a bollettino - hétórás műtéten esett át, melynek során az orvosok igyekeztek helyrehozni a károkat, amelyeket két 9 mm-es golyó okozott a testében. A monsignore állapotát „rendkívül súlyosként” jellemezték, s a bollettinóból világosan kiderült, hogy nem túl kedvezőek a túlélési esélyei. A közlőny végén elmondták, hogy a szentatya Donati mellett van, és előreláthatóan mellette is marad. Hogy Gabriel is ott van, azt egyetlen forrás sem említette.

Együtt üldögéltek egy kanapén a nappaliban. Donati ott feküdt a nyitva hagyott összekötő ajtó túlsó oldalán, sápadtan és eszméletlenül. Komor arcú orvosokból és nővérekből álló csapat állta körbe az ágyát. A szentatya csukott szemmel morzsolgatta a rózsafüzérjét. Fehér reverendája elején jókora vérfolt éktelenkedett. Mégsem volt hajlandó átöltözni. Ahogy elnézte őt, Gabrielnek Samron jutott eszébe a szakadt bőrdzsekijével. Remélte, hogy a szentatya nem magát hibáztatja a történetekért.

Gabriel a televízióra nézett. A képernyőn épp a támadásról készült videofelvétel képei vibráltak, az egyik legdrámaibb képsor, amit valaha élő adásban közvetítettek. Állandóan ezt sugározták. Gabriel legalább egy tucatszor végignézte már, s most újra megnézte. Láta, ahogy Müller kezében a pisztollyal előugrik a svájci gárdisták közül. Láta saját magát, ahogy előhúzza pisztolyát a dzsekijéből, és Donatit, ahogy hosszú testével az Egyesült Államok elnöke elé lép, amikor Müller tüzet nyit. A pillanat törtrészen múlt, gondolta. Ha egy pillanattal előbb észreveszi Müllert, talán ő nyit először tüzet. Akkor Donati nem feküdne itt a Gemelli Klinika tizenegyedik emeletén élet és halál között. Gabriel a pápára nézett. Már nem volt csukva a szeme, meredten bámulta a televízió képernyőjét.

- Honnan tudta, hogy az elnök elé kell állnia, nem pedig elém?

- Gondolom, átlátta, hogy Müller már számtalanszor megölhette volna önt, ha akarja. Az elnök volt az elsődleges célpontja, és Luigi tudta ezt.

- Egyetlen szempillantás alatt.

- Ő az egyik legokosabb ember, akit ismerek, őszentsége. - Gabriel Donatira nézett.

- Megmentette az Egyesült Államok elnökét, és valószínűleg nincs is tudatában.

- Luigi csak felfogta a golyókat - mondta a pápa -, te vagy, aki megmentetted. Ha te nem vagy, mi soha nem lettünk volna felkészülve erre. Honnan tudtad, Gabriel? Honnan tudtad, hogy ma újabb támadást intéznek ellenünk?

- Erről majd később beszélünk. Sokkal később.

- Épp egy hadművelet zajlik, ugye?

Gabriel hallgatott.

- Erich Müller, a palotaőrségem egyik tagja. - A pápának elakadt a szava. - Még mindig nem tudom elhinni. Hogy csinálták ezt, Gabriel? Hogy juttattak be egy bérgyilkost a Svájci Gárdába?

- A részletek még nem egészen világosak, őszentsége, de úgy tűnik, Müllert akkor szervezték be, amikor leszerelt a svájci seregtől. Nem volt állása, így nagyjából másfél évig Európában és a Földközi-tengeren utazgatott. Több hónapot töltött Hamburgban, illetve Amszterdamban. Rendszeres résztvevője volt az Amerika- és Izrael-ellenes demonstrációknak. Lehet, hogy át is tért az iszlámra. Feltételezéseink szerint egy Ali Maszudi nevű ember szervezte be a terroristahálózatba.

- Maszudi? Tényleg? Uramisten, Gabriel, azt hiszem, Maszudi professzor benyújtott egy-két írást az iszlám és a Nyugat közti kapcsolatok javítását célzó különleges bizottságomnak. Azt hiszem, valamikor el is látogatott a Vatikánba.

- Az iszlám és az egyház közti kapcsolatok javítása valójában nem szerepelt Maszudi professzor tervei között, őszentsége.

- Nyilvánvalóan - mondta a pápa. - Gondolom, most már világos, hogy ki volt, aki kinyitotta a Halál kapuját az öngyilkos merénylők előtt októberben. Müller volt az, ugye?

Gabriel bólintott, és ismét a televízióra nézett, ahol épp újrapereregtek a támadás képei.

- Kíváncsi vagyok, hányan látták ma ezeket a képeket - mondta a pápa.

- Több milliárdan, őszentsége.

- Valami azt súgja, titkos ügynökként ezennel véget ért a pályafutásod. Isten hozott újra a való világban, Gabriel.

- Ebben a világban én nem érzem jól magam.

- Mik a terveid?

- Vissza kell mennem Izraelbe.

- És aztán?

- A jövő még nem egészen tiszta előtttem.

- Mint mindig - mondta a pápa. - Francesco Tiepolotól hallom, hogy megint együtt vagytok Chiarával.

- Igen, őszentsége. Ő most Izraelben van.

- Mik a terveitek?

- El kell vennem, mielőtt újra elhagy.

- Bölcs döntés. És aztán?

- Egyszerre elég egy lépés, őszentsége.

- Megengedsz nekem még egy tanácsot?

- Hát persze.

- Ebben a pillanatban te vagy a leghíresebb ember Olaszországban. Nemzeti hős vagy. Valami azt súgja, hogy tárt karokkal fogadna vissza az ország. És ezúttal nem mint Mario Delvecchiót.

- Ennek is eljön majd az ideje.

- Ha a helyedben volnék, magam mennék elébe. Térj vissza Velencébe.

A pápa egy pillanatig némán bámult a nyitott ajtó felé. - Fogalmam sincs, mitévő leszek, ha Isten elveszi őt tőlem. Luigi Donati nélkül nem tudom irányítani a római katolikus egyházat.

- Emlékszem a napra, amikor eljött hozzám Jeruzsálembe - mondta Gabriel. - Amikor az Óvárosban sétáltunk, ostoba módon azt mondtam róla, hogy hitetlen ember egy mélyen hívő ember oldalán. Pedig óriási hit kellett hozzá, hogy odaálljon a golyók elé.

- Luigi Donatinak rendkívül erős a hite. Csak néha nem vesz tudomást róla. Nekem pedig muszáj hinnem. Hinnem kell benne, hogy Isten úgy dönt, még egy kicsivel tovább mellettem hagyja - s hogy Ő végre véget vet ennek az örületnek.

A pápa következő kérdése ugyanaz volt, mint amit az októberi támadások után tett fel Gabrielnek.

- Vége van?

Ezúttal Gabriel csak bámult a tévére, és egy szót sem szólt. Nem, őszentsége, gondolta. Nem egészen.

NEGYEDIK RÉSZ

A tanú

39

Washington

A szenátus különbizottsága egy hónappal az elnök elleni merényletkísérlet után ült össze. A bizottság magas rangú tagjai nyitóbeszédükben biztosították az amerikai népet, hogy alapos és mindenre kiterjedő vizsgálatot fognak végezni, az első hét végére azonban a szenátorok mindkét oldalon nyílt felháborodásukat fejezték ki az elnök biztonsági és hírszerzési főnökeinek alakoskodása miatt. Az elnök emberei részletekbe menően ecsetelték, hogyan tudtak a globális iszlám szélsőségesesség erői beszivárogni a kereszténység központjába, s hogyan sikerült Ali Maszudi professzornak beszervezni és a pápai Svájci Gárda tagjai közé bejuttatni egy fiatal svájci férfit, név szerint Erich Müllert. De amikor arra került a sor, hogy ki irányította a háttérből a Vatikán elleni támadásokat - és ami még fontosabb, ki adta hozzá a pénzt -, az elnök emberei csak találgatásokba tudtak bocsátkozni. Arra sem voltak képesek kielégítő választ adni, mit keresett a Vatikánban Gabriel Allon, a mostanra legendássá vált izraeli ügynök és bérgyilkos. Hosszas mérlegelés után a szenátorok úgy döntöttek, hogy maguk elé idézik. Allon, külföldi állampolgár lévén, nem volt köteles megjelenni előttük, és amint az várható is volt, állhatatosan távol maradt. Három nappal később aztán hirtelen meggondolta magát. Hajlandó tanúvallomást tenni, mondta, de csak titoktartás mellett. A szenátorok beleegyeztek, és megkérték, hogy a következő csütörtökön jöjjön Washingtonba.

Egyedül lépett be a föld alatti kihallgatóterembe. Amikor a bizottság elnöke megkérte, hogy álljon fel, és diktálja jegyzőkönyvbe a nevét, ő habozás nélkül engedelmeskedett.

- A munkáltatója?

- Izrael Állam miniszterelnöke.

- Rengeteg kérdést szeretnénk feltenni magának, Mr. Allon, de a nagykövete tájékoztatót, hogy egyetlen olyan kérdésre sem fog válaszolni, amelyet helytelennek ítélt.

- Így igaz, elnök úr.

- Arról is értesültünk, hogy jegyzőkönyvbe kíván olvasni egy nyilatkozatot, mielőtt elkezdenénk a kihallgatást.

- Ez is igaz, elnök úr.

- Ez az állítás Szaúd-Arábiával és Amerika szaudi kapcsolataival foglalkozik.

- Igen, elnök úr.

- Csak emlékeztetésképp, Mr. Allon. Bár ez a tanúvallomás titkos, a megjegyzései azért rögzítésre kerülnek.

- Tisztában vagyok vele, uram.

- Nagyszerű. Akkor kezdheti.

Ekkor Gabriel a papírra vetette a tekintetét, és elkezdte felolvasni a nyilatkozatot. A terem távoli sarkában az egyik férfinak láthatóan megrándult az arca. Herkules eljött az Amerikai Egyesült Államok szenátusához, gondolta. És hozott magával egy tegez, tele méregbe mártott nyilakkal.

- Gratulálok, Gabriel - mondta Adrian Carter. - Nem tudtad megállni, igaz? Mi színpadot kínáltunk neked, te meg kihoztad a helyzetből, amit lehetett.

- A szenátoroknak tudniuk kellett az igazságot a szaudi rezsimről, és arról, hogy a

szaudiak támogatják a globális terrorizmust. Az amerikaiaknak tudni kell, mire fordítják azokat az olajdollárokat.

- Legalább Zizi nevét nem említetted.
 - Zizivel más terveim vannak.
 - Ezt jobb, ha elfelejtetted. Most különben is a labdán kell tartsd a szemed.
 - Ezt meg hogy érted?
 - Ez egy sportból vett metafora, Gabriel. Sportolsz valamit?
 - Nincs rá időm.
 - Minden nappal egyre jobban hasonlítasz Samronra.
 - Ezt bóknak veszem - mondta Gabriel. - Melyik labdán kell rajta tartanom a szemem?
 - Bin Safikon. - Carter oldalpillantást vetett Gabrielre. - Van valami nyoma?
- Gabriel megrázta a fejét. - Nálatok mi a helyzet?
- Igazság szerint, lehet, hogy rajta vagyunk valamin.
 - Be akarsz avatni?
 - Még nem.

Carter áthajtott a Memorial Bridge-en, és ráfordult a George Washington Parkwayre. Pár percig szótlánul haladtak tovább. Gabriel kinézett az ablakon, és a folyó túlsó oldalán fekvő Georgetown látványában gyönyörködött.

- Láttam, szerepel az utazási terveid között, hogy Izraelbe visszamenet megállsz Rómában - mondta Carter. - Megint valami vatikáni ügy?

- Csak szeretnék Donatival tölteni egy kis időt. Mikor eljöttem Rómából, még mindig eszméletlen volt. - Gabriel az órájára nézett. - Hová megyünk, Adrian?

- A géped csak néhány óra múlva indul. Van egy kis hely Virginia farmvidékén, ahol megebédelhetünk.

- Mennyi idő alatt érünk oda?
- Úgy egy óra alatt.

Gabriel hátradőlt, és becsukta a szemét.

Akkor ébredt fel, amikor egy Plains nevű kisvároshoz értek. Carter lelassított, ahogy áthaladtak az apró üzleti negyeden; aztán keresztülhajtott egy pár régi vasúti sínen, és ismét a vidék felé tartottak. Gabrielnek ismerős volt a hely, ahogy a hosszú kavicsos kocsit is, amelyre Carter két mérfölddel odébb rákanyarodott. Az út egy keskeny patak mentén haladt. Balra dimbes-dombos mező terült el, s a mező végében jókora tanyaház állt patinás réztetővel és dupla tornáccal. Amikor Gabriel utoljára járt a házban, nem voltak levelek a fákon, és a földet hó fődte. Most azonban virágzott a som, s a mezőt halványzöldre színezte a friss tavaszi fű.

A legelőn át egy ló tartott feléjük könnyű vágtában, hátán egy aranyszőke hajú nővel. Már leapadt a duzzanat az arcán, és a vonásai visszanyerték eredeti formájukat. Ha nem számítjuk a szeme alatti sötét karikákat, gondolta Gabriel. Sarah szemében még mindig ott volt a nyoma a rémálomnak, amit abban a faházban kellett átélnie Uri tartományban. Nagy-nagy hozzáértéssel vezette oda a lovat a kocsi mellé, és lenézett a Gabrielre. Elmosolyodott, s egy pillanatra megint ugyanaz a gyönyörű nő volt, akit Gabriel az elmúlt ősszel látott sétálni a washingtoni Q Streeten. Aztán a mosoly eltűnt, s a lány a csizmája sarkával kétszer határozottan megösztökölte a lovat, és a mezőn át elvágtázott a ház felé.

- Vannak jó napjai és rossz napjai - mondta

Carter, miközben figyelte a távolodó lányt. - De biztos vagyok benne, hogy te ezt megérted.

- Igen, Adrian, megérttem.
- Mindig is úgy gondoltam, hogy a mi szakmánkban a személyes ellenérzések csak

akadályt jelentenek, de soha nem fogom elfelejteni Zizinek, amit Sarah-val tett.

- Ahogy én sem - felelte Gabriel. - És én sem mondok le az ellenérzéseimről.

A hátsó tornácon költötték el csöndes ebédjüket a hűvös napsütésben. Ebéd után Carter mosogatott, míg Gabriel és Sarah sétálni indult az árnyas fák közé. A CIA egyik biztonsági ügynöke megpróbálta követni őket, de Gabriel elvette tőle a fegyverét, és visszaküldte a házba. Sarah lovaglónadrágot, lovaglócsizmát és gyapjúkabátot viselt. Gabrielen még mindig ugyanaz a sötétszürke öltöny volt, amit a szenátusi meghallgatásra vett fel. A jobb kezében vitte az ügynök Browning Hi-Power pisztolyát.

- Adrian nem látszik túlzottan boldognak a bizottság előtti alakításod miatt.

- Nem is az.

- Valakinek meg kellett vinnie a hírt szaudi barátainkról. Ki lett volna erre nálad alkalmasabb? Végül is te mentetted meg az elnököt.

- Nem, Sarah, az elnököt te mentetted meg. Egy nap Amerika talán majd rájön, milyen sokkal tartozik neked.

- Nem tervezek nyilvános szereplést a közeljövőben.

- Mik a terveid?

- Adrian nem mondta? Csatlakozom az Ügynökséghez. Felmértem, hogy a művészeti világ jól meglesz még egy kurátor nélkül.

- Hadműveletek vagy hírszerzés?

- Hírszerzés - felelte a lány. - Egy életre elegendem van a terepmunkából. Odakint már amúgy sem lennék biztonságban. Zizi világosan az értésemre adta, mi történik azokkal, akik elárulják.

- Zizi keze hosszúra nyúlik. Mi a helyzet a biztonságoddal itt, Amerikában?

- Új nevet és személyazonosságot kapok. A nevet én választhatom ki. Azon gondolkodtam, megengedné-e nekem, hogy az édesanyád nevét használjam.

- Az Irene-t? - Gabriel elmosolyodott. - Megtisztelnél vele. Hallatlanul bátor nő volt, épp mint te. Ha legközelebb Izraelbe jössz, elolvashatod, mi történt vele a háború alatt.

Sarah megállt, hogy kézbe vegyen egy somvirágot, aztán továbbsétáltak a fák között.

- És te, Gabriel? Neked mik a terveid?

- Azt hiszem, két különböző irányt választottunk te meg én.

- Ezt hogy értsem?

- Sajnos most még nem mondhatok többet.

A lány lebiggyesztette az ajkát, és játékosan rácsapott Gabriel karjára. - Ugye nem kezdesz most itt titkolózni előttem?

- Most, hogy egy másik ország hírszerzésének dolgozol, attól tartok, a kapcsolatunkat az előírt. - Itt megállt, és kereste a megfelelő angol szót. - Paraméterek közé kell szorítanunk.

- Ugyan már, Gabriel. Olyan kötelék van közöttünk, ami jóval túlmegegy az ügynöki kapcsolattartás előírt szabályain.

- Látom, megkezdődött a kiképzésed.

- Csak szép fokozatosan - mondta a lány. - Segít megszabadulni az unalomtól, most hogy egyedül élek ezen a farmon.

- Jól vagy, Sarah?

- Nappal nincs gond, de az éjszakák elég rettenetesek.

- Ez még sokáig így lesz. De segíteni fog, hogy az Ügynökségnek dolgozol. Tudod, hová kerülsz?

- A szaudi részlegre - felelte a lány. - Ragaszkodtam hozzá.

Távoli mennydörgés moraja rázta meg a fákat. Sarah Julian Isherwoodról kérdezett.

Ebben a pillanatban hasonló helyzetben van, mint te.

- Hová vittétek?

- Sarah.

- Ugyan már, Gabriel.

- Egy öreg házban rejtőzött el Cornwallban, nem messze Land's Endtől.

- És a galéria?

- Jelenleg be van zárva. A távozásod Londonból meglehetősen felkavarta a vizet.

Nagyon hiányzol a fiúknak a Green's étterem bárjából.

- Ők is hiányoznak nekem. De a te csapatod jobban.

- Mindenki üdvözl. - Gabriel tétovázott. - Megkértek, hogy kövessék meg.

- Miért?

- Cserbenhagytunk, Sarah. Nyilvánvaló, hogy bin Safik vagy Zizi biztonsági emberei kiszúrtak minket.

- Talán az én hibám volt. - Megvonta a vállát. - De nem számít. Mind megúsztuk élve, és tizenegyet elkaptunk közülük abban a házban. A tetejébe megíúsítottuk az elnök elleni merényletet. Nem is rossz, Gabriel.

Újabb mennydörgés hallatszott, ezúttal közelebbről. Sarah felnézett az égre.

- Fel kell tennem neked néhány kérdést, Sarah. Tudnunk kell bizonyos dolgokat, mielőtt lezárnánk az ügyet.

A lány tovább bámulta az eget. - Tudni akarjátok, mit mondtam nekik abban a svájci házban.

- Tudom, hogy teletömtek drogokkal. És valószínűleg megpróbáltad kiégetni az egészet az emlékezetedből.

A lány ránézett, és megrázta a fejét. - Nem akartam elfelejteni - mondta. - Emlékszem minden egyes szóra.

Lehullt az első pár csepp eső. Úgy tűnt, Sarah észre sem veszi. Továbbsétáltak a fák között, és mindent elmondott Gabrielnek.

Carter kivitte Gabrielt a Dulles reptérre, és átkíserte a biztonsági ellenőrzésen. Egy diplomaták számára fenntartott külön váróban üldögéltek, és várták a gép indulását. Carter azzal ütötte el az időt, hogy megnézte a késő esti híreket. Gabrielnek a váró túlsó oldalánál ülő férfi kötötte le a figyelmét: Basír herceg, Szaud-Arábia amerikai nagykövete.

- Eszedbe ne jusson, Gabriel.

- A nyilvános konfrontáció nem az én stílusom, Adrian.

- Neked talán nem, de Basír élvezetét leli benne.

A szaudi mintegy végszóra felállt, és keresztüljött a termen. Megállt Gabriel fölött, de nem nyújtotta felé a kezét. - Úgy hallom, Mr. Allon, nagy ramazurit csapott ma reggel a Capitoliumnál. Zsidó hazugság és propaganda, ámbátor igen szórakoztató.

- A tanúvallomásom állítólag titkos volt, Basír.

- Semmi sem történik úgy ebben a városban, hogy én ne tudnék róla. Egyébként pedig Basír herceg. - A nagykövet Carterre nézett. - Maga a felelős ezért a cirkuszért, Adrian?

- A szenátorok idéztették be, királyi fenség. Az Ügynökségnek semmi köze az egészhez.

- Meg kellett volna akadályoznia.

- Nem Rijadban vagyunk, nagykövet úr.

Basír Carterre meredt, aztán visszatért a helyére.

- Azt hiszem, nem is álmodhatok a szaudi nyugdíjazási tervről.

- Mi az?

- Semmi - mondta Carter.

Tíz perccel később bejelentették Gabriel gépének indulását. Carter elkísérte a kapuig.

- Ó, majd elfelejtettem. Az elnök telefonált, mialatt Sarah-val beszélte. Köszönetet akart mondani. Azt üzeni, majd legközelebb.

- Mondd meg neki, hogy semmi szükség rá.

- Azt is mondta, hogy szeretné, ha megtennéd a szükséges lépéseket abban az ügyben, amiről a parkban beszéltek.

- Biztos vagy ebben?

- Már miben?

- Hogy az elnök ezeket a szavakat használta.

- Határozottan - mondta Carter. - Amúgy miről beszéltek akkor este?

- Az egy privát beszélgetés volt, Adrian, és az is marad.

- Helyes - mondta Carter.

Kezet ráztak, aztán Gabriel megfordult, és felszállt a gépre.

40

Tiberias, Izrael

Másnap este szombat volt. Gabriel kora délutánig aludt, aztán lezuhanyozott, felöltözött, és Chiarával együtt kocsival elmentek Jezréel völgyébe. Útközben megálltak Megiddónál, hogy felszedjék Eli Lavont, aztán hajtottak tovább a Galileai-tenger felé. Majdnem lement már a nap, mire odaértek a mészkőből épült mézszínű villához, ami egy tengerre néző szirten állt. Samron a bejárat ajtóban üdvözölte őket. Az arca vékonynak és nyüzögőnek tűnt, és egy botra támaszkodva járt. Igen szép olajfa bot volt.

- A miniszterelnöktől kaptam ma reggel, amikor elhagytam a jeruzsálemi rehabilitációs központot. Majdnem kupán vágtam vele. Gila szerint így disztinktabbnak tűnök. - Bevezette őket a házba, aztán Gabrielre nézett. - Látom, rajtad van a dzsekim. Most már biztos, hogy nagyon sokáig fogok élni, úgyhogy kérem vissza.

Gabriel levette a kabátot, és felakasztotta egy fogasra az előtérben. Odabentről meghallotta Gila hangját, ahogy az asszony a vacsoraasztalhoz hívja őket. Amikor beléptek az étkezőbe, Gila már elkezdte meggyújtani a gyertyákat. Jonatán is ott volt a feleségével. És Rimona a férjével. Ronit az apja mellett ült, és módszeresen jól teleszedte a tányérját, amikor a tálak körbejárták az asztalt. Nem beszéltek a bin Safik-hadműveletről, sem a Vatikánról. Helyette Gabriel megjelenése volt a téma az amerikai Kongresszus előtt. Savanyú arckifejezéséből ítélve Samronnak nem tetszett a dolog. Vacsora után ezt világosan Gabriel értésére adta, mikor kimentek a teraszra, hogy négy szemközt beszéljenek.

- Helyesen tetted, Gabriel, hogy először visszautasítottad az idézést. Soha az életben nem kellett volna másképp döntened. A gondolat, hogy ott ülsz a kongresszusi bizottság előtt, még ha titokban is, fél évvel visszaveti a rehabilitáciomat.

- A globális dzsihád forrása Szaud-Arábia és a vahhábizmus - mondta Gabriel. - Valaki meg kellett, hogy mondja ezt a Szenátusnak. És az amerikai népnek.

- Bizalmasabban is intézhetted volna a dolgot. Nem feltétlenül kellett odaülnöd eléjük, hogy válaszolj a kérdéseikre - mint valami közönséges halandó.

Leültek két kényelmes székbe, amelyek a mellvédre néztek. A telihold tükröződött a Galileai-tenger nyugodt felszínén, s a tavon túl feketén és formátlanul derengett a Golán-fennsík. Samron a teraszon érezte magát a legjobban, mert az keletre nézett, az ellenség felé. Benyúlt székének párnája alá, és előhúzta ezüst cigarettatárcáját és a jó

öreg Zippo gyújtót.

- Nem lenne szabad dohányoznod, Ari.

- Nem tehettem, míg a Hadasszában és a rehabilitációs központban voltam. Ez lesz az első a támadás éjszakája óta.

- Mazel tov - mondta Gabriel epésen.

- Ha csak egy szót szólnsz Gilának, elpáhollak a botommal.

- Azt hiszed, át tudod verni Gilát? Ő mindent tud.

Samron visszatért Gabriel washingtoni tanúvallomásának témájához.

- Persze lehet, hogy volt valami hátsó szándékod - mondta. - Talán többet akartál, mint elmondani az amerikaiaknak az igazságot a szaudi barátaikról.

- És vajon mi volt a hátsó szándékom?

- A vatikáni alakításod után kétségtelenül te voltál a világ legismertebb hírszerző tisztje. És most. - Samron megvonta a vállát. - A mi köreinkben nem valami előnyös dolog a hírnév. Te pedig szinte lehetetlenné tetted, hogy még egyszer újra bevessünk titkos akciókra.

- Nem vállalom az állást a Különleges Műveleteknél, Ari. Már különben is felajánlották Uzinak.

- Uzi nagyszerű tiszt, de ő nem te vagy.

- Uzinak köszönhetjük, hogy Sarah Bancroft él. Ő a tökéletes ember a Különleges Műveletek vezetésére.

- Sosem kellett volna bevetned egy amerikai lányt.

- Bár lenne nálunk még két olyan, mint ő.

Samron láthatóan ráunt a cigarettájára. Visszacúsztatta a tárcába, és a terveiről kérdezte Gabrielt.

- Van néhány befejezetlen ügyem, kezdve a Van Goghgal. Megígértem Hannah Weinbergnek, hogy visszaszerzem. És szeretném betartani az ígéreteket, függetlenül attól, hogy újabban híres vagyok.

- Tudod, hol keresd?

Gabriel bólintott. - Elhelyeztem a merevítőbe egy jeladót, amikor restauráltam - mondta. -A festmény Zizi házában van az Ile de la Citén.

- Mindazok után, ami Franciaországban történt veled, most azt tervezed, hogy ellopsz egy festményt Párizsból? - Samron megcsóválta a fejét. - Egyszerűbb lenne betörnod barátodhoz, az amerikai elnökhöz, mint Zizi valamelyik házába.

Gabriel samroni kézlegyintéssel söpörte félre az öregember aggodalmát.

- És aztán?

Gabriel hallgatott.

- Ronit úgy döntött, hazajön - mondta Samron -, de úgy érzem, te nemsokára megint elhagysz minket.

- Még semmi sincs eldöntve.

- Chiarával kapcsolatban azért remélem, már döntésre jutottál.

- Amint lehet, összeházasodunk.

- Mikor tervezed elmondani Leának?

Gabriel megmondta.

- Vidd magaddal Gilát - javasolta Samron. -Sok időt töltöttek együtt ők ketten, mikor te terepen voltál. Leának anyára lesz szüksége. És Gila a legmesszebbmenőig anyja.

Gabriel és Chiara a villában éjszakáztak egy tóra néző szobában. Reggel mind összegyűltek a napsütötte teraszon a reggelihez, aztán mindenki ment a maga útjára.

Jonatán észak felé ment, hogy csatlakozzon az egységéhez; Rimona, aki ismét az Amannál teljesített szolgálatot, délnek tartott, hogy csatlakozzék a sajátjához. Gila Gabriellel és Chiarával tartott. Kitették Lavont a megiddói ásatáson, aztán folytatták útjukat Jeruzsálem felé.

Késő délelőtt volt már, mire odaértek a Herzl-hegyi pszichiátriai intézetbe. Az előcsarnokban dr. Bar-Cví várt rájuk, egy rabbi külsejű férfi hosszú szakállal. Az irodájában egy órán keresztül beszélgettek arról, mi lenne a legjobb módja, hogy közöljék a hírt Leával. Akinek kapcsolata a valósággal legalábbis törékeny volt. A bécsi képek évek óta pörögtek a fejében, akár egy végtelen videoszalag. Mostanában ide-oda sodródott múlt és jelen között, néha másodpercek alatt váltva egyikről a másikra. Gabriel kötelességének érezte, hogy olyan fájdalommentesen, amennyire csak lehet, de elmondja neki az igazságot.

- Gilának általában reagálni szokott - mondta az orvos. - Ezért először inkább mi beszélünk vele. - Ránézett az órájára. - Most épp kint van a kertben. Az a kedvenc helye. Szerintem ott kellene sort keríteni a dologra.

A tolókocsijában ült egy kőfenyő árnyékában. Sérült, sebhelyes kezében olajfaágat tartott. A haja, ami egykor hosszú volt és fekete, most rövidre volt vágva, és szinte teljesen megőszült. Üres tekintettel bámult maga elé, amikor Gila és az orvos beszélt hozzá. Tíz perccel később magára hagyták. Gabriel odament hozzá a kerti úton, letérdelt a tolókocsi elé, és megfogta azt, ami Lea kezéből maradt. Az asszony szólalt meg először.

- Szereted ezt a lányt?

- Igen, Lea, nagyon szeretem.

- Jó leszel hozzá?

Gabriel szeméből folytak a könnyek. - Igen, Lea, jó leszek hozzá.

Lea elfordította a fejét. - Nézd a havat, Gabriel. Hát nem gyönyörű?

- De igen, Lea, tényleg gyönyörű.

- Istenem, de gyűlölöm ezt a várost, de a hó megszépíti. A hó feloldozza Bécset a bűnei alól. Bécsben havazik, miközben Tel-Avivra záporoznak a rakéták. - Ismét Gabrielre nézett. - Azért eljössz majd, hogy meglátogass?

- Persze hogy eljövök, Lea.

Akkor az asszony ismét elfordult. - Nézd meg, hogy Dani rendesen be van-e kötve. Csúszósak az utak.

- Be van kötve, Lea. Óvatosan vezess hazáig.

- Úgy lesz, Gabriel. Csókolj meg.

Gabriel odanyomta az ajkát a sebhelyhez az asszony roncsolt arcán, és becsukta a szemét.

- Az utolsó csók - suttogta Lea.

Gabriel hálósobájának falát festmények díszítették. Három képet a nagyapja festett - ezek voltak az utolsó megmaradt munkái, amelyeket Gabriel fel tudott kutatni -, több mint egy tucatot pedig az édesanyja. Volt ott egy Egon Schiele stílusában megfestett portré is, amin nem volt kézjegy. Korán megőszült fiatal férfit ábrázolt, a halál árnyával sovány arca körül. Gabriel mindig azt mondta Chiarának, hogy ez egy önarckép. Most, mikor a lány ott feküdt mellette, elmondta neki az igazat.

- Mikor festette a képet? - kérdezte Chiara.

- Közvetlenül azután, hogy visszatértem a Fekete Szeptember hadműveletről.

- Fantasztikus művész volt.

- Igen - mondta Gabriel a festményt nézve. - Sokkal jobb volt nálam.

Chiara hallgatott egy ideig. Aztán megkérdezte:

- Meddig maradunk itt?

- Amíg meg nem találjuk.

- És az mennyi időt jelent?
- Talán egy hónapot. Talán egy évet. Tudod, hogy van ez, Chiara.
- Gondolom, szükségünk lesz néhány bútorra.
- Miért lenne?
- Mert egy műterem és egy ágy nem elég.
- Dehogynem - felelte Gabriel. - Mi másra lenne szükségünk?

41

Párizs: augusztus

A behatolást hajnali kettő óra harmincnyolckor észlelte a biztonsági rendszer százötvennégyes szenzora: azon tizennégy szárnyas ajtó egyikén volt elhelyezve, amelyek a hátsó kertből a házba vezetnek. A rendszer nem volt bekötve semmilyen biztonsági szolgálathoz, ahogy a francia rendőrséghez sem, csupán egy központi állomáshoz kapcsolódott a házon belül, ahol a nap huszonnégy órájában olyan biztonsági emberekből álló különítmények posztoltak, akik egykor mind a Szaudi Nemzeti Gárda tagjai voltak.

Az első biztonsági ember a riasztó néma jelzését követően tizenöt másodperc alatt odaért a nyitott szárnyas ajtóhoz, s ott azonnal kiütötte a hat csuklyás behatoló egyike. Tíz másodperccel később újabb két ór érkezett fegyverrel a kézben, akiket ugyanaz a behatoló lőtt agyon. A negyedik ór, aki odaért a helyszínre, egy huszonnyolc éves fiú volt, akinek esze ágában sem volt meghalni egy milliárdos vagyonáért. Azonnal felemelte a kezét, és megadta magát.

A fegyveres a földre taszította a szaudit, és ráült a mellkasára, míg vetett egy pillantást egy kis kézi szerkezet kijelzőjére. Bár balaclavát viselt, a szaudi látta a szemét, aminek a színe a zöld erőteljes árnyalata volt. A zöld szemű egyetlen szó nélkül a széles központi lépcső felé intett, mire csapatának két tagja megrohmozta a feljárót. Harminc másodperccel később jöttek vissza egyetlen tárgyat cipelve a kezükben. A zöld szemű behatoló lepillantott a szaudira, és a szeme közé nézett. - Mondd meg Zizinek, hogy ő lesz a következő - mondta tökéletes arabsággal. Aztán a pisztoly odacsapódott a szaudi fejéhez, amitől azonnal elájult.

Három nappal később a Marais-n, a rue des Rosiers-n megnyílt a Franciaországi Antiszemitizmust Vizsgáló Isaac Weinberg Központ. Mint a legtöbb olyan ügy, amely a franciaországi zsidósággal foglalkozik, a központ létrehozása is vitákat váltott ki. Jean-Marie Le Pen szélsőjobbboldali Nemzeti Pártja az alapításhoz szükséges tőke forrását kérdőjelezte meg, míg egy prominens muszlim pap bojkottra szólított fel, és zajos tüntetést szervezett a nyitóünnepség estéjére. Harminc perc után bombariadó szakította félbe a partit. Az összes jelenlévőt, köztük Hannah Weinberget, a központ alapítóját és vezetőjét kiterelte az épületből egy francia terroristaelhárító rendőri egység, s az ünnepség hátralévő része elmaradt.

Valamivel később Hannah Weinberg találkozott néhány barátjával egy csendes vacsorára Jo Goldenbergnél, lejjebb az utcán. Röviddel tíz után sétált vissza a rue Pavée-n lévő lakásához, amit az izraeli nagykövetség kötelékébe tartozó biztonsági ügynök tartott szemmel. Felért, kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a villanyokat. Egy pillanattal később csak állt ott, és nézte a festményt, amely a gyerekkori komódja fölött lógott, aztán lekapcsolta a villanyt, és aludni ment.

42

Isztambul: augusztus

Végül üzleti tranzakció lett belőle, amit Gabriel és Carter is isteni jelként értékelt. Pénz az információért: közel-keleti hagyomány. Húszmillió dollár egy életért. A forrás Carteré volt, egy alacsony rangú szaudi herceg májzsugorodással és különös vonzódással a román prostituáltak iránt. A pénz pedig Gábrielé, bár egykor még Zizi al-Bakari tulajdonát képezte. A herceg nevet nem tudott mondani, csak egy időpontot és egy helyet. Az időpont augusztus második hétfője volt. A hely a Ceylan Intercontinental Hotel

Isztambulban.

Tízkor érkezett al-Rasíd néven. Magasabb volt, mint ahogy emlékeztek. A haja hosszú volt és eléggé őszes, s ilyen volt vastag bajusza is. A tikkasztó augusztusi hőség ellenére hosszú ujjú inget viselt, és jobb kezét a zsebében tartotta. Visszautasította a boyt, mikor az segíteni akart a csomagjával, és felment a lakosztályába, ami a huszonötödik emeleten volt. Az erkélyéről impozáns kilátás nyílt a Boszporuszra, mivel a kilátás volt az egyik dolog a sok közül, amihez ragaszkodott. Gabriel ismerte a férfi igényeit, ahogy azt is tudta, hogy milyen szobát jelöltek ki a számára. A pénz ezt is megoldotta. Tíz óra kilenc perckor a férfi kilépett az erkélyére, és lenézett a szorosra. Nem vette észre, hogy két férfi figyelni odalent az utcán.

- Ő az, Eli?

- Ő.

- Biztos vagy benne?

- Biztos.

Gabriel Lavon felé nyújtotta a mobiltelefont. Lavon megrázta a fejét.

- Csináld te, Gabriel. Én sosem bírtam a durva dolgokat.

Gabriel feltárcsázta a számot. Egy pillanat múlva vakító tűzgolyó nyelte magába a fenti erkélyt, és Ahmed bin Safik égő teste alámerült a sötétségbe. Gabriel megvárta, míg földet ér, aztán sebességbe tette a Mercedest, és indult Cannes felé.

A La Pizzaként ismert étterem egyike Cannes legközkedveltebb éttermeinek, így a hír, hogy egy privát rendezvényre lefoglalták, tönkretette az amúgy tökéletes augusztusi napot. A Croisette találgatásoktól volt hangos annak az embernek a kilétét illetően, aki elkövette ezt a gyalázatot. A város eszesebb látogatói azonban tudták, hogy a válasz a régi kikötő vizében rejlik. Az Alexandra, Abdul Aziz al-Bakari hatalmas magánjachtja aznap reggel érkezett Cannes-ba, s köztudott volt: Zizi, hogy megünnepelje megérkezését, mindig a város legközkedveltebb éttermét veszi birtokba.

A vacsorát kilenc órára időzítették. Nyolc óra ötvenötkor két jókora fehér motoros hajó indult el az Alexandrától, egyenesen a kikötő felé tartva a napnyugta vörös fényében. A járművek nyolc ötvennyolckor kötöttek ki a La Pizza utcájával szemben, majd a társaság fokozott biztonsági intézkedések mellett partra szállt, és elindult az étteremhez. A legtöbb turista, aki odatömörült, hogy tanúja legyen a sikeres érkezésnek, nem ismerte Zizi al-Bakari nevét, és alig tudtak valakit is azonosítani a népes kíséretből. Nem így a három férfi, akik a Quai Saint-Pierre végében lévő füves sétányról figyelték a jelenetet.

A társaság két órát töltött a La Pizzában. Később, a történetek után a sajtó nagy jelentőséget tulajdonított a ténynek, hogy senki sem fogyasztott bort a vacsorán, és senki sem dohányzott, amit a mély vallásos hit jeleként értékeltek. Tizenegy óra hat perckor hagyták el az éttermet, és indultak át az utcán a rájuk várakozó motoros hajók felé. Zizi szokása szerint hátul haladt, két emberrel az oldalán. Az egyik egy nagydarab, kerek képű arab volt, apró szemekkel és kecskeszakállal. A másik egy feketébe öltözött franci a, aki lófarokba fogva viselte szőke haját.

Az egyik férfi, aki a sétányról figyelte a társaság érkezését, most egy kávézóban ült a La Pizza mellett.

Amikor Zizi elért addig a pontig, amit a halála helyszínéül jelöltek ki, a széles vállú, eperszőke fickó lenyomott egy gombot a mobilján, és másodpercekkel később két motor dübörgött végig a Quai Saint-Pierre-en. Ahogy közeledtek, a motorosok előkapták a fegyvereiket, és tüzelni kezdtek. Az első találat Zizit érte, aki ezzel halálos sebet kapott. Amire a mellette álló testőrök a fegyverükért kaptak, már le is lőtték őket. Akkor a motorok éles kanyart vettek balra, és eltűntek az óvárosba vezető hegyi úton.

Az eperszőke férfi felállt, és távozott. Ez volt az első komoly akciója, mióta átvette a Különleges Műveletek vezetését, és igazán jól sikerült. Tudta azonban, hogy a gyilkolás nem ért véget Cannes-ban, mert az utolsó dolog, amit távoztában látott, az volt, hogy Nadia al-Bakari apja holtteste mellett térdepel, és bosszúért sikoltozik.

A szerző megjegyzései

Ez a regény fikció. A benne szereplő nevek, karakterek, helyek és események vagy a képzelet művei, vagy fiktív módon lettek felhasználva. Bármilyen hasonlóság valódi személyekhez - élőkhöz vagy halottakhoz -, vállalatokhoz, cégekhez, eseményekhez vagy helyszínekhez, teljes mértékben a véletlen műve. Vincent van Gogh festménye, a Marguerite Gachet az öltözőasztalánál sajnos nem létezik, Vincent utolsó auvers-i napjainak, illetve a dr. Paul Gachet-hoz és lányához fűződő kapcsolatának a leírása azonban helytálló. Akik jól ismerik a St. James's csendes állóvizét, azok tudják, hogy a Mason's Yardban, a fiktív Isherwood

Fine Arts címén egy galéria található, amely egy rendkívüli ember, Patrick Matthiesen tulajdonában van. Neki pedig én egy életre le vagyok kötelezve. A regényben ábrázolt vatikáni biztonsági előírásokat nagyrészt kitaláltam. A Saint-Barthélemy szigetére látogatók hiába keresnék a Le Poivre és a Le Tetou éttermet.

Sajnálatos módon a regény központi motívuma, vagyis az a tény, hogy Szaud-Arábia pénzügyi és szellemi támogatást nyújt a globális iszlám terrorizmusnak, a valóságon alapszik. Bizonyított kapcsolat áll fenn a szaudi vallásos jótékonykodás és az iszlám terroristák között. Az USA egy igen magas rangú tisztviselője mesélte nekem, hogy a szeptember 11-i támadásokat követően amerikai kormánytisztviselők utaztak Rijadba, és feltárták a királyi család előtt, hogyan vándorol át húsz százalék a szaudiakhoz köthető iszlám jótékonyági szervezeteknek juttatott pénzből a terroristák kezébe. A szaudi kormány amerikai nyomásra most már szigorúbban ellenőrzi a jótékonyági szerveződések tőkeszerző tevékenységét. A kritikusok szerint azonban ez jobbára csak porhintés.

2002 áprilisában újabb bizonyítékát láthattuk annak, hogy mit is jelent Szaud-Arábia elkötelezettsége arra nézve, hogy felszámolja a terroristáknak juttatott pénzforrásokat. Nyolc hónappal szeptember 11-e után, amikor Szaud-Arábiát folyamatosan kérdésekkel ostromolták a támadásokban való részvételről, az országos szaudi televízió jótékony célú adást közvetített, amelyben több mint százmillió dollárt gyűjtöttek a Hamaszhoz, a Palesztin Iszlám Dzsihadhoz és az Al-Aksza Mártírbrigádhoz tartozó - és arcpirító eufemizmussal „palesztin mártíroknak” titulált - öngyilkos merénylők támogatására. Az adásban megszólalt Sejk Szád al-Buraik, a kormány támogatását élvező prominens szaudi pap, aki „a föld minden gonoszságának gyökereként” jellemezte az Amerikai Egyesült Államokat. A muszlim pap mondta a következőket is: „Palesztin muszlim testvéreim, felejtsetek el a könyörületet és az együttérzést a zsidókat, a zsidók vérét, pénzét és húsát illetően. Jogotok van hozzá, hogy elvegyétek az asszonyaikat. Isten nektek teremtette őket. Miért nem igázzátok hát le az asszonyaikat? Miért nem indítotok dzsihadot ellenük? Miért nem forgatjátok ki őket mindenből?”